

Giới thiệu Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)

Mỗi người chỉ có một lần tuổi trẻ, như pháo hoa chỉ tỏa sáng một lần. Đừng để sức trẻ vượt mất một cách lãng phí, bởi kim đồng hồ sẽ không bao giờ vận ngược.

Tỳ người lên bậc cửa sổ tràn lan nắng, Thiên Ly lặng lẽ gieo thả tầm mắt xuống khoảng không bao la. Trên lòng đường rộng lớn, dòng xe cộ tấp nập náo nhào lao đi vun vút, quăng lại từng vệt khói mỏng tang. Dọc hai bên vỉa hè, những con người da trắng xa lạ sánh vai nhau sải chân bước, thông thả có, vội vã có. Họ trò chuyện bằng thứ ngôn ngữ mà Thiên Ly chưa từng nghe qua.

Cô chống cằm, tỉ mỉ ngắm nghía khung cảnh mới mẻ bên ngoài. Một góc bé xíu xiu của thủ đô nước Séc xinh đẹp – thành phố Praha huyền diệu luôn thu hút hàng triệu bước chân du ngoạn.

Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô) là tựa truyện teen thu hút bạn trẻ bởi cái nhìn độc đáo về tình yêu, về chàng trai đầy hấp dẫn này.

Dành cho những ai tìm kiếm chính mình trong tuổi trẻ đầy khát vọng, yêu thương nồng nhiệt.

Truyện còn hứa hẹn khép lại với cái kết đầy thuyết phục.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Gloomy Girl – Bé Em Ủ Rũ

Mỗi người chỉ có một lần tuổi trẻ, như pháo hoa chỉ tỏa sáng một lần. Đừng để sức trẻ vượt mất một cách lãng phí, bởi kim đồng hồ sẽ không bao giờ vận ngược.

Tỳ người lên bậc cửa sổ tràn lan nắng, Thiên Ly lặng lẽ gieo thả tầm mắt xuống khoảng không bao la. Trên lòng đường rộng lớn, dòng xe cộ tấp nập náo nhào lao đi vun vút, quăng lại từng vệt khói mỏng tang. Dọc hai bên vỉa hè, những con người da trắng xa lạ sánh vai nhau sải chân bước, thông thả có, vội vã có. Họ trò chuyện bằng thứ ngôn ngữ mà Thiên Ly chưa từng nghe qua.

Cô chống cằm, tỉ mỉ ngắm nghía khung cảnh mới mẻ bên ngoài. Một góc bé xíu xiu của thủ đô nước Séc xinh đẹp – thành phố Praha huyền diệu luôn thu hút hàng triệu bước chân du ngoạn.

Từ bé, Thiên Ly vẫn thường biết tới nơi bố mẹ sinh sống qua hàng loạt trang sách báo. Được tô vẽ bởi vô vàn con chữ hoa mỹ, Praha hiện ra tựa bức tranh mê hoặc, lung linh, có nét cổ kính lãng mạn xen kẽ những nét hiện đại sống động. Thiên Ly đã từng tò mò và hiếu kỳ biết bao nhưng khi chính thức bị lôi tới đây, cô lại chẳng vội đi đây đó thăm thú. Bởi chuỗi ngày tháng dài rộng từ đây về sau của cô sẽ gắn liền với nơi đây, cô muốn từ từ quan sát và khám phá những cái hay ho của Praha từng chút, từng chút một.

Vài con gió ghé qua, vòn đùa cùng mái tóc đen mượt của Thiên Ly. Cô đưa tay nửa túm nửa giữ, lặng lẽ tận hưởng làn hơi tươi mát đang mon man khắp da mặt, lượn lờ quanh cánh mũi. Ngoảnh đầu nhìn chiếc va li nhỏ dựng riêng ở góc phòng. Thiên Ly khẽ cười một nụ nhàn nhạt, buồn rười. Cả khoảng trời tuổi thơ với bao năm tháng lớn lên, giờ chỉ gói gọn trong chút hành lý ít ỏi ...

Đùng một cái rơi tõm vào mảnh đất mới mẻ, tâm trạng Thiên Ly tựa một ly cocktail đa vị, trộn lẫn giữa vị buồn nhớ nhà, vị tiếc nuối quãng thời gian xưa cũ, vị hứng thú muốn tìm tòi vùng đất mới và cả vị ảm áp gia đình. Năm cô ba tuổi, bố cùng vài người bạn sang Séc làm việc. Từ đó, chỉ có những cuộc điện thoại hỏi thăm và thi thoảng là những kì nghỉ phép ngắn hạn. Còn mẹ cũng sang theo bố năm Thiên Ly chín tuổi, gửi lại cô bé ở nhà chú.

Cánh cửa phòng chợt hé mở, một mái đầu móc light sành điệu thò vào, một bóng người lò dò bước đến cạnh Thiên Ly và làm cô bé giật nảy bằng cú ôm chầm bắt ngờ.

– Mừng em gái tới Praha!

Thiên Ly nhovn miệng cười, không ngoảnh đầu cũng biết người đứng sau là Tú Chi, cô chị họ vẫn hay chuyện trò với cô qua Skype. Tú Chi sinh ra và trưởng thành tại Praha như những người bản xứ khác, chị hoang dã tựa mèo hoang, thích lác lư trong những quán bar và đốt cháy mình cùng những buổi tiệc tùng thâu đêm. Tú Chi sống thoáng nhưng không hề buông thả, chị vẫn biết đâu là những lần ranh giới không thể bước qua.

Căn hộ của bác Thiên Ly ở ngay kế bên. Cô bé theo Tú Chi vào phòng chị, vui thích ngắm nghía thế giới thu nhỏ của cô nàng đam mê chăm chút bản thân. Bàn trang điểm bày biện đủ các loại kem dưỡng, những chiếc túi xách LV quăng vút tùy tiện, tủ quần áo chật đầy váy vóc, vô số huy chương từ những cuộc thi Aerobic được đặt ngay ngắn sau tủ kính.

Trí hiếu kì của Thiên Ly bị thu hút bởi dòng chữ viết tay to tướng trên tường như một khẩu hiệu, cô bé tò mò lắm lắm:

– Prosím, tati, mami, nechte mě žít svůj život?

– Bố mẹ, làm ơn, để con sống đời con! – Tú Chi nhún vai, tỏ ra chán ngắt tính khí vô lí của người lớn.

Bố mẹ từng buộc Tú Chi thi vào trường luật vì thứ được gọi tên là tương lai, trong khi NÓ chỉ thuộc về mỗi chị và cũng chỉ có chị mới phải chịu trách nhiệm với NÓ. Mặc kệ bao lí lẽ bố mẹ đưa ra, Tú Chi vẫn khăng khăng vào học viện thanh nhạc, quyết theo đuổi hoài bão của riêng mình. Mỗi người chỉ có một lần tuổi trẻ, như pháo hoa chỉ tỏa sáng một lần. Đừng để sức trẻ vượt mất một cách lãng phí, bởi kim đồng hồ sẽ không bao giờ vận ngược.

Chợt nhớ ra cô bé em cũng từng học piano, Tú Chi thắc mắc:

– Sao bỗng dưng lại bỏ học đàn thế em?

– Chút nữa chị dẫn em đi nhà sách, ha. Em muốn mua tài liệu học tiếng. – Thiên Ly lảng tở câu hỏi của Tú Chi, tia u ám sượt qua đáy mắt.

Có một đoạn ký ức ám ảnh mà Thiên Ly luôn muốn cắt bỏ sạch sẽ khỏi trí nhớ. Bất cứ ai cũng không có quyền được chạm đến.

Ngày cuối tuần đầu tiên của Thiên Ly tại trời Âu, bố tổ chức bữa tiệc lớn giới thiệu cô con gái nhỏ với mọi người. Là ông chủ của những sông bạc nằm ngay trung tâm thành phố, bố Thiên Ly có vô số mối quan hệ xã giao. Một lúc gặp gỡ quá nhiều người lạ khiến Thiên Ly hơi văng đầu, dù là nhân vật chính nhưng cô bé chỉ ngồi im thín thít, đôi mắt đen lầy lội quanh như chiếc camera nhỏ, lẳng lặng quan sát hội trường đang chia ra thành những mảng riêng biệt.

Những ông bố bàn chuyện làm ăn, những bà mẹ tám chuyện nuôi dạy con cái và làm đẹp. Lốp trẻ tùm tùm một góc riêng, bản tiếng Séc liến thoắng. Họ nhiều lần vẫy Thiên Ly sang ngồi cùng nhưng cô nhút nhát trốn sau lưng mẹ như bé con.

– Phải mạnh dạn lên chứ con, thế này là bị gạt hết bạn trai đó! – Một người bạn của mẹ phì cười.

– Con bé có nét ghê nhe! Lớn thêm tý nữa là bố mẹ phải canh chừng chứ trai theo nhiều đấy! – Lại là một người bạn khác của mẹ lên tiếng.

Thiên Ly cắn môi, cúi đầu nhìn chằm chằm vào đĩa thức ăn. Cô thực sự không thích quá nhiều chú ý đổ dồn về phía mình, bàn tán và đánh giá như thể cô là một món hàng. Dù họ không hề ác ý và thậm chí có vẻ quan tâm thành thực, nhưng Thiên Ly vẫn có cảm giác mình bị soi mói, mổ xẻ. Cô sợ.

Có vài anh chàng liếc mắt cười với Thiên Ly nhưng cô bé tỉnh bơ, phớt lờ. Thiên Ly không đẹp hút mắt cánh đàn ông như Tú Chi, chỉ dễ nhìn và có vẻ thông minh, ngoan hiền. Cô bé cực tiết kiệm nụ cười và ít khi biểu hiện cảm xúc ra ngoài, nét mặt khá đơ như ma-nơ-canh và hay khoác lên mình vẻ xa cách, lạnh lùng như ánh trăng. Và điều đó lại càng kích thích những gã có máu chinh phục.

– Chào em, anh là Minh Quân. Có lẽ em biết anh trước rồi! – Một chàng trai ăn mặc bóng bẩy, tóc tai chải chuốt tỉ mỉ cười với Thiên Ly.

Cô bé gật đầu, dễ nhận ra đây là bạn trai Tú Chi qua ánh mắt ngọt ngào của chị. Anh ta đến khá muộn, rất hào phóng tặng Thiên Ly chiếc máy đọc sách Kindle 3, tất nhiên nó chỉ là thứ vụn vặt như mua một chiếc kẹo mút đối với con trai đầu của doanh nhân lớn. Minh Quân khá trịch thượng, phô trương sự giàu có ra ngoài. Nhưng thứ anh ta gây ác cảm cho Thiên Ly nhất là cách anh ta lộ liễu nhìn vào cổ áo khoét sâu của Tú Chi như muốn vùi mặt vào đó.

Bữa tiệc dần nóng lên khi một số người ngấm men rượu, giật micro hát âm ỹ, tiếng nhạc choán kín hội trường. Tú Chi rủ Minh Quân và Thiên Ly đến chiếc bàn khuất, tự tạo một góc riêng. Minh Quân cứ liếc đồng hồ đeo tay liên tục, có vẻ sốt ruột điều gì đó và không mấy để ý đến những câu chuyện của Tú Chi.

Ở bàn tiệc của người lớn, bác Thiên Ly đã ngà ngà say, hát cảm về phía anh thanh niên tóc vàng hoe gần đó:

– Ê, cháu mày tây hay Việt?

– Dạ, cháu người Việt ạ! – Tóc vàng hoe lễ phép đáp trong những tiếng cười nho nhỏ.

– Bố Việt hay mẹ Việt? – Bác Thiên Ly nhàu mày.

– Dạ, bố mẹ cháu đều là người Việt ạ!

– Ô, thế cháu mày Việt à?

Tú Chi lắc đầu cười, đứng dậy đi gọi nước giải rượu. Lúc bóng chị vừa khuất, Minh Quân rút điện thoại bấm danh một dãy số, nói gọn vài câu với chất giọng ngọt như rót mật ong. Anh ta liếc Thiên Ly, nhưng có vẻ thả lỏng đề phòng khi thấy cô bé vẫn ăn ngon lành những quả cherry đỏ mọng, không mấy để ý tới cuộc trò chuyện của anh ta. Nhưng Minh Quân không biết đến việc Thiên Ly rất giỏi giả vờ, cũng như không lường được việc cô bé dặt lưng vốn tiếng Séc kha khá qua khóa học ở Việt Nam. Vụ anh ta bắt cá hai tay đã lộ mất rồi. Không chuyên nghiệp tí nào!

Chương 2: An Interesting Encounter. (Cuộc Chạm Trán Thú Vị.)

Tiệm nails của mẹ Thiên Ly nằm ngay trong khu trung tâm mua sắm sầm uất, địa điểm đẹp nên khá hút khách. Một vài năm trở lại đây khi tiệm đã đi vào hoạt động ổn định, mẹ Thiên Ly chỉ thuê đứng thu tiền mà không động tay động chân, hạn chế tiếp xúc những chất hóa học độc hại.

Đội ngũ nhân viên trong tiệm cực giàu sức sống và rất năng động, họ khoác blouse trắng, đeo khẩu trang trắng và găng tay trắng hết những vị bác sĩ. Hoàn toàn trái ngược với vẻ nhốn nháo, ồn ào trong bữa tiệc hôm nọ. Đây là thanh niên sống lâu năm thành cáo, tay nghề siêu cao và hay đùa nghịch, pha trò như những đứa trẻ mới lớn, biến bầu không khí làm việc trở nên rất náo nhiệt, không ngớt những trận cười.

Quản lý là anh Andy, đã có vợ hiền con ngoan hẳn hoi nhưng vẫn nghiện điện tử và mê phim kiếm hiệp, hay gọi những nhân viên khác là nha đầu, tiểu tử. Andy cũng rất hay thiếu nghiêm túc, thường đùa cùng những tên khác sờ mó những bộ ngực đầy đặn và vóc dáng nuột nà của khách hàng. Còn những nhân viên nữ trong tiệm thì hay tắm tía những chàng ngoại quốc lướt qua tiệm, trầm trồ khen trai tây chân dài, dáng thể thao.

– Mấy mụ cứ chân dài thì mấy thằng chân ngắn chó gặm há? – Alex gắt, anh là cây nấm lùn của tiệm, cũng là người ít cười đùa nhất.

Tính Alex dễ cáu bẳn, có những hành động khá kì quặc. Mỗi ngày anh ta đều đặt chiếc vé số ở chậu cây cảnh, để nó hấp thụ chất tươi xanh của cây và cho ra giải độc đắc. Tất nhiên, chưa lần nào Alex giật giải, còn cây thì dần héo queo.

Lúc Thiên Ly đang đứng đưa chân trong bể cá ría, một nhân viên tóc bạch kim bỗng đến cạnh khều khều tay cô bé và nở nụ cười tươi rói nhưng nham hiểm như sói:

– Có thích anh làm móng cho em không Thiên Ly?

– Đừng! Chết đó! – Tiếng Andy nạt ngang. Anh hướng Thiên Ly, lắc nhẹ ngón tay trở rất ngẫu, điệu bộ hết mảy đại ca lớn trong phim xã hội đen, rồi trừng mắt quát Anthony – Biến! Ta cấm mị dụ dỗ em nó nhé!

Bị bẻ mánh, Anthony xùy xùy Andy như con nít, trước khi tách đi còn len lén thăm thì với Thiên Ly “ Sau nhé! “.

Dấu hỏi to đùng treo lủng lơ trong đầu Thiên Ly chính thức bị gỡ bỏ khi cô bé nghe thấy tiếng một vị khách sụt sịt. Ngoảnh sang, Anthony đang cuống quýt bịt ngón tay chảy máu của khách còn Andy chặc lưỡi, những nhân viên khác thì ngán nảm liếc qua một cái rồi tiếp tục làm việc riêng. Đường như việc này xảy ra khá thường xuyên.

Thực ra Anthony chỉ đang học nghề, còn rất vụng về và non, xanh nhưng anh ta không bao giờ chịu tập luyện trên móng giả mà cứ cố chấp làm trực tiếp cho khách. Tính sĩ diện của anh ta cũng rất cao, là chuyên cắt da và làm gãy móng khách nhưng luôn đổ thừa cho tí ti lí do khác, nào là vì da khách quá mỏng, móng khách quá yếu ... Chỉ bởi Anthony là do người bạn thân của mẹ Thiên Ly gửi đến nên anh ta có những đặc quyền phá hoại riêng. Những khách dễ dãi và hiền chỉ kêu đau, còn với những khách khó tính, Andy luôn phải hết lời xin lỗi và nhận làm móng miễn phí cho họ. Sau mỗi vụ như thế, Andy lại ném cho Anthony cái lườm sắc lẹm và gọi cậu ta là xù tiểu tử.

Nguyên buổi sáng ở chung với những thanh niên vui nhộn, cái cây ụ rũ trong Thiên Ly đã tươi tắn hơn chút. Cô bé theo mẹ sang tiệm ăn nhanh có cái tên rất ngộ là CHI LY, cách tiệm nails chỉ một quãng đường hơn chục bước chân. CHI LY do bác Thiên Ly và bố cô bé chung vốn, trưa là giờ cao điểm, khách xếp hàng dài trước tiệm, đông đúc ngang ngửa với ông trùm KFC và bà hoàng Mcdonald's kế bên.

Bầu không khí tại CHI LY cực kì bận rộn, mỗi người đều thoăn thoắt như những con robot được lập trình sẵn. Vào thăm gian bếp, đồng tử trong mắt Thiên Ly có dịp co giãn liên tục khi nhìn vào màn xắt rau, thái hành, lọc thịt gà, gói nem, đảo mì, lắc chảo ... tất tần tật mọi thứ đều điều luyện, chuyên nghiệp và đã mắt như lạc vào một show truyền hình nấu nướng nổi tiếng.

Bác Bách – đầu bếp chính và kiêm quản lý CHI LY cười hiền với cô bé con đang say sưa nhìn ngắm mọi người làm việc. Bác rất quý Thiên Ly, có lẽ do chưa vợ, cô đơn lâu ngày nơi xứ người lại thấy cô bằng tuổi con cháu. Bác vậy Thiên Ly lại gần, dịu dàng hỏi:

– Con đói chưa? Thích ăn gì nói bác nấu riêng cho con nhé! Không có ngại đâu đấy!

Thiên Ly ngoan ngoãn gật đầu rồi chuồn lẹ khỏi bếp. Dạ dày cô nhói từng cơn do lỡ miệng ngốn cả bịch Actimel dù đó là loại sữa chua đã được chỉ định mỗi ngày một ống nhỏ. Mò đến restroom nữ, bàn tay nhỏ tay vừa đẩy cánh cửa có gắn biểu tượng hình nhân mặc váy, tìm Thiên Ly liền bị bắn rưng như quả tá lẩn lóc dưới gốc cây.

Giữa restroom nữ vắng hoe, đôi tình nhân trẻ quấn chặt nhau, cô gái ngồi hẳn trên dây bồn rửa, chân quấn quanh thắt lưng chàng trai và cánh tay anh ta đặt ngay trên phần ngực mềm mại.

Như cảm nhận được luồng điện đang phóng tới, chàng trai chậm rãi dời môi khỏi cô bạn gái tóc nâu, liếc về phía cửa. Hai ánh mắt chạm nhau giữa không trung. Một ánh xanh lơ bình thản như trời xanh mây trắng và một ánh đen láy tối sẫm như trời nổi giông bão. Chàng trai là người đầu tiên dừng cuộc đo ánh mắt, anh tiếp tục ngầu ngẩn môi bạn gái, thái độ thản nhiên đến quái dị, như thể đã bị phát hiện thì có dừng lại cũng bằng thừa, thế nên cứ làm nốt, làm tới luôn.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: The Shrewish Foreigner

Một dân tộc không chỉ tồn tại một kiểu người, cũng như một mảnh đất không chỉ nảy mầm một loại cây.

Với chức danh thổ dân Praha xịn, suốt mấy ngày liền Tú Chi dẫn Thiên Ly tới những nơi nổi tiếng của Praha, đủ thứ chuyện phiếm được tuôn ra theo mỗi bước chân tí tí của hai cô nàng. Những người có tính cách hợp nhau thì sẽ hút nhau như những thỏi nam châm, hề đặt gần là dính chặt. Mới quen hôm qua, hôm nay cũng có thể là bạn thân.

Thiên Ly vẫn chưa mách gì với Tú Chi về tên bạn trai chết tiệt của chị. Chẳng ai muốn biết mình bị nửa kia phản bội qua lời nói của kẻ đứng ngoài, cứ như con bù nhìn trong chính cuộc tình. Cứ để Tú Chi tự tay lột bộ mặt nạ đầu giả của Minh Quân, ắt chị sẽ tự khắc tìm cách quên anh ta nhanh nhất!

Trưa hè khuất gió, nắng vàng bò trườn khắp mọi góc ngách, từ những con hẻm nhỏ vắng tanh đến quảng trường Con Gà nhộn nhịp. Cả thành phố Praha rực rỡ trong màu vàng óng ánh. Các sắc giọng khác nhau không ngừng vang lên, giữ ngày hè luôn rộn ràng.

— Em nhìn kia Thiên Ly! Sắp mười hai giờ nhé!

Theo tay chỉ của Tú Chi, Thiên Ly chăm chú chiêm ngưỡng chiếc tháp đồng hồ thiên văn, khi những chiếc kim vàng lấp lánh cùng gấp mặt tại con số mười hai La Mã, các bức tượng lần lượt chuyển mình, lắc lư theo tiếng chuông. Trong sự reo hò phấn khích của đám đông tụ tập chung quanh, hai cánh cửa bên trên bật mở, lần lượt các tượng thánh xuất hiện: thánh Pierre ôm chìa khóa thiên đàng to tướng, thánh Matthew cầm một cây búa... tất thấy mười hai vị thánh tất cả lướt ngang qua hai ô cửa. Và lúc vị thánh cuối cùng vừa khuất, bất thành lình một chú gà chui ra từ toà tháp cao nhất, cất tiếng gáy chấm dứt show diễn của chiếc đồng hồ Orloj. Một tràng vỗ tay tán thưởng vang khắp quảng trường cỏ.

Niềm vui thích choán trọn tim Thiên Ly như bao khách du lịch khác xung quanh, nhưng vài năm sau đó, thái độ của cô bé lại thật hững hờ hệt người Praha chính gốc, luôn thầm tự hỏi đám đông phấn khích kia là lần đầu tiên thấy đồng hồ ư?

Rời quảng trường, Tú Chi đưa Thiên Ly ghé vào trung tâm thương mại Sapa, thăm thế giới thu nhỏ của người Việt và tiện thể sắm sanh vài thứ cho năm học mới. Một người đồ hàng Trung Quốc hóm hỉnh đã tặng Thiên Ly chiếc balo gấu panda siêu dễ thương khi biết cô bé em mới chân ướt chân ráo đến đây. Thiên Ly vừa cảm ơn chú vừa thầm tự cảm ơn chính mình vì đã chưa bao giờ có khái niệm Tàu Khựa. Một dân tộc không chỉ tồn tại một kiểu người, cũng như một mảnh đất không chỉ nảy mầm một loại cây.

Nét riêng của Praha là sự kết hợp hài hòa giữa vẻ hiện đại, ồn ào của một thủ đô lớn và những bình yên mộc mạc của một vùng đất xinh đẹp. Cạnh những con đường cao tốc luôn tấp nập xe cộ nối nhau lao đi vun vút như mũi tên vừa bật khỏi dây cung căng, là những làn đường rợp bóng mát, xe vi vu qua từng dãy cây quả mọng dây như lá. Táo xanh mơn treo đầy cành, mận nhỏ tím tím thò mình ra khắp nhánh lá, lê vàng nhạt lấp ló sau đám lá rậm. Cơ man nào là quả rơi rụng quanh gốc, nằm lán lóc trên cỏ hệt một lũ heo nhóc.

Vịn tay lên thành cửa xe, Thiên Ly ngheh mũi hít hà những làn gió phả phất hương cỏ trong lành, mãi mê ngắm nhìn cảnh thiên nhiên bình dị. Cô thuộc tuýp người dễ mỉm cười vì những điều nhỏ nhặt, vụn vặt. Được tận mắt thấy đàn bò sữa gặm cỏ xanh mượt hay bất thành lình có con nai chạy vụt qua đường, cô bé lại còn tò ra hứng khởi hơn là khi đến lâu đài cổ lộng lẫy hay tòa nhà nhún nhảy.

Hồn Thiên Ly đang vì vút trong nắng gió bỗng thất xiêu thì Tú Chi vô ý đâm sầm vào đuôi xe khác lúc chị lơ đãng qua đường. Hai cô gái hết hồn nhìn nhau, mồ hôi lạnh thì nhau túa ra.

Chủ nhân của chiếc xe kia dừ dừ như hổ, hung hăng xỏ một tràng quát mắng rồi bắt phải bồi thường. Hắn là gã ngoại quốc đánh đá nhất và cư xử tệ nhất với phái yếu mà Thiên Ly từng thấy, cô bé hơi sốc. Còn cô chị Tú Chi tuy không hiền lành gì nhưng kiểu nhảy chồm chồm của gã rất dễ gây rối trí. Giữa lòng đường vắng vẻ, hai chị em đứng nghệt mặt nghe gã phun bao lời nhiếc mắng, tay khua mù mịt.

Vừa lúc chiếc mô tô cảnh sát đi ngang liền đậu xích ở vệ đường. Một người bước đến lịch sự cất lời chào hỏi, con mắt thăm dò kín đáo đảo qua những gương mặt. Anh ta trẻ và bảnh bao, đáng người cao lớn trong cảnh phục toát ra vẻ nghiêm nghị.

Đội gã ngoại quốc xấu tính tuôn xong tràng dài lê thê, chàng cảnh sát trẻ nhủ mảy nghĩ nhanh rồi nói với giọng ôn hòa:

– Xe anh chỉ xước nhẹ, không nghiêm trọng. Xe cô gái này còn méo mó hơn! Thôi, anh đi đi!

– Anh đùa tôi hả? Thế nào là xước nhẹ? Rõ ràng cô ta ...

Chàng cảnh sát trẻ lập tức đưa tay lên ngắt lời gã, nét mặt anh đanh lại, vẻ hòa nhã ban nãy quay ngoắt sang thành nghiêm nghị, anh nhấn giọng:

– Tôi không đùa! Anh có thể tự đi nếu thích, hoặc là tôi dẫn anh đi!

Gã tức tối văng ra câu chửi thề.

Tú Chi hú hồn nhìn theo chiếc xe vừa phóng đi, rớt rít cảm ơn chàng cảnh sát trẻ. Thái độ của anh ta cũng đã trở lại điềm đạm ban đầu, môi mỉm cười đầy thân thiện:

– Nào các quý cô, liệu có cần tôi giúp gì nữa không nhỉ?

– Tôi lạc đường mất rồi! – Tú Chi mếu, vẻ mặt bày ra tội nghiệp như con mèo nhỏ ướt nước. Trông cô nàng lúc này thật bé nhỏ.

Chiếc mô tô nhiệt tình dẫn đường cho xe Tú Chi ra đến tận quốc lộ, trước khi vút đi, chàng cảnh sát trẻ còn vẫy tay chào tạm biệt hai cô gái. Hôm ấy, lần đầu tiên Thiên Ly nghe Tú Chi nhắc nhiều đến một chàng trai khác ngoài Minh Quân. Và cũng trong hôm ấy, Tú Chi nửa đêm lết về nhà với bộ dạng say khướt, rúc trong chăn khó lóc, gào thét và chửi rủa đến tận sáng.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: The Impressive Names.

Nuôi thú cưng có hai loại người, một là người thật sự yêu động vật, hai là người ấy luôn cảm thấy sự cô đơn xâm chiếm tâm can.

Cửa mở sau tiếng chuông ngân dài đầu tiên, đón Jay là cái nhoèn miệng hiền từ của bà Sussan, và một cục bông trắng bất thành linh phi ra từ trong nhà, ngã dúi dụi vào chân anh, chiếc đuôi nhỏ mừng rỡ vẫy tít mù. Jay nhắc bông cún con lên ngang tầm mắt, môi vẽ ra nét cười cưng nựng:

– Bỏ nhớ Boo Boo nhiều quá!

Gái gú, thú cưng đều là những thứ Jay thích ôm ấp, vuốt ve nhất. Nhưng gái sẽ phải thay liên tục giống như quần áo, còn thú cưng thì không.

Nhận lấy cuốn sách mới tinh từ Jay, bà Sussan áy náy nhìn anh trong bộ quần áo bảo hộ mô tô ướt mưa.

– Bà làm phiền con quá rồi!

– Đầu ẹ! Chuyện vặt thôi mà bà Sussan! – Jay hơi nhăn mũi như cậu bé con, ra chiều không thích vẻ khách sáo của bà Sussan. Tuy anh luôn luôn bận bịu, nhưng sẽ lập tức rảnh nếu người thân cần đến.

Jay đứng ôm, nựng Boo Boo và tán gẫu với bà Sussan đôi chuyện, chủ yếu vẫn xoay quanh Sýkora. Bà tỏ ra rất tiếc nuối khi anh sắp đến dự một phiên toà chiều này, không thể nán lại thêm.

– Lát nữa thôi là Lily tới rồi! Nếu mà hai đứa con gặp được nhau thì tốt quá!

– Lần sau vậy, bà Sussan! – Giọng Jay pha chút tiếc rẻ nhưng ánh mắt thì đầy kín sự dừng dừng.

Dưới góc nhìn của dân luật, việc dính vào trẻ em rất đần độn. Với cái đầu tính toán chuyên nghiệp như con buôn sành sỏi, Jay không đánh hơi được mùi lợi nhuận trong cuộc gặp gỡ này. Và với kinh nghiệm của một tay sát gái lão luyện, cô bé kia thuộc nhóm tuổi vị thành niên giữa thì cơ thể chưa phát triển hết, nhìn thôi đã rất chán mắt. Thế đấy, cuộc sống quá ngắn ngủi để quẳng phí thời gian vào những gì vô ích!

Jay vò mạnh nhúm lông xù trên đầu Boo Boo trước khi ra về. Một vệt ấn tượng mờng sượt nhẹ qua tâm trí anh, về cái tên Lily giống hệt em gái anh. Nhưng ... cô bé không còn sống. Một cái chết đầy ám ảnh.

Xỏ chân vào đôi giày vải mới tinh, Thiên Ly rời nhà nhàn nhá dạo bộ đến nhà bà Sussan dưới cơn mưa lất phất. Những hạt be be tấp vào mặt, lán hơn man mát như ngấm vào từng thớ da.

Bà Sussan là hiệu trưởng trường trung học đã về hưu, cũng là hàng xóm cũ của bố mẹ Thiên Ly. Tài nấu nướng của bà là tuyệt đỉnh, thỉnh thoảng bà lại mang sang cho bố mẹ cô bé món ăn Séc truyền thống nào đó. Ngày Thiên Ly sang, bà làm hẳn một chiếc Gugelhupf vị cacao tặng cô bé. Biết Thiên Ly cũng ham việc bếp núc, bà thường gọi cô bé sang làm bánh cùng và dạy cô bé chút tiếng Séc.

Lúc đến gần khu chung cư của bà Sussan, một chiếc mô tô phân khối lớn bỗng lao vút qua Thiên Ly như con sóc, bắt cóc thần hồn cô bé trong một chốc. Mô tô nơi đây rất giống những tên cướp xa lộ, có kiểu đi vô cùng ngông, thường phóng ngược chiều và nghênh ngang dẫn trước mũi xe ô tô. Thiên Ly sang đúng dịp hè, có dịp thấy những chuyến phượt gồm cả đoàn mô tô phóng đi, tiếng động cơ vang rân cả đường phố. Bố Thiên Ly đã cầm volant gần mấy chục năm nhưng hề thấy mô tô nào là vội giảm tốc độ. Mà, những tay lái mô tô phân khối lớn như thế thì tiền đây túi, liêu đây gan.

– Ôi, Jay vừa đi đấy! Cháu đến sớm chút là gặp rồi!

”Mi may đấy!” – Một giọng nói nhỏ reo lên trong đầu Thiên Ly, nhưng ngoài mặt cô bé vẫn phủ vẻ tiêng tiếc rất hoàn hảo. Cô không muốn làm bà Sussan mất hứng nếu phỏ thẳng ra những xúc cảm thật, là cô chẳng thèm và chẳng thích gặp một người lạ hoặc một tý ty nào.

Tuy nhiên, cái tên Jay quệt nhẹ qua đầu Thiên Ly chút ấn tượng. Tên này không phải thuần Séc, mang hơi hướm Mĩ nhiều hơn và rất hiếm người tại đây mang tên này. Trí nhớ của Thiên Ly cực tốt, một câu chuyện băng quơ của Tú Chi giờ đang được cô bé lục lại. Hình như mấy năm trước, Minh Quân và em trai hẳn gây gỗ với một người tên Jay, kết quả là bị đánh đến nhập viện. Jay gì đó ta chẳng nề nang gì ông bố tai to mặt lớn của hai anh em. Vụ này rộ lên trong cộng đồng Việt suốt thời gian dài.

Dưới gian bếp nhỏ, bà Sussan tỉ mỉ chỉ cho Thiên Ly từng bước làm vanilkové rohlíky, một loại bánh giáng sinh nhưng cô bé thích ăn nhất nên bà vẫn làm. Bà Sussan xay hạt phỉ, còn Thiên Ly đánh trứng cho bung bông và lắng nghe chuyện bà kể. Ở góc bếp, Boo Boo mắt hiu hiu cuộn tròn trên ổ, đôi khi lại ngái ngủ sủa một tiếng, trông vừa ghét vừa yêu. Những câu chuyện bà kể ắp đầy bóng hình cháu trai bà, cũng chính là chủ thực sự của Boo Boo. Anh đang theo học trường điện ảnh, và hiện đang du lịch bên Hungary.

Nuôi thú cưng có hai loại người, một là người thật sự yêu động vật, hai là người ấy luôn cảm thấy sự cô đơn xâm chiếm tâm can.

– Bố mẹ tại nạn mất cách đây bốn năm. Thăng bé sang đây ở với bà! Cũng may nó nhiều bạn bè tốt! – Nhắc tới cháu, mắt bà Sussan gọn những tia buồn man mác như sóng dập dềnh.

Phòng Sýkora không giống như phòng bất kì tên con trai khác, không đơn giản cũng không bộn bừa, trái lại phòng anh được trang trí khá cầu kì, nhiều vật nhỏ xinh, dễ thương bày biện quanh như được đôi tay con gái sắp đặt. Đặc biệt là sắc hồng điểm khắp chốn, từ ga giường đến ly uống nước. Biệt danh của Sýkora là Pink cũng vì anh ta là tín đồ máu hồng, nhưng chỉ những người thân thiết và quan trọng mới có thể gọi.

– Thăng bé chơi giỏi nhiều nhạc cụ lắm! Hát cũng rất hay! – Bà Sussan tự hào khoe, đôi mắt sáng lên – Còn tự sáng tác vài bài nữa đấy!

Bà Sussan vui vẻ nói thêm vài câu rồi đi pha cà phê, để lại Thiên Ly một mình. Mắt cô bé dò đến những chiếc guitar dựng im trong góc, con buồn nảo nề chọt chọt lấy tìm một cách vô cơ. Cũng không khó để cô bé nhận ra Pink là gay trong một câu trích dẫn nổi tiếng của Robin Tyler dán ngay gần tủ quần áo.

“Nếu đồng tính luyến ái là bệnh, vậy ta hãy cùng nhau gọi điện xin nghỉ bệnh: “Xin chào. Hôm nay chưa đi làm được, vẫn còn gay! ,,

Một bức ảnh duy nhất trong căn phòng hút mắt Thiên Ly rất lâu. Khung cảnh náo nhiệt tại một buổi cắm trại, cậu bé tóc xoăn cười tít, nhón chân hôn má cậu bạn cao nhỉnh hơn mình một cái đầu. Cậu bạn kia có đôi mắt xanh lơ, màu mắt của nhóm người sở hữu chỉ số IQ cao nhất. Đặc biệt, gương mặt cậu ta là sự pha trộn hoàn hảo giữa những nét Á- Âu.

– Kia là Jay đấy!

Giọng nòng ảm của bà Sussan bắt chọt vang lên từ phía sau, cắt phăng dòng kí ức mà Thiên Ly đang lội ngược về. Hình như ánh mắt nửa gần nửa xa và khuôn mặt điển trai ấn tượng của Jay, cô bé đã đọng phải ở đâu đó.

:”) Chào các bạn, Pink đã trở lại đó nhé Nhân vật mới xuất hiện là Boo boo =)))))) Máu chốt quan trọng sau này nhé =))

Mà, có nhiều bạn bảo thấy Jay ấn tượng xấu, ko dễ thương như bản cũ. Vâng, nhân vật Jay thì các bạn không yêu được đâu :”)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Unlovable Girl. (Cô Bé Khó Ưa)

Nằm ườn trên giường, Thiên Ly lật giở cuốn sách dày cộm còn vương mùi giấy mới, ngẫu nhiên từng trang dày đặc chữ như con mọt nhỏ bị bỏ đói lâu ngày. Tài liệu học tiếng bà Sussan tặng Thiên Ly là do giáo sư ngôn ngữ của Séc lần Việt soạn riêng cho một trung tâm ngoại ngữ uy tín nhằm phục vụ việc giảng dạy. Nếu những món thời trang độc đáo có thể khiến các shopping-holic nhảy cẫng như tìm ra kho báu thì các book-holic cũng như bay lên thiên đường khi cầm trên tay cuốn sách không bày bán ở thị trường.

Rũ rượi ngồi ăn dưa hấu ở góc giường, Tú Chi hướng lên tivi đôi mắt thâm quầng không chuốt mascara như mọi ngày, tay cầm điều khiển chuyển hết kênh này sang kênh kia, tạo ra chuỗi âm thanh đứt đoạn, lộn xộn. Con gái lúc yêu tươi tắn như nắng, lúc thất tình xám xịt như đám mây đen. Chiếc Iphone của cô rung lên liên hồi, màn hình li lợm nhấp nháy mãi tên Minh Quân. Đôi lần ngón tay Tú Chi định quét lên biểu tượng chiếc điện thoại màu xanh nhưng vội rút về trước chỉ thị uy nghiêm của lý trí. Là gái đẹp, tuyệt đối không được lụy tình.

-Em tắt nguồn nhé! – Thiên Ly cau mày.

Tú Chi vội lắc đầu, nụ cười hờ hê nở nhẹ trên gương mặt mộc thiếu sức sống.

-Đề vậy đi, tắt thì sao hần gọi được nữa! Có gọi mới thấy sốt ruột. Đáng đời, trông hần giờ chắc tức cười lắm!

-Chỉ mới tức cười ấy, chị không nhìn ra gã bật chế độ tự động gọi à? – Thiên Ly phá hoại con đắc ý của Tú Chi, ngồi hần người dậy và bày ra bộ mặt biết tuốt – Nếu thật lòng với chị, đã không mèo mửa với ả khác! Bây giờ gã làm trò nỉu kéo chỉ vì chị là miếng thịt ngon nhất trong nồi! Với lại, bỏ gã lại rất nể bác Tú nhà mình và đã xem chị như con dâu, cần bản gã sợ bỏ biết sẽ thu thế ngân hàng và thu xe của gã thôi!

Lý lẽ sắc sảo của một con nóc mười bốn tuổi khiến Tú Chi rùng mình, chẳng biết là do đầu óc cô đang lú lẫn nên mới không sáng suốt nhận ra những điều này hay vì Thiên Ly quá tinh nhạy. Hôn thảng trời chị em gần gũi, Tú Chi đã nhận ra Thiên Ly không giống với bất kì cô bé trạc tuổi nào quanh đây. Thiên Ly không sôi nổi, không ham vui, không thích chơi, không điệu đà và còn không nhiều nhiều thứ khác mà đáng lẽ lứa tuổi đang lớn phải thế. Bố mẹ Thiên Ly quá thừa khả năng vun tiền cho cô bé sắm đồ hiệu, thế nhưng Thiên Ly lại chỉ tiêu mấy đồng vụn vào những thứ nhỏ nhặt như bút, sổ sách, cây xương rồng. Có lẽ rất hiếm người con để bố phải giục tiêu tiền, mẹ giục làm đẹp như cô bé.

Chiều muộn, Tú Chi hứng khởi chuẩn bị đồ đi bơi với bạn, thần thái cô nàng đã tươi tỉnh hơn chút đỉnh sau buổi ngủ nướng dài. Cô túm Thiên Ly đến trước bàn trang điểm, hí hửng lôi ra mấy làm xoắn tóc và băng đô, quyết biến hóa mái tóc đen xõa dài đơn giản của cô bé thành kiểu khác thật quyền rũ, điệu dáng cho buổi đi chơi tối. Thiên Ly chán nản nhìn con bé trong gương đang ngồi bất động như búp bê đồ chơi, thờ cái dài thượt.

Những gia đình Việt sống quanh đây thường lần lượt thay phiên nhau đứng ra tổ chức tiệc ăn uống tại nhà. Như đã là quy định, không nhà nào và cũng không thành viên nào được phép vắng mặt. Thiên Ly dù chứa ghét tiệc tùng cũng bị xách đi, mấy bữa đầu cô bé thường ở rít cạnh mẹ như keo dính với lí do còn lạ, chưa quen. Nhưng hôm vừa rồi bố mẹ Thiên Ly và người lớn đã bảo cô bé phải theo các bạn khác đi chơi. Ương ngạnh hay cứng đầu cũng tùy lúc.

Những ngày hè ở Praha dài đằng đẵng. Chín giờ tối, trời vẫn sáng chùng giống như gã mặt trời trở chứng thức khuya, không chịu chui khuất núi. Một đám trẻ Việt Nam náo nhiệt bước cạnh nhau, cười nói tung bùng bằng tiếng Séc, chỉ thi thoảng mới chêm vào đôi câu tiếng mẹ đẻ. Chủ đề của những cô gái là những món đồ hiệu, những hãng thời trang nổi tiếng, những video trang điểm đang hot trên mạng và tất nhiên, không thể thiếu việc bàn tán về các anh chàng nóng bỏng. Còn những cuộc ăn nhậu thâu đêm, những cuộc nướng tiền vào sông bạc và những trò tán tỉnh gái tây là chủ đề của đám con trai.

Đôi chân vẫn rảo đều bước cạnh những người mới quen, nhưng đôi tai Thiên Ly lơ đãng trước mọi lời của bọn họ. Không phải vốn tiếng Séc quá kém để hiểu, mà do cô bé chẳng nghe ra điều gì hấp dẫn trong những chủ đề kia. Thiên Ly cũng rất kiêu lời dù họ luôn tỏ ra thân thiện và hòa đồng với người mới.

-Cứ tưởng cậu cậu bỏ đại gia nên không thèm chơi với bọn này cơ! – Một cô bạn hơi trẻ môi, nửa trêu nửa thật.

-Bỏ tớ có đại gia đâu! Cũng như bỏ mẹ các bạn mà! – Thiên Ly khề lắc đầu.

-Khỏi phải chối! Ai ở đây không biết bỏ cậu giàu nứt nào? – Một cô bạn khác xen vào.

-Tớ! – Thiên Ly đáp gọn, trông như đùa nhưng là cô bé nói thật.

Thiên Ly là bạn nữ duy nhất mặc quần bò, T-shirt giữa các bộ cánh biến hóa tươi xinh. Do cách ăn mặc đơn giản lại thêm dáng thấp nhỏ con nên dù bằng tuổi, trông Thiên Ly vẫn giống hệt đứa nhóc được mấy chị dẫn đi chơi.

Chợt một cô bạn vỗ vai Thiên Ly rất thân thiết:

-Cậu học tiếng Séc nhanh nhanh mà nói với bọn này nhé!

-Nhưng các bạn nói tốt tiếng Việt đấy chứ! – Thiên Ly thắc mắc.

-Tiếng Việt dùng ở nhà với ông già bà già thôi, chứ nghe như Vịt kêu í! – Cô bạn nhăn mặt còn những người khác ra vẻ đồng tình.

-Không nên nói thế đâu! – Thiên Ly lạnh giọng nhắc nhở.

Những câu chuyện trò của Thiên Ly với đám con gái từ đó dần thưa, rồi tắt hẳn, rồi cô bé chỉ như cái bóng lảng lảng đi cạnh họ.

Sân thể thao rộng thoải mái đầy những thanh âm huyền ảo. Nhóm chơi bóng rổ trên nền sân

cao su, những cú bật chân cao vọt, những cú đập bóng vào rổ đầy ấn tượng. Nhóm lướt skateboard, biểu diễn những đường trượt siêu hạng đầy đã mắt. Nhóm thi nhảy hip-hop, tiếng nhạc dance sôi động phóng ra từ những chiếc loa to bự đập ình tai.

Ngồi riêng một góc trên đường chạy bộ, Thiên Ly chống cằm xem trận đá banh của đám con trai và một nhóm tây khác. Khi trái bóng bị sút tung ra tận bãi cỏ sau lưng Thiên Ly, cô bé đang nhòm người đẩy định đi nhặt thì một cô bạn kêu lên:

-Ấy, quần cậu bẩn kìa Thiên Ly!

Còn chưa kịp ngoái đầu nhìn lưng quần, bỗng một cô bạn khác tự dưng vừa chỉ tay vào Thiên Ly vừa hướng đám con trai, hét to:

-Ê, quần người ta bẩn rồi đây này! Mấy anh mau đến phui mông hộ người ta đi!

Thiên Ly quay phắt lại nhìn chằm chằm cô bạn kia với ánh mắt sắc như lưỡi dao lam khiến cả đám đang cười rộ liền im bật ngay tắp lự. Cô bé giận dữ bỏ đi, kệ những cái nhìn khinh khỉnh và những lời móc mỉa, chê cô kệnh kiêu.

-Đừng giận, Thiên Ly! Mấy đứa lố đùa hơi quá! Để anh nói mấy đứa xin lỗi em! – Hoàng Liêm đuổi theo Thiên Ly, anh ta là người lớn tuổi nhất ở đây và cũng là con trai của chủ trì bữa tiệc tối nay.

-Tôi không chơi hợp với mọi người đâu! – Mi mắt Thiên Ly sụp xuống.

-Em chấp gì mấy con khùng đó! Tội nó lúc nào chả giỡn!

Không thèm nghe thêm, Thiên Ly giật mạnh tay khỏi cái núm tùy tiện của Hoàng Liêm và gùm mắt lườm anh ta. Hoàng Liêm gãi đầu bối rối:

-Thế để anh đưa em về đi! Chỗ này cách nhà anh xa lắm!

-Cảm ơn! Không cần!

-Thôi đừng buồn, để anh! Chứ làm sao mà em tự về được?

-Anh không thấy tôi có chân à? – Thiên Ly cau mày.

-Trời! Cô bé này ... – Hoàng Liêm không thốt nên lời.

Vứt lại Hoàng Liêm với biểu cảm khó đỡ, Thiên Ly bước thẳng sang đường. Cô cũng biết tính tình âm ương, khó chịu và khó kết thân. Có thể lời đùa cợt kia rất đời bình thường giữa những người bạn nhưng Thiên Ly chưa phải bạn họ, mà khác biệt như nước với lửa. Ấn tượng của họ về cô hẳn là một-đứa-nhà-giàu-sang-chảnh-khó-ưa-bỏ-xù, như phần đông những người khác vẫn nghĩ về Thiên Ly như thế. Thực ra cô không hề đáng ghét, chỉ là không đáng yêu với những ai mà cô có ác cảm.

Không vội về nhà Hoàng Liêm để tránh người lớn nghi ngờ, Thiên Ly tùy ý lang thang qua những khu phố. Có lúc cô bé đứng nhìn những con bò câu vênh vênh đi qua lại nhặt vụn bánh mì trên vỉa hè, bị chiều hư đến chẳng biết sợ. Người đi qua còn phải để ý mà tránh bọn chúng. Có lúc cô bé đứng trên cầu lộng gió, hít kem và lơ đãng ngắm đôi thiên nga trắng tinh đang cặp kè trên hồ. Chỉ đến lúc bàn chân mỏi nhừ biểu tình dữ dội, Thiên Ly mới tạt vào một nhà hàng ngẫu nhiên. Cô bé chọn bàn ngoài trời, giờ ra cuốn tiểu thuyết Nanh Trắng của Jack London bản tiếng Séc.

-Chúa ơi!

Nữ nhân viên sơ ý làm sánh nước cappuccino ra khỏi tách, vội cuống quýt lấy giấy ăn lau và rồi rít xin lỗi. Thiên Ly mỉm cười tỏ ý không hề hấn gì, lấy tay áo sơ mi chùi trang sách vừa bị vấy vệt nâu. Khi nữ nhân viên bảo chốc nữa sẽ đem tách cà phê khác ra, đôi mắt Thiên Ly bỗng vô thức bám theo gót cô ấy đến không gian bên trong. Cô ấy nói vài tiếng với nhân viên pha chế rồi tiến đến chiếc bàn gồm những chàng trai bánh vẽ đối hết một dàn diễn viên đang quy tụ. Nổi bật nhất là người có mái đầu đỏ nhạt, thần thái anh ta vừa nổi loạn vừa lịch lãm, môi hơi nhếch thành điệu cười nửa miệng vừa mê hoặc vừa đều giả.

Chẳng thèm liếc hóa đơn thanh toán, anh ta rút một tờ tiền ra khỏi ví da, cặp giữa hai ngón tay và giơ cao, cố ý để nữ nhân viên phải rướn sát người anh ta, ngực chạm hẳn vào áo anh ta, gương mặt cũng áp rất sát anh ta. Khẽ thăm thĩ với cô ấy điều gì đó, anh ta đặt một mẫu giấy lên bàn trước khi bỏ đi.

-Không sợ bà chị có chồng con hả homie?

-Là sinh viên, homie! – Mái đầu đỏ chắc nịch đáp.

-Tớ đâu thấy chữ sinh viên nào dán trên mặt bà chị đó đâu?

-Ngoài tiệm có ghi tuyển sinh viên làm thêm giờ. Trông cô nàng lại lóng ngóng cực kỳ, tớ dám chắc là mới vào làm! – Mái đầu đỏ cười ngạo nghễ.

-Cậu nhắm bà chị đó hả? Nhìn cũng ngon!

-Ừ. Nãy thử, ngực cũng căng lắm! – Mái đầu đỏ liếm vành môi.

Những bóng cao lớn sải bước ra khoảng sân ngoài trời, một người trong số đó như sở hữu con mắt thứ ba, biết tổng có đôi người hung dữ đang dán chặt lên mình. Anh ta lia ngay mắt về phía chiếc bàn nằm trong góc, hồ hững lướt qua chiếc bìa sách rồi thờ ơ đút tay vào túi, theo hội bạn rời nhà hàng.

Úp mặt sau cuốn Nanh Trắng, Thiên Ly âm thầm thở phào. Có nhiều lúc, người ta hành động theo lệnh của não bộ mà không rõ lý do. Như Thiên Ly cũng không hiểu tại sao lại né mặt khi anh ta chẳng thể biết cô là đứa khi nào. Lần ở restroom nữ và lần này cũng vậy. Người-nào-đó-ở-trên-cao sắp đặt những cuộc chạm trán thật quái đản!

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: First White Friends.

Tuần đầu theo học tại ngôi trường mới, Thiên Ly như lượm được chiếc bao tải đựng chặt căng ánh mắt của những người chung quanh, nhưng chứa đựng trong đó không phải thiếu thẹn ý hay sự kì thị, chỉ do bản tính của mắt người là luôn soi vào những thứ khác lạ so với chủ nhân của chúng.

Là học sinh châu Á mới tinh tươm, biết bao hồi hộp, hoang hoải vây bủa lấy Thiên Ly như bé con trường mầm non mới rời xa gấu Misa, thi thoảng phải xóc lại tinh thần bằng những cái hít thở thật sâu. Nhưng chẳng mấy chốc, mọi bồn chồn, lo sợ của Thiên Ly đã sớm bị nuốt chửng trong bầu không khí quây phá và nổi loạn của 9A.

Hôm cô hiệu phó Gabriela giới thiệu Thiên Ly, một tràng pháo tay lớn rào đón cô bé chỉ sau vài giây ngạc nhiên ngắn tũn. Buổi đầu, Thiên Ly ngồi im một chỗ như thể chân bị dây thừng cột chặt vào ghế, mắt kín đáo quan sát hết thấy hai lăm gương mặt mới sẽ bước cùng cô trên một quãng đường. Không đồng phục, mỗi học sinh đều ăn mặc cá tính và thể hiện cái tôi rõ rệt, hết những mảng màu sắc riêng biệt không hề trộn lẫn dù cùng nằm trên một bức tranh.

Cô Gabriela xếp Thiên Ly vào bàn đầu để tiện nghe giảng, ngay kế bên cái miệng lấu cá nhất 9A, mà cũng bởi do cậu ta quá ồn ào và mất trật tự nên bị quảng thẳng lên trước bàn giáo viên. Nhưng dù có nằm gọn trong tầm ngắm của thầy cô như con tằm bọc trong kén thì cậu ta cũng chẳng khi nào chịu thôi quậy cựa. Đứng cạnh đồng lứa thì hít đủ khói, Thiên Ly ngồi cạnh Thomas nên chịu đủ trò trêu chọc của cậu ta. Thomas thường búng tay tanh tách sát bên tai Thiên Ly rồi phá lên cười điên cuồng khi cô bé giật mình chớp mắt, hoặc bất thình lình giờ lòng bàn tay ra, hón giọng kêu:

– High five nào Lily!

Một bàn tay khác bỗng thò lên từ phía bàn sau, cầm theo cuốn sách và nện bộp lên mái đầu vàng hoe.

– Đề Lily yên hay là tớ treo cổ cậu? – Lớp trưởng Lucie lừ mắt.

Giữa cái lớp rất một lũ phá phách thì Lucie là học sinh chuẩn mực kinh điển, cũng là người hiếm hoi không vắng tục hay sử dụng những từ ngữ thô tục khi mà câu cửa miệng của mỗi thần dân 9A là “ cái mông ”. Trong buổi lễ khai trường, Thiên Ly đã có dịp thấy Lucie tự tin cầm mic phát biểu trước đám đông, phong thái cô bạn rất tự nhiên, ngôn ngữ cử chỉ cũng vô cùng chuyên nghiệp. Tuy Lucie không bắt chuyện nhiều với Lily như những tên lăm lòi khác, nhưng như một lãnh đạo trách nhiệm, cô bạn thường đề mắt tới thành viên mới toanh của lớp. Lucie chủ động đưa vở cho Lily chép bài, dẫn cô tới phòng thay đồ, ...

– Xi!

Thomas làm mặt quỷ với trưởng lớp rồi lôi PSP ra chơi đùa xe dưới gầm bàn, cả người cậu bạn cứ như con lắc hết nghiêng sang trái rồi nghiêng sang phải, hết đụng vào vai Thiên Ly rồi va phải vai cô bạn bàn đầu dây cạnh bên. Đang phiêu là vậy nhưng tai vẫn vênh lên hóng hót như lũ thỏ nghe ngóng bước chân thợ săn.

– Nào các em, thứ tư hay thứ sáu? – Cô Katka dễ tính đề 9A tự chọn ngày làm kiểm tra. Những bộ môn chính như toán và tiếng Séc luôn có bài kiểm tra khảo sát đầu năm học mới và đầu học kì mới.

Vài cánh tay lẻo tèo ẻo oải giờ lên chọn thứ tư, vài cánh tay lác đác rũ rượi giờ lên chọn thứ sáu. Cô Katka còn đang nhíu mày nhắm đếm thì Thomas ngẩng mặt hỏi máy PSP, hồ lớn:

– Còn bạn nào muốn chủ nhật?

Đĩ nhiên cả rừng cánh tay rần rần giờ cao đầy khí thế trước cái chắc lưỡi của cô Katka, cô tự đánh dấu ngày trên cuốn lịch bàn mà chẳng thèm tốn hơi đôi co thêm với đám nhất quỷ nhì ma.

– Thứ sáu đây cả lớp!

Từ bàn cuối thò ra một khuôn mặt ngây thơ vô (số) tội còn hơn cún con, Martin tỏ vẻ thắc mắc tợn:

– Vì sao không thể là chủ nhật hả cô?

– Martin yêu quý sẽ đến trường vào chủ nhật hả?

– Tất nhiên rồi! Nếu kiểm tra rơi vào chủ nhật ạ! – Martin ngoan ngoãn đáp, khuyến mãi thêm cái gật rụp đầu phụ họa.

Cô Katka chả buồn đáp, vói lấy bút fix ghi bài học mới lên bảng.

Martin ơ một tiếng dài ngoằng, ngoảnh nhìn khắp lớp và nhún nhún vai với biểu cảm hồn nhiên cô-sao-thể-nhĩ! Martin là chúa diễn kịch, giỏi giả ngơ giả ngẩn và làm mấy trò hâm dở như một Mr. Bean nhĩ. Những tiếng hú hét hoặc ú òa bỗng dưng vọng ra khiến giáo viên đang giảng bài phải ngừng lại đều do Martin lén chui tọt vào chiếc tủ ở góc lớp. Lúc bị lộ cô ra, cậu bạn sẽ làm bộ câu điện, trợn mắt quát đũa khi gió nào đó dám nhốt cậu ta vào trong.

Có hôm Martin trèo lên bàn Thiên Ly, nằm dài kiểu gọi cảm như những cô gái mặc áo tắm sượt nắng trên bãi biển, tay cậu ta vuốt dọc chân và nháy mắt với cô bé:

– Yêu tớ không Lily?

– Buồn nôn quá, bỏ đực Martin! – Một giọng con gái đánh đá cất lên.

Anna tóm chân Martin, lôi tuột cậu bạn như một chiếc giẻ. Đối với những bé trai to xác của 9A, Anna được xem là ác mộng, là mụ phù thủy cười chồi trong truyện cổ tích. Cô bạn hay nổi cơn điên khủng bất chợt, sẽ chop lấy cậu bạn ngẫu nhiên nào đó mà bóp cổ, vò tóc, bẹo mũi, tát má ...

Xua được chàng hề kia đi, Anna cười híp mí dễ thương với Thiên Ly, vẻ dữ dằn ban nãy dường như đã bị đánh rơi sau cú nhảy tót lên bàn. Thiên Ly vẫy tay chào, cũng cười hì. Cô bé mến Anna bởi có cảm giác được cô bạn bảo vệ. Anna chuyên giải vây cho Thiên Ly mỗi khi đám XY xúm quanh bắt cô bé những từ bậy tiếng Việt để chọc giáo viên, hay hỏi mấy thứ vớ vẩn.

– Tớ không thấy cậu ăn gì bao giờ! Lạ thế? – Anna nghiêng đầu nhìn Lily đây tò mò, làn tóc vàng mềm mượt như búp bê barbie trượt trên bờ vai trắng nõn.

Câu hỏi của Anna chẳng lạ lùng gì khi quanh lớp, kẻ gặm bánh mì, kẻ bóc khoai tây chiên, kẻ xúc sữa chua, kẻ bóc cam quýt... Buổi học kéo dài đến tận hơn ba giờ chiều, ngoài bữa trưa ở căng-tin thì những đồ ăn nhẹ luôn bày la liệt trên bàn học, lán chỗ cả sách vở. Vật thể bay nhiều nhất giữa các dãy bàn là vỏ cam, chai nước rỗng. Chúng cứ đậu lên hết đầu người này, đầu người kia rồi mới chính thức đáp vào sọt rác khi ai đó chán trò quăng ném. Đôi khi giáo viên lại nhăn mặt khi vừa lùi chân đã dẫm phải vỏ kẹo, lon nước ngọt. Cảnh tượng buồn cười nhất là cô bạn Edita đang trong chế độ kiêng kị nghiêm ngặt nên chỉ ăn táo và uống trà, nhưng hàm răng còn chưa kịp cắn phập vào lớp vỏ xanh thì quả táo đã bị cướp. Tên này gặm một miếng rồi chuyển cho tên khác, cứ thế đến lúc chuyển lại về chủ nhân thì chỉ còn cái lõi và tròng cười hô hô.

Thiên Ly âm ừ, vừa định thốt ra mình bị biếng ăn thì mắt Anna bỗng sáng lên như bóng đèn, cô bạn “ Ah ., một tiếng rõ to tỏ về thấu hiểu:

– Cậu giữ eo chứ gì? Thế eo cậu bao nhiêu?

– Tớ không rõ!

– Chắc là của Lily nhỏ lắm! Còn của tớ, cậu nhìn này! – Anna vén vạt áo lên, tay bóp bóp vùng eo ngắn mỡ, chu miệng bất mãn – Có nên cầm dao cắt quách không nhĩ?

Những tiết học sau Anna chiếm chỗ Thomas, ngồi tám đủ thứ với Thiên Ly và tiết lộ nhiều sở thích bản thân như đã quen từ lâu. Những ngày sau, cách Anna cư xử với Thiên Ly cứ ngỡ như là người thân thương nhất. Sẽ chạy đến ôm chầm Thiên Ly nếu thấy cô bé từ đằng xa hay thân mật choàng vai, ôm eo. Vài lần đầu Thiên Ly còn khựng lại nhưng dần dà cũng bớt cứng nhắc. Cô bé thích nghịch tóc búp bê của Anna và dựa vào vai cô bạn, hai đứa cùng phiêu theo nhạc Bruno Mars. Có lần Anna còn nôi hứng thom má Thiên Ly.

Mấy tháng ở Praha chưa phải là quá dài nhưng đã tập cho mắt Thiên Ly quen với những người da trắng không lồ cao vọt, những cách thể hiện tình cảm tự nhiên, phóng khoáng. Tuy vậy da cô bé vẫn sồn lạnh với cặp gà bông Daniel – Denisa của 9A. Mỗi lần thấy họ lộ liễu hôn hít vuốt ve giữa lớp, “ của sô tâm hồn ., của Thiên Ly lại ngứa ngáy như có đàn muỗi bay löt. Họ ngồi bàn cuối nhưng thanh âm “ smooch, smooch ., của những nụ hôn dày đặc vẫn chen nổi vào tai Thiên Ly đầy tai tình.

– Đố hai đứa cậu không dính lấy nhau một ngày ... à, một tiết đấy! – Thomas hất cằm thách thức.

– Sao phải thế? Hai đứa tớ yêu nhau?

Đôi D.D đồng thanh, hai ánh mắt ngọt lịm lồng nhau, tưởng như ai nhìn vào sẽ bị sâu răng. Denisa ngồi hẳn trên đùi Daniel, đầu ngả vào cổ cậu bạn, mũi hinh hít còn tay Daniel như rấn con hư hồng thò vào cổ áo cô bạn.

– Tò mò!

Thomas khinh bỉ phun ra một chữ xanh ròn rồi vội quay về ngồi cạnh Thiên Ly khi nghe tiếng bước chân vọng vào từ ngoài hành lang và tiếng nhạc “tùm, tùm, tùm..”, do miệng người tự tạo ra. Điều rất riêng và độc quyền của chủ nhiệm 9A, người lớn tuổi nhất và vui tính nhất trong đội ngũ giáo viên. Rất dễ nhận ra thầy trong những bộ sơ mi, quần tây độc một màu nâu cô điển và chiếc cặp màu cô úa cũ kĩ luôn kè kè bên người. Thầy rất hay cười và thường xoa đầu, sờ cảm học sinh như người cha lớn cứng nựng những đứa con của mình. Mỗi buổi học đầu, thầy cũng chỉ toàn chuyện trò về kỳ nghỉ hè, thốt lên tóc bạn này dài hơn, bộ móng tay mới của bạn kia đẹp, bạn này trông cao hơn, bạn kia trông người lớn ...

9A do một tay thầy Pavel suốt khóa học qua, kể từ lúc họ còn là những học trò nhỏ chân ướt chân ráo chuyển lên 6A, bơi giữa vô số thứ mới lạ. Thầy tận mắt chứng kiến từng đứa bước vào tuổi dậy thì, lớn phổng lên. Tính cách đặc trưng của mỗi thành viên 9A ra sao, thầy Pavel đều nắm rõ hết như những con số toán học hay các phương thức lý hóa.

Thông thả buông người xuống ghế giáo viên, thầy lôi ra tập giấy và bảo Lucie đi phát.

– Ôi kiểm tra ư! Tôi có nhìn nhầm không? Không! Đúng là kiểm tra rồi! Tại sao?

Diễn viên Martin lại lẩn ra sân. Cậu chàng làm mặt hoảng hốt tốt độ, quay ra cả lớp với vẻ sao-tôi-không-hay-biết-gì. Dù thầy Pavel đã dặn trước và không ai là không biết, nhưng trong 9A có một nhóm con trai hòa nhau đùa giỡn rất ăn rờ như mỗi người cầm sẵn trên tay tờ kịch bản nên chỉ chốc sau nhóm đã bày bộ mặt sao-tôi-không-hay-biết-gì, giống hệt Martin như đúc ra từ một khuôn.

Thầy Pavel chả buồn liếc mắt, giờ sổ lớp ghi những em vắng mặt và đẩy gọng kính, bình thản thông báo:

– Đừng tưởng kiểm tra cả tiết nhé các người hùng? Hơn năm phút rồi đấy!

Nhóm tung-hưng-ăn-rờ lập tức nháo nhào đi mượn bút.

Chấm điểm một đồ chót kèm dấu chấm than (*) vào bài kiểm tra nộp lên đầu tiên, thầy Pavel giờ ngón cái về Thiên Ly, tằm tắc khen thưởng:

– Vyyyborně! – (Tuyệt vời!) – Giọng nói của thầy Pavel chứa đựng nhiều kỳ vọng – Em sẽ còn học lên cao, lên cao nữa đấy cô bé!

Bàn tay thầy Pavel dâng lên cao dần như những lớp sóng biển. Nghĩa thấy điệu bộ phụ họa của thầy, trán Thomas đang nhăn tít trán với đề toán nhưng miệng vẫn không quên tươm tướp:

– Ý thầy là cậu sẽ lên nóc nhà học đó Lily! Cao quá luôn! – Giọng điệu giải thích của Thomas nghiêm túc y hệt phiên dịch.

Sau hôm ấy, những giáo viên bộ môn khác đến lớp đều tùm tùm cười với Thiên Ly và kể việc thầy Pavel cứ khoe cô trò giỏi toán mãi. Rồi đột ấy, toàn trường biết đến cô bé Việt mới tới nhiều hơn với tài giải toán, nhưng thực ra hầu hết học sinh châu Á thường ung dung rung đùi trong giờ toán. Huống hồ lúc trước Thiên Ly học trường chuyên, so những bài phân tích hóc búa cần nặn óc lâu với những phép tính đơn giản nhẹ nhàng bên đây thì chẳng khác nào tấn sát và nhúm lông vũ. Và bởi tự biết thực lực của mình nên những lời khen và những ánh mắt ngưỡng mộ của các bạn lúc Thiên Ly giải roẹt bài toán cũng không thể thổi cánh mũi cô bé phồng lên tí ty nào.

Tuy còn chưa mấy thân và quen nhưng những người bạn già trắng đã nếm vị ngọt lành vào những ngày nhàn nhạt trôi của Thiên Ly. Họ như bơi trét vào cuộc sống mới còn lăm lăm của cô bé tại Praha những chấm màu tình bạn đẹp lung linh. Những mảnh cô độc cũng teo tóp dần theo những ngày trượt patin dưới phố, những trận bắn súng lazer đến rạch quần, những lần tranh cãi trẻ con ...

Đã khá muộn, điện thoại Thiên Ly bỗng báo có tin nhắn khi cô bé đang mở máy ghi âm, nghe lại vài bài giảng trên lớp. Là từ Thomas, nhắn cô bé có phim hay. Không chút mảy may nghi ngờ, Thiên Ly vội lấy điều khiển bật tivi, nhưng vừa chuyển đến kênh Thomas nhắc, cô bé liền cuống cuống tắt phụt. Vành tai đỏ ửng như có ngọn nến hơ bên dưới thớ da.

Grừ, hẳn dám dụ cô bé xem phim người lớn!

(*) !! ở CZ giống 10+ ở Việt Nam chúng ta các bạn nhé. Hoặc tùy theo xì-tai của giáo viên nữa. Như giáo viên tiếng Đức của mình đang học thì lúc mà bài làm không có lỗi sai, cô thường cho điểm 1 và vẽ cạnh bên một mặt cười. Hehe.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Colorful Planet (Hành Tinh Muôn Sắc Màu)

Ngủ khi tên bạn thân còn thức sẽ tức trào máu họng, bị hấn nắm thóp sẽ có ngày thoi thóp như rúc vào hang cọp.

Những ngày tháng mười, Praha hết một nắng mê da nâu nghiện ngâm mình trong biển nắng óng ả, từng vạt rực rỡ tràn lênh láng lên khắp phố xá. Nền trời cao thăm biếc xanh tựa đại dương không lồ ở trên không. Từng cánh chim trời tự do chao liệng, thế chỗ cho những đuôi cá mập đen sì nhấp nhô giữa sóng biển.

Nhóm bạn vì vu lướt skate trên vỉa hè, tiếng nói cười rôm rả trộn lẫn trong lưới thanh âm huyền ảo của đô thị. Lọt thò trong những người bạn da trắng, cô bé Thiên Ly túm chặt áo cậu bạn Thomas phía trước, mượn đường trượt của cậu ta kéo theo mình – mảnh khỏe của kẻ lười biếng, mới biết tập tễnh dùng giày skate như một phương tiện di chuyển. Tay còn lại của cô bé nắm lấy tay cô bạn Anna cạnh bên, hai mái tóc khác màu đùa nghịch cùng nắng gió.

Ý thế ta đây lão luyện, cậu bạn Martin toàn lướt những đường trượt khiêu khích ngay trên mé đường, bề ngoài của cậu ta trông cũng khá xốc nổi với mũ lưỡi trai đội ngược, tai nghe skull candy treo trước cổ. Nổi húng đóng vai đại sứ du lịch năng nổ, cậu ta vẫy tay mù mịt và cười toe cười toét với khách nước ngoài đang ngồi ngắm cảnh trên những cỗ xe ngựa. Điều bộ đồ cứ như cái gai nhọn đâm chọt vào mắt người khác, xui khiến người ta làm điều ác là thắng tay xô cậu ta ra hấn lòng đại lộ.

– Ê Martin, mau nhìn! – Thomas bỗng hô lên, tầm mắt hất sang phía bên kia đường.

Một cô gái trẻ đẹp đang đạp xe đạp trong áo dây bó sát và quần soóc ngắn cụt, khoe hết ra đường cong nuột nà của cơ thể. Martin dờ dẩn ngoái cổ ngắm người đẹp để rồi lo đênh tông thẳng vào cột đèn như gã say xỉn. Tiếng bình bóp đội mạnh ra làm rộ lên tràng cười thô bạo của nhóm bạn và những tiếng cười khê của người tàn bộ quanh đó.

Ôm trán đau đặng, Martin mặt hầm hầm bậm môi trừng mắt lao tới ghi đầu Thomas đang ngoác miệng cười há há nhần nhờ. Martin mê gái, hiển nhiên Thomas rõ điều đó. Ngủ khi tên bạn thân còn thức sẽ tức trào máu họng, bị hấn nắm thóp sẽ có ngày thoi thóp như rúc vào hang cọp.

– Hôi quá! Xê ra! – Anna phẩy phẩy tay trước mũi, mặt nhăn nhó khó chịu khi hai cậu bạn rít thuốc.

Thomas và Martin cười khi nhìn bộ như những em cún vẫy tit đuôi với chủ.

Vừa thành thạo nhả khói, Thomas vừa phán với Thiên Ly rằng 80 % dân Séc đều hút thuốc, uống rượu bia như một văn hóa sẵn có. Tuy con số 80 là Thomas vờ bừa nhưng có lẽ nó chẳng sai. Thầy Pavel trừ tẩu thuốc trong cặp, túi quần của những cậu bạn cùng lớp thường cộm lên hộp Marlboro. Chính Thiên Ly đã vô số lần tận mắt thấy điều thuốc phi phèo dất trên tay bà lão hay cô gái trẻ măng. Nhiều đêm ngắm cảnh khuya, Thiên Ly vẫn thường thấy những đốm đỏ lấp lờ từ ban công khác.

– Fumer, c'est être l'esclave du tabac! (Hút thuốc sẽ biến bạn thành nô lệ!) – Anna lầu bầu một câu tiếng Pháp, giọng cô bạn luôn ngọt và truyền cảm lạ khi bắn ngôn ngữ thứ hai.

– Ôi, đang khen gì tớ sao?

Thomas hấp háy mắt, xấp vào ôm vai bá cổ Anna, tức thì bị xô ra. Cô bạn nhăn mũi trước mùi khói thuốc hôi hám, chĩa thẳng bình nước hoa vào người hai cậu bạn rồi xịt tới tấp như xịt lũ ruồi muỗi.

– Fujijiji! (Eo ôiiii!) – Thomas và Martin hét toáng, nặng xì như lũ trẻ. Họ không đời nào chấp nhận nỗi thứ mùi ngọt ngào nữ tính bám trên người, cứ tự cúi đầu ngửi áo rồi ọe lên ọe xuống.

Dĩ nhiên Anna kệ, kéo Thiên Ly đi trước, miệng hát bài Rather be của Clean Bandit và giục cô gái nhỏ hát theo. Anna đang rất hào hứng về buổi ” Barevná planeta ” (Hành tinh muôn sắc màu) đang diễn ra rầm rộ.

Từ phía sau, Thomas và Martin gọi với theo, đòi rẽ siêu thị mua kẹo cao su nhai để át mùi thuốc và nước ngọt giải khát bởi đã nói liến thoắng suốt đoạn đường. Nhưng lúc tới Tesco Express, cả nhóm đều tròn xoe mắt như viên bi khi dãy xe cóm thành phố đậu dọc lề đường, đèn trên mũ nhấp nháy không ngừng. Vài người đứng chắn ngay trước cửa chính, nét mặt nghiêm trang đến ngọt ngát. Một trong số họ từ tốn cất tiếng với những đôi mắt còn đọng chặt sự sùng sốt:

– Tạm thời mấy nhóc không vào được đâu nhé! Có người báo siêu thị bị gài bom rồi! – Lời giải thích ôn tồn kèm thêm một tiếng ” bùm ” cuối câu, rất sinh động.

Thiên Ly nhận ra người này qua gương mặt bánh bao và vẻ trẻ trung, nhiệt thành. Ấn tượng về anh vẫn rõ nét và nguyên si như cuộc đụng xe với gã ngoại quốc đánh đá chỉ mới diễn ra hôm qua. Anh của hôm nay trông khỏe khoắn, mát mẻ hơn trong chiếc áo cảnh phục cộc tay màu xanh da trời. Hình như anh cũng có suy nghĩ đã gặp Thiên Ly đầu đó nên đuôi lông mày nhướn lên, ngơ ngơ.

Một vài đồng nghiệp khác cầm theo máy dò mìn bước ra từ siêu thị, gắt to:

– Khốn kiếp! Là thằng chết dẫm nào đùa ngu thế?

Chàng cảnh sát trẻ khê thờ ra nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh đã lại cau mày suy đoán:

– Cũng có thể là đánh lạc hướng chúng ta tới đây để dễ bề cướp nhà băng, hoặc phần tử quấy rối nào đó muốn phá Barená planeta!

– Đầu óc cậu tuyệt thật đấy Filip! Nào, ta sẽ rà lại xem mặt mũi thằng đàn đó ra sao.

– Hy vọng chỉ là trò đùa! Không thì nó no đòn! – Người tên Filip đập đập đầu roi điện vào lòng bàn tay.

Khi những côm đang hăng máu bàn bạc thêm, nhóm bạn cũng tách đi, nhóm kiên nhẫn nghèo nàn không đủ níu họ đợi đến lúc siêu thị hoạt động lại. Bất chợt có chất giọng lơ lơ vang lên sau lưng cô bé tóc đen:

– Hẹn gặp lại sau nhé!

Câu tiếng việt tuy ngắn gọn, không tròn tiếng cũng đủ khiến Thiên Ly giật nảy. Ngoái lại nhìn, Filip đang bận bịu với chiếc bộ đàm, cứ như cậu vừa rồi là của gió. Anh không hề hô bừa hô bừa hay ăn may, rõ ràng đã biết tông cô bé là người Việt, bằng-cách-lạ-kỳ-nào-đó.

Vừa lĩnh vào lễ hội, nhóm bạn đã bị nuốt chửng trong bầu không khí náo nhiệt hội tụ đủ sắc, vị. Có thể ví Barená Planeta như là cuộc ăn nhậu của các dân tộc và buổi chạm trán giữa các nền văn hóa khác nhau.

Phía bức biểu diễn chính, ban nhạc rock Châu kê lắc lư, kê khua tay, kê ôm theo chiếc mic nghiêng hẳn người xuống, gào thét say sưa. Những chiếc loa to bự phóng ra chất nhạc hoang dã, cuồng nhiệt. Nhóm bạn dạo cùng nhau một lúc rồi tách riêng khi nào chẳng hay. Có lẽ lúc hai cậu bạn đứng chết dí xem những cô gái Latinh nóng bỏng nhảy nhót, hoặc có lẽ là khi hai cô bạn lại ở lì tại khu vực Thụy Sĩ, mê mẩn nhìn các em trai diễn kickboxing với những cú đá điệu nghệ và những cú đấm đả mắt.

Thiên Ly thích màn múa trần, rắn của các nghệ sĩ xiếc Trung Quốc, Anna lại thấy gai người và tím cô bạn đi xem màn múa sư tử lành mắt hơn của Việt Nam. Rồi hai cô bạn lần theo tiếng hò hét cổ vũ đi xem những chàng trai Israel diễn môn võ thuật đỉnh cao Krav Maga.

Hòa vào biển người đông đúc, có những người đội lốt khổng lồ cao lênh khênh từ hai đến ba mét, trong những trang phục bắt mắt như chiến binh Sparta và rô bốt lượn lơ chụp hình với trẻ con. Phóng viên của các tờ báo và đài truyền hình cũng chạy đi chạy lại.

Khi đã đề thị giác no say với các màn đặc sắc từ các quốc gia khác nhau, hai cô bạn mới thông thả lượn quanh các gian hàng. Anna vừa nhòm mấy chiếc vòng tai lông vũ bên gian trang sức chưa được vài giây đã bị Thiên Ly lôi tuột sang quầy lưu niệm, đủ thứ xinh yêu bày kín bàn như quỳnh rũ ví tiền người xem. Cô thích thú thò tay chạm vào bức tượng nhỏ mạng hình thù thần chết u ám nhưng chưa kịp xoa đầu ”kẻ giết người hàng loạt” thì bị đập bốp vào tay. Anna lôi Thiên Ly tới quầy Face painting. Theo yêu cầu, những người thợ vẽ lên mặt Anna cánh bướm tím quỳnh rũ và chỉ nguyệt ngọc trên má Thiên Ly vài đường mực đen, tạo một hình đầu lâu nhỏ xíu như cướp biển.

Chỉ vài tiếng đồng hồ dạo quanh buổi lễ mà giống hệt như vừa đi xuyên qua nhiều quốc gia, những chiếc bụng đói meo đói mồm bắt đầu kêu réo. Hai cô bạn té ngay sang gian ẩm thực, đủ thứ mùi vị khuếch trong gió, mon man từng cánh mũi. Mùi thơm nức của vô số loại thức ăn nóng hổi quỳnh cùng vị ngọt ngon từ các loại bánh kẹo, réo gọi dạ dày co bóp, dụ dỗ chủ nhân nhồi nhét thêm thức ăn.

Anna nuốt ực nước miếng, còn Thiên Ly bỗng giật thót khi có vật lạnh toát áp vào má. Là lon nước lạnh của Thomas, trán cậu bạn có một nốt đỏ như người Ấn, tay cầm thanh kiếm Nhật katana như sát thủ. Còn Martin tay khư khư giữ một chiếc nón lá Việt dân già, nhất quyết không chịu để Anna sờ tới.

Lady first! Thomas và Martin bỗng hóa quý ông khi lăng xăng cầm đĩa lăng xăng đến quầy vợ đồ ăn mỗi đặc sản mỗi rồi khệ nệ bụng từng khay to tướng về bàn, chu đáo đặt trước mặt hai bà hoàng non choẹt. Những chiếc miệng thi nhau kể những gì mắt đã thấy. Martin khoái những màn diễn xiếc, còn Thomas tay cứ chấp lại, đầu lắc lắc giống điệu múa Mông Cổ. Trên bục, những nghệ sĩ Ukraine đang trình diễn kỹ năng thanh nhạc, giọng cao vút như chọc thủng trời.

Anna cầm máy ảnh xem những gì hai tên quý chộp được, đa phần toàn da thịt con gái người ta. Chỉ có mấy bức từ tế là hai cậu bạn chụp ảnh với nhóm nhảy Kingz đang có tầm ảnh hưởng rất lớn với giới trẻ.

– Ô, làm sao bọn cậu lại chụp chung được với Kingz hả hả?

Thomas vênh mặt, chân bắt chéo nhau rất oai, tay quạt mũi siêu ngầu, giọng điệu phun ra đầy trịch thượng:

– Sao lại không nào? Chỉ là vài tấm với Kingz thôi mà!

– Ồ thế à? – Anna giờ cao mấy ánh, làm điệu muốn tâng thăng vào cái mặt căng căng của Thomas.

Cậu bạn đổi ngay thái độ, ngồi ngay ngắn hơn, tay lịch sự đan vào nhau:

– Ah thì lúc đầu Kingz không đồng ý. Nhưng có một anh, hình như bạn của Kingz hay sao ấy, chụp cho bọn tớ! – Thomas nói với vẻ rất biết ơn người chụp hình, nhui nhui trán suy nghĩ – Mà cũng cũng chẳng hiểu sao rất nhiều người quanh đó nữa, mà anh ta chỉ chụp hộ tớ và Martin thôi! Là không?

– Lý do ngồi ngay đây này! Anh ta nể tớ chứ sao! – Martin vỗ ngực cười hề hề, nhưng lỗ mạnh tay quá nên đau đến nhăn mặt rồi méo luôn khi Anna hung dữ véo má cậu bạn.

Thiên Ly chọc chọc đĩa salad, có ngạc nhiên nhưng tỏ ra. Gần đây cô bé mới biết tới Kingz qua clip trong di động Anna, nhóm biểu diễn màn Flash mob ấn tượng tại quảng trường Václav với hơn một trăm người cùng tham gia. Phong cách của Kingz rất độc đáo và đặc biệt, họ thường mang mặt nạ bí ẩn hoặc vẽ hình xăm giả kín mặt, không bao giờ chịu để lộ danh tính thật. Kingz có hai kiểu biểu diễn, một là tùy hứng ngẫu nhiên tại địa điểm đông người nào đó như là bỗng dưng muốn khuấy động Praha, hai là họ chuẩn bị sẵn mục đích lớn, như biểu diễn kêu gọi ủng hộ lúc Nhật Bản bị động đất, có lúc là biểu tình sự phân biệt chủng tộc, và bảo vệ người đồng tính.

Anna tiếc, bất mãn. Tiu nguìu tua đi tua lại mấy bức ảnh.

– Mà anh đó có nét châu Á, lai thì phải! Chỉ không biết có phải Việt Nam như bạn đây không thôi? – Thomas bỗng liếc Thiên Ly.

Câu nói đó đã chính thức châm ngòi cho sự bùng nổ của Anna. Cô bạn bỗng nhiên đứng phắt dậy, đập mạnh bàn tuyên bố:

– Chúng ta đi tìm! Cả anh đó và cả Kingz!

Anna lôi tay Thiên Ly, kéo áo Thomas, nắm tóc Martin, đáng về cực kì vội vã như sợ miếng mồi ngon nếu không bắt lấy sẽ tức khắc lọt miệng kẻ khác. Cô bạn từng chia sẻ nhiều về sở thích hám trai châu Á, bởi họ trông điềm tĩnh trong đám đông và già dặn. Ngày trước Anna cũng từng theo đuổi một anh chàng pha chế rượu nhưng cách tấn công dồn dập như hổ vồ của cô bạn làm anh cụp đuôi chạy mất.

Thiên Ly và Thomas níu góc bàn, nhất quyết không chịu dịch người. Mất mặt! Ai thích kẻ đó nhích!

Đúng khi Anna cáu, chuẩn bị nổi máu bạo hành cả đám thì Thomas hấp tấp chỉ tay về phía trước, miệng vội reo.

– Ngay kia kia mụ dê!

—

Hura, chap có dài không ?”) Chap sau ai xuất hiện thì các bạn tự biết rồi nhé :P Chap sau sẽ có nhanh thôi. Boo cần sửa lại chút ?”) Chúc các bạn ngày vui vẻ nhé! Yêu các bạn

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Him! (Hấn)

Kinh! Không ôm hôn thể chả nhẽ lên giường luôn giữa đường?

Hôm ấy, Jay mặc chiếc T-shirt trắng có đính chú nhện đen nhỏ nơi ngực áo, cùng jeans đen và giày thể thao trắng. Anh trong bộ đồ đơn giản nhưng chẳng lẫn vào đám đông, không cười mà như vẫn tỏa nắng rực rỡ. Anh khoác eo cô gái mặc áo crop top cách điệu, phô hết vùng bụng săn chắc. Đôi chân dài bước êm trên đôi giày cao gót mười phân nhưng trông cô nàng vẫn thật đôi bé nhỏ khi chỉ đứng tới vai Jay. Bàn tay cô thọc sâu vào túi quần sau của anh – một cử chỉ thân mật tràn ắp yêu thương.

Radar dò trai Á của Anna đã bật, cô nàng nhìn chăm chú vào chàng trai Thomas vừa chỉ với đôi mắt hau háu như cọp đói đang liếm mép trước miếng thịt sống. Cô bạn tóc vàng phấn khích đập vai Thiên Ly liên tục.

– Kia phải người Việt không hả Lily?

– Không, Anna ạ!

Thiên Ly nói dối tron ngọt, mi mắt chẳng hề chớp. Nào Anna, cậu ta thử vào căn phòng chứa người Anh, Đức, Nga, Séc xem có túm nổi ra anh chàng người Séc không? Cũng như Thiên Ly đâu xác định được nổi anh ta có phải đồng hương? Nhưng dù chẳng biết quái gì về anh ta thì tìm vẫn cứ nhảy loạn trong lòng ngực hết muối con đang không ngừng cựa quậy trên mạng nhện. Cô hơi cúi đầu né tránh, cố giấu mặt sau tấm lưng to rộng của hai cậu bạn như kẻ móc túi đang lẩn trốn cảnh sát. Nào Lily, thử làm một phép tính nhỏ về cái người chiếm trọn tầm mắt của Anna đi!

Đầu đỏ nhạt + mặt lai Âu Á + chiều cao khủng + gái đẹp sexy = Him!

Khi Thiên Ly đang thăm thẳm thiết kêu gào xin anh ta đừng ngoảnh lại thì cũng là lúc môi Anna bật mạnh ra câu „Xin chào! “ từng học lỏm được. Óc phán đoán của Anna tuy không mấy cao nhưng khả năng đoán bừa thì rất đáng ngưỡng mộ. Và nét cười nửa ngạc nhiên nửa thích thú trên môi chàng trai lai đã là đáp án rõ rệt nhất!

Có Jay ngồi cạnh, Anna như bị choáng say, chiếc miệng xinh xắn tuôn ra đủ thứ chuyện. Kể cả Martin và Thomas cũng tán gẫu rất sôi nổi, nếu lời của hai cậu bạn là những đồng xu lẻ thì sẽ nhét chật đầy chục ông lợn. Jay xác nhận có quen Kingz bằng câu ừ hử hết sức qua loa và có phần hời hợt, dường như việc làm bạn với nhóm nhảy nổi như cồn cũng chỉ bình thường như việc giết con kiến bằng ngón tay.

Sau lời chào hỏi lịch sự ban đầu, Thiên Ly cứ thế im ỉm lựa từng hạt ngô, từng sợi cà rốt, từng mẩu gừng trong đĩa salad trộn hết trẻ tự kỉ. Cô không nhìn nổi cặp đôi vừa tới, hay chính xác hơn là chàng trai cũng là con cháu Bác Hồ kia. Trông anh ta chẳng khác gì những đứa con lai mà Thiên Ly từng tiếp xúc, cây mình sinh ra tại đất nước phát triển thì phớt lờ dòng máu lạc hồng, cây nơi mình lớn lên văn minh hơn thì bêu môi chê mọi thứ thuộc về Việt Nam, cây ngoại hình giống người châu Âu thì kịch cỡm tỏ ra không liên quan gì châu Á.

Từng có việc rất buồn cười là một học sinh Séc muốn viết bài về ngày Tết, lằng xằng đi hỏi một học sinh Việt cùng khối thì nhận được cái trợn tròn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên khủng khiếp.

– Co je to Tet? (O, tết là gì?) – Học sinh Việt đó ngơ ngác.

Học sinh Séc ngán ngẩm lọ mọ tìm wikipedia ...

Những người như thế là mất gốc!

– Hai người thử nói tiếng Việt với nhau đi chứ!

Anna thúc tay Thiên Ly cái đầu điên cuồng khi cô bé đang tiếp tục nhặt salad. Thiên Ly muốn cáu, có cảm giác như Anna đang kiểm soát gây sự. Cô hừ nhẹ một tiếng khinh khỉnh khi chắc chắn Jay thuộc dạng bắn tiếng Séc chuẩn từng âm nhưng lại tịt ngất tiếng Việt như những người mất gốc khác! Khá khảm hơn cũng chỉ ” Xin chào! ” hoặc ” Cảm ơn ” giống hệt người ngoại quốc khi đến Việt Nam du lịch.

” À ha, mi cho anh ta bề mặt ngay và luôn đi! ” – Một giọng nói tinh quái vội giục Thiên Ly chơi khăm Jay. Ngửi thấy mùi hay ho, cô bé ngẩng đầu nhìn chàng trai lai, mỉm cười với đôi mắt sắc lẹm:

– Anh người Việt nhỉ? Có biết thanh niên choai choai đầu xanh đầu đỏ gớm lắm không? – Giọng Thiên Ly mềm như bông, chẳng hề nghe ra ý móc mỉa.

Jay im lặng, mắt mở to sững sốt giống cún con vừa bị nạt oan. Bộ dạng không hiểu chuyện, vô tội ấy khiến Thiên Ly thấy mình độc ác còn hơn phù thủy cười chối chuyện lừa dối trẻ con. Bỗng có tí áy náy! Cô có ác cảm và định kiến với những người trẻ Việt mà không thuần Việt sau vụ xích mích hôm nọ. Nhưng anh ta đã không cười ngô nghê và dùng tiếng Séc lái sang chuyện khác nên Thiên Ly rộng lượng phẩy tay tha cho.

Cô bé đã thôi hẳn ý định bắt nạt, đang muốn quay sang nói thầm với Anna rằng ” vubec neumi Vietnamsky ” (anh ta hoàn toàn không biết tiếng việt), thì bỗng có một hành động chứng mất lại chọc cô sôi tiết. Bạn gái Jay lựa miếng thịt ngon, chấm sẵn xì dầu và đút vào miệng anh. Jay cười nhẹ, ghé môi hôn cô nàng rất ngọt.

– Ôm ấp, hôn hít giữa đường giữa chợ! Ngứa mắt! – Thiên Ly lạnh giọng mắng, cũng chẳng thèm treo vẻ thân thiện giả tạo. Mặt cô bé hằm hằm, lừ lừ.

– Kinh! Không ôm hôn thế chả nhẽ lên giường luôn giữa đường? – Jay hỏi vặn lại ... bằng tiếng Việt, chất giọng sành sỏi và khiêu khích khiến Thiên Ly lập tức im bật, đơ ngay tức khắc. Anh nghiêng đầu nhìn Thiên Ly đang choáng với điệu cười nửa miệng rất đều, cắn môi ra chiều thách thức – Sao bữa đây em sập cửa mạnh quá thế?

Jay nhưn mảy, tiện thể vươn tay lau quét vết tatar trắng dính lem nhem trên chiếc miệng nhỏ nhắn.

Hôm ấy, một gợn mây trắng xóa vắt ngang nền trời xanh thẳm, hệt người-ở-trên-cao đang hí hửng giăng sẵn một áng tình trong vắt tựa pha lê.

đấy, Jay chính thức lên sàn rồi đấy :3 Các bạn không thể đòi hỏi ở fic Boo sự trong sáng, ngây thơ nữa rồi nhé :(

Chúc ngày thứ 7 vui vẻ nhé ^^~

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Mini And Em. (1)

Sau buổi khám sức khỏe định kì, Thiên Ly đến trường vào giữa tiết thứ ba, thoáng khựng chân tại cửa lớp khi bắt gặp một gương mặt trẻ lạ hoắc. Động não tí tẹo, Thiên Ly chợt đoán ra đây có lẽ là thầy giáo mới mà cô hiệu phó Gabriela từng bắt mí riêng với cô bé. Bối tránh nhón nháo ồn ào, nhà trường thường chẳng bao giờ tung trước bất cứ tin gì, cứ dùng cái sẽ có giáo viên mới toanh hoặc bất thành linh ló ra một học sinh mới tinh.

Đang đứng giới thiệu tên tuổi giữa lớp, thầy chợt liếc Thiên Ly, mắt ánh lên một tia sáng như phát hiện ra thứ hay hay.

– Chào bạn gái, sao em đến muộn thế?

– Bạn ấy có hẹn với bác sĩ, thầy ạ! – Anna nhanh nhẩu trả lời hộ Thiên Ly, hiểu tính cô bạn cứ hay rụt rè vớ vẩn.

Thầy chặc lưỡi với Anna, tỏ ra không hài lòng với sự lạnh chanh của cô bạn. Khi Thiên Ly về chỗ ngồi, thầy nhắc nhanh lại một lượt những gì mà cô gái nhỏ bỏ lỡ. Thầy vừa mới ra trường đã bị ”bắt cóc” về đây, sẽ dạy khối 8,9 thể dục nam và xã hội. Buổi đầu, thầy ôn tồn nhắc cả lớp nhớ hợp tác tốt với thầy trong năm học tới, như bao giám đốc công ty vẫn dặn nhân viên phải chăm chỉ.

Một buổi hỏi nhanh đáp gọn diễn ra. Những học sinh láu cá liên tục đặt câu hỏi như đám phóng viên đang xoắn quanh một người nổi tiếng, nhất là các bạn nữ thích vẻ gương mặt mặt trắng trẻo búng ra sữa của thầy, chẳng khác gì những câu chàng sinh viên. Thầy Daniel không dễ bị vụn vẹo trước những câu oái ăm của bọn nhất qui nhì ma, chỉ riêng một số câu hỏi có tính bôi khoét việc riêng tư, thầy đưa tay kéo roet một cái ngang miệng, ra dấu bí mật không thêm bất mí.

– Chương trình học tới sẽ thú vị lắm! – Thầy úp mở khoe, ngồi hằn lên mép bàn giáp viên.

– Về tình dục ạ? – Thomas chớp, mắt chom chớp.

– Wow, thế thì đúng là quá thú vị! – Tiếng vỗ tay bộp bộp rộ lên từ phía sau.

Ở cự li gần, Thiên Ly nghe rõ tiếng thở nhẹ bực dọc. Thầy Daniel kêu hết nhóm-tung-hứng-ăn-rơ đứng dậy một lượt, hất cằm hỏi:

– Tôi đang nói, và các em vô tư nhảy vào miệng tôi thế à?

Nhóm kia liếc nhau cười chum chim như những cậu bé con, hiển nhiên không hề biết sợ.

– Mỗi cậu, chép phạt ” Em sẽ không cắt ngang lời thầy Daniel nữa! “. 100 lần câu này. Làm ngay đi và cuối buổi học mang vào kabin* cho tôi!

[Kabin: phòng giáo viên.]

Nhóm-tung-hứng-ăn-rơ há hốc miệng cả kinh, lớp cũng ngạc nhiên chả kém. Có ngờ đâu một giáo viên trông hiền lành, vô hại như gà bông thế kia lại đáng gờm hết quạ đen thế này.

Một hồi xin xỏ, nắn nỉ đến tê lưỡi nhưng chẳng rũ bỏ được hình phạt, Thomas ngồi phịch xuống ghế, mặt gian manh lấy vờ xé roet một tờ giấy, hí hửng rung chân cười hề hề:

– Ta đây sẽ chỉ viết 99 câu thôi!

– Không phải khoe khoang gì đâu nhưng tôi thật sự biết đếm đấy! – Thầy nhại điệu cười đắc ý của Thomas, rồi cơ mặt lại co ngay về vẻ lạnh tanh như vũng nước mưa – Nhé Thomas, thiếu của tôi một câu thì cậu sẽ phải chép thêm 1000 câu!

Thomas méo xeo.

Hình phạt cộp mác thầy Daniel này áp dụng riêng cho bọn con trai nổi loạn. Mức án nặng nhất, chép phạt 200 câu dành cho kẻ hồn nhiên văng tục chửi bậy. Giờ học của thầy Daniel đối với đám trai nghịch phá hẳn là tiết mỗi tay nhất, nhưng lại là tiết đôi tay khỏe re nhất đối với tất tần tật những thành viên còn lại. Thầy chỉ để học sinh ghi lura thưa vài câu vào vở, hoặc cả buổi bốn lăm phút không động bút, chủ yếu bắt các bạn nhỏ thảo luận, đặt câu hỏi. Buổi học luôn giòn tan tiếng cười cũng phần lớn do cách nói chuyện duyên dáng, hóm hỉnh của thầy.

– Miniiii ! Ở Việt Nam chỉ có một đảng thôi à?

– Miniii ! Em có theo tôn giáo nào không?

– Miniiii ! Tiếng Việt viết thế nào? Lên bảng viết thử vài chữ đi!

Mini! Mini! Mini! ... Cái-tên-không-phải-của Thiên Ly luôn được thầy gọi to, kéo dài giọng và cả lớp luôn ngoác miệng cười mỗi lần thầy kêu cô bạn tóc đen như thế. Không phải lười thầy không uốn được chữ Lily, mà ngay từ lần đầu thầy đã nghe nhầm cô bé là Mini và cố chấp cố tình chẳng chịu sửa. Thầy bảo Thiên Ly là đứa bé tí tẹo nhất lớp, tên Mini chuẩn quá luôn. Thấy cô bé im hơi lặng tiếng nhất, thầy lại càng hay để ý và cạy miệng.

Một lần chủ nhiệm Pavel ghé lớp lấy tách trà bỏ quên vào tiết trước, nghe thầy Daniel kêu Thiên Ly như thế thì bật cười:

– Trong cái trường này, chỉ duy nhất cậu gọi con bé kiêu lạ lùng thế thôi đấy!

– Thế là chỉ mình tôi tốt bụng trong cái trường này!

Thầy Daniel nhún vai với Thiên Ly, rõ là đùa cợt nhưng mặt và giọng đều ráo hoảnh, tỉnh bơ. Diễn xuất chẳng kém cạnh Mr Bean nhí Martin. Và khi hai diễn viên đứng độ thì cả 9A phải cười bò lăn lộn.

Một hôm mát trời, Martin lại rúc vào tủ trốn tũ như tũ lần khác. Thầy Daniel rón rén đến cạnh, đưa tay lên miệng suyt một tiếng khe khẽ với cả lớp rồi hăm hở kéo chiếc bàn trống kê ngang trước cánh cửa tủ. Rồi thầy tỉnh bơ ngồi lại về bàn giáo viên, giờ sỗ lớp loạt xoạt:

– Ô, Martin vắng hả?

Một tiếng hú vọng ra, như chó sói đứng trên đỉnh núi, rú lên dưới ánh trăng.

– A, Martin! Em ra ngay tra đi nhé, hôm nay kiểm tra đấy! – Thầy thả bộp tập giáo án, vờ như vừa đặt đề kiểm tra xuống bàn và nháy mắt với cô bạn lớp trưởng – Nhờ Lucie đi phát đề cho các bạn nhé!

Lucie rời chỗ ngồi, làm bộ rào chân bước quay. Mấy kẻ tỉnh vi diễn vai quần chúng cũng rất đạt, nhao nhao hỏi bài.

Chiếc tủ cuối lớp rung lên dưới cái xô mạnh cửa của Martin. Cậu bạn gất to:

– Thầy ơi,SOS! Thằng mặt mông nào nhốt em rồi!

– Chép phạt 500 lần câu „ Em sẽ không nói bậy! „ nhé, Martin!

– Cái gì 500? – Martin gào tướng – Nhiều nhất 200 thôi! Với lại thầy thấy đấy, tại thằng mặt mông đó chơi đùa em!

– Thêm lần nữa! Là 1000!

Martin sôi máu đập chân xô tay ầm ầm, Ivan bàn cuối diếc tai phải đi mở cửa tủ. Vừa chui ra, cậu bạn chạy tót đến cạnh bàn giáo viên, tay khua khoắng miệng liến thoắng rất bức xúc.

Thầy Daniel nghịch nghịch chiếc di động vừa tịch thu được từ ai đó, đơn giản đáp:

– – Vì thằng mặt mông cậu rủa là thằng ngồi ngay đây này!

—

Chap 9 còn tiếp một phần nữa. Phần này mới là Mini, còn phần Em kia ;)

CHAP 9: Mini và Em (2)

” Mami phát hiện ra hộp pizza trong sọt rác nhé. Lần nữa mami bắt Em về thật đấy!

Nghỉ ngơi ngoan. Mami yêu Em nhiều nhiều! ”

Nhặt mẫu sticker thả vào ngăn tủ chứa sẵn vô số những mảnh giấy tương tự, Jay liếc đồng hồ, nhảm ra mẹ Debbie đang trong tiết học nên chỉ gửi SMS, cái trò khi tốn thời gian mà anh vốn ghét thậm tệ. Jay chưa bao giờ nhắn nhủ với ai, trừ mẹ. Người tình anh đầy rẫy, nhưng bạn gái thật sự thì chưa hề, vẫn là mẹ Debbie giữ nhiều ngoại lệ của anh nhất.

Với mẹ, Jay mãi là đứa trẻ không chịu lớn. Anh trải đời từ rất sớm, có thể là con cáo mưu mợ, bộ óc già dặn như người trăm tuổi nhưng gần hoi mẹ, sẽ chỉ là cậu nhóc thích nũng, đòi ăn như ngày bé. Mẹ Debbi cũng chưa từng xem Jay là ” người nhớn “, dù anh đã ra riêng từ năm mười sáu tuổi và đã là chàng thiếu niên mang phong thái đỉnh đặc, chừng chạc.

Mẹ Debbie luôn chăm Jay rất kĩ, thường ghé nhà lúc anh đi vắng, dọn dẹp những bữa bọn anh bày ra và chuẩn bị sẵn cả đồ ăn. Lần nào mẹ Debbi cũng nấu hoi thừa mứa để Jay không bị đói và ăn quàng sang đồ ăn nhanh.

” Mami, Jay về nhà rồi. Pizza do anh Fi Fi mang sang đấy. Mami phạt anh ta cắt cỏ đi! ”

Đồ thừa cho Filip là cái thú của Jay từ hồi còn là bé con ngậm ti giả, chuyên gia phá hư đồ chơi rồi khi bố mẹ phát hiện ra sẽ chỉ tay ngay về phía Filip đang ngồi quanh quần kẻ bên. Filip hiền như củ khoai, mặt đỏ lúng túng và rặn mãi chẳng ra lời chối cãi. Điều bộ chặt vật, tội nghiệp ấy lọt thẳng vào đôi mắt xanh lơ ranh mãnh và mồm mồm ác ôn đã bén rễ trong người cậu nhóc tóc vàng như thế. Jay ngày một lớn xác, ngày một thêm tai quái, lắm lúc thậm chí là quái thai.

Bắt cóc cún con nhà hàng xóm về chơi chán chê suốt cả ngày trời, Jay đổ cho Filip. Sút bóng khiến cửa kính bể toang, Jay đổ cho Filip. Vọt qua hàng rào đâm nát hết đám hoa cảnh, Jay đổ cho Filip. Bò chuột chết vào thùng thư nhà kẻ bên, Jay đổ cho Filip. Hơn chục con cá tươi ông ngoại mất cả ngày trời đi câu về, anh thấy thương chúng sắp bị đem rán nên âm thầm mang cá xô rút lại vào hồ, để rồi lúc ông ngoại còn chưa phát hiện đã tót đi mách tội Filip...

Làm anh thật khó, còn làm anh họ của kẻ quái vật như Jay thì chỉ muốn đầu thai lại.

Ti ti thứ Jay vô tình hoặc cố ý phá hoại, tất cả đều trút gọn thom lên đầu người anh họ lớn hơn anh bốn tuổi. Không phải là gan Jay bé tí chẳng dám nhận tội hay bản tính chẳng chịu nhận, mà do anh cứ thích thế. Như nhân vật phản diện thường buông lời cái nhếch miệng ngạo nghễ trước nỗi đau đớn của kẻ yếu. Jay thấy sung sướng, thấy vui thích mỗi lúc Filip cứng họng, lúng búng bào chữa mãi không lại những lời buộc tội trắng trợn của anh, hay lúc Filip tức điên đến nỗi mặt mũi đỏ gay, nghiêng răng kèn kẹt nhưng rồi vẫn phải lùi thui đi thu dọn tàn chiến thay Jay, giống hệt hồ dữ trong vườn thú, muốn cào cấu những kẻ đang đứng ngoài cười cợt, chỉ trở nhưng không sao ra khỏi song sắt.

Xếp lego, ô tô điều khiển từ xa hay lắp ráp rô bốt đều là những thứ Jay thích chơi. Nhưng thật ra, người anh họ lớn hơn anh bốn tuổi mới chính món đồ tiêu khiển khiến anh thích thú nhất trong quãng ngày thơ bé.

Suốt buổi sáng chỉ mới nhấp môi mấy ly rượu ở bàn tiệc, Jay đang đói như sói, anh cởi áo ngoài vứt lên chiếc sofa đang dăng đầy sách và tài liệu rồi lao đi lục tủ lạnh. Gặm vài miếng táo mẹ Debbi đã cẩn thận gọt sẵn, Jay bỏ thức ăn vào lò vi sóng.

Chiếc di động ở phòng khách kêu réo khi Jay bị phông tay và đang bật ra một tiếng chửi thề.

– Nhớ cậu nhiều quá rồi đấy, đồ gọi tình đáng yêu!

– Còn sống cơ đấy?

Nghe tiếng Jay lạnh nhạt, dừng dừng và không chút bất ngờ khi nửa tháng trời mới liên lạc lại, đầu dây bên kia dỗi:

– Dừng dừng tông giọng ấy nói chuyện với tớ!

– Được rồi! Thế bao giờ thì lết về đây hả đồ quấy rối tí tiện?

Jay bung tô goulash và đĩa bánh dumpling truyền thống của Séc đến cạnh chiếc laptop đã bật sẵn vài trang báo điện tử. Anh bật loa to đi động, vừa ăn và vừa thăm thú trang blog của một nhà báo nổi tiếng.

– Muốn tớ về hả? Nhớ tớ à?

– Hơi hơi.

– Thế mai ra sân bay đón tớ, xong cuộc gọi này, tớ đi đặt ngay vé máy bay! – Người bên kia như đang nhảy cẫng.

Jay nhăn mi khi thấy bài viết về việc người Việt trông cần sa, anh khẽ đáp:

– Để xem đã nhé. Mai tớ không rảnh!

– Kệ cậu. Tớ cứ đợi ở sân bay! – Người bên kia ương bướng.

– Nghe không Pink, tớ bảo tớ không rảnh! – Jay nạt. Anh dùng một trong những tài khoản gmail của mình và bắt đầu viết phản hồi bên dưới blog.

Một quãng im lặng rất ngắn, người bên kia tức giận khảo tra:

– Không phải đi với con nào chứ?

Jay lờm cái di động như muốn ném ánh mắt cáu gắt qua chiếc màn hình bé tẹo cho người bên kia, anh hừ miệng:

– Biết rồi cứ hỏi như bại não thế?

Ăn mắng nhưng người bên kia lại phá lên cười, giọng lại mềm và nhẹ như bông:

– Ngoan, bé ngoan! Tớ biết cậu không vì gái mà bỏ tớ đâu.

Jay không đáp, miệng bận ngâm khoanh dumpling trông rất tham ăn. Anh đang viết đơn thuê má cho công việc buổi chiều.

– Cậu đang mặc gì? – Người bên kia bỗng cười man rợ.

– Im đi, đồ lùn! – Jay nặng.

– Đoán xem, tớ có quà gì cho cậu nào? Calvin Klein, Gucci nhé!

– Để lù khi đó lại ở Hungary, còn mang về Praha, tôi bắt cậu đội đầu!

Jay tắt phụt điện thoại sau một câu cảnh cáo. Anh vứt tô đĩa vào bồn rửa và đi tắm.

Sữa tắm của Jay chiết xuất từ cần sa, rũ bỏ stress rất hiệu quả và làm thư thái chiếc đầu luôn hoạt động với tần suất cao của Jay. Anh thích mùi thơm cỏ dịu dịu, độc lạ và thoảng hương hăng hắc dị dị. Jay đủ tỉnh táo và khôn ngoan để không dính vào cần sa thật, nhưng những người IQ càng cao càng hay tò mò, càng thích kích thích và những trải nghiệm mới mẻ. Jay cũng từng thử thứ gây nghiện này, và đó sẽ là lần duy nhất.

Quăng mình lên chiếc giường có em gấu bông hăng Me to you to đừng, Jay ngã đầu lên lớp lông mềm mượt thơm thơm, hít mùi của em ấy. Anh ép mình phải chớp mắt đôi tý, nạp chút năng lượng. Buổi chiều anh sẽ bận rộn tại cơ quan thành phố.

Rất ít người biết Jay làm dịch vụ giấy tờ ngầm, như những kỹ sư IT thường giấu nghề nghiệp của mình để khỏi bị làm phiền bởi những thứ vụn vặt. Anh phần lớn cố vấn các luật cho doanh nghiệp Việt đang muốn bước vào thị trường Séc hoặc những vụ lớn, cần luôn lách khéo léo. Không thể và không bao giờ giúp người này gia hạn hộ chiếu một tí, người kia nộp bảo hiểm một tí.

Jay rất ghét bộ phận người Việt lười biếng thế này! Những việc bé tí, giản đơn thế kia thì chỉ cần nắm chắc mấy câu tiếng, sao cứ phải kè kè theo người dịch vụ? Thế nên ở cơ quan thành phố cứ có mấy người dịch vụ Việt đứng sẵn cả ngày rờn ở đó, chạy đi chạy lại như thoi. Cơ quan cũng nhần mặt mấy người làm dịch vụ, và họ suy rằng người Việt mù tiếng tăm, chỉ ở đây giới mọi tiền người dân nước họ. Nhưng thực chất, Séc cũng đang moi sức của nhiều lao động Việt.

Mới thiu thiu chút, tiếng chuông cửa chết tiệt cắt ngang giấc ngủ của Jay, anh ngái ngủ rửa mặt một tiếng. Jay với tay lấy điều khiển tivi nhấn xem kênh chiếu camera phía ngoài hành lang, là anh bạn Dinox đang đứng nhún nhảy, vẻ rất phấn khởi và khoái chí.

– Hey, cậu không tin nổi những gì tớ sắp nói đâu Jay! Simona đã đồng ý sống chung với tớ! Tuyệt không? Tuyệt không? – Dinox cười híp, mũi nhăn rất nham nghiệm như mèo con vừa nhắm xong miếng cá rán.

Jay đứng chặn trước cửa, không hề có ý định cho Dinox lách vào và cũng chẳng hề có ý định chia sẻ niềm vui của bạn. Giọng anh rất phũ phàng và gây mất hứng:

– Chừng nào Simona là bồ tớ thì cậu hãy nói những việc dờ hoi này! Giờ biến đi!

Dinox túm vội tay Jay khi anh định bỏ vào nhà:

– Tớ sẽ đến chỗ Simona, còn nhà tớ sẽ cho thuê. Đã có người liên hệ rồi, cậu soạn hộ tớ hợp đồng nhé! – Dinox năn nỉ.

Jay quay lại nhìn Dinox, nhướn nhẹ mi đầy lười biếng:

– Biết làm tình không?

– Cậu hỏi lạ. Sao lại không nào? – Dinox xò một tiếng dễ dàng như ăn kẹo.

– Vậy cậu nên học soạn hợp đồng thuê nhà trước khi học làm tình, nhé!

Jay giật mạnh tay khỏi Dinox, đóng cửa cái sầm ngay trước đôi mắt đang tròn tròn của cậu bạn thân.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: The Man In Pink Jeans

Chap 10: The man in pink jeans (Chàng trai quần hồng)

Có đến 90% phái nữ không thích đàn ông mặc quần hồng và phũ phàng hơn là, tận 99% đàn ông mặc quần hồng sẽ không thích bất kỳ một người phụ nữ nào.

„Let’s don’t and say we did “

Sau buổi tới rạp cine cùng trường, một câu thoại cá tính từ bộ phim Freaky Friday cứ nhảy nhót quanh đầu Thiên Ly hết đưa trẻ hiếu động.

Được về sớm hơn mọi ngày, Thiên Ly tạt qua tiệm nails, đầu bỗng vụt lên hình ảnh nhún nhủu chả bố nếu biết cô lai vãng tới đó.

Mười bốn tuổi, chính thức sống với gia đình mới chỉ hơn bốn tháng – con số quá ít ỏi nhưng đủ để Thiên Ly nghiệm ra tính cách của bố rất phức tạp, luôn suy xét vấn đề theo cách căng thẳng, khó hiểu. Chẳng hạn như lời xã giao thoáng qua của ai đó cũng bị bố nghi ngờ người ta đang tính kế, ừ mưu.

Không như bác Thiên Ly rất coi mở và thoải mái với tất cả, bố chỉ chịu kết bạn với người ngang cơ. Những gia đình có nền kinh tế non hơn, bố sẽ rất hỏi hột và luôn tỏ ra không mấy thân thiện để khỏi bị lợi dụng. Còn những nhà không may mắn làm ăn chẳng nên và túng thiếu thì bố khinh ra mặt. Mẹ và Thiên Ly luôn phải cười ngại mỗi khi bố lơ hăn họ như đám ruồi nhặng bay ngang cánh mũi.

Trái ngược hoàn toàn với mẹ trẻ tốt tính của Thiên Ly, không có chuyện bố đối đãi với nhân viên như con cháu trong nhà. Bố giữ khoảng cách chủ tớ rõ rệt và nét mặt luôn lạnh tanh hết tầng đá băng. Đối với nhân viên, bố không đòi nào dịu giọng nhờ vả hay nhẹ giọng nhắc nhở như mẹ mà luôn nghiêm nghị ra lệnh và thẳng thừng vạch lỗi. Với bố Thiên Ly, mọi thứ đều rạch ròi đến vô tâm vô tình. Bố tiền ra thuê nhân viên về để làm việc, không phải làm bạn nên bố chẳng thêm thân thiện hay sợ mất lòng.

Tại mỗi sòng bạc của bố, mỗi người đều lẳng lẳng như cái máy, chẳng có tí sôi nổi, hoạt náo. Họ sợ lo đến sẽ xảy ra sơ suất, sai sót. Mà bố Thiên Ly là chúa khó-kĩ tính! Nhân viên chỉ cần vấp một lỗi nhỏ xíu cũng có thể bị mất việc ngay tức lự. Nhưng đối lại những áp lực đó, họ hưởng sự đãi ngộ lớn hơn nhiều so với những nơi khác. Ngoài khoản lương lậu hậu hĩnh, bố Thiên Ly còn bao nốt cả nơi ở, trả thay tiền bảo hiểm, sẵn sàng sắp xếp cho nhân viên nghỉ phép và bảo lãnh người thân của họ sang nếu cần. Bởi thế, thái độ của nhân viên với bố là vừa nể vừa sợ.

Từ ngoài tiệm nails nhìn vào, Thiên Ly thoáng thấy mấy áo trắng đang túm tụm, gương mặt mỗi người lộ rõ vẻ hồi hộp lẫn phần khích. Họ đồng loạt liếc mắt về phía cửa tiệm khi Thiên Ly bước vào, rồi giọng gào to tướng của quản lý Andy chặn ngang lời chào còn tắc trong họng cô bé:

– Ôi chà, đúng lúc quá đáng! Em gái nhỏ mau lại đây đi nào!

Mấy thợ nails vẩy tay loạn xạ với Thiên Ly, xê xích người chun chút để cô bé thấy rõ Alex đang đứng giữa vòng vây, ngón tay cái run run chà nhẹ lên phần giấy xám trên tấm vẽ số. Các con số lộ ra đúng khít với các con số đầu của dãy số trúng giải độc đắc đang nằm chính ỉnh trên trang mạng. Thiên Ly giật thót một cái, lòng dân nóng ran như những người khác.

Alex chưa cào vôi con số cuối, ngẩng đầu nhìn tất cả một lượt, giọng rất phớt đời:

– Rồi! Mai mua mỗi người mỗi cái Iphone 5 ném chơi!

Khi hai con cuối lộ ra trước những cái nín thở, sự mong đợi của mọi người đang căng to như quả bóng bay, bỗng đột ngột xì hơi, bẹp dúm mấ trên cành cây nào đó. Tất cả cùng thở dài thườn thượt đầy tiếc rẻ, giống như các cổ động viên đang dồn hết trông chờ vào cú sút phạt thì cầu thủ lại đá trật.

Điều khiến mọi người trở mắt là Alex chẳng tỏ ra chút tiếc nuối hay hăng hự, anh bưng nguyên si bộ mặt không biểu cảm đi làm việc, hết như chỉ vừa dính chút xui xẻo còn con. Đến lúc tấm vẽ số biết chơi khăm bị quên bằng, ai nấy đều đã quay lại với guồng công việc thì một âm thanh rơi đập đột nhiên phát ra. Alex đứng trước thùng rác, thân nhiên phui phui tay. Trên bậc cửa, chậu cây cảnh xanh tốt đã mất tích.

– Công chúa ngủ dậy chưa?

– Dối!

– À, rồi à? Thế công chúa ăn gì chưa?

– Dối!

David tranh thủ gọi điện về cho cô con gái ba tuổi. Cô nhóc chưa tới trường, có lúc ở nhà bà tây, có lúc ở với bố mẹ nên nói ngọng nửa tiếng Việt nửa tiếng Séc, tạo ra những thanh âm bập bẹ rất ngộ nghĩnh.

– Công chúa cứ dòi dòi với bố thế? Con không có chuyện gì kể hả? – David tích cực gheo con.

Cô nhóc ngắc ngứ um a vài tiếng rồi chậm chạp kể sáng nay bà tây dẫn cô bé đi khám. Một câu chuyện không đầu đuôi, cô nhóc còn chưa biết cách diễn đạt và phát âm chưa rõ nên phần đa chỉ nghe thấy những tiếng bi bi ba. Ông bố trẻ David lại tỏ ra rất thấu hiểu, đứng bắt chéo chân, người tựa vào tủ mỹ phẩm và gật gù ừ hừ như đúng rồi, có lúc còn hứng lên bắt chước ” ngôn ngữ ” bi bi ba đáp lời con gái khiến khách bật cười.

Quản lý Andy về móng xong cho khách cũng học đòi rút điện thoại gọi cho vợ, nhưng đầu dây bên kia phát ra giọng véo von của trẻ con.

– Quỳnh Như của bố đây, vợ bố đi tắm rồi nhé!

Bố nào con nấy, Andy di truyền cho con gái cái miệng liến thoắng đặc trưng! Nhóc Quỳnh Như mới năm tuổi nhưng nói tiếng mẹ đẻ còn sôi hơn cả trẻ sinh ra tại Việt Nam, lại hay nhiều chuyện như cái radio. Thi thoảng vợ Andy dắt Quỳnh Như tới tiệm nails chơi, cô nhóc nhảy nhót ầm ĩ, bắt chuyện luyên thuyên, học bố đọc vanh cách mấy chiêu thức võ thuật. Buồn cười nhất là khi cô bé giành bố xách túi đựng laptop, người bé xiu kéo lê cả túi nặng trĩu. Andy cười ngất, cũng chẳng ngại con làm hỏng laptop đắt tiền. Anh ăn chơi có tiếng hồi còn độc thân, lùa khắp các bar, pub và là khách quen của mấy sòng bạc lớn.

Nhưn mi thấy có khách mới vào, Andy dặn dò con câu cuối trước lúc tạm biệt:

– Quỳnh Như nhấn mẹ tắm xong lên giường nằm úp khô chờ bố về nhé!

– Dạ rồi!

Andy vừa cúp máy vừa cười ha hả rất khoái chí, chẳng thêm để tâm mình vừa đầu độc trẻ thơ.

Ngồi một góc tự tô vẽ móng tay và luyện nghe tiếng Séc qua radio, Thiên Ly không nhịn nổi cười. Tiệm nails y hết lớp học vui nhộn, không bao giờ thiếu những lần giòn nghịch ồn ào hay những trận đùa huyên náo. Đôi khi, Thiên Ly thấy mình còn chẳng tươi trẻ, xì tin nhí nhảnh được thế.

Riêng bố thì chẳng ưa Thiên Ly thân thiết các anh chị tiệm nails, cho rằng không lành mạnh. Bố thường gai mắt mỗi lần họ thoải mái làm trò, trông thiếu nghiêm túc, không có tác phong làm việc. Thực chất, họ rất được lòng khách và nhiệt tình chăm chút tiệm như chính tài sản của mình, mẹ Thiên Ly hiểu rõ là đủ. Dù bố không hài lòng cũng không thể động tới nhân viên của mẹ, và ngược lại.

Mỗi khi bố nhắc nhở Thiên Ly không nên quá gần gũi với nhân viên như bạn bè bằng vai phải lứa, cô đều không cãi lời nhưng cũng chẳng làm theo. Nếu ai ai cũng ngồi vào chiếc ghế bố mẹ sắp sẵn thì thế giới sẽ chỉ có luật sư và bác sĩ.

Đầu giờ chiều, bác Bách vẫy Thiên Ly sang Chi Ly ăn món gà hầm măng khô. Gà mềm, măng ngọt, nước dùng không quá dầu mỡ ... Thiên Ly nhắm nháp rất ngon miệng. Vừa được bác Bách chỉ cho công thức, Thiên Ly chạy tới ngay sang siêu thị mua cả lần thực phẩm tươi, không quên lấy thêm gói thức ăn dinh dưỡng cho Boo Boo.

Tới thăm bà Sussan vào chiều muộn với món canh gà còn nóng, tay Thiên Ly ngập ngừng chưa chịu ấn chuông. Cô có linh cảm là lạ, như thể sau cánh cửa không chỉ có mỗi mình bà Sussan cùng cục bông xù Boo Boo. Càng lớn, óc phán đoán và những linh tính của Thiên Ly càng tinh nhạy và chuẩn xác, chính cô cũng cảm thấy chúng đang lớn dần như cô. Ví dụ rõ nhất gần đây là sau vài lần thầy Patrick ra bài kiểm tra đột xuất mà không nửa lời thông báo trước, Thiên Ly đã có thể dự tính tiết nào sẽ có biến.

Cánh cửa hé ra trước khi Thiên Ly kịp nhấn chuông. Một gương mặt lạ-mà-không-lạ thò ra, anh ta nở nụ cười nhẹ, đủ ám thay một lời xin chào, nhưng chưa đủ thân thiện cho một lời làm quen. Anh ta mặc jeans hồng, bề trên tay cục bông Boo Boo đang gặm, mút một ngón tay của anh ta rất ngon lành.

Không một giọng nói nào mách nhỏ bên tai, nhưng Thiên Ly biết chính xác đây là ai ...

Có đến 90% phái nữ không thích đàn ông mặc quần hồng và phủ phàng hơn là, tận 99% đàn ông mặc quần hồng sẽ không thích bất kỳ một người phụ nữ nào.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: The Owner Of The Name Jay (Chủ Nhân Của Cái Tên Jay)

CHAP 11: The owner of the name Jay (Chủ nhân của cái tên Jay)

Các tài liệu đồng loạt ghi chép tổng diện tích bề mặt trái đất là 510.072.000 km² nhưng con số này chỉ như kẻ mới láo. Đôi lúc, trái giống hệt khoảnh sân nhỏ, nhắc vài bước đã va phải nhau. Đôi lúc, trái đất giống một mê cung dị hợm, những người muốn tìm sẽ mất tăm, những người chường mắt lại cứ điều hành trước mặt.

Trái đất chứa hơn bảy tỉ người. Trôi một đời, ta không thể quen biết được hết cả con số bảy tỉ khổng lồ đó, nhưng nếu may mắn sẽ gặp gỡ tri kỉ. Người kiên nhẫn lắng nghe mỗi khi ta lầm nhảm, người không gắt gỏng ta trật tự mỗi khi ta ồn ào, người đọc thấu ta như cuốn sách mở sẵn, người chia tay khi ta còn chưa mở miệng nhờ vả, và người đứng ra bênh vực ngay cả khi lỗi lầm của ta bự như ngực Chelsea Charms.

Từ lần đầu chạm mặt, Thiên Ly đã biết tin đồ màu hồng sẽ là mảnh ghép không thể tách rời khỏi cuộc sống của cô. Pink ám áp hết tám chấn bông mà người-ở-trên-cao thả xuống, luôn gói ghém hết thấy những lạnh lẽo của Thiên Ly ngay cả khi cô khiến người-chiếm-vị-trí-to-nhất-ngăn-tim của Pink điên đầu, bực mình.

Để cục bông xù Boo Boo ngồi ngoan trên đùi và gặm bánh bích quy, Thiên Ly liên tục liếc mắt quan sát Pink, bởi anh luôn thu hút cô như câu đố bí ẩn và vì cả hành động khó hiểu anh đang làm. Pink lòi ra tập ảnh phong cảnh chụp được bên Hungary, cắt thành những mẫu vuông nhỏ đều nhau rồi xáo tung.

– Jay thích mấy trò xếp hình cực!

Pink giải đáp thắc mắc đang treo lơ lửng trong đầu Thiên Ly bằng cái mỉm cười nửa ấm nửa lạnh quen thuộc. Anh chỉ luôn nhắc đúng mỗi một từ ” Jay ” duy nhất, không bao giờ thêm uốn lượn giải thích thêm đó là ai. Jay như đã là một phần cơ thể Pink, mà đâu ai thần kinh lại đi gói thiệu ngón tay ngón chân của mình.

Cắt hết tập ảnh, Pink đến ngồi cạnh Thiên Ly, đưa tay nghịch tai cục bông trắng đã lăn ra ngủ trên chân cô bé, chiếc mũi ướt khịt nhẹ. Cách Pink chỉ

khoảng gang tay, Thiên Ly thấy rõ chiếc khuyên nhỏ nằm im lìm bên tai phải, màu đen lạnh lẽo như đã ngấm trọn sự cô độc của chính chủ nhân. Ít ai hình dung nổi một người cuồng sắc hồng sắc hồng tươi vui, nghịch ngợm như Pink lại trầm tính và khó gần đến thế. Giữa những ồn ào, náo nhiệt, Pink như đứa trẻ tự kiêu mình trong góc riêng buồn tẻ.

Mỗi khi bị cuốn vào đôi mắt nâu sâu hun hút của Pink, Thiên Ly luôn giật mình, tưởng chừng kia là tấm gương đang vạch trần một phần con người thật của cô. Một kẻ trầm uất, luôn cố tách mình khỏi đám đông và tự vui thân trong những u buồn dai dẳng. Tâm tình luôn nặng trĩu nặng trĩu tựa miếng bọt biển thấm đầy nước.

– Sao nhìn anh chăm chú thế, Lily? – Pink khẽ hỏi, vẫn cúi đầu vuốt nệm cục cựa cưng Boo Boo.

Thiên Ly rút nhanh ánh nhìn chăm chặp vô duyên, vội vớ bừa một cái cốc:

– Da mặt anh đẹp thật đấy!

Pink ngẩng đầu, chợt cười híp mí dễ thương như đứa nhóc được tặng món đồ chơi mong ước bao lâu. Hình tượng già dặn, khó tiếp xúc những ngày qua đã chính thức bị bán đứng bởi lời khen băng quơ. Ít ai biết, muốn mua chuộc, phỉnh nịnh Pink thì cứ bịa lời khen tới tấp mái tóc mềm tự nhiên, làn da láng mịn bẩm sinh của anh. Đều là những thứ Pink gìn giữ kỹ càng.

Mấy ngày trời nóng ran, sợ nắng gắt tấp da, Pink đi đâu một tý cũng trùm kín mít như các siêu sao nguyệt trang trốn fan, luôn ở rịt trong nhà vào các buổi chiều nên Thiên Ly thường mượn có tới thăm bà Sussan để gấp tin đồ màu hồng. Nhìn anh lúc lười biếng ôm Boo Boo nửa nằm nửa ngồi trên sofa xem hoạt hình Disney Chanel, lúc thoăn thoắt làm bánh ngọt, xay sinh tố dưới bếp. Pink quen dần sự xuất hiện dày đặc của Thiên Ly, dù anh chưa quá cởi mở nhưng đã tỏ ra quý mến cô bé.

Hôm bà Sussan dắt cún Boo Boo đi dạo với mấy bạn già, Pink vui vẻ đón Thiên Ly như vị khách của mình, cười khoe vừa tự chế ra vị bánh Tiramisu mới. Lúc bộ pyjamas hồng biến mất sau cánh cửa bếp, Thiên Ly buông mình xuống ghế, tiện tay lật giờ tờ báo mới để sẵn trên bàn. Mẩu tin nóng là cảnh sát đang ráo riết truy tìm một nhóm cướp áo đen chuyên nhắm vào quán casino của người Việt. Sự man rợ, điên cuồng của chúng hết lũ sói hoang khát máu, chẳng ngại nổ súng giết cả chục mạng người.

Bưng lên đĩa bánh thơm ngọt cùng hai ly sinh tố kiwi xanh lè, Pink liếc cô bé tóc đen đang mím môi, gương mặt lưu rõ nét lo lắng. Mắt anh đảo qua mục tin nóng.

– Bố em cũng có quán casino nhì?

Ngước lên với đôi mắt phiến muộn, Thiên Ly vâng khẽ một tiếng như thờ dài. Sòng bạc của bố rất lớn, sẽ là miếng mỡ béo bở cho những kẻ máu lạnh.

– Em lo!

– Em dặn bố tạm thời đừng ra quán, để nhân viên trực thôi!

– Nếu họ bị gì thì sao? – Thiên Ly ngồi thờ. Cách tốt nhất là đóng sòng bạc cho đến khi cảnh sát tóm được bọn chúng, nhưng bố chắc chắn sẽ không làm thế.

Pink bồng vươn tay xoa đầu Thiên Ly, một cái rất khẽ nhưng đủ để những dây thần kinh đang căng ra của cô bé thả lỏng đôi chút. Thiên Ly thường có lối suy nghĩ tiêu cực, rùng rợn. Bố mẹ đi vắng hơi lâu, hình ảnh đầu tiên nảy ra trong đầu Thiên Ly sẽ là cảnh tai nạn máu me ...

– Thôi nào, nghe Jason Mraz chút nhé?

Pink lấy chiếc ghi ta acoustic treo ở góc phòng khách, tay quét dây đàn tạo chuỗi thanh sắc sống động, pha loãng sự hoang hoải đang ôm chàng cô bé Việt.

Đã nhìn ngấm chán chê ”hộ gia đình” ghi ta đủ loại trong căn phòng hồng, đã nghe qua lời kể của bà Sussan, Thiên Ly biết Pink là tay đàn lão luyện nhưng chưa từng tận mắt chứng kiến. Pink không dễ mở lòng. Anh chơi ghi ta từ những năm bé lốt choắt nhưng chẳng có mấy người được nghe anh đàn hát. Thiên Ly thường nghe ké tiếng anh đàn hát trong chiếc máy MP3 của cún xù Boo Boo, anh đi Hungary để lại cho nó ru ngủ cún cưng. Bỗng bất ngờ được thấy anh ôm đàn, tim gan Thiên Ly nháy căng, những khối cảm xúc xám xịt cũng bị đè bẹp dí.

”Well, let the geek in the pink take a stab at it. If you like the way I’m thinkin’, baby, wink at it.

I may be skinny at times but I’m fat fulla rhymes. Pass me the mic and I’m a grab at it ... ,,

(Chà, hãy để gã kì quặc vận đồ hồng này thử nhé. Nếu em thích cách suy nghĩ của tôi thì em yêu, nháy mắt nào. Có thể tôi gầy nhưng tôi đầy chất thơ. Vứt cho tôi cái micro và tôi sẽ cho em thấy ...)

Giọng hát phiêu tựa những cánh bồ công anh bay lững lờ trong gió khiến Thiên Ly trở mắt nhìn. Cứ tưởng Pink sẽ chọn bài của Jason Mraz, nhưng anh đã bắt chước trọn tru chất giọng mượt đầy cảm xúc của nhạc sĩ kiêm ca sĩ người Mỹ ấy. Pink khẽ nhếch hàng lông mày khiêu khích, kiêu ngạo một cách đùa giỡn lúc Thiên Ly gợn ngón tay cái về phía anh. Ý định lướt qua đầu Thiên Ly là sẽ có ngày, cô đem nhốt gã kì quặc vận đồ hồng này trong phòng của mình. Nuôi Pink như anh nuôi Boo Boo.

Khi Pink dạo những nốt nhạc cuối, tiếng chuông cửa chợt phát ra. Tiếc nuôi dứt mắt khỏi Pink, Thiên Ly rời sofa tốt đi mở cửa, miệng kéo sẵn nét cười

tươi rồi chào đón bà Sussan và cún bông xù có chiếc đuôi vẫy tít.

– Đồ lùn mất nết! Cậu dám vứt hết bao cao su tờ để trong ngăn kéo hả?

Một giọng nam cau gắt ném thẳng vào mặt Thiên Ly ngay khi cửa vừa hé. Cô bé đờ người, chàng trai cao lớn đối diện cũng bất ngờ, nhưng mặt không thuôn đơ mà bật cười tỉnh bơ khi mắnh nhăm người.

Các tài liệu đồng loạt ghi chép tổng diện tích bề mặt trái đất là 510.072.000 km² nhưng con số này chỉ như kẻ nói láo. Đôi lúc, trái giống hệt khoảnh sân nhỏ, nhấc vài bước đã va phải nhau. Đôi lúc, trái đất giống một mê cung dị hợm, những người muốn tìm sẽ mất tăm, những người chường mắt lại cứ điều hành trước mặt.

Jay là cái tên hiểm hoi tại đây, nhưng Thiên Ly luôn nghe chung quanh nhắc đến. Cô đã tưởng có rất nhiều Jay quanh mình nhưng hóa ra chỉ có mỗi một duy nhất. Nếu là anh ta, thì Thiên Ly khỏi phải một não lý giải tại sao trang cuối của cuốn sách học tiếng bà Susan đưa lại có bức vẽ nháp một cô gái khóa thân.

—

lâu lắm mới gặp lại các bạn ^^~ Đọc truyện vui vẻ nhé, học tập và làm việc ngoan nhé ;)

Đề lại bình luận cho tớ nha :X

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Rowdy Crowd

CHAP 12: ROWDY CROWD (Đám đông điên rồ)

Một ngôn ngữ khó nhằn cũng khiêu khích hết như một cô nàng nóng bỏng kiều kỳ, đều kích thích máu chinh phục của người khác.

—

Sớm thu mưa tầm tã, màn nước dày đặc dăng khắp phố xá, vỉa hè nhấp nhô những chiếc ô đủ màu sắc trông hệt những cây nấm di động. Bỗng có con sóc nhỏ ngậm quả sồi lao vút qua chân người, trốn dưới gốc cây rậm ngấm làn mưa dày hạt.

Cậu bạn 9A tới lớp vào 7 giờ 59 phút, chừa đúng 60 giây trước khi chuông đầu giờ reo. Người cậu nhẹ nước, vừa xoa lắc mái đầu ướt choẹt vừa tròn mắt nhìn ra cửa sổ ướt nhoe như rất ngạc nhiên.

– Mưa á?

Đừng lấy làm lạ. Tung ra những câu hết sức hâm dờ, quá sức ngỡ ngàng là thói quen của phần đa những bạn trai 9A, cứ như họ lưu lạc từ thời trung cổ tới lớp học này. Tiết địa lý, khi giáo viên bảo đám con trai ngừng chơi xúc xắc và lấy sách ra, họ ngo ngắc hỏi sách gì? Tiết lịch sử, khi giáo viên nói họ dừng chơi bài và lấy giấy ra làm bài kiểm tra như đã thông báo, họ tròn mắt hỏi kiểm tra môn gì? Tiết tiếng Séc, khi giáo viên nhắc nhở họ thôi chơi trò vật tay và hãy ngoan ngoãn chép bài, họ hỏi lại chép vào đâu? Thế nên, nếu có nghe thấy họ hồn nhiên thắc mắc “đến trường để học à?” thì cũng đừng liên lạc trại thương điên.

– Cái gì đấy?

Cậu bạn quét cái nhìn sắc lẹm quanh lớp khi đột nhiên bị vây trong những tiếng cười bất thường. Theo kinh nghiệm phá phách lâu năm, cậu biết chắc mình đang là nạn nhân của trò đùa tai quái nào đấy. Cậu thò đầu ngó kĩ ngăn bàn, cúi người lay lay chân ghế trước những gương mặt cười nham hiểm. Sau một lượt dò xét nhưng chẳng truy ra bãi cao su, vật nhọn hay bất kỳ bịch bánh choẹt loét nào, cậu bạn mới yên tâm đặt mông xuống. Nhưng chỉ một giây sau đó, cậu ta bỗng chửi thề câu to tướng rồi quăng ba lô, chạy nhào lên phía bục giảng.

Một ai đó ngáng chân khiến cậu ta ngã sấp. Lập tức vài tên khác lao ra, nằm đè ngay lên đồng thịt đang giẫy dụa.

– Cút ngay lũ trâu bò khốn kiếp!

Tiếng rống của cậu vừa vắn lợt trợn vào tai thầy Daniel đang cầm tách cà phê bước vào lớp.

– Mấy anh coi lại cách hành xử đi ha! Muốn chửi bậy thì đóng cửa lại đã chứ!

Quảng xong câu cần nhàn, thầy Daniel khoát tay ra dấu giải tán, chẳng thèm quan tâm đám nhất quỷ nhì ma lại đang bày trò khi gì. Nhưng mắt vẫn vô thức liếc theo hướng tay chỉ nghịch ngợm của một số bạn nữ đang khúc khích. Nằm chính ỉnh ngay cạnh khung hình nhà bác học Albert Einstein là bức ảnh hồ sơ được phóng to, mà khuôn mặt đàn ông thậm tệ ấy có thể khiến kẻ máu lạnh nhất cũng phải phì cười. Người hay chơi khăm học trò như thầy Daniel lại càng không ngoại lệ, cười phá lên rất vui vẻ.

– Ngài tổng thống trông sáng sủa chứ thầy? – Thomas nhắng nhít.

– Câm đi! – Chủ nhân bức ảnh quát to.

Tấm ảnh là do cậu tự khoe khoang trong một lần hứng chí, chính hôm đó cậu ta là kẻ ngoác miệng, võ đui cười to nhất. Rồi những hôm sau, tấm ảnh gây cười kia được kẹp hẳn trong sổ lớp, giáo viên nào ghé 9A cũng bật cười. Cho đến hôm nay thì trò đùa chính thức được nâng cấp lên nấc cao hơn.

Ngay khi mấy tên kia theo lệnh thầy Daniel nhóm dậy khỏi cậu bạn, cậu ta liền vùng lên, định xách ghế giáo viên đi gỡ ảnh nhưng thầy Daniel đã nhanh nhẹn buông thân xuống trước, ngồi bắt chân ung dung.

– Thầy tránh cho em gỡ ảnh! – Cậu bạn la toáng.

– Không cho! – Thầy Daniel thẳng thắn, mỉm cười khá

lịch sự – Tôi thấy vui!

– Hắn là vui!

Cậu bạn ngoa ngán dang rộng cả hai tay, mặt biểu cảm cái-quái-gì-đây. Khi nhếch nhác bỏ về chỗ, cậu gờ ngón tay giữa với những tên bạn quái ác đang cười khoái trá.

Buổi học sôi nổi ấy trôi đi, cậu bạn bắt đầu chán ngấy, thời đếm xia đến việc bản mặt đàn thối của mình bị chường ra cho tất cả chiêm ngưỡng. Lớp cũng đã có trò hay ho khác. Bức ảnh kia nằm im đấy một thời gian khá lâu như một thứ trang trí độc đáo của 9A, cho tới hôm nó lọt vào mắt người đàn ông quyền lực nhất và lạnh lùng nhất trường học.

Lúc xuất phát ồn ào như hội chợ bao nhiêu thì lúc rời nhà máy Marlenky, chiếc bus chờ lớp 9A yên ắng bấy nhiêu. Các cô các cậu đã mệt nhoài sau mấy tiếng đồng hồ thăm thú nơi sản xuất ra loại bánh mật ong nổi tiếng. Lúc này ai hăng hái, bay nhảy nhiều nhất thì giờ im hơi lặng tiếng nhất. Trần trề năng lượng và huyền thuyên nhất như Thomas hay Martin cũng đang trùm mũ hoodie kín mặt, ngủ lịm.

Ngoài những người đang lịm đim, các cậu con trai còn thức thì đều cầm cuì chơi điện tử, các cô gái người ngắm đường phố trôi tuột ra sau, người lựa hình chụp được từ chuyến đi chơi vứt lên instagram, người nghịch nhắn tin, người tán chuyện nho nhỏ ...

” Můj bože! Nevím jestli mám brečet nebo se smát, když po mně chťej bílé kamarády přeložit jejich jména do Vietnamštiny. ” (Trời ạ! Tôi không biết mình nên khóc hay cười khi mà những người bạn da trắng muốn tôi dịch tên họ sang tiếng Việt.)

Ngồi cạnh Anna đang xem video trang điểm, Thiên Ly hí hoáy ghi chép vào cuốn sổ bé xinh. Một cách thức khôn ngoan để giải tỏa những suy nghĩ ú ớ đọng trong đầu lần ôn luyện từ vựng thật nhuần nhuyễn và quan trọng nhất là tập viết tiếng Séc thật mượt, thật chuẩn xác.

So với thứ ngôn ngữ rắc rối, phức tạp một cách quá đáng quá thể như tiếng Séc, phong ba bão táp tiếng Việt có khi còn chào thua. Người ngoại quốc học tiếng Việt một năm đã có thể viết một trang giấy A4 ngon lành mà không vướng lỗi, nhưng ngược lại đề họ học tiếng Séc nhiều năm thì trong trang A4 ấy, không lỗi ngữ pháp cũng lỗi chính tả. Phần lớn những học sinh Séc cũng đều ôm đầu, chả mấy ai được điểm 1 với thứ ngôn ngữ này.

Ngay từ những ngày đầu, cô hiệu phó đã dặn trước Thiên Ly tiếng Séc là món ăn không dễ xoi. Ngày nào cô còn ở đây thì còn phải kiên trì, miệt mài với nó.

Thiên Ly không ngại khó, cô thừa siêng năng và yêu thích ngoại ngữ. Từ lúc còn nhỏ cô đã tập nghe rap Eminem để học tiếng Anh. Một ngôn ngữ khó nhằn cũng khiêu khích hết như một cô nàng nóng bỏng kiêu kỳ, đều kích thích máu chinh phục của người khác.

Chiếc bus rẽ vào bến, Thomas nhúc nhích người, vô duyên ngáp to một tiếng rồi ăn ngay cú lườm từ những cô bạn. Cậu bạn cười khi, từ ghế sau chồm lên ngó trộm cuốn sổ của Thiên Ly nhưng cô bé đã nhanh tay gấp lại. Thomas nheo mắt tỏ ra nguy hiểm, vừa bám Thiên Ly xuống khỏi xe bus, vừa không ngừng luyên thuyên rằng cậu ta thừa biết cô bé đang viết thư tình cho ai đó trong lớp, rằng cậu ta có thể đọc cô như cuốn sách ...

Bến bus chòn vòm mùi hình sự. Mọi đội cảnh sát khoảng hơn chục người trong bộ đồng phục màu đen đặc nhiệm trang bị đang mặt lạnh đứng thành hàng. Người nào người nấy đều cao lớn, toát ra khí chất trấn áp.

– Chuyến bus nào đây đã trễ hơn tiếng đồng hồ, do những cố động viên quá khích ấy! – Thomas hóng hót từ những bà lão.

Ít phút sau, một chiếc bus chậm chạp như ốc sên bò vào bãi đỗ, mang theo một đám điên rồ, mất trật tự. Họ hò hét, chửi bới, quăng ném loạn xạ. Một số cười điên dại, một số làm những hành động khó hiểu, một số chỉ tỏ cảnh sát cười giễu cợt, tỏ thái độ bất cần, khinh thường ...

– Mày nhìn quái gì tao hả con lợn?

Một kẻ mặt mày phủ kín son màu ném thẳng chai nước vào cảnh sát. Những tên khác cười phá đầy mĩa mai.

Như tia chớp, một bóng đen chạy vụt theo chiếc bus vẫn chưa dừng hẳn, túm cổ áo kẻ lão lếu đó, lôi hần hần khỏi cửa sổ và quật mạnh xuống đất bằng lực cực mạnh. Hết một pha hành động đẹp mắt chỉ có trong những bộ phim bom tấn. Kẻ to miệng ấy bây giờ đã là nhúm thịt nằm co rúm trên nền xi măng. Hầu hết sự chú ý đều đổ dồn vào người cảnh sát trẻ đáng gờm. Trong số đó, có một đôi mắt đen quen chớp mi.

Thiên Ly chợt liên tưởng ngay tới cái tên Filip. Mà đúng chính xác là anh ta thật. Cô bé biết được điều này khi gặp lại Filip và đồng nghiệp của anh ít ngày sau đó. Hôm nhóm cướp bén mảng tới sông bạc của bố.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: A Damn Door Slam

A damn door slam – Cái sập cửa đáng nguyên rủa

191 cm!- Jay nhếch môi, ném ra cái nháy mắt trên diên.

Sẵn máu mê trinh thám, Thiên Ly từ sáng sớm đã mò xuống quán casino ngóng tình hình, kệ bố nhăn nhú ra chiều không ưng ý. Tuy chẳng phải đứa con nổi loạn thích chống đối nhưng Thiên Ly rất ít khi nghe lời hay chiều lòng bố. Bởi rằm rắp theo ý bố là sẽ chỉ chơi cùng cô cậu ẩm giời vùng tiền, sẽ chỉ khoác lên người hàng hiệu như Tú Chi, sẽ không mờ nhạt, kém đẳng cấp hơn bất cứ con cái nhà nào khác.

Bố giàu có và muốn khi người ta nhìn vào Thiên Ly sẽ thấy ngay được điều kiện sung sướng cô đang hưởng. Như con ma-nơ- canh luôn được bận bộ đồ bắt mắt nhất để trưng trước cửa hàng. Do quá nhiều khác biệt trong tính cách lẫn tư tưởng ấy nên giữa hai bố con luôn tồn tại những khoảng cách. Chẳng biết từ bao giờ, điều bố muốn trao đổi với Thiên Ly đều do mẹ chuyển tới cô bé và ngược lại. Lắm lúc nhiều ngày liền hai bố con chẳng nói với nhau nửa chữ.

Xốc sẵn tinh thần hóng hót như phóng viên chuẩn bị tác nghiệp, Thiên Ly bước vào quán đã thấy ngay vài cảnh sát đang xem đoạn băng camera ghi lại một nhóm người đầu trục tới đây đêm qua, nhiều nét ngoại hình rất khóp với mô tả của những tên cướp, lại có biểu hiện rất đáng nghi nên bố đã báo ngay cảnh sát.

– Chào em! Minh lại gặp nhau rồi!

Giọng ai đó đột ngột cất lên khiến Thiên Ly giật bắn trong tích tắc rồi mới nhận ra Filip. Anh vừa lách người khỏi nhóm người bận bịu, cười áy náy khi làm cô bé giật mình. Môi Thiên Ly hơi giãn ra, đưa tay lên vẫy một cách rụt rè thay lời chào đáp trả. Vẫn chỉ là những người dưng nhưng sau mấy lần chạm trán ngẫu nhiên, cả Filip lẫn Thiên Ly đều có cảm giác thân thiết như quen từ trước.

Tranh thủ lúc đồng nghiệp Filip chép lại lời nhân viên trong quán, một lớn một nhỏ đứng khuất sau quầy bar tán gẫu. Filip hỏi Thiên Ly có thích Praha, đã đi được nơi nào, đến lớp vui không... toàn những câu hỏi xã giao cơ bản nhưng thoát ra từ Filip lại gần gũi lạ kỳ. Do anh có đôi mắt ấm áp, dễ chịu như nắng cùng chất giọng chậm rãi đầy chân thành. Filip tạo tin tưởng ngay từ lần đầu gặp mặt, dù tiếp xúc anh không lâu nhưng chắc hẳn sẽ không ai nghĩ chàng trai này biết nói dối.

Khi một người bạn xứ hỏi giống Filip, Thiên Ly thường không phàn nàn điều gì, tránh dội gáo nước lạnh vào mặt họ. Cũng như một chàng tây ngón lăm món bánh chưng đầy thịt mỡ của Việt Nam vẫn gù vờ mê tí. Nhưng trước một Filip quá thật như trẻ thơ, Thiên Ly đã không thể buông ra những lời xáo rỗng. Cô bắt đầu chê từ những thứ nhỏ nhất, vụn vặt như nhân bánh quá ngọt, ngấy đến sự lạnh lùng của người Praha. Filip để ý lời cô bé rất kỹ, thi thoảng phụ họa bằng những cái gật đầu.

Rồi đến lượt Filip khoe anh thích mê ẩm thực Việt, rảnh rỗi thường cùng đồng nghiệp ghé quán phở như thói quen ăn uống. Tại sở cảnh sát, mọi người cũng hay chống đối bằng mì ăn liền nên có lúc ghé cửa hàng châu Á rinh cả chục thùng mì lên xe khiến người khác tưởng họ đang tịch thu hàng cấm.

– Chị của em... khỏe chứ?

Filip bỗng ngập ngừng lái sang chủ đề khác, mắt hơi nhìn chéch đi, lẩn trốn những ngại ngùng khỏi ánh mắt sắc sảo của Thiên Ly. Cô bé nín cười, thầm gán cho Filip cái mác người-đàn-ông-quý-hiếm-nhất-Praha. Qua những bộ phim Mỹ và mấy tháng chơi chung đám quý 9A, Thiên Ly được thấy phái mạnh phương Tây rất rõ ràng và bạo dạn. Khi cảm nắng ai đó, họ sẽ nói thẳng toẹt mà chẳng cần tán tỉnh dây dưa. Khi thấy một bóng hồng quyến rũ trên đường, họ có thể khen thẳng mông cô nàng đẹp. So với những điều Thiên Ly từng thấy thì cái gãi đầu ngượng nghịu của Filip là khoảnh khắc hiếm hoi trong lịch sử kể từ lúc cộng hòa Séc thành lập.

– Không ổn lắm! Chị em mới chia tay anh bạn trai! – Thiên Ly ỉu xìu, chả biết sao lại cố tình thổi phồng mọi chuyện trong khi cô chị Tú Chi đã hết con sầu tình từ tháng trước.

Mắt Filip chợt lóe sáng như đom đóm, anh buột miệng thốt lên:

– Thật hả?

Nhận ngay ra giọng điệu mừng rơn của mình hơi lố, Filip che miệng ho ngượng, điệu bộ bối rối trái ngược hẳn dáng vẻ hồ báo lúc làm nhiệm vụ. Lúc đồng nghiệp í ới gọi Filip đi gỡ thẻ nhớ camera, Filip chỉ kịp đưa điện thoại mình cho Thiên Ly kèm theo lời dặn:

– Lily cho anh số điện thoại em đi!

Hình nền di động Filip là một cô gái tóc đen thẳng dịu dàng trong tà áo dài trắng tinh khôi, đang ngồi trên ghế đá ngắm tán cây xanh um. Là bức ảnh lung linh được Tú Chi chụp từ hai năm trước, lúc chị tham gia cuộc thi sắc đẹp do trường tổ chức. Tuy không giành giải nhất nhưng chị đã để lại ấn tượng rất lớn, nhất là với bao chàng trai. Tú Chi luôn không thiếu những vệ tinh bám đuôi nhưng có Minh Quân, chị phớt lờ một nửa thế giới.

Lúc Thiên Ly đem trả di động cho chàng cảnh sát trẻ, cô bé tinh nghịch hỏi:

– Filip chắc là cần số điện em mà không phải chị em chứ?

Bị nắm thóp, Filip khề chối rất vụng về:

– Không, anh cần của Lily chứ! Có tin tức mới, anh liên lạc em!

Thiên Ly ”ano ” (thừa vâng) một tiếng to rõ, bụng giấu những suy nghĩ riêng khi nghĩ tới việc nếu Filip và Tú Chi thành một đôi sẽ cực đẹp. Anh không đều giả như Minh Quân và càng không quái như Jay ...

Đến bây giờ Thiên Ly cũng chưa hết bất ngờ khi Pink của cô ngoan lành, vô hại như dẫu tây lại thân thiết với Jay, một tên sắc mùi nguy hiểm, dấn cảnh báo đỏ như cần sa. Nhớ hôm ấy tại nhà bà Sussan, anh ta tự nhiên hơn ruồi đi lục tủ lạnh rồi đòi ăn như trẻ lên ba. Pink lập tức xuống bếp, bỏ lại hai người trong phòng khách. Rất may Jay không bắt chuyện, chỉ ngồi gặm bánh bích quy mềm của trẻ con, thứ thuộc quyền sở hữu của riêng cún Boo Boo. Anh ta ngồi chăm chú xếp những mẫu hình Pink đã cắt sẵn, có đôi lúc ngẩng đầu nhìn Thiên Ly cười nhếch rất quái dị như lời nhắc ngầm anh ta nhớ mặt cô bé!

Dù Jay chẳng gây hấn Thiên Ly cũng thấy bức bối như nuốt phải cục kẹo tức to đùng. Cô bỏ về trước, thôi ý định chờ bà Sussan trở về. Pink bận loay hoay với nồi soup, chỉ chào cô một vọng lên tiếng từ dưới bếp, còn cái người không phải chủ nhà lại ra tận cửa tiễn cô bé. Anh ta lười biếng đứng tựa cửa, tay đút túi, cúi nhìn Thiên Ly đang ngồi bệt dưới sàn mang giày. Khoảng cách gần cùng một người con trai lạ khiến tim Thiên Ly đập nhanh như lên cơn sốt.

– Em buộc thế tý lại rớt!

Jay từ té nhấc, nhưng cái điệu nhìn khinh khỉnh như coi thường Thiên Ly không biết đi giày khiến cô bé tức, quăng ra cái lườm điêu ngoa thay câu trả lời. Jay bĩu môi, bắt chéo đôi chân dài nổi bật mà Thiên Ly đã mấy lần nhìn lên đầy thèm thuồng.

– 191 cm và còn đang phát triển! !- Jay nhếch môi, ném ra cái nháy mắt trêu đùa.

Bị tóm, Thiên Ly ngượng quá hóa cáu, gắt:

– Ai hỏi anh?

Jay nhún nhẹ vai, tỏ ra hết sức vô tội như cậu bé bị mẹ gắt vô lý. Thiên Ly trừng mắt hung dữ rồi sập cửa mạnh bỏ đi, nhưng chưa bước tới cầu thang đã chợt nghe Jay gọi giật lại đầy khiêu khích:

– Này, không phải mỗi em biết sập cửa đâu!

Não Thiên Ly chưa xử lý xong câu nói ấy, cánh cửa nhà bà Sussan đã sập mạnh ngay trước mắt. Một tiếng rầm lớn chấn động cả hành lang khiến thần phách Thiên Ly liêu xiêu, cứ ngỡ quả tim đã vắng luôn khỏi lồng ngực.

Đồ quái thai!

—

Các bạn không được hư, đọc xong nhớ bình luận nhé ^__^

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Dickhead Message

Chap 14: Dickhead message – Tin nhắn biến thái

Buổi sớm Jay thích ai, buổi tối ấy cô nàng sẽ nằm trên giường cậu ta.

Đêm thu có mùi hanh khô, con se lạnh bám gót người trên từng con phố. Những thanh âm loạc xoạc của đám lá khô rượt bắt nhau trên vỉa hè lẫn trong tiếng tán gẫu của những bóng người hối hả.

Trong những giây chờ đợi đèn đỏ tại ngã tư, Filip lơ đãng quan sát hai bên đường, tay gõ trên volant theo nhịp một ca khúc thập niên 90. Qua cửa kính thoáng mùi nước tẩy rửa hăng hắc, anh thoáng thấy một cậu thanh niên châu Á đang tản bộ cùng một cô gái Séc dưới ánh đèn đường lãng mạn. Khuôn mặt vênh vác, đa tình kia còn tạc rất rõ trong trí nhớ Filip, chính cái gã lóp tóp từng gây hấn, chửi rủa Jay mấy năm trước. Rồi khoảng thời gian ngắn sau đấy, gã lại lần nữa gây ác cảm mạnh mẽ cho Filip khi chiếm được tim người con gái anh thích.

Nghĩ tới cảnh Dominika rầu rĩ, ưu phiền còn gã ngang nhiên cặp kè người mới, ruột gan Filip như lộn ngược. Anh nghiêng răng, tạt xe sát vỉa hè, chậm chậm theo sau cặp tình nhân như ốc sên già đang lết, rồi căn lúc họ sắp hôn hít, Filip đột ngột rẽ mạnh ga, phóng vụt đi. Vũng nước đọng sau mưa lập tức nhảy bổ lên đôi trẻ còn đang mất hồn.

Ngắm bộ dạng nhếch nhác của Minh Quân qua gương chiếu hậu, Filip huyết sáo đầy yêu đời. Chỉ cần muốn, anh dư sức biến hình từ cảnh sát thành lưu manh bất cứ lúc nào!

Chiếc Bentley vừa gây chuyện dừng lại trước chung cư cao cấp gắn đầy camera, cài đầy mật khẩu. Nơi hầu hết đều là những người lắm tiền ghét bị làm phiền. Duy nhất chỉ mỗi hai thanh niên sống ở đây, một là Borys, 24 tuổi, chủ cửa hàng xe hơi lớn. Hai là Jay, 19 tuổi, không đơn thuần chỉ là cậu sinh viên luật.

Mới vặn chìa khóa cửa, Filip đã suýt bị cuốn phăng bởi con lốc nhạc rock đang đập ầm ầm. Anh nhăn mặt, bịt chặt tai lò dò đi tới cạnh dàn loa, vừa nhấn nút tắt thì bị chiếc khăn ướt trùm thẳng lên đầu.

– Anh đột nhập nhà dân trái phép! – Trong gian phòng tối um, một giọng nam lạnh toát chọt phả sau gáy Filip, nhưng chưa dứt câu, chất giọng rùng rợn ấy đột nhiên đổi tông – Mách mẹ!

– Khỏi! Là mẹ cậu bảo anh tới! – Filip hươ hươ chùm chìa khóa trước bóng đèn đang đứng khoanh tay.

Một tiếng tách khê! Cả căn phòng sáng chum dưới ánh đèn chùm tinh xảo, soi rõ cả những hạt nước nhỏ ly ti bám trên ngực Jay. Anh đang khoác hờ áo choàng tắm, hơi nước nóng như còn đọng quanh người. Anh giật lấy chiếc phong bì khỏi tay Filip, mắt lướt nhanh qua phần người gù rồi lia thẳng lên bàn.

– Cậu nên cư xử tử tế với Jenifer chút đi! – Filip nhần.

– Không tử tế chỗ nào? Em dụ chị ta lên giường à? – Giọng Jay rất oan ức. Anh nửa nằm nửa ngồi trên sofa, chân gác hằn lên mặt bàn như ông hoàng.

Filip nguyền, anh kẹp chiếc phong bì đáng thương vào cuốn trình thám trên tủ sách, gieo hy vọng có ngày Jay sẽ để mắt tới. Khi anh định đến ngồi cạnh Jay, cậu ta bỗng quát:

– Đứng im đó Fifi!

Jay vội nhào người sang, nhặt con rùa nhỏ xúi đặt cẩn thận lên lòng bàn tay, quắc mắt nhìn Filip đầy hung dữ khi anh ta suýt ngồi bẹp người bạn nhỏ.

Từ bé Jay đã luôn thể hiện tình yêu động vật rất điên cuồng. Một con kiến đi qua cũng chặn lại hỏi ” Cậu đi đâu thế? “. Trừ ruồi muỗi ra, bất kể con gì bay qua mắt, Jay đều vẫy tay nói xin chào. Không có gì kỳ lạ khi cậu nhóc khoe ầm ỹ rằng có con nhện đang dang tơ trong phòng mình.

Bố Jay luôn phải siết tay cậu nhóc thật chặt khi đi ngang qua những con chó to dùng hung tợn, sợ cậu hồn nhiên lao tới ôm. Dẫn cậu nhóc đi đâu, nếu ngoảnh đầu sang không thấy đầu thì tức là Jay đang chuyện trò cùng con bò câu nào đó. Có lần mẹ Debby hoảng hốt tìm Jay khắp khu chợ lớn, đến lúc quá sợ hãi mà khóc thì mới thấy cậu nhóc đang ngồi bệt trên nền tuyết trắng, ôm con cún nhỏ đang run rẩy. Jay còn cời cả áo ấm khoác lên người chú cún bị chủ xích ngoài trời lạnh.

Giờ đã là chàng trai trưởng thành nhưng Jay chẳng hề thay đổi. Nhìn cậu ta nựng bé rùa hết người tình, lại còn ngọt giọng nói những câu dỗ dành tâm lý như thể em ấy bị sốc sau cú ngồi hụt của mình, gương mặt Filip bày ra biểu cảm ghê khiếp.

– Anh bị tào bôn à? – Jay lạnh tanh.

Filip đổi ngay nét mặt kỳ quặc, anh thôi nhìn Jay để tránh nổi da gà, nhưng không quên tò mò.

– Cậu lại trộm ở đâu thế?

– Anh nói Nick à? Của Dana, cho em mượn mấy hôm!

Filip dám đem đầu mình ra cá Nick là cái tên Jay mới gán cho bé rùa.

– Dana nào? Lại bồ mới à? – Filip tỏ ra khá chán ngán người phụ nữ thứ n của Jay – Gái gú nhiều thế cậu không thấy chán hả?

Đút cho Nick miếng dâu tây, Jay chăm chú nhìn bé ăn, đáp Filip bằng giọng hời hợt:

– Quên đi, Fifi! Liệt dương như anh đòi hiểu quái gì!

Sẵn cuốn Play Boy gần đây, Filip nhắm cậu em họ làm động tác ném giả nhưng việc hù dọa hoàn toàn thất bại, Jay chỉ mãi nựng Nick. Chẳng cảnh sát trẻ trầm tư một lát rồi xấn tới cạnh Jay, gọi chuyện cùng cao thủ tình trường.

– Dominika chia tay bạn trai rồi!

– Ôi con yêu, đừng gặm cả tay bố chứ!

Jay chẳng thèm quan tâm. Anh đã chán ngấy những lời kể về Dominika, mối tình thâm của Filip hơn một năm nay. Anh ta thủ thỉ mãi về Dominika không biết chán, nhưng lại không có gan tán tỉnh cô nàng. Jay khinh ra mặt! Anh chưa từng âm thầm thích ai nên không hiểu nỗi cảm giác nhớ thương trong thâm thút, mà Jay cũng chẳng thèm hiểu. Anh đã thích ai, thì tán luôn! Phụ nữ là một nửa dân số, thừa hơi mới cứ lặng lẽ nhìn mãi người mình thích đi với thẳng khác như xem phim tình cảm miễn phí.

Thở dài, Filip lắc đầu cho là Jay không hiểu chuyện. Anh cũng từng dắt lưng vài mối tình, chỉ toàn cùn cùn. Đều do những cô gái lúc mới gặp anh thì say nắng vì vẻ cao ráo, điển trai nhưng sau một thời gian, họ bắt đầu chê anh quá nhàm chán, quá lạnh tính. Từ lần đầu gặp Dominika, thứ anh muốn không chỉ là một cuộc tình mà còn là một đám cưới, nhưng cách sống của anh quá nhạt nhẽo đối với một party girl. Chưa kể công việc của anh đầy rẫy nguy hiểm.

Filip khác Jay. Cậu ta biết mùi gái từ rất sớm nhưng lại chẳng biết yêu, gái đẹp cũng chỉ là để giải trí. Jay không thèm tính chuyện lâu dài với bất kỳ cô nàng nào khi quanh cậu ta luôn thừa mứa cả đồng chân dài, đáng đẹp. Túi tiền to, xe xịn, hàng hiệu từ đầu tới chân, thêm khuôn mặt góc cạnh nam tính cùng dáng chuẩn, Jay chính là người đàn ông mà bao nàng thèm dụ dỗ. Nhưng thực chất cậu ta mới là tay thợ săn điều luyện! Buổi sớm Jay thích ai, buổi tối ấy cô nàng sẽ nằm trên giường cậu ta.

Di động Jay có tin nhắn, là tin Borys nhắn sẽ đợi mười phút dưới khu chung cư, cùng đi chơi ice hockey. Jay nhẹ nhàng đặt Nick xuống, đến tủ quần áo lấy đồ thể thao quăng vào chiếc túi nike. Anh ngoảnh lại hỏi Filip:

– Đi cùng không người đẹp?

– Thôi, cậu đi đi, anh ở lại đây một lát rồi về sau! – Filip đáp, kèm theo nụ cười tủm tỉm như bé con. Anh đang nằm xem lại loạt ảnh Dominika.

– Đồ yếu sinh lý! Máy tấm ảnh cũng đủ thỏa mãn. – Jay thay đồ xong xuôi bước tới cạnh Filip, liếc anh ta bằng nửa con mắt coi thường. Anh tùy tiện giật ngang di động Filip – Ai gửi cho anh đây?

– Em gái Dominika đấy nhé! – Filip khoe. Anh có tay trong quá tuyệt!

– Thần kinh! Mua thuốc cảm lại ghé tiệm giặt là!

Jay cả cười cả hừ, ám chỉ việc Filip tán cô chị lại siêng liên lạc cùng cô em. Anh rà phần tin nhắn đến tìm loạt tin đính kèm hình ảnh từ số Lily, cái tên quệt vào tâm trí anh nhiều liên tưởng. Miệng Jay nhếch nhếch tia cười bí hiểm kỳ dị. Filip ngó nghiêng đòi xem nhưng anh thật người, đẩy thẳng mặt Filip ra, không cho thóc mách. Đến lúc Filip giờ trò giặt thì Jay ném luôn cho anh ta di động.

– Cậu làm cái gì đấy? – Filip hét, anh có linh cảm cực kỳ xấu khi mẩu thông báo “tin nhắn đã được xóa” nằm chiếm chệ trên màn hình.

Jay chả buồn đáp, bé rùa Nick ra khỏi phòng, kệ bộ dạng sốt ruột của Filip cùng những câu hỏi dồn dập cứ đuổi theo sau. Lúc cúi người đi giày, Jay bỗng tia thấy vật thể lạ màu tím nhú ra khỏi túi áo jacket của anh trên giá treo quần áo. Gọi tên ngay được nó là gì, ánh mắt Jay trở nên nóng rực, thấp thoáng những tia cười hững hờ. Anh rút chiếc áo ngực phụ nữ màu tím nhét luôn vào túi thể thao, có lẽ nhân lúc anh tắm Dana đã nghịch ngợm giờ trò.

– Jay Vu! – Filip chạy ra, lo lắng giờ chiếc di động đang đồ chuông.

Không cần nhìn số máy lạ hoắc, Jay nói chắc nịch:

– Dominika, hỏi thăm anh đấy!

– Gì? – Filip ngạc nhiên tột độ, tròng mắt hơn là tròn mắt.

– Gì? – Jay nạt lại, quắc mắt lườm – Nghe đi! Tôi giúp đến thế thôi, hay muốn tôi tán hộ Do Do nốt?

Tìm Filip như chạy marathon, tay ấn nút nghe mà hồi hộp, run run như đang cắt dây bom hẹn giờ. Anh vừa áp tai nghe, một giọng nữ đánh đá liền xối xả tuồn thẳng vào màng nhĩ:

– Nói mau! Mày là tên bệnh hoạn nào lại dám rủ em gái tao đi khách sạn hả?

Filip cứng họng, máu chưa kịp trào lên não đã nghe tiếng giày Jay phía cầu thang, đang cúi đầu thẳm thì cùng rùa con:

– Tội Nick phải ngủ sớm, không được nhìn lên bố với cô đâu, con nhớ đấy!

Lâu quá không gặp lại Jay, nhỉ? :”) Anh bạn có dễ thương hơn chap trước không? ;:)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lily’S Weird Hobby

CHAP 15: Lily’s weird hobby – sở thích kỳ quặc của Lily

Nếu một ngày mọi nguồn nước trên trái đất nhiễm bẩn, chúng ta chết khát còn những người hành tinh dùng coca-cola tưới cây?

Thứ sáu, tuy không phải ngày 13 nhưng sao chổi vẫn chiếu mạng Thiên Ly. Xui xẻo rình rập ngay dưới gầm giường từ một giờ sáng, khi cô bé mò đi uống sữa bò thì bị cánh cửa tủ lạnh chắn phải trán, tặng một vết toạc rí máu cạnh đuôi mắt. Mờ sáng, Thiên Ly đang mắt nhắm mắt mở cầm điện thoại xem giờ thì tuột tay, em smartphone làm một cú đáp đẹp ngay trên sống mũi, đau điếng! Rồi suốt buổi sáng, chuỗi xui rủi cứ thế lần lượt ghé thăm Thiên Ly, hết ba lô đứt quai, đến dặm phải dây giày bị tuột, ngã sấp giữa làn đường đi bộ, gom đầy những cái bùm miệng cười.

Mấy tiết học đầu, Thiên Ly lúc thì quơ phải chậu cây trên bệ cửa sổ, lúc thì làm đổ chai nước coca-cola của cậu bạn bàn sau. Đến Anna cũng nghĩ thấy mùi xui từ Lily, dặn cô bé gõ tay lên mặt gỗ. Còn Thomas lảng xăng lấy bật lửa hơ gần người Thiên Ly để đốt rụi cái rui.

Giờ ra chơi 20 phút. Thiên Ly đang bện tóc Anna theo kiểu dây thừng của Pháp thì có bịch bánh ngọt nát bấy phi thẳng trúng đầu. Tên thủ phạm bùng khuôn mặt tội lỗi chạy tót tót bên Thiên Ly, đưa tay nhặt những mẩu bánh vụn trên tóc cô bé:

– Xin lỗi nhiều, Lily, tớ xin lỗi. Tớ không cố ý đâu, thật đấy!

– Thử nói cố ý xem nào?

Anna nổi đóa, mắt tròn hung tợn như rắn độc phình mạng sắp nuốt sống chuột con. Còn những người quanh đó hướng Thiên Ly làm động tác co nắm tay phải đâm bộp vào lòng bàn tay trái một cái thật kêu tai, khuyến khích bạo lực lên ngôi.

– Này, áy đánh tớ đi! – Tên thủ phạm cúi đầu chia má, rớt ra đáng đàn ông con trai dám nghịch dại dám chịu. . . đòn.

Trước loạt ánh mắt đang hướng tới, Thiên Ly phang mạnh cuốn tiểu thuyết lên vai cậu bạn trong tràng ồ lớn. Đã không một ai nghĩ cô bé sẽ thẳng tay! Thiên Ly luôn rất hiền lành, tốt tính, không bao giờ cáu gắt hay phàn nàn dù là nạn nhân của đủ thứ trò. Thường xuyên bị lỗi táo nào đó ném trúng người, bị giật mất phần snack, bị hắt nước lên sách vở. . . nhưng cô bé chưa một lần nhăn mặt.

Tự bản thân Thiên Ly biết cô chẳng thánh thiện, tốt đẹp gì, cũng một rở tính xấu như bao người khác. Chỉ là cô bé không thích chấp nhặt đám con trai dậy thì chuyên phá phách, làm loạn. Nếu họ đùa giỡn mà chừa Thiên Ly ra, cô mới nên cảm thấy bị đối xử tệ.

Những trò quỷ của bọn họ có quái tới mức nào cũng chả chương mắt Thiên Ly, nhưng riêng trò ném thức ăn thì thật ngu ngốc! Những đồ ăn ngon nằm trong thùng rác, còn những cái xác da bọc xương nằm bên châu Phi.

”Tôi sống rất phung phí, nhưng chưa bao giờ bỏ thừa một miếng khoai tây chiên. Tất nhiên

tôi không thể bay sang tận Africa để đưa miếng khoai tây đó cho những người đói, hay gói bưu kiện gửi sang. Nhưng nếu quảng nó đi, tôi sẽ cực kỳ áy náy, cực kỳ dằn vặt như đang ép bạn gái quan hệ trong ngày đèn đỏ của cô ấy.

Nếu một ngày mọi nguồn nước trên trái đất nhiễm bẩn, chúng ta chết khát còn những người hành tinh dùng coca-cola tưới cây? ”

Thiên Ly từng đọc được những dòng này trên tờ báo sinh viên trong tủ sách Tủ Chi, số ra cách đây hơn hai năm. Bút danh người viết vốn vẹn một chữ cái bí ẩn cùng dấu chấm nhỏ ”J. “, anh ta kể về lần tới Africa khám bệnh miễn phí cho các em nhỏ. Có bé bế trên tay nhẹ bẫng như gấu bông, gầy kiệt giống hệt bộ xương di động. Trường học cách các em cả chục cây số, một lớp học nhồi nhét cả trăm học sinh.

Có tấm hình đính kèm theo. Trước lều trại y tế, những người trẻ da trắng trong blouse trắng tinh đứng cùng những em bé da đen, cùng cười rạng rỡ dưới ánh nắng chiều. Màu da đối lập hay ngôn ngữ khác biệt cũng chẳng tạo nổi một kẻ hở khoảng cách.

Theo linh cảm của mình, Thiên Ly nghĩ J. là chàng trai đang quỳ trên mặt cỏ, choàng chiếc khăn len của mình cho một bé trai. Gương mặt nhìn nghiêng chỉ để lộ chiếc mũi cao cùng mái tóc vàng dễ chịu.

— James, Jackson, Jason, Jim, Joe, Jakub, ... — Anna bấm tay liệt kê loạt cái tên bắt đầu bằng chữ J, cô nàng chồng cằm đắm chiều nhìn tờ báo Thiên Ly mang tới.

— Không, chính xác là Jay, tóc vàng hoe ạ! — Lucie từ bàn sau nhào người lên trước, bày ra nét mặt biết tuốt — Anh trai tớ học cùng trường Jay, nghe bảo anh ta là tên quái vật siêu đẳng!

Thấy ra chút thông tin ít ỏi, cô bạn lớp trưởng bỗng vịn tay lên vai Thiên Ly, khẽ nói:

— Bố anh ta là người Việt!

Đến lượt bờ vai còn lại của Thiên Ly bị vịn bởi tay Anna, mắt cô bạn lóe lên như vừa đào bới ra

được điều gì đó rất đổi hay ho, búng tay cái tách:

— Ô, ta từng gặp Jay ở hành tinh muôn màu!

— Cậu ốm rồi!

Thiên Ly gạt phắt, giọng lạnh tanh. Jay kia thì trong đầu anh ta chỉ chứa mỗi nỗi mông ngực, nghĩ về một vùng đất xa xôi là thứ quá xa xỉ với anh ta.

Anna và Thiên Ly tạm biệt nhau bằng cái ôm chặt đầy lưu luyến tại bãi đỗ xe. Trong mấy ngày nghỉ lễ tới, cô nàng tóc vàng sẽ đi thăm bà ngoại ở Rakovník còn cô bé tóc đen sẽ cùng mẹ vì vụ Brno. Bố mẹ Thiên Ly đang chiến tranh lạnh.

— Hôn cái nào cưng! — Tú Chi ghé má Thiên Ly, thom chụt rồi đưa tay nhéo mũi cô bé.

Chị đi shopping về, ghé sau xe đẩy nhóc những túi hàng, mua riêng cho Thiên Ly đôi giày ballerina hãng adidas. Cô bé được Tú Chi cưng vô đối, thế nên Minh Quân mới hay nhăn nhó cho Thiên Ly hồng nói lại tình cũ.

Xe chưa lăn bánh bao xa, Tú Chi lại lôi chuyện đêm qua ra. Dù Thiên Ly đã rót miệng giải thích rằng cái tin đấy chỉ là trò đùa của em họ Filip, và cô hoàn toàn đảm bảo nhân cách của Filip.

— Hãy cho tôi biết bạn của anh là ai, tôi sẽ biết anh là ai! Em đừng có bênh, đã đọc qua tin một gã ban ngày làm côm, ban đêm làm trùm buôn ma túy chưa? — Tú Chi răn đe.

Thiên Ly vuốt ve đôi giày mới trên chân như cún, giọng cũng rất dứt khoát:

— Vâng, em còn biết có gã côm đứng sau hàng loạt vụ sát hại nữa. Nhưng chị tin mắt nhìn người của em đi, Filip đã bảo em họ anh ấy thì là em họ anh ấy! Không sai đâu!

— Bitch! Move! — Tú Chi bật ra câu chửi thề khi chiếc xe phía trước đi chậm rì rì, chị ngoảnh sang Thiên Ly, nhướn lông mày đánh đá- Thế cưng đã thấy em họ anh ta chưa? Kể cả anh ta nói ông nội anh ta nhần, em cũng tin à?

— Tòa nhà kia đẹp thật!

Thiên Ly lảng tò, chăm dứt màn tranh cãi không hồi kết. Cả hai chị em cô bé đều cứng đầu, luôn giữ khư khư quan điểm của mình.

Chiều muộn hôm đó cùng Tú Chi và nhóm bạn gái xinh đẹp của chị nhâm nhi cà phê, Thiên Ly mới hoảng hồn nhận ra một sở thích bất thường đang lớn dần lên. Hình như cô bé bị thích ngắm nghía những cô gái ăn mặc sexy, đặc biệt là những bộ ngực lấp ló của họ.

Bạn đoán J. là ai nào ;”)

Mà yên tâm, dù Jay ghé góm cỡ nào thì con bé Thiên Ly cũng chẳng hiền lành gì đâu ==))

Chương 16: Brain And Heart

CHAP 16: Brain and heart – Não và tim

Lũ khốn bản tính ấy mang theo dao! Nếu không có Lily nhào tới ôm, thì người chết hôm đó là Jay!

” Mỗi người chúng ta đều đang đang thay đổi, đang lớn lên từng ngày. Ước mơ, lý tưởng, hay sở thích cũng đều biến hóa theo từng đoạn thời gian. Nếu đã biết lòng trắng trứng bở béo hơn, cũng đừng cười nhạo đứa bé năm nào chỉ nhắm mắt lòng trắng đỏ. Bởi chúng ta cũng từng như nhóc ấy, một lần, một thời ngốc nghếch. ”

Kê tay gần khung cửa nhỏ, Thiên Ly ngồi trải lòng cùng cuốn nhật ký thơm phức, thi thoảng ngẩng mặt nhìn khung cảnh bên ngoài đang dần trôi tuột. Sở dĩ mấy dòng suy nghĩ kia lớn vồn quanh đầu Thiên Ly bởi cô bé vừa vĩnh biệt một định kiến cũ rích! Trước kia, Thiên Ly luôn bài xích lẫn sợ hãi những người xăm trổ. Nhưng cô của bây giờ, trong chuyến tàu mùa thu tại thời điểm 5 giờ 24 phút 47 giây đã quảng tiết cái ác cảm bừa bãi đó. Tầm mắt Thiên Ly đã đủ rộng để hiểu nhân cách không hình thành từ những hình xăm, tóc tai hay quần áo.

Như ông chú đầu trọc phía đối diện, hai cánh tay xăm kín mít trông rất hồ báo nhưng bản tính lại dễ thương hơn mèo nhà. Ban nãy, sự xuất hiện đột ngột của hai mẹ con Thiên Ly khiến ông chú đang ngủ quẹo liền thức giấc, bật dậy tu hơn nửa chai nước có ga rồi hào hứng nói cười. Đến lúc chẳng ai còn đủ calo tiếp những câu chuyện không hồi kết, ông chú lòi máy ra chơi trò kim cương, miệng chu dễ thương giống những cô nàng tuổi teen.

– Em gái ạ, giờ mẹ chỉ ước có bì tiền tự dung roi xuống thôi! – Mẹ Thiên Ly lướt tablet xem báo, ánh mắt chua xót rơi trên những mảnh đời bất hạnh trên một trang báo.

Thiên Ly xán lại gần, choàng tay ôm cổ mẹ, đôi mắt sáng lên những tia hứa hẹn tình nghịch:

– Từ trời rớt xuống có thiên thạch thôi! Để sau này con làm đại gia, sẽ có cả xe tải tiền cho mẹ!

Mẹ nhéo yêu chiếc mũi nhỏ xinh đang héch lên của Thiên Ly. Sẵn tạt xấu cũ, cô bé đưa tay bóp phần áo ngực căng cứng của mẹ. Mẹ bậm môi dọa, còn ông chú đầu trọc thì cười lớn, Thiên Ly cười hi, cực kỳ thích trò treu chọc lẫn sàm sỡ người mẹ trẻ của mình. Ít ai chịu tin mẹ là người phụ nữ đã trải qua hơn ba mươi mùa xuân. Cách ăn mặc trẻ trung, thần thái tươi tắn lẫn những điệu bộ nhí nhảnh của mẹ luôn đánh lừa thị giác người khác. Ai cũng tưởng mẹ chỉ là cô nàng 25 mới bước vào ngưỡng cửa hôn nhân.

Ồ trời Âu, bàn tay gallant ở khắp mọi nơi.

Lúc tàu dừng tại ga chính Brno, một ông chú vạm vỡ giúp Thiên Ly mang chiếc va li xuống bằng cái nhấc bổng gọn ghẽ. Một câu cảm ơn chân thành, một cái vẫy tay tạm biệt và sau vài bước chân, ông chú tốt bụng ấy đã mất hút giữa dòng người, sẽ không gặp lại. Nhưng chính những người lạ chạm mặt trong sơ sài, vội vã thế này lại là thứ gia vị đắt đỏ trong cuộc sống.

– Đáng đời!

Mẹ Thiên Ly xách túi Gucci thong thả đi trước, ngoảnh đầu búng cho Thiên Ly những cái nhìn kiểu mặc kệ. Mẹ đã chuẩn bị sẵn chiếc túi du lịch xinh xắn gồm vài bộ đồ điệu đà để ăn diện, thêm vài bộ pyjama nhưng Thiên Ly nhất quyết bậm môi mang theo cả vali kèm đồng thứ linh kinh như đi nghỉ phép dài ngày. Trong mắt cả thế giới, có thể cô là ” bé Ly ” thật ngoan nhưng sẽ luôn chỉ là ” bé lì ” ương bướng của mẹ.

Thiên Ly lười giải thích cho mẹ trọng trách của từng món. Này nấy ảnh để cô thỏa thích lia ống kính khắp Brno, một khi máu nhiếp ảnh gia đã nổi lên, Thiên Ly sẽ chụp cả nắp cống. Này chồng tiểu thuyết, vũ khí để tiêu diệt những khoảng thời gian chết trên những chuyến tàu. Này năm đôi giày cho năm ngày ở Brno, Thiên Ly còn tiếc là không thể mang cả số giày cô có để lũ nhóc cùng tung tăng.

– Hele zlatíckooooo mojjaaaa! (Này cunggggg oiiiiii!)

Một người phụ nữ lách mình khỏi đám đông, lao tới ôm chầm mẹ Thiên Ly, cử chỉ đáng điệu giống như phiên bản trưởng thành của Anna. Cô Bella hơn hẳn mẹ Thiên Ly một giáp nhưng thời gian đã thất bại khi chẳng thể để lại cô chút gì nua nào. Có lẽ một phần do cô vốn dĩ là chuyên gia chăm sóc sắc đẹp.

Người Thiên Ly như nghiêng hẳn sang một bên khi nhận cái hôn má rất ư ngọt ngào từ cô Bella. Tomáš, anh con trai của cô đứng cạnh đó cười ngô nghê. Anh mập mạp, bờ má phúng phính như bánh bao, từ ánh mắt, môi cười, đến dáng đứng trông đều ngốc nghếch. Tuy đã được mẹ dặn trước anh thiếu năng trí tuệ, Thiên Ly cũng không kìm nổi những cái nhìn len lén, dù chẳng có ý sàm soi. Bản tính con người là luôn soi kỹ những gì khác biệt.

– Tomás lái xe cơ à?! Cừ thật!

Mẹ Thiên Ly thốt lên khi cô Bella thấy chìa khóa xe cho Tomás, chỉ ngạc nhiên một phần nhỏ nhưng mẹ có ý thôi phòng thành mười phần.

Mi mắt Tomás híp chặt, hiền lành đến tội nghiệp.

Chiếc xe từ tốn chuyển mình trên đường phố Brno, thành phố lớn thứ hai tại Séc, nơi có trên mặt đồng xu 10 Kč, thứ mua được cả chục cái bánh mì nhưng không mua nổi thời cao su. Ghế sau, hai người phụ nữ trẻ tíu tít nói cười. Bản nhạc có nốt lặng còn bản tán gẫu của hai nàng thì chả có lấy một giây ngừng. Ghế trước, Thiên Ly cố căng tai nghe những điều Tomás nói nhưng chẳng nắm được nội dung, hết đang nghe chiếc đĩa nhạc trầy xước. Thiên Ly im lặng nặn ra những chiếc mỉm cười để Tomás biết luôn có cô bé lắng nghe anh.

Căn hộ cô Bella nằm ở khu chung cư không có tầng thang máy. Chẳng chút chân chừ, mẹ Thiên Ly tháo phốt đôi cao gót, chân trần đi sau Tomás đang xách theo chiếc va li phiền phức. Anh thở mạnh, trán lấm tấm mồ hôi nhưng mặt vẫn tươi rói như hoa mặt trời. Thiên Ly đã dần dà chấp nổi được những lời của Tomás, thấm dần cách diễn đạt vụng về như đứa trẻ non nớt.

– Đây là phòng anh!

Tomás chờ sẵn Thiên Ly trước cửa phòng mình, vẫn nguyên si nụ cười ngổ, ngốc. Anh biểu cảm sự mời mọc rõ rệt, cổ nín một đôi chân đến tới thế giới đã phủ đầy bụi bặm của mình. Thiên Ly mím môi nhủ thầm ” Tệ thật! Anh không nên biết khái niệm cô đơn! “.

Ngoài chiếc giường king size, mọi thứ trong phòng Tomás đều hết như của một cậu bé ham chơi như máy điện tử cầm tay, đĩa phim, rô bốt. Thiên Ly lượm chiếc mũi tên kim loại rơi giữa thảm, neho mắt phóng nhưng trật lất. Tomás cười to vô duyên, nhặt lại chiếc mũi tên lẫn lóc dưới chân tường, vút một cái vật thể nhọn hoắt ấy đã dất thẳng tâm tròn đỏ chót của tấm bia da trên tường.

– Số một dành cho anh! – Thiên Ly reo lên, chìa ngón cái khen ngợi.

Tomás tìm tìm. Dường như anh luôn muốn làm hài lòng người khác không phải để được khen, mà là sợ bị bỏ rơi. Cái anh cần là một người bạn vui nghịch hết cỡ cùng anh, chứ không phải một người sẽ chắc lưỡi tiếc rẻ số phận anh kém may mắn cỡ nào. Thiên Ly đã biết mình nên đối xử với anh như một cậu bé ham chơi.

Khi Thiên Ly đang chỉ Tomás chơi đột kích, cánh cửa phía sau lưng hai anh em bỗng nhẹ đẩy ra như một cảnh hù dọa trong những bộ phim kinh dị. Một tia nhìn sắc tựa tia laser rà quét:

– Bé Li cho anh Tomás xem linh tinh gì đấy? – Mẹ Thiên Ly nhướn mi.

Ngón tay trở với nhanh phím Esc, Thiên Ly chia về phía mẹ khuôn mặt tỉnh bơ:

– Hoạt hình 3D, cô gái ạ!

Mái đầu đen láy quay sang Tomás, đôi mắt đen khê nháy, ra ám hiệu dụ dỗ Tomás tham gia phi vụ lừa đảo. Cái gật đầu lia lịa đồng lõa của Tomás khiến mẹ ngừng truy cứu tiếng súng bạo lực vừa chơi vang căn phòng. Thiên Ly nhìn theo bóng lưng của mẹ, khê thầm thì:

– Số một to bự dành cho anh!

Tại gian bếp thơm nức mùi ngỗng chiên, cô Bella đeo tạp dề thái hành, ánh mắt hiền dịu nhìn Thiên Ly tranh bánh xà phòng của Tomás tại bồn rửa. Thiên Ly chưa bao giờ dành hạnh hay nghịch ngợm như thế nhưng Tomás là ngoại lệ, cũng như Pink. Thiên Ly không có cảm giác dễ phòng trước hai chàng trai đặc biệt này.

Mẹ Thiên Ly ghé tai Thiên Ly lúc cô bé ngồi vào bàn ăn, gần giọng dặn:

– Em gái nhiều đồ ngon không? Ăn nhiều đi! Gắp gắp gắp gắp như ở nhà là bằm mông với mẹ! Kể cả không muốn cũng phải ăn, nhớ đấy!

– Ano, sêfê! (Vâng, thưa sếp!) – Thiên Ly nghe lời một cách bắt đắc dĩ. Chứng chán ăn ghé thăm cơ thể cô bé lại sau những lần cãi cọ dầy đặc của bố mẹ.

Thấy Tomás gắp miếng cá chiên tẩm bột sang bát Thiên Ly, cô Bella liền nạt:

– Con không được như thế! Nếu con muốn em Lily ăn, hãy hỏi em ấy! Sao lại tự tiện bỏ sang bát em như thế! – Cô Bella ngoảnh sang Lily, âm điệu trong giọng nói đang nghiêm khắc mềm mỏng hẳn – Để cô đổi bát khác cho con nhé!

Thiên Ly dứt khoát chối, lấy đĩa chộc miếng cá to bỏ vào miệng nhai ngon lành trước con mắt của mọi người, nhưng thực sự chỉ muốn chạy vào nhà tắm nôn hết ra. Thiên Ly rất kĩ trong ăn uống, cô có bát riêng, cốc uống nước riêng. Kể cả gói bim bim hay bóng ngô, cũng đừng ai hòng thò tay ăn chung. Mỗi lần Thomas xin xỏ một hộp nước, Thiên Ly sẽ quăng cho cậu ấy cả chai. Vị lợm bảm trong khoang miệng Thiên Ly suốt cả bữa ăn.

Cuộn tròn trong chiếc chăn mỏng như con tằm bọc trong kén, Thiên Ly nằm gối đầu lên cuốn sách, cặp mắt nhỏ sẫm soi bóng đêm lâu đến mức đã thấy lờ mờ những đồ đạc. Cô bé không ngủ nổi! Có đồ lỗi cho tiếng nhạc rock từ dây phố nào đấy chui qua cánh cửa sổ đang hèm, có đồ lỗi cho mùi nước

xả thơm hắc của tấm ga giường đang búi quanh cánh mũi... nhưng thực ra là do tiếng thở của Tomáš sau bức tường kế bên.

“Người thiếu năng trí tuệ có biết yêu không anh nhỉ? .. – Tin nhắn được Thiên Ly gửi đi cho Pink lúc 00:00. Hai phút rưỡi sau đấy, màn hình di động cô bé nhấp nháy một cuộc gọi tới.

– Hẳn rồi Lily ạ. Não và trái tim không nằm một chỗ! – Giọng Pink luôn ấm như thể ở cuối thanh quản là cục than, trong đêm vắng, chất giọng ấy càng nhẹ như đang thủ thỉ – Trong phim Forrest Gump có một câu thoại rất hay! Là...

– I’m not a smart man but I know what love is. (Anh không là chàng trai thông minh, nhưng anh biết chắc tình yêu là gì!) – Thiên Ly lặp lại câu thoại của chàng khờ si tình Forrest Gump, một nhân vật gọi nhiều suy nghĩ – Phải câu đó không bộ đồ ngủ hồng?

– Chính xác! – Pink cười. Anh lên tiếng sau chút thỉnh lặng – Cây hoa Lily nhỏ có muốn nghe chuyện đêm khuya không?

Cô nhóc tóc đen ồm nhanh một tiếng đầy ham hố, nghe Pink hỏi khê:

– Em có biết tên em giống tên em gái Jay?

– Em còn chẳng biết anh ta có em gái! – Thiên Ly tỏ rõ sự không thèm quan tâm tới Jay, dù đang rất tò mò.

– Cô bé cũng thiếu năng trí tuệ. IQ chỉ mỗi 71!

– Thế ạ? Sao em không thấy cô bé đến nhà anh chơi bao giờ nhỉ?

Một hơi thở khê đau đớn của Pink phát ra.

– Cô bé chết đã 7 năm rồi.

Thiên Ly rợn người, như có cơn gió lạnh nào đó vừa tốc chắn. Căn phòng bỗng im lặng lạ lùng, tiếng nhạc rock còn đập ầm ầm nhưng không sao chui nổi vào tai Thiên Ly.

– Lũ khốn bản tính ấy mang theo dao! Nếu không có Lily nhào tới ôm, thì người chết hôm đó là Jay!

—

Một nhân vật mới và một mẫu quá khứ nhé ;;) ^==^ Chưa bao giờ mà có lắm nhân vật trong một fic của Boo thế này đâu nhỉ? :D Mà, chap sau các bạn sẽ biết thêm một phần con người Jay. Anh ta là ả số lớn, đồ các bạn biết hết được đây nhé :”) Đồi bại, trụy lạc, bệnh hoạn – những mỹ từ của các bạn cũng chỉ là một phần nhân cách anh ta thôi=))

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: The Bet

Anh sẽ là của em! – Thiên Ly nhanh nhẩu giật quyền đặt cược. Cô ôm cánh tay Pink, chun mũi hít hà mùi sữa tắm để chịu trên người anh, thỏa mãn như đã cuốn được một món hời – Anh ơi, em sẽ nuôi anh như anh nuôi Boo Boo!

—

Sân vận động đông nghẹt thở. Bầu không khí nóng đập tan cái lạnh se se của trời thu đang du ngoạn khắp Brno. Tiếng thông báo trận đấu sắp bắt đầu hung hăng nuốt chửng dần những tiếng cô động ầm ỹ. Tomáš và Thiên Ly lọt thỏm giữa khán đài rộng lớn hết những chấm màu bé xiu, Tomáš giống một đứa trẻ sắp được nhận quà Noel, ngồi ngay ngắn, mắt long lanh. Anh mê thể thao, luôn chọn kênh Sport mỗi lần mở tivi. Trái lại, Thiên Ly là đứa trẻ bị khuyết tật thể thao, nhưng cô tha chọn xem bóng chày hơn là cùng hai bà mẹ đi tắm sô cô la.

Lắm lúc Tomáš rất ranh ma. Anh mua hẳn vé hạng sang dù Thiên Ly nhiệt tình can ngăn. So với hàng ghế đầu có tầm nhìn rõ, có hệ thống lò sưởi hiện đại thì Thiên Ly thích dãy ghế cuối hơn, giống như để lên lút làm trò xấu. Mà trong thời điểm giá thành tăng chóng mặt từ cái lốt giấy, con người dường như đã biết tiết kiệm hơn. Những chiếc ghế hạng sang ế ẩm, Thiên Ly nhắm đếm được hẳn tám chỗ trống giữa khán đài chật ních, giống những chiếc răng sún ngộ nghĩnh.

Tranh thủ ít phút ngắn ngủi còn lại, Thiên Ly lòi máy ảnh ra chụp những thứ tầm cỡ như sân bóng rồi tới đôi giày cô đang đi, giày Tomáš đang đi. Lúc hai anh em chụp đầu chụp selfie, bỗng có mái đầu thứ ba chen vào, trợn mắt le lưỡi rất biểu cảm, nhưng khuôn mặt kia hoàn toàn lạ hoắc, như một hòn ma rừng rợn.

– Cút đi Harry!

Giọng nói ầm ập quen thuộc gọn bên tai Thiên Ly, là Pink, chính người đêm trước khiến cô mất ngủ. Anh thoải mái trong chiếc quần bò rộng, sơ mi kẻ sọc, mũi lưỡi trai đội ngược giống cậu bé ngộ nghĩnh.

Ăn mắng, người tên Harry nhăn mũi, ngồi phịch xuống cạnh đó. Những chiếc ghế Vip trông cũng dần được lấp đầy bởi những chàng trai cao to, mạnh mẽ. Họ lần lượt cất tiếng chào tới cô gái nhỏ cùng Tomás, người mỉm cười, người vẫy tay, người gật đầu rất nhẹ như phẩy cảm vào không khí.

Bắt quả tang đôi mắt đen láy đang ngó trộm, Pink ngoảnh đầu liếc hội bạn một cái, rồi tung ra lời giới thiệu rất ư coi thường:

– Lily! Chưa tìm được đĩa bay, tạm để bọn đực rựa này ở lại trái đất đã!

Loạt ánh nhìn sắc bén đồng loạt lia tới Pink, nhưng anh quắc mắt lờ mờ lại. Muốn biết một người đàn ông nghịch phá tới đâu, hãy nhìn cách anh ta đối xử với đám bạn! Một Pink cả phát cả phơ, lúc các lúc này phút chốc đã biến chàng trai ôm guitar hay trầm thành vai diễn hoàn hảo! Hoặc Thiên Ly bị đánh lừa, hoặc cô chẳng biết chút gì về Pink!

Trận đấu đã bắt đầu. Những chàng trai hướng mắt tới sân bóng, bỏ dở màn làm quen. Mỗi người bọn họ đều là mỗi mẫu hay ho. Họ không cần mở miệng, sự chất chơi đã hiện rõ qua phong thái. Những người này có thể là kho cảm hứng bất tận, cũng có thể cho những trải nghiệm hiếm có. Cái cool của họ mà Thiên Ly tạm thời thấy là tới sân đúng lúc trận đấu bắt đầu, rồi một đám cao lớn thể nhưng chịu nhường nhịn Pink nhỏ con.

Tiếng Tomás cười thoải mái bẻ sự chú ý của Thiên Ly khỏi những-người-hay-ho. Đôi đồng tử trong mắt cô bé giãn to trước chàng trai đang ngồi kế Tomás, âm thầm, từ lúc nào, chẳng ai hay. Jay ngồi ngay chiếc ghế ngoài cùng, mặc áo da đen, jeans đen, giày đen, tay treo chiếc đồng hồ đen nốt. Nguyên cây đen đơn giản nhưng không hề mờ nhạt, lơ đãng phôi cùng mái tóc đỏ nhạt lại càng tô đậm nét nam tính mà mị.

Jay nhảy bèn một cách đáng gờm, tóm ngay cái nhìn chằm chằm từ Thiên Ly, nhưng ánh mắt xanh lơ liếc qua cô bé chưa tới một giây đã quay ngoắt.

Thiên Ly chưng hửng. Mắt tê cứng. Cũng là Jay, nguyên si đáng đáp ấy, nguyên si gương mặt ấy nhưng anh hôm nay xa cách tựa mẫu trắng lẩn khuất sau mây. Nét mặt anh lạnh ngắt, khó gần, khác hẳn kẻ luôn buông lời nét cười quyến rũ rồi nhồi cho Thiên Ly cục tức mỗi lần chạm mặt.

Jay ngồi tách hội bạn, chỉ mãi nói chuyện cùng Tomás, nghiêm túc bàn luận trận đấu. Cái nghiêng đầu để nghe Tomás rõ hơn, cái nhìn chăm chú như nuốt từng lời Tomás, cái mỉm cười khuyến khích Tomás cứ nói... tất thấy đều dội cho Thiên Ly con cảm xúc mãnh liệt. Cô nheo mắt lại đầy điên rồ, muốn kiểm tra xem người ngồi đây có chính xác là Jay, kẻ sát gái đáng xẻo thịt nuôi cá sấu.

– Đừng nhìn nữa! Jay có con mắt thứ ba, cậu ấy biết em đang ngắm cậu ấy đấy cô bé! – Pink buồn cười nhắc, che miệng ngáp dài. Anh ngồi ườn trên ghế như cá ươn mắc cạn, chân tay buông lỏng đầy chán ngắt, mắt chằm thêm liếc sân bóng. Anh cũng không phải tuýp ưa thể thao.

Má Thiên Ly ửng lên như có nắng phớt qua, tim cô nhảy tung nhưng vội vờ nhanh một chủ đề khác:

– Anh tới Brno làm gì ạ?

– Rock camp! – Pink nghiêng đầu sang, ghé tai cô bé thăm thì như hé lộ một bật mí bự – Tới mai anh biểu diễn ở đấy!

– Thật?!

Mắt Thiên Ly lóe lên như đốm lân tinh, hết kẻ chết khát bỗng phát hiện ra vũng nước. Thiên Ly không ngờ gần nghĩ những chiếc guitar điện trong căn phòng màu hồng dùng để đệm dòng nhạc ballad, nhưng cô không tài nào liên tưởng được Pink và rock, lại càng không thể bắt bẻ nổi. Quá kỳ quặc!

– Câu hỏi của em đêm trước liên quan tới anh bạn kia hả? – Pink bỗng hất mắt tới Tomás đang sờ chiếc đồng hồ của Jay, tò mò khi mặt đồng hồ không hề có lấy một con số.

– Đúng thế! Nhưng bây giờ em ác độc mong rằng Tomás sẽ không bao giờ biết yêu, thế là tốt nhất cho anh ấy!

– Em nghĩ sẽ không ai yêu Tomás à?

Thiên Ly cực yêu Pink ở điểm này. Anh luôn tường tận cô, dù trong đầu cô có bao suy nghĩ mâu thuẫn đang chọi nhau, dù lắm lúc tâm tư cô rối rắm hết cuộn lên trong móng vuốt của mèo hay kẻ cả khi Thiên Ly không hiểu chính mình, thì Pink vẫn hiểu rõ cô.

Thật sự, Thiên Ly rất sợ Tomás rồi sẽ đơn phương. Nhưng cô gái nào sẽ chịu yêu anh? Dù có nhỏ bỏ, nhưng suy nghĩ tàn nhẫn đó cứ bám rễ trong trí óc cô bé.

– Anh cũng từng nghĩ thế! Nhưng tình yêu của Tomás sẽ không phải chiếm giữ, sở hữu. Cậu ấy không cần nhận lại. – Làn môi mỏng cong lên nét cười rất nhạt, ánh mắt Pink như gói gém cả khoảng tâm tư sâu rộng – Yêu chỉ có một chữ, nhưng cách yêu thì có hàng trăm. Không có một quy chuẩn nào để áp đặt hay tuân thủ cả! Đầu cứ nhất định phải được yêu lại mới là hoàn chỉnh, huh em?

– Nhất định. Nhất định chứ! – Thiên Ly cãi, hùng hồn tuyên bố – Một là em sẽ tổng khứ tình cảm đơn phương đó đi. Hai là sẽ giành giật. Lén lút yêu, âm thầm cho đi, không cần nhận?! Hừ, còn lâu!

Pink bật cười, thái độ như đang nghe đứa trẻ to miệng nói sẽ thay đổi cả thế giới. Ngón tay trỏ của anh lắc qua lắc lại:

– Những kẻ chưa yêu luôn mạnh miệng về tình yêu!

– Rồi anh xem! – Thiên Ly khẳng khái, tay khoanh trước ngực.

– Anh sẽ xem! – Pink bắt chước lại điệu khoanh tay nửa thách thức nửa bực tức của cô bé – Đến lúc em yêu Jay, anh sẽ xem em thế nào!

– Linh tinh! Sao em lại yêu anh ta? – Thiên Ly âm thầm hoảng hốt – Anh đang rửa dần ông trên thế giới chết hết hả?

Pink bình thản, giọng man mát như con gió lùa khắp góc ngách:

– Ngay từ lúc thấy em lườm Jay ở nhà bà Sussan, anh biết rõ em rồi sẽ yêu Jay. Em luôn để ý cậu ấy quá mức bình thường!

Thiên Ly sùng sốt, ớn lạnh. Một sự thật đang được bóc toạc nhưng chính bản thân cô bây giờ mới biết tới sự thật ấy. Cô bướng bỉnh:

– Anti fan cũng để ý ngôi sao họ ghét hơn cả fan ruột đấy thôi!

Pink giờ hai tay, làm điệu phát cờ trắng chào thua trước lăm lý lẽ của Thiên Ly. Anh bỗng hạ thấp giọng:

– Cược nhé! Năm sau! Đúng, năm sau, nếu em còn chưa yêu Jay, anh sẽ...

– Anh sẽ là của em! – Thiên Ly nhanh nhẩu giật quyền đặt cược. Cô ôm cánh tay Pink, chun mũi hít hà mùi sữa tắm dễ chịu trên người anh, thỏa mãn như đã cuốn được một món hời – Anh ơi, em sẽ nuôi anh như anh nuôi Boo Boo!

Pink rùng mình, nhưng chẳng nổi đẩy Thiên Ly ra. Anh choàng tay ôm lại cô bé đầy tình cảm, mắt giăng một lớp khói mỏng tang. Anh thậm chí đã không thèm dùng từ „nếu“, anh có thể thấy rõ một phần tương lai. Thiên Ly sẽ dặm lại dấu chân của Jennifer, người luôn bị Jay ném ra rìa cuộc sống nhưng luôn lặng lẽ yêu Jay suốt nhiều năm. Tình yêu của cô to lớn tựa đại dương, nhưng trong mắt Jay, đó lại là cục phiền phức to đùng.

– Anh thật sự mong Lily đừng yêu Jay! – Pink lẩm bẩm.

– Gì cơ? – Thiên Ly ngẩng đầu, nhíu mi.

Pink hú hồn, búng nhẹ vành tai Thiên Ly như để dọa đôi tai thánh của cô bé. Anh đặt tay lên mái đầu nhỏ, bẻ ánh mắt hiếu kỳ của cô bé về phía Jay đang ngất nhéo chiếc má phúng phính của Tomáš. Anh muốn lãng tò. Mà cách lãng tò khôn ngoan là phải bé ra chủ đề giật gân, kinh dị hơn chủ đề muốn lấp liếm. Thế nên, Pink đã quăng thẳng ra một câu:

– Em dám tin không? Jay mỗi tối đều ôm gấu bông đi ngủ hết những em gái bé bỏng.

– Ha ha ha... – Thiên Ly không kịp bùm miệng, bật luôn ra tràng ngất nghẻo.

Như biết mình đang bị bêu xấu, Jay nhướn mi lườm Pink. Anh cắn môi hăm dọa, đưa bàn tay cắt một đường ngang cổ. Động tác cảnh cáo đầy thu hút đó khiến Pink ồm ồm, muốn dè Jay cắn xé như mèo đói thêm thường một miếng thịt mỡ.

—

lêu, chap mới của các bạn nhé. để ý những người hay ho nhé, đây chính xác là mấy tên rất hay làm loạn trong những chap của boo đấy :?)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Crazy Bromance

Chap 18: Crazy bromance – Tình huynh đệ điên cuồng.

Tám người họ như sinh ra để kết anh em, cùng chia sẻ những sở thích quái dị, cùng theo đuổi những đam mê không đáng cho kẻ yếu bóng vía, cùng có chung những tư tưởng khi to lớn, tầm cỡ, khi dờ hoi, hăm hấp.

Chiếc xe bán đồ ăn thơm nức mùi chiên nướng, người bán hàng thoăn thoắt làm bánh rồi bỏ lò vì sổng, tạo ra chuỗi thanh âm vui tai. Một thanh niên đứng đầy găm hamburger, nói chuyện phiếm. Dễ nhận ra họ đến từ Praha qua giọng nói cùng khí chất người thủ đô, có chút kiêu, chút lạnh. Để cùng nhau linh tới Bmo ăn chơi mấy ngày lễ, người thì trốn bạn gái, người thì gạt ngang công việc.

Chúa biết nhóm bạn này thân nhau từ bao giờ, từ lúc nào. Cả thầy gồm tám chàng trai trông rất phong độ, trưởng thành nhưng khi bên nhau sẽ nghịch quây, phá phách như trẻ nít, con nít hơn cả con nít. Người ngoài luôn bị đánh lừa bởi nét bảnh bao, sự giỏi giang của họ nhưng khi bên nhau, họ lại lòi ra những gàn dở, những lập dị. Trong xã hội, họ là những người trẻ tỏa sáng chói lóa, nhưng khi bên nhau, họ chỉ là đám hâm dở chuyên bày ra những trò ngớ ngẩn, điên khùng. Họ là mẫu hình chuẩn khiến phụ nữ phát cuồng, nhưng thực chất là những tên đực rựa động cõn. Họ lấp lánh bên ngoài như kim cương, nhưng bản chất thì thối rữa như quả táo bị ruồi bu lâu.

Xin nhắc lại, chính xác họ là bạn lâu năm nhưng cách thể hiện sự thân thiết thì hơi bị dị hợm. Họ luôn tìm trò hạ bệ, tìm cách bôi xấu, nói kháy, xiên xỏ nhau đủ kiểu. Ai không biết sẽ tưởng họ là kẻ thù truyền kiếp! Nếu một người ngã dập mông hay bầm mặt, sẽ bị bảy người còn lại cười thối mũi. Nhưng nếu một người trong số họ bị kẻ lạ giật đi cọng tóc, thì kẻ ấy ắt sẽ bị bảy người còn lại cạo trọc đầu.

Tám người họ là một khối tình bạn khăng khít hoàn chỉnh, sẽ không thể bớt đi một người và càng không thể nhét thêm một ai khác. Giống như chiếc xe hơi phải có bốn bánh! Tám người họ như sinh ra để kết anh em, cùng chia sẻ những sở thích quái dị, cùng theo đuổi những đam mê không đáng cho kẻ yếu bóng vía, cùng có chung những tư tưởng khi to lớn, tầm cỡ, khi dở hơi, hâm hấp.

Ăn xong bữa tối tạm bợ, nhóm bạn tới quây bán áo in chữ Rock camp, thứ đốt thêm lửa cho buổi nhạc. Họ mua và thay áo ngay giữa bóng tối mập mờ, khoe ra những vòm ngực trần rần rở, những múi cơ bụng săn chắc như thiêu rụi phái nữ. Những cô gái đi qua đều ngoái đầu, buông những ánh mắt tán tỉnh.

– Này, em đẹp đấy!

Andrew vắt chiếc áo cũ lên vai, bắt chuyện cùng cô gái trẻ đang đứng một mình như đợi ai đó. Anh là tay chơi nhất nhóm, kỷ lục thiếu sót của sách Guinness là từng một lúc lãng nhăng tới tận chín cô gái mà không hề bị lòi đuôi đào hoa. Nhưng anh đã ” cai gái ” hẳn nhiều tháng nay! Nửa năm trước, tìm Andrew đã bị trộm mất bởi Joana, một cô báo con quuyến rũ. Joana đã thuần phục được con ngựa phát kham! Trước Joana, Andrew luôn ngoan ngoãn, nghe lời như cún con. Nhưng thì thoảng để giết thời gian, tán tỉnh mấy nàng chân dài vẫn là thú vui đề tiện của tay chơi.

– Cảm ơn anh! – Cô gái trẻ cười rạng rỡ, để lộ những chiếc răng trắng xinh.

– Đừng cảm ơn. Nhan sắc của em đâu do anh nặn ra! – Andrew nói năng rất dè dặt, rồi bỗng hỏi thẳng đuột – Em có bạn trai chưa?

– Tại sao? – Cô gái trẻ hỏi vặn, tay vén sợi tóc rơi trước trán.

Andrew không đáp, chỉ hất tóc – động tác đã từng câu hồn rất bao nhiêu người đẹp, như món mồi chất lượng đi câu cá. Tán gái phải có chiến thuật hửu hoi! Phụ nữ có tật kỳ quái là luôn tung ra những câu hỏi mà tự bản thân họ đã có đáp án sẵn, và Andrew sẽ không như tên ngọc đi giải đáp. Cô gái kia rõ ràng đã xao xuyên mới nán lại đối đáp cùng anh. Cho nên Andrew sẽ nửa tán nửa phớt lờ.

Quả nhiên, sau một thoáng im lặng, cô gái chủ động lên tiếng:

– Em chưa có bạn trai! Mà sao?

– Cung tên gì đấy? – Tay chơi lại bắn ra câu hỏi mới.

– Tereza.

– Ô, tên giống một nữ hoàng.

– Thế ư? – Cô gái cười rất tươi.

Andrew ngoài mặt từ một tiếng tỉnh bơ, nhưng đang thầm há hê cười phá. Con gái yêu bằng tai, tội gì lại không bốc phét! Tay chơi bỗng rút di động, ấn thao tác một cuộc gọi đi, rồi dùng chất giọng tuyệt tình nói:

– Chào em yêu! Chia tay nhé! Anh có bạn gái mới rồi, cô ấy là Tereza. Anh...

Đang nói dở, di động Andrew đột ngột... đổ chuông, thứ âm thanh trời đánh ấy đã bóc mẽ cuộc trò chuyện giả của tay chơi. Harry khoái chí hươ hươ chiếc di động đang hiển thị cuộc gọi tới Andrew, theo cách rất ư tình cờ nhưng khiến người ta sa cơ. Trong nhóm, Harry được mệnh danh là kẻ phá đám tài tình! Anh ta luôn nghiệm chọc phá, kể cả với những người lạ hoắc. Chỉ trừ mỗi đám ma, Harry mới không nhúc nhích.

– Thật ngớ ngẩn! – Tereza làm bộ nhỏ toẹt rồi ngoắt mông bỏ đi.

Tay chơi Andrew bề mặt, hướng kẻ phá đám tuôn ra tràng từ ngữ ” tỉnh té ”:

– Mất dạy! Đốn mặt! Harry mặt mông!

Đứng kề bên kẻ phá đám đang ngửa đầu cười muaahaha rất dã man, Dinox tao nhả đưa chìa ra chiếc Blackberry. Anh cười nhẹ:

– Hey, clip ghi lại cậu tán gái đang nằm ngay trong này! – Dinox đưa tay xoa cằm, giả bộ ngẫm nghĩ – Có phải là giờ tớ muốn cậu trần truồng nằm giữa quốc lộ, cậu cũng không thể từ chối, đúng không nhỉ?

– Cảm cậu gửi Joana của tớ, nghe không? – Andrew tròn mắt – Muốn cái gì phun ra nhanh, ôn dịch!

– Lúc đầu tớ chỉ muốn cái thắt lưng da cá sấu của cậu. Mà cậu nữ tròn mắt mắng mỏ tớ, nên tớ muốn thêm đôi giày đá bóng mới cứng cậu mua hôm qua. – Ma cô chột đưa tay vỗ trán như nhớ ra thứ gì đó – Nữa, cậu vừa chửi tớ ôn dịch chứ gì? Ôi, tớ buồn nên tớ sẽ muốn thêm chai rượu cậu hay giấu bọn tớ uống mạnh một mình!

Dinox đích thị là ma cô, thích nghịch ngợm, thích ngậm máu phun người, thích chen ép người khác đến phọt ruột. Tuy anh luôn tỏ ra tử tế, đứng đắn, nhưng dùng một cái sẽ làm người khác tức ói máu. Ma cô luôn ngậm ngậm nắm được thóp người khác rồi khiến họ tả toí. Một phong cách rất ác ôn.

Tay chơi Andrew mặt méo xệch, chỉ muốn tâng vờ mặt Dinox ma cô. Anh biết, chỉ cần Dinox bấm nút gửi, anh sẽ không dám lết về căn hộ ở Praha. Lần trước anh chỉ sửa xe hộ cô bạn cũ, Joana đã cầm kết cắt hết tú quần áo tình đồ hiệu của anh. Giờ mà Joana thấy anh tán gái, thứ bị cắt sẽ là chính anh.

– Okay, cho cậu tát! Có Harry làm chứng, tớ không nuốt lời! – Andrew gất ồm – Rồi, xóa ngay thứ chết tiệt ấy đi!

– Chết, cậu lại hét to quá làm tớ giật mình, lỡ ả nhầm nút gửi rồi! Làm sao đây! – Ma cô Dinox bụm miệng lo lắng, dù đang cố tình chơi xỏ. Cậu ” làm sao đây! ” thốt ra như đang cố nhin cả một tràng cười đắc ý.

Chân Andrew nhũn đi, mặt hầm hầm lao tới Dinox nhưng bị kẻ phá đám ôm rịt lấy. Harry than thở:

– Ôi dào, mặc kệ Joana hung dữ đó đi! Để tớ yêu thương cậu nào! Mất tớ sắp đui chột hay sao mấy bữa nay nhìn cậu thấy đẹp trai phết!

– Kinh bỏ sùr! Bỏ ra, khôn kiếp, đừng có chửi tay lên áo tớ! Tên thổ tả này!

Thoáng cái, màn rượt đuổi loạn xạ giữa ba tên đàn ông đã làm ảm ỹ một góc. Kèm theo tiếng chân chạy rần rần là những tiếng quát tháo đang cô túm đuôi những tiếng cười biến thái.

Tạm thời trong hội 8 người thì các bạn đã gặp được 7 rồi đấy :”) Mà các bạn nhớ Dinox, Borys từng xuất hiện ở chap nào không? :”)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: First Man Who Tied Lily’s Shoes.

CHAP 19: First man who tied Lily’s shoes. – Chàng trai đầu tiên thắt dây giày cho Lily.

Chết tiệt, Lily. Có hơn 30 cách thắt dây giày đấy! Cứ cầu tha thế này em sẽ ngã dập mặt thôi!

Đêm xấu xí. Kẻ tham lam nào đó đã bắt cóc mất mặt trăng, đem giấu tiệt cái lưỡi liềm phát sáng ấy sau nền trời đen kịt. Bọn mây lố ngố cuống kéo nhau truy tìm. Do hấp tấp, đứa này vấp đứa kia loạn xạ, tạo ra những tia chớp sáng rực, tựa những nhánh cây cắm ngược xuống mặt đất.

Đêm nhạc cuối. Những chiếc lều dựng căng phòng suốt tuần qua giờ đã được xếp gọn ghẽ. Nếu nhạc không lời là một tách trà thơm lắng đọng, thì rock là một cốc rượu đắng hạo hạo. Mới nhấp môi, sẽ phải nhăn mặt, nhưng dần sẽ bị nghiện. Fan của dòng nhạc Rock luôn sẵn sàng bùng nổ như dòng nham thạch sắp phun trào khỏi núi lửa. Họ sẵn lòng đổ tới Brno, căng lều hoặc thậm chí chỉ trải tạm áo khoác để ăn ngủ cùng Rock.

Cạnh toán người đang tranh thủ chất đồ đạc lên xe, loáng thoáng có hai bóng đen đang lình qua. Một anh chàng mập mạp luôn treo trên môi nụ cười ngơ ngếch, đôi mắt ngập ắp thích thú đảo khắp nơi như đứa trẻ được dẫn đi sờ thú. Kế bên là cô bé châu Á nhỏ con, đội chiếc mũ kết đen có dòng chữ ” Insanity ” trắng nổi bật trong bóng tối nhập nhạng.

– Đến rồi kìa!

Borys đập vai Jay đang mãi nói chuyện điện thoại cùng Natalie, người phụ nữ nắm giữ vị trí quan trọng trong lòng anh. Jay dời mắt theo hướng Borys đang nhìn, chậm rãi thả đi một lời chúc ngủ ngon rồi mới cúp máy. Bỗng anh cười phá khi thấy Thiên Ly cẩn thận dặt tay Tomáš như sợ lạc mất cậu chàng trong phút lơ đãng. Dù dáng nhỏ xíu của cô nàng mới đáng lo ngại sẽ bị dậm bẹp dí.

– Pink chịu kết thân cùng con gái, còn chủ động rủ cô nhóc đến xem cậu ấy hát rock. Bỏ khi, tớ chả biết gì sất! – Borys vò đầu.

Trong nhóm, Borys là anh cả, người sống lâu năm nhất cũng là người nóng nảy nhất. Chỉ cần một con châu chấu bấu lên áo, anh sẽ tưới xăng đốt cả cánh

đồng. Tuy tính khí khá du côn, bốc đồng nhưng Borys là người anh siêu chuẩn mực, sẵn lòng làm thùng rác để tên khác trút xả tâm sự. Anh cũng giỏi nắm bắt tâm tư, lần điều chỉnh tâm trạng mỗi khi những tên khác gặp trục trặc.

– Lily nhóc có lẽ dễ mến lắm mới được lòng Pink lun thế chứ hả?

Hai chàng trai đứng đó đều nghe thấy rõ câu hỏi của anh cả Borys nhưng chẳng ai buồn mở miệng. Một người đứng lắc lư, phiêu theo điệu nhạc dance hiện đại phát ra từ máy Mp3, người còn lại thì hời hợt nhún vai.

– Jay! Cậu từng gặp qua Lily mấy lần rồi mà không ấn tượng tí tẹo nào hả?

– Minh, không thiếu gái, không biến thái. Đương nhiên không để ý con nít làm gì. – Jay nghiêm túc đáp – Mà nhóc đó mới lớp 9 thôi, Borys. Theo luật cộng hòa Séc, tuổi được phép quan hệ tình dục là từ đủ 15 tuổi nhé!

– Phải không? Nếu mình không nhầm thì... – Mắt Borys lóe lên tia giao hoạt như cáo, quét qua gương mặt tinh bơ của Jay. Anh khoái trá bóc mẽ – cậu mất zin từ năm 13 tuổi cơ mà Jay?

Người đang phiêu theo nhạc phì cười. Còn Jay lại cái điệu nhún vai thờ ơ:

– Biết sao không, Borys? Đối tượng quan hệ cùng mình đã 18, tức đủ tuổi nhận thức rõ ràng về sex. Và mình tự nguyện. Nên ... – Jay liếc xéo, từ giọng sắc mùi luật pháp bỗng biến sang lưu manh – nhai lại chuyện này thêm lần nữa, cẩn thận mình tâng vờ mặt cậu ra!

Người đang đeo tai phone lại phì cười. Còn Borys bày ra bộ mặt đắc ý nhon nhon khi chạm trúng nọc điên của Jay. Anh chưa bao giờ che giấu chuyện đó, nhưng rất không thoải mái khi mấy tên bạn luôn biến tướng, thù địch nó thành anh hồi 13 tuổi ngây thơ bị chị gái 18 dụ dỗ, cướp sạch sự trong trắng.

Jay có phẩm chất quý ông, giỏi cung chiêu phái đẹp nhưng đặc biệt hời hợt với những cô bé teen. Lý do bự nhất là bởi cơ thể non nớt của họ chả đáng động tới. Tuy thế, Borys không cho rằng Jay hoàn toàn phớt lờ Lily, khi mà cái tên, độ tuổi đều trùng khớp với cô em gái xấu số. Hơn nữa Pink có vẻ quý mến Lily, mà Pink chính là người có thể khiến Jay hủy buổi tối lãng mạn cùng người đẹp, để ở nhà xem hoạt hình với hần.

Lúc tiến đến gần, Tomáš sượng ron reo lên khi gặp lại Jay, người chiều hôm qua đã tháo hần đồng hồ tặng anh, còn mời anh đi xem rock. Jay lại nghịch ngợm nheo má ngất mũi Tomáš, rồi kéo cậu chàng đi mua áo phông, bỏ lại Thiên Ly đứng lạc lõng cùng hai anh bạn.

– Lily nhóc, anh là Borys.

Anh cả Borys rất thân thiện bắt tay cô nhóc, tiện thúc Kayler một phát đau điếng. Cậu ta là quý ngài phốt tinh, luôn khoác trên mình bộ dạng hờ hững trước mọi thứ, như một vị thần đang ngao du thế giới. Chiếc miệng Kayler luôn đóng sập như chiếc cửa hồng bản lề. Ai có buồn nát ruột thì Kayler cũng không bỏ thí lấy nửa câu an ủi. Nếu gặp người bệnh nằm hấp hối, quý ngài phốt tinh cũng chỉ vồn vện ném ra một câu ” R.I.P “.

– Buổi tối tốt lành. – Kayler gỡ tai phones, lịch sự lên tiếng kiểu xã giao. Anh không tự giới thiệu mình là ai, lại im bất, cứ như nói thêm một câu nào đấy sẽ bị chim trời tha mất lưỡi.

Khoản này giống hệt Thiên Ly, cô nhóc cũng thuộc dạng lười nói, gặp người lạ là im thin thít như hạt thóc. Nếu xếp quý ngài phốt tinh cùng Thiên Ly cùng ở một chỗ thì sẽ được cuốn phim bị tắt tiếng.

– Buổi tối...

Câu chào bị Thiên Ly nuốt lại khi chiếc mũ trên đầu cô bé đột nhiên bị nâng mất. Như con lóc, kẻ phá đám Harry từ đâu chồm tới trước mặt Thiên Ly, người anh lăm chút cát bụi sau cuộc rượt đuổi. Anh nở nụ cười sáng bùng:

– Mấy tuổi, nhóc?

– Em mười bốn.

– Hà?

– Mười bốn! – Thiên Ly chậm rãi lặp lại. Âm r trong số bốn cũng là cái âm gây khó dễ cho lưỡi, cơ hàm. Cô nhóc đã phải cả mắt tháng ròng mới phát âm chuẩn.

Nhảm! Cái ” hà ” vừa rồi của Harry dùng để biểu hiện sự kinh ngạc. Anh ôm mặt:

– Jesus! Em trai anh 8 tuổi còn bự hơn cả em! – Tò ra kinh khiếp xong, kẻ phá đám quay sang Jay mới vừa trở lại – Ê, người Việt luôn nhớ con thấp bé thế hả? O, đâu có phải! Thằng hàng xóm của mình có bố người Việt nhé, đáng dấp ngon ra trò mà! Thôi, nói đâu xa, cậu cũng người Việt mà to vật đầy thôi.

Trước một tràng tự chất vấn tự giải đáp như tâm thần của kẻ phá đám, Jay chả buồn liếc mắt. Anh lồng áo phông cho Tomáš, tiện bấu chiếc bụng mỡ của cậu chàng.

Đánh hơi thấy mùi hăm hực từ Thiên Ly. Anh cả Borys xoa đầu cô bé an ủi:

– Kệ tên ôn dịch Harry đi! Lily nhóc sẽ lớn mà.

– Chả ăn thua! Lớn cũng lùn tịt thôi. – Jay thẳng thừng nhận xét sau cái liếc mắt đánh sượt khắp người cô bé.

Thiên Ly gườm mắt lườm Jay chằm chằm như con mèo bị túm đuôi. Hầu hết ai cũng bị bề ngoài của cô bé đánh lừa ngoạn mục. Họ tưởng Thiên Ly là đứa hiền lành, thùy mị nhất đời nhưng thực chất, cô nhóc không những chỉ đánh đá mà còn ranh mãnh, tinh quái. Phản tính cách này giống như con thú biết điều, sẽ chỉ hung hăng nhảy bổ một khi chủ nhân của nó bị dẫm lên.

– Trí thức mới là quan trọng. Cao to mà dốt nát, thì ăn hại thôi! – Thiên Ly kết câu tuyên bố bằng cái nguyệt dài thượt.

– Chính xác. Anh dốt đặc. Anh ăn hại. – Jay đột nhiên chào thua một cách dễ dàng đến ngạc nhiên. Anh quay sang Tomás, bóng gió bĩu môi – Cuộc sống thế này, Tomás. Không phải sự thật lúc nào cũng nên phơi bày. Ví như gặp một người lùn, mặc dù ta đang khô sở ngồi xôm trò chuyện cùng họ nhưng nhất định phải giả bộ xin xỏ ” Chị ơi, chị cao như thế, phiền chị nhìn hộ em xem thời tiết trên đó có đẹp không ạ? ”

Mấy người bạn Jay cười sặc.

Vũ khí của luật sư là miệng lưỡi, thứ có quyền năng biến hóa mọi thứ. Nhất Jay là bậc thầy nói mịa, châm chọc. Nếu không thích, Jay sẽ không chửi thẳng mặt một kẻ ngu dốt mà cứ nói vòng vo khiến hẳn tưởng bỏ mình thông minh xuất chúng như ngài bác học Albert Einstein. Nếu thích, bạn ra đường thấy sờ sờ một con chó, Jay nói đó là con mèo thì cũng thách bạn chứng minh nổi thứ bạn thấy là con chó. Rồi bạn sẽ thực sự hoang mang, nghi ngờ mình bấy lâu nay luôn nhầm lẫn giữa chó và mèo.

– Này, nhìn mọi người như nàng tí hon và bầy gã khổng lồ ấy!

Một giọng nói hóm hỉnh len qua bầu không khí sặc mùi thuốc súng giữa Thiên Ly và Jay. Ma cô Dinox đưa bốn ngón tay tạo thành khung hình chữ nhật như đang chụp ảnh. Hơi thở anh còn gấp sau cuộc đuổi bắt.

Lững thững đi phía sau là tay chơi Andrew. Anh bước tới cúi nhìn Thiên Ly lạnh nhạt, thậm chí không thèm bỏ tay khỏi túi quần:

– Chào!

– Ê, cắt ngay bộ mặt thối rửa đi. – Kẻ phá đám Harry nhẩn nhơ – Lily nhóc chứ có phải cô em nào đâu, cậu làm bộ ” cold boy ” làm quái gì? Minh đã mệt rồi!

Cứ là con người thì sẽ nhầm lẫn. Tay chơi lăn lộn trên tình trường nhiều năm như Andrew, anh đúc kết ra một mảnh khoque, phụ nữ bị hút nhất bởi đàn ông lạnh lùng. Nên hề thấy người khác phái là tay chơi Andrew tự động bật chế độ ” chàng trai băng “.

Bỗng nhiên, Andrew quay lưng lại, để Thiên Ly lơ ngơ không hiểu nổi. Anh cả Borys thì nháy mắt một cái, chia tay hô đếm:

– Tři...dva...jedna...ted! (Ba...hai...một...bắt đầu!)

Tiếng Borys vừa dứt, Andrew liền quay phắt lại, kèm theo nét mặt hơn hớn thái quá, dang rộng tay:

– Chào mừng em, Lily!

Bàn tay nào đó kéo Thiên Ly lại, để cái ôm chầm của Andrew bị hụt. Jay giấu cô bé sau lưng mình, ném cho tay chơi ánh nhìn kinh khiếp:

– Biến đi, Andrew! Mùi nước hoa khi gió thổi trên người cậu đủ làm chết toi một đàn bò đấy!

– Tầm bậy! Pardon của hãng Nasomatto, 150 đô la một ounce thôi nhé cưng! Được xếp hạng thứ 7 trong các loại nước hoa đó cưng nhé!

Tiếng Jay đáp trả chưa thấy, đã vọng đến tiếng cười gian manh như sói của ma cô Dinox. Anh vờ chun mũi hít Andrew, đá cho cậu ta nét cười vói vĩnh:

– Minh dùng chắc cũng hợp.

– Đẹp đi! – Andrew dứ dứ nắm đấm cho ma cô Dinox – Clip cậu gửi rồi, lấy khi mà dọa mình hả?

– Không, không. Minh biết cậu kể cả đười ươi cũng không sợ! – Dinox thu lại điệu cười, nét mặt bỗng lạnh tay đầy đe dọa, giọng cũng như gằn – Có nhớ ba hôm trước, cậu tán tỉnh một cô em trong pub gần khách sạn không. Minh có ghi âm!

Át đi câu chửi thề của tay chơi Andrew là tràng thanh âm ” Wáh – Wáh ” chất lừ từ guitar điện đã bùng lên, báo hiệu thời khắc cuồng nhiệt đã bắt đầu. Thiên Ly trùm chiếc áo phông rộng thùng thình Jay mua cho. Anh nhìn qua cô bé khắp một lượt, rồi bỗng ngồi thụp xuống, rất tự nhiên đưa tay cột lại dây giày đã bung cho Thiên Ly như bạn trai lâu năm. Tích tắc ấy, tìm Thiên Ly như nát vụn hết mảnh bị đập nát.

Cuồng giày, yêu giày, cưng giày như cún con, Thiên Ly đã từng thay Thượng đế tự lập một lời thề cho riêng mình. Chàng trai đầu tiên thắt dây giày cho Thiên Ly sẽ là một nửa của cô.

“Hãy để anh thắt dây giày cho em! Vì anh không muốn em ngã vào lòng bất cứ một ai khác! ”

Một câu kinh điển lãng mạn như thế Thiên Ly từng đọc ở đâu đấy, nhưng chàng trai của tối hôm đó lại gắt ầm:

– Chết tiệt, Lily. Có hơn 30 cách thắt dây giày đấy! Cứ cầu thả thế này em sẽ ngã dập mặt thôi!

Quanh đây, lẫn trong tiếng guitar điện đang phiêu trong đêm tối, Thiên Ly như nghe loáng thoáng được cả tiếng cười khoái chí của người-ở-trên-cao.

Như đã nói, các bạn gặp 7 người trong hội 8 người điên khùng rồi. :3 Chỉ có Liam là chap sau thôi.

Chắc không ai nhớ ra. Chứ Dinox là tên đến nhờ Jay làm hợp đồng thuê nhà. Xuất hiện nhưng không nhắc tên là Harry, Andrew ở chap Jay tán tỉnh cô nữ sinh làm phục vụ bàn. Borys là chap Filip tới nhà Jay, Borys sống cùng khu chung cư với Jay, chủ cửa hàng xe hơi :)”

Mà, trong số 7 tên kia thì có tên là trưởng nhóm Kingz. Đồ mấy bạn biết tên nào?

chẳng biết sao, thích chap này. Lâu lắm rồi mới có cảm giác ưng ý với những gì mình viết :P

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Through The Night

Chap 20: Through the night – Xuyên đêm

– Xin chào quý cô! Tôi là phiên bản 19 tuổi của triệu phú Jay Vũ.

– Không hân hạnh. Ngài Vũ, người đang đứng trước ngài đây là tỷ phú Thiên Ly năm 14 tuổi. – Thiên Ly căng mặt, cao giọng hỏi kiêu khá hách dịch – Ngài cần vay vốn đây à?

Chút nhạc Rock n roll mở màn đã xua sạch làn hơi ẩm mốc đang ẩn nấp trong đêm thu hanh khô. Những vầng mây đen nặng trĩu đang choán kín bầu trời, những cơn gió mạnh bạo đang quật tung đất cát, ... tất cả chiêu trò mà mẹ thiên nhiên cố giở ra đều bị lò sạch. Đám đông chật kín chỉ mãi hò hét, lắc lư như đã bán hồn linh hồn cho âm nhạc.

Nhạc lắng. Một chàng trai trẻ bước ra giữa chùm ánh sáng cực tím huyền ảo. Anh mặc áo phông giống phần đông khán giả phía dưới, jeans nâu gần thêm sợi xích bạc. Để trở thành một MC đất show như ngày nay, vốn liếng được anh dắt lưng sẵn là ngoại hình sáng sủa khỏe khoắn, là giọng nói truyền nhiều cảm hứng tựa loại rượu nho trứ danh của miền quê nước Pháp. Tuy không là tay trống cự phách hay tay đàn điệu nghệ nào, nhưng anh như nắm giữ được hơi thở lẫn nhịp đập của đêm nhạc.

Đấy chính là Liam, mẫu thứ tám của nhóm bạn quái dị. Như tính chất nghề nghiệp luôn đòi hỏi, Liam sở hữu lượng kiến thức khổng lồ cùng một mớ tài lẻ. Mỗi thứ anh đều biết mỗi chút, từ thể thao, khiếu vũ cho tới những trò thách đố là gan như nhảy dù. Có lúc, anh giống một diễn viên hài tài ba, chỉ điệu bộ hay cử chỉ nhỏ xíu cũng đủ làm người khác cười lăn. Nhưng lúc khác, anh lại giống một nhà hiền triết thâm thúy, thò ra toàn những triết lý sâu cay. Cụm từ chính xác để hình dung về Liam là chàng-phù-thủy-hiện-đại-giới-biến-hóa.

” Khi chưa chính thức đặt chân vào lãnh địa của Rock, bạn đứng ngoài nhìn và đã hình dung thế nào? Ồ, đó là thứ nhạc biến chất chói tai, rất những tiếng rít man dại. Lối lẽ thì dung tục, nguyên rủa xã hội, báng bổ thần thánh. Người nghe Rock thì toàn kẻ gàn dở! Xăm trổ kín mít, tóc xõa lòa xòa, khuyên tai đính dị hợm. ”

” Sai bét!

Bạn đứng ở nơi xa tít, chỉ nhìn thấy bức tường thành thì làm sao biết tới bãi cỏ xanh um bên trong? ”

” Bản thân tôi chẳng ghét bỏ hay muốn đòi co cùng những ai có thành kiến với Rock. Mỗi người có một đôi tai nghe nhạc riêng. Nếu bạn thích áo thun, quần cộc thì tôi không thể ép bạn cởi chúng ra và đóng những bộ đồ âu nóng nực. Nhưng chúng tôi, những người tới đây đêm nay, những người mà Rock sẽ tự biết thứ nhạc này có bao nhiêu quyền năng! Cuộc sống của chúng tôi sẽ thật sai lầm khi thiếu Rock. ”

” Nhà văn Henry David Thoreau, George Eliot hay các nhà nghiên cứu từng nhấn mạnh Rock có thể truyền cho chúng ta sức mạnh, lòng dũng cảm. Đường đời gặp ghềnh sẽ khó làm bạn té ngã nếu tâm hồn của bạn được nuôi dưỡng bởi Rock. ”

” Rock ảnh hưởng tới mọi tầng lớp, thế nhưng Rock lại không phân biệt bạn là ai. Nhà chính trị lỗi lạc hay vô gia cư nghèo khổ thì Rock luôn gieo trong

bạn mạch cảm xúc ngấm. Trí thức thông thái hay kẻ bụi phôi nông cuồng thì cũng có lần tìm rí máu trong những bản Rock. ”

Cái đêm Thiên Ly thức trắng, trong bóng tối tĩnh mịch, giọng Liam len qua cửa sổ, tựa lời thì thầm ma mị phả bên tai cô bé. Từng chữ của anh, cô còn nhớ rất rõ như còn đang cuộn mình trong chăn, nằm nghe Liam nói suốt một đêm trắng.

– Món khai vị của chúng ta tối nay là Avant-garde rock với những tiếng gào thét, những tiếng trống điên loạn. Hãy chào đón... – Liam ngắt câu, rồi đột ngột gào toáng vào mic – ban nhạc ” Psycho ” đến từ München *!

Lời Liam vừa dứt, vị thần Thor từ trên cao tít đã gầm lên như sư tử, dọa dẫm trút mưa nhưng bị lơ đẹp. Dù con lốc sắp cuốn tới thì cũng chẳng ai màng đến. Họ đã rơi thẳng vào chiều không gian biệt lập với cả thế giới. Nơi đó, chỉ có Rock! Máu tươi của họ đang cuộn chảy mạnh ịch trong từng mao mạch. Từng tế bào của họ đang không ngừng nhún nhảy.

Một bóng đèn nhanh lẹ phi thân khỏi sân khấu như con sóc, anh bước tới high five thật kêu cùng một nhóm thanh niên, rồi nhìn cô bé đứng kế bên. Đang chăm chú dõi mắt lên sân khấu nhưng không để lộ biểu cảm.

– Anh có thể xin cho em miếng bông bịt tai nếu em nhức óc, Lily ạ! – Liam nửa đùa nửa thật.

– Cảm ơn anh, nhưng không. – Thiên Ly mỉm cười lắc đầu.

Bề ngoài nhỏ bé, mong manh như cánh hoa của Thiên Ly đúng là kẻ lừa đảo trắng trợn! Dĩ nhiên cô không thể sánh Rock hay nghiện ngập thứ nhạc này như những người quanh đây, nhưng Thiên Ly đã biết tới Rock hơn hai năm nay. Trong máy MP3, cô bé lập hẳn list riêng khoảng trăm bản nhạc Post Rock, dòng nhạc bất cần ca sỹ. Là đứa con lai độc đáo giữa những giai điệu không lời và những âm điện tử hiện đại.

Khuya khoát. Một tách cà phê đặc, một bản Post Rock, một cuốn sách kinh dị. Cuộc sống đêm lạ lùng của Thiên Ly luôn diễn ra một cách bí mật.

Mưa tuôn xối xả, nhuộm trắng xóa Brno. Từng hạt nước trời cứ thi nhau búng chiếc thân béo ịch xuống đất, nhưng không sao dập tắt nỗi bầu không khí đang nóng đến cực điểm. Phía trên sân khấu, mồ hôi đầm mē của ban nhạc hòa lẫn trong mưa. Phía dưới khán giả, một số thì cời phăng áo, một số khác được đám đông nâng lên cao như dâng vật tế, họ chuyển tay nhau cơ thể nóng rực. Hàng nghìn hơi thở như đang hòa chung trong trận bão Rock máu lửa. Hàng nghìn cánh tay giơ lên, vỗ theo một nhịp, tạo thành làn sóng sống động.

Không chấp quý ngài phốt tinh Kayler! Ngoài anh ta ra thì còn hai nhân vật khác không tỏ ra mấy phấn khích. Dù chẳng ai bắt chước ai, thế nhưng nét mặt lạnh tanh của họ giống nhau y xì. Một người đứng đút tay vào túi, chiếc áo da lạnh cóng vắt trên bờ vai hờ hững. Một người đứng khoanh tay trước ngực, co ro dưới mưa.

Sau năm bản Rock hầm hớ liên tù tì, ban nhạc Psycho nhường lại sân khấu cho Liam. Lúc này, bản chân mọi người mới chính thức chạm đất khi được âm nhạc kéo vút lên tận tầng mây.

– Lạnh lắm không Lily nhóc? – Anh cả Borys tội nghiệp nhìn cô bé đang run rẩy như mèo con ướt nhẹp. Anh đảo mắt qua cả nhóm, ánh nhìn trách móc dừng lại trước người đang đứng ngay cạnh cô bé, cũng là người duy nhất đem theo áo khoác bên mình. Borys nói như mắng – Tính gallant của cậu bị ô tô đâm chết toi rồi đấy à?

Đôi mắt xanh lơ nguyệt Borys đầy dữ dằn, nhưng tia áy náy âm thầm tản ra nơi đáy mắt. Jay giữ mạnh áo, khoác nhanh lên người Thiên Ly.

– Xin lỗi, quên mất em

Thấy Thiên Ly lọt thỏm trong áo Jay như giọt nước rơi thông xuống đại dương, mà cô Dinox ngoảnh mặt giấu cái miệng đang cười ngoác. Tay chơi Andrew thì phán:

– Ê, em ấy bơi được trong áo cậu đó Jay!

Thiên Ly sầm mặt. Mắt nheo lại gườm gườm, môi hơi bặm. Biểu cảm cay cú này cô bé rất thường xuyên để lộ khi đánh rơi đồ vật, hoặc lúc đọc sách mà bị làm phiền.

Kẻ phá đám Harry xoa cằm đầm chiêu như nghiền ngẫm thế sự. Anh cau mày:

– Jay! Lily! Bọn này chả thấy hai người giới thiệu làm quen nhau Lily gì cơ? – Kẻ phá đám Harry muốn khịa chuyện. Anh đã biết tông Jay từng gặp Lily trước đó. Nhưng anh thấy thái độ của Lily nhóc hay hay, nhất là cô bé cứ muốn chọi lại Jay nên Harry mới cố tình gây sự.

Dưới làn mưa dày hạt, Jay hất hất mái tóc ướt, miệng nhếch hờ, đủ độ cong để tạo thành nét cười điệu xả giao hệt những doanh nhân trên bàn rượu.

– Xin chào quý cô! Tôi là phiên bản 19 tuổi của triệu phú Jay Vũ.

– Không hân hạnh. Ngài Vũ, người đang đứng trước ngài đây là tỷ phú Thiên Ly năm 14 tuổi. – Thiên Ly căng mặt, cao giọng hỏi kiêu khá hách dịch – Ngài cần vay vốn đấy à?

– Kinh! Quý cô biết bốc phét ra trò nhỉ!

Jay cười lớn, vươn tay vò mạnh mái tóc Thiên Ly tới rối tung như thể cô nàng mới thức dậy sau một đêm say ngủ. Cô bé tức tối xô mạnh bàn tay lớn

đang làm càn trên đầu mình, gần giọng nạt Jay như nạt cậu bé phá phách quá đà:

– Anh-thôi-ngay-đi!

Bị gắt ầm, Jay ngừng nghịch tóc Thiên Ly, nguyệt cô bé bằng chính cái điệu nguyệt lờm hần học Thiên Ly hay ném cho anh.

– Thì thôi! – Một cái bữu bắt mẫn lướt nhanh trên đôi môi gọi cảm.

Mãi lơ dang gờ mái tóc xù, Thiên Ly không để ý cái ngoắc tay bất thường của Liam từ một góc sân khấu. Chỉ trong chớp mắt ngăn ngừa, nhóm thanh niên đứng quanh cô bé con đã bốc hơi khỏi đám đông như làn khói. Chỉ trong một chốc ngắn ngủi, còn mỗi Thiên Ly đứng ngơ ngác cạnh Tomas vẫn đang cười cười. Chiếc áo da còn bọc trọn cô bé trong ấm áp, mùi hương nam tính là lạ vờn quanh chớp mũi.

Trên đường cao tốc dài bất tận, những chiếc mô tô phân khối lớn được mệnh danh là những ông hoàng tốc độ lao qua màn mưa dày hạt, tiếng động cơ bành trướng như xé toạc tiếng mưa, rạch nát đêm đen.

Chú thích:

* München : thành phố lớn thứ ba của Đức.

—

:”) Cuối cùng thì đủ 8 người rồi nhé. Mà, có lẽ toàn nhân vật tây nên các bạn khó nhớ tên, dễ bị nhầm lẫn. Nhưng mà 8 người này xuất hiện khá thường xuyên với Jay và Thiên Ly nên đảm bảo là vài chap sau, các bạn nhớ rõ họ còn hơn Boo nữa cơ :P

Chúc ngày tốt lành nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: The Midnight Phone Call

CHAP 21: The midnight phone call – Cuộc gọi lúc nửa đêm

Mẹ ơi, tỉnh hoa chợ búa là đây!

” As he came into the window, it was the sound of a crescendo.

He came into her apartment. He left the bloodstains on the carpet. ”

” Lúc hấn nhảy vào cửa sổ, một thanh âm lớn đã phát ra.

Hấn lên vào căn hộ của cô ấy, để vết máu vương trên thảm. ”

Mới thiu thiu tý chút, cô gái nhỏ bỗng nhiên bị hồi chuông báo thức quái dị lôi tuột khỏi giấc ngủ chập chờn. Phía đầu giường, chiếc di động đang rung lên bần bật như con thú nhỏ xiu nằm run cầm cập trên nền tuyết lạnh cóng. Giữa đêm tối tĩnh lặng như tờ, tiết tấu dồn dập lẫn giai điệu mạnh mẽ từ bản ” Smooth criminal ” gây nên con ròn rợn sống lưng. Ca từ bí ẩn lẫn giọng hát ẩn tượng của ông hoàng Michael Jackson tạo ảo giác có tên sát nhân đang rình rập đâu đây.

” She ran underneath the table, he could see she was unable.

So she ran into the bedroom, she was struck down, it was her doom”

” Cô ấy chui xuống bàn. Hấn đã thấy, cô ấy không thể. Nên cô chạy vào phòng ngủ, cô đã ngã xuống và đó là số phận của cô ấy. ”

Đang lơ mơ, Thiên Ly lập tức vùng ngay dậy, cuống cuống tắt rụp chuông báo thức. Cô lia tia nhìn ngái ngủ pha trộn sự hung dữ lên góc màn hình đang hiển thị: 3: 31. Quả nhiên, kẻ lập dị thì tới cái móng tay cũng khác người. Nếu không biết rõ Jay vô tình để quên di động trong túi áo, Thiên Ly sẽ chắc chắn rằng cô bị anh ta gài bẫy chơi khăm.

Tư duy của Thiên Ly lần bò tới ngay hồi chuông báo thức gần dờ ấy. 3 giờ 30 sáng! Đây là lúc các quý ông mặc quần áo rời khỏi nhà nhân tình, là lúc

các anh chàng liêu xiêu rồi quán rượu, đổ rạp người trên giường ngủ, là lúc các cô nàng quảng cáo gót vào xô nhà, cời vẩy nhảy, rửa sạch lớp trang điểm sau một đêm khiêu vũ cuồng nhiệt. Còn Jay, có lẽ anh ta cài báo thức lúc 3 giờ 30 sáng để dậy... thất dậy giày.

Bị mất ngủ giữa chừng, Thiên Ly ngồi lơ đãng, mái tóc dày xõa tung, rối bù như thể treo được cả cái móc áo. Cô bé đưa mắt ngó khung cửa kính đọng những hạt nước tròn xoe, màn đêm còn đặc sệt. Bỏ sau mưa ướt át, lem nhem. Một cơn lạnh thốc thẳng vào khiến Thiên Ly hắt xì, đóng kín cửa sổ rồi chui lại nằm trong chăn, thả mình trôi theo dòng chảy suy nghĩ.

Bỏ dở buổi nhạc Rock, Thiên Ly theo Tomas về nhà trong tâm trạng nặng nề tựa vầng mây đen xịt. Người cô nặng nề không phải do ướt sũng mưa, mà do ôm đồm quá nhiều cảm xúc. Một mặt, cô tức tối khi đột ngột bị bỏ rơi, thấy như mình không có được chút xui tôn trọng nào. Mặt khác, ruột gan cô như lộn ngược khi luôn thấy bất an, lo lắng. Người phương đông quan niệm, mí mắt trái co giật là điềm xui đang tới, người phương tây quan niệm, khi tai trái nóng bừng như bị hơi lửa là tin dữ đang tới. Còn Thiên Ly, mỗi khi cô có linh cảm xấu thì đâm ra cáu bẳn, bứt rứt. Cô đoán bà Sussan đã xảy ra chuyện gì đó... và trùng phóc!

” Bà Sussan ngã cầu thang! Bọn anh gấp quá, đã không nhấn gì với Lily nhóc cả. Xin lỗi nhé.

Good night, sleep tight.

Borys ”

Tin nhắn của Borys tạt tới đúng lúc kim ngân đồng hồ chéch hơn số 12, có lẽ tám người bọn họ mới về tới Praha. Chỉ một chốc, bao nhiêu giận dữ của Thiên Ly đã bị tổng khứ sạch, chỉ còn những âu lo cứ âm ỉ bám lấy. Từ lúc ngâm mình trong bồn tắm đến lúc cuộn tròn trong chăn, đầu óc Thiên Ly luôn đầy nhóc những trần trọc. Cô lo cho bà Sussan, cho Pink của cô. Anh là tuýp người thích giấu nhem tâm tư, vui cũng chẳng nhướn môi mà buồn cũng chẳng ủ rũ. Anh là bầu trời bí hiểm mà Thiên Ly luôn thích ngược nhìn, khám phá. Thiên Ly còn lo cho cả Boo Boo, cún con lóc chốc đó tuy chỉ biết ăn một bụng to kénh rồi lăn ra ngủ nhưng thực chất rất thông minh. Biết bà Sussan có chuyện, cục bọng sẽ buồn hùi cả tối. Rồi cô lo cho Tomas, sợ anh hụt hẫng, cô đơn khi hai mẹ con rời Brno.

Có lúc, tưởng như đầu Thiên Ly sắp nổ tung hết quả bóng nhựa bị sút mạnh vào tường. Cơ thể cô rệu rã, dính bẹp dí trên nệm đến cái ngón tay cũng chẳng thêm nhúc nhích, thế nhưng thủy não thì luôn căng ra hết cỡ. Chẳng một ngum cà phê hay lon nước tăng lực nào, Thiên Ly cũng thức thâu đêm, đến tận hồi này mới mới chợp mắt chút xíu, lại dùng một cái bị chiếc di động đáng nguyên rửa nắm tóc lồi dấy. Cô cay cú lờm nó thì nó bỗng rung lên, báo có cuộc gọi tới. Là Pink.

– Anh đây, Lily.

Một giọng nam chậm rãi lan qua loa điện thoại, ấm tựa đốm lửa nhỏ. Nỗi thần thiết lạ lùng bỗng bùng lên khiến Thiên Ly đâm ra lúng túng, nhưng cô che giấu. Cô im lặng một lúc, rồi đáp lại bằng giọng lạnh băng như xô nước đá của phong trào ” Ice bucket challenge ” đang rầm rộ khắp thế giới.

– Anh nào?

– Anh nào mà hồi đêm em cứ nhìn chân anh ấy suốt đấy. – Jay khuyến mại thêm điệu cười giễu cợt rất ư là đều.

Bị nắm thóp, Thiên Ly im thít. Khi một người đàn ông lướt qua, thứ đầu tiên Thiên Ly để ý tới là chiều cao anh ta rồi mới quét mắt lên gương mặt. Cô dễ tự động có cảm tình với những anh chàng cao lớn, dáng dấp sẵn chắc. Mà nhóm bạn của Pink rất toàn trai giỏi thể thao, họ dù mặc áo phông, quần jeans cũng đủ hóp hóp hôn phái nữ. Cô ngấm tới ngấm lui, thế nào quay quần lại cứ dán mắt tới Jay, nhất là đôi chân hấp dẫn khủng khiếp của anh ta. Cô thấp bé đứng lọt thỏm phía sau, rõ ràng liếc thấy anh ta chỉ dôi mất lên sân khấu nhưng hóa ra, trò nhìn ngắm, ngắm tính chiều dài của chân bị anh ta biết tỏng.

– Đêm hôm vực người khác dậy. Anh lịch sự quá nhỉ? – Thiên Ly đá ngay sang chủ đề khác.

– Cũng thấy thế là hơi quá. Cơ mà người ta lịch sự từ bé quen mất rồi. – Jay cực kỳ chuyên nghiệp trong trò giả bộ hồn nhiên, lại còn buông thêm tiếng thờ khe khẽ.

Thiên Ly bắt chước, cũng thở một cái dài thượt:

– Tòì lại thấy anh bệnh từ bé cơ!

– Cảm ơn thông tin mới mẻ của em. Giờ anh mới biết đẹp trai cũng là căn bệnh hơi bị tai quái! Đúng là anh mắc nó từ bé, càng lớn càng nặng. – Lại cái thờ có độ dài thượt gấp đôi cái ban nãy của Thiên Ly.

– Khổ thân! – Thiên Ly chơi sang trò thờ hắt, rồi bỗng tỉnh khô đập ra một câu – Chuyện giới là khỏi.

– Muahahaha...

Jay bỗng phá lên cười một cách mất hình tượng, không chỉ khiến mỗi Thiên Ly phải né tai khỏi di động mà còn làm tội Boo Boo đang thiu thiu trên ngực anh cũng giật bắn mình. Đôi tai bé xíu vểnh lên, đôi mắt tròn vo như bị vé he hé. Jay chiều chuộng xoa đầu Boo Boo, túm bông cục bông đến nằm sát cạnh mặt mình, anh thì thầm:

– Nào, Daddy xin lỗi con.

Sau cái hôn cung chiều của Daddy rơi trên chóp mũi ướt ướt, Boo Boo lại díp mắt, rúc sâu đầu trong cổ Jay, bốn chân duỗi ra mềm xèo. Độ đáng yêu

quá mức làm Jay lại nổi mấu thương chiều, anh há miệng ngậm hẳn mồm Boo Boo làm cục bông nức lên một tiếng, ngón bé xúu giờ lên cào cào loạn xạ lên mặt Jay. Anh ghé môi hôn Boo Boo thêm mấy phát tới tấp rồi mới chịu để cục cưng ngủ.

– Lily!

– Hm?

– Lily!

– Huh?

– Lily!

– ...

Một khoảng im lặng kỳ quặc. Jay bỗng à lên một tiếng:

– Ta đang nói tới chuyện em ăn chặn của anh chục phút nhì!

– Như nào cơ?

– Rất rõ ràng, Lily dậy từ 3 giờ 30. Nhưng lại đồ cho người ta đánh thức em dậy!

Thiên Ly căng mặt hỏi:

– Hey đằng ấy, bằng chứng đâu?

– Ngay đây, quý cô! Hôm qua Pink lấy máy tôi xem hoạt hình cả chiều. Pin còn có chút, chắc cũng tắt ngủm sau khi tôi gọi điện cho bạn tôi ở Rock camp. Bây giờ, quý cô lại đang dùng nó để nói chuyện với tôi, thế nghĩa là quý cô đã nạp pin cho nó! Mà di động tôi gài báo thức lúc 3 giờ 30 phút sáng, chuông điện thoại đủ đánh thức cả heo rừng dậy, thì không lý nào quý cô lại ngủ được cả. – Chốt xong mớ lý lẽ, giọng Jay rất sáng khoải – Thế nào, đằng ấy?

Thiên Ly tỏ ra thích thú màn suy luận nho nhỏ của Jay:

– Đằng ấy cũng khá đấy!

– Đằng này phản đối kiểu khen như khen con nít thế nhé! – Có sự hăm hực pha trong chất giọng hơi buồn ngủ.

– Rồi sao? Làm gì nhau không? – Thiên Ly xõa.

Một tích tắc im lặng sau câu nói đầy hồ báo của cô bé, Jay bật ra câu cảm thán một cách ngây-thơ-đầy-cổ-tình:

– Mẹ ơi, tình hoa chợ búa là đây!

– Hahaha...

Đến lượt Thiên Ly phá lên cười, nhưng cô tự làm cho chính mình gật tốt. Cả buổi nói chuyện, Jay không hề đề cập tới bà Sussan mà Thiên Ly cũng chẳng hỏi, dù rất sốt ruột. Jay chỉ dặn cô tháo sim ra hộ anh, rồi nhờ cô chơi hộ anh trò đoán chữ 4 pictures 1 word, nó có ô chữ thử thách mỗi ngày, Jay không muốn bỏ qua bất cứ một ngày nào cả. Lúc Thiên Ly xùy một cái, chệch trò đó để ợt thì Jay bịu môi, nói anh từ lúc chơi đến giờ chưa tiêu tốn đồng xu nào cho mục gọi ý. Anh còn cấm cô bé không được đụng tới đồng xu khủng mà anh góp nhặt.

– Ngủ ngon.

Thiên Ly khẽ thì thầm khi tắt di động. Cô nhắm mắt, đắm mình trong tiếng gọi ” Lily ” kỳ lạ như bị thôi miên của Jay. Không có sự chọc ghẹo nào trong đó cả, mà pha theo chút buồn man mác như thể Jay đang gọi... cô em gái đã chết cách đây nhiều năm.

Chap này đất của hai bạn đó nhiều thế. Mà Boo ưng mỗi cục bông Boo Boo thôi, nhớ Boo từng nói cún con này là mấu chốt sau này đó :3 Xem đi, người ta mỗi một nhúm thịt mà người ta là Vip trong truyện đó!

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: The Power Of Lily’S Intuition

Chap 22: The Power of Lily’s Intuition – Sức mạnh linh cảm của Lily.

Người sợ nhện gọi là chứng arachnophobia, người sợ số mười ba là chứng triskaidekaphobia. Em sợ chuối là chứng bananophobia!

Hơi thở mùa thu sắp tàn, những ngày thu đô được phủ trong cảnh sắc mĩ miều sắp tan. Không còn những hôm vòm trời xanh trong trẻo, gọn chút vẩn mây trắng đục như vảy cá. Không còn những cái chao liêng hấp hối giữa không trung của những chiếc lá trước khi tung thân xuống mặt đất. Không còn những con đường đỏ rực lá phong, những đôi tình nhân đầu nhau dạo bước trong làn gió dịu nhẹ, tiếng chân phát ra khiến mấy con sóc nhỏ nhảy dưng, vội leo tít lên cành cao. Đôi mắt lồi tò mò ngo xuống qua tầng lá thưa thớt, miệng còn lau lau nhai quả sồi.

Cuối tháng 11, tiết se lạnh của thu đã tuột dần, nhường chỗ cho những cơn buốt cóng bắt đầu tung hoành khắp Praha. Những kiến trúc đa dạng của thành phố càng thêm lạnh lùng, sắc nét giữa cái rét mướt. Những sớm chớm đông, mặt trời thường ngủ nướng, bình minh đã qua lâu mà nắng mới chịu rón rén vén mây rút xuống thành phố.

Thiên Ly tới lớp trong thần sắc uể oải, bọng mắt cùng quầng thâm như gấu trúc tố rõ sự mệt mỏi, thiếu ngủ. Mãi chiều muộn hôm qua hai mẹ con mới trệt tàu, rồi đánh chén bữa lẩu mà bố cùng bác đã chuẩn bị sẵn. Thiên Ly ăn uống thì nhoi nhoi còn thua mèo, nhưng rất thích hóng hớt người lớn kể chuyện nên cứ bám lấy bàn ăn, đến tận khuya muộn mới lên giường ngủ.

Mẹ thủ thủ dặn Thiên Ly ở nhà nghỉ ngơi một hôm, rồi mẹ dẫn đi mua đồ bơi. Nhưng sáng nay, nhân lúc bố đang chạy thể dục trên máy chạy, mẹ đang chăm chú xem báo mạng, cô lên đi học. Cúp học là điều khiến Thiên Ly cảm thấy khó chịu như có đàn kiến đang mở party cuồng nhiệt trong dạ dày, cô cứ thấy mình thật ghê gớm, hư hỏng như đang bỏ nhà theo trai.

Sau kỳ nghỉ, chả mấy ai muốn tung chăn lăn tới trường, hầu hết đều muốn nằm ườn cạnh lò sưởi, chơi bời nốt tuần. 9A vắng hơn nửa lớp, thế nhưng độ ồn ào, náo loạn thì không hề bị xén bớt. Rõ là một tập thể cực kỳ uy tín và luôn giữ vững phong độ trong chuyện phá phách!

Mấy tiết đầu, lớp giờ trò cùng những chiếc áo hoodies. Căn lúc chuông sắp reo, cả lớp chia nhau đùa sập màn che cửa sổ kín bung, đùa tắt hết bóng điện. Khi giáo viên vào lớp sẽ thấy cả đám trùm mũ kín đầu, gục mặt xuống bàn. Những tiếng ngáy nhẹ phát ra trong bóng tối.

Sau kỳ nghỉ, chẳng mấy ai để ý tới bài giảng, nhất là đám con trai – đầu sỏ của những trò quậy phá. Tên thì kéo zip mũ hoodies lên cao tít, bịt hết khuôn mặt rồi hai tay khua khoảng loạn xạ như zombie. Tên thì mặc ngược áo để mũ xoay ra trước, thông xuống trước cổ như chiếc túi rồi hấn đồ đầy bông ngô trong đấy, bốc ăn nhai tóp tép. Tên thì tu nước ừng ực rồi ợ một tiếng thật to, hoặc tên khác há miệng ngáp, tưởng như con cóc cũng nhảy lọt được trong khoang miệng.

– Này, không ai lôi cổ các em tới đây đâu nhé! Đã đến lớp thì phải chú ý, hoặc ít nhất là nên cư xử lịch sự đi nhé! – Cô giáo ngao ngán nhìn cái lớp đang lộn xộn như hội chợ, lời giảng của cô cứ lọt thỏm trong mớ chuyện phiếm nhăng cuội.

Hay trong tiết khác, cứ một chốc giáo viên lại bắn ra tia nhìn nhắc nhở:

– Sao không chép bài thế Lenka?

– Aw, em đau tay! – Lenka rên rỉ.

– Alex, em đọc to đoạn kia lên nào!

– Không, em đang cực kỳ đau đầu, cực kỳ khó chịu lắm! – Alex từ chối thẳng thừng, tay day day thái dương.

Mặt bàn, nơi để sách vở thì giờ toàn smartphone, laptop, chai Cola hai lít, hộp đựng đồ ăn nhẹ. Đám con trai cứ bấm lia lịa, click chuột nhoay nhoáy rồi to hòng phân bua họ đang chép bài vào máy tính, điện thoại. Tất nhiên, có thần kinh mới tin! Cũng tất nhiên, cả đám chỉ giỏi làm cản trong tiết của những giáo viên dễ tính.

Đến giờ ra chơi lớn hai mươi phút. Cậu bạn Honza thua cá cược trận bóng chày đêm qua bị bắt giả gái. Mà đúng lúc cậu ta lên con rồ nên rất tích cực làm trò. Cậu cởi áo khoác cột quanh đầu thành bộ tóc giả siêu bựa, túm mấy chiếc áo các bạn nữ vắt trên ghế vào nhét làm bầu ngực gồ ghề. Sau đấy nhìn ngấm trong chiếc gương trên bồn rửa tay, cười khà khà:

– To phết nhờ?

Phía sau, đám con trai đang đặt mộng ngồi hấn lên bàn, khoác vai nhau hát rống lên:

– Sex bomb, sex bomb, you are my sex bomb! And baby, you can turn me on, turn me on.

Đám con gái thì hăng hái như các nhà nghiên cứu khoa học mới tùm được người ngoài hành tinh, họ đề Honza ra tô son môi đỏ choét, kẻ mắt đen sì, chuốt mascara cong vút. Honza ngồi ngoan ngoãn như cún cưng, cứ mỗi lần cố ý chớp mắt gọi tình lại ăn ngay cái bạt tai của cô bạn đánh đá nào đó.

Bầu ngực khủng của Honza một lúc lại trụt, thế là cậu ta khủng, quay ra chỉ cô bạn ngực to nhất đám.

– Cho tớ mượn áo ngực của cậu ngay đi!

– Chắc không? Tớ coi ra là cậu phải mặc thật nhá!

– Thôi đi bà nội! – Honza lập tức chối đây đây.

Hai mươi phút sắp trôi đi nhưng cả bọn cứ lừa nhau lừa hội đồng Honza rằng lâu mới hết giờ ra chơi. Cậu ta cứ thế thản nhiên trần truồng, uốn éo trên bàn ” các sếp ” cho cả đám chụp hình tung lên nhóm kín của lớp trên Facebook. Như bao cảnh gây cười hay lặp lại nhưng luôn hiệu quả trong các bộ phim hài, thầy Daniel bước vào đúng lúc Honza đang uốn mông ra phía cửa. Lớp rộ lên tràng cười điên cuồng như giật tung cả phòng học.

– 20 năm sau, khi các em họp lớp. Có thể chẳng ai nhớ Honza là ai, nhưng nhắc tới tên hề của lớp thì ai cũng sẽ ” Ồ, Honza! ” – Thầy Daniel xếp lại đồ đạc lộn xộn do bị Honza khuấy loạn.

– Sao cũng được! Nhưng mà xin phép thầy, em phải đi WC! – Honza xoa xoa lòng bàn tay xin xỏ, đôi mắt tội nghiệp như những chú cún Pug.

Thầy Daniel lo ký sổ lớp, chả thèm liếc Honza, phẩy tay xua đuổi:

– Đi đi. Dù sao em ngồi trong lớp với cái bộ dạng sexy hết hồn đấy thì tôi cũng không giảng dạy được ra trò!

– Hê, thế mới bảo, thầy đại gái!

Trước khi ra khỏi lớp, Honza còn ngoái đầu gửi lại thầy Daniel cái hôn gió. Ra tới hành lang, sợ bị hiệu trưởng tóm cổ, Honza thò đầu ngó nghiêng khắp hành lang, chân đi rón rén như lũ mèo mò đi ăn vụng. Rồi khi bóng cậu đã khuất hẳn, thầy Daniel xúi Lucie... khóa trái cửa lớp.

Ngày thứ sáu hôm sau, chỉ vồn vện mỗi sáu đứa tới lớp. Giáo viên nào ghé tới 9A cũng đều tròn tròn mắt. Cô lịch sử hiền lành đem tới tập tài liệu hay ho cho mấy đứa giết thời gian, nhưng mấy đứa thì lo ngắm soi nhan sắc của người trung cổ. Thầy tin học thì cho chơi điện tử hay vẽ vời thỏa thích. Cô tiếng Đức thì chiều chuộng hỏi mấy đứa muốn uống gì rồi đi pha. Thiên Ly nhâm nhi một tách cà phê Velvet thơm tho như người lớn trong khi cả bọn uống chè.

Tiết tiếng Anh, giáo viên đem cỗ bài dày cộm, chia cho mỗi người mười lăm lá, trên đó là đều danh từ như loài hoa, loài quả, môn thể thao, đất nước hay nhân vật nổi tiếng nào đó. Mỗi lần giáo viên sẽ chia ra một lá bài, mà trên đó là tính từ. Mỗi người sẽ quăng ra một lá bài có danh từ hợp lý với tính từ của giáo viên. Ai hết sạch bài đầu tiên sẽ là người chiến thắng!

Mới đầu cả bọn còn chơi còn từ từ, nhưng sau đấy có kẻ bắt đầu ăn gian.

– Creepy! (Kinh dị!)

Lá bài của giáo viên vừa ngửa ra, lập tức có tên đập bộp trên bàn lá bài của mình, lại còn buông lời cái cười khẩy như danh từ của mình rất đối hợp lý.

– Banana?! Cái gì đây? Chuối mà gây rừng mình cơ à?

Cô giáo loại ngay lá bài nhưng chủ nhân của nó cứ dí tay, giữ nó khur khur trên bàn. Mặt mày cậu bạn rất nghiêm túc:

– Chuối có kinh dị chứ cô! Người sợ nhện gọi là chứng arachnophobia, người sợ số mười ba là chứng triskaidekaphobia. Em sợ chuối là chứng bananophobia!

Người này chơi đùa thì người còn lại sẽ ăn theo. Khi lá bài ” LAZY ” lật ra thì Anna ngửa ra lá bài là Mark Twain, nhà văn bất tử luôn hoàn hảo trong viết lách, nhưng cuộc đời là chuối hỗn độn.

– Mark Twain lười? Cô không nghĩ thế đâu Anna! – Cô giáo nhăn mày phản đối.

– Có mà! Ông ấy chỉ ngồi viết thôi! – Anna nhún vai tinh bơ. Đã có lần cô bạn từng tuyên bố rằng, tốt nhất là đừng ai đại dột gân cổ cãi cọ với mình. Nhất định thua.

Mấy đứa được phép tự quản trong tiết cuối, bốn mươi lăm phút trôi vèo chóng vánh trong tiếng nhạc râm râm. Cả bọn đồng thanh đếm to từng cú nhích của kim giây đồng hồ rồi ngay lúc chuông reo, cả đám chạy ào khỏi lớp. Lúc bọn con trai đá dép đi ở trường khỏi chân rồi nhanh chóng xỏ giày, khoác ba lô rào bước khỏi phòng thay đồ thì bị Anna kéo giật lại.

– Hele, vy svině, kampak tak všichni spēcháte? (Ê mấy con lợn, đâu mà các cậu cuống cả lên thế?)

– Domů, ne? Blondýnka pořád se zeptat na blbou otázku! (Nhà chứ đâu! Tóc vàng hoe luôn hỏi những câu ngớ ngẩn!)

– Copak domů? Budete asi sedět u počítače a čumíte na porno, že? (Nhà làm gì? Chắc các cậu sẽ ngồi ôm máy tính và xem phim khiêu dâm chứ gì?) – Anna khoanh tay như biết tông mọí thứ.

– No a co? (Rồi sao?) – Một cậu bạn cũng khoanh tay, mặt nhon nhon.

– Shut up! – Anna trừng mắt quát, khoát tay ra lệnh – Jdem na Mekáce. (Chúng ta đi McDonald’s.)

Chưa đề mảy múa ý kiến, Anna đã một tay khoác đứa này, một tay nắm áo đứa kia xềnh xệch lúi đi. Mãi một lúc mới ngoảnh lại hỏi Thiên Ly đang cột giây dầy phía sau:

– Okey, zlatíčko? (Được không cung?)

– Jak chcete, mě je to jedno. Dám na vás! (Tớ sao cũng được. Tùy các cậu!) – Thiên Ly tỏ ra rất dễ nuôi.

Cả nhóm tới McDonald’s còn tút điện thoại gọi thêm đồng bọn, lập tức đám trốn học giờ hơn hờ kéo tới. Suốt bữa ăn, Thiên Ly không tài nào để ý tới những câu chuyện rôm rả của cả bọn. Cô cứ có cảm giác một chuyện khủng khiếp đang xảy ra, cô còn hình dung ra chiếc di động của mình đeo kêu réo liên tục dù sáng nay cô để quên ở nhà. Con sốt ruột ôm bữa lấy khiến Thiên Ly bỏ dở cuộc chơi máy nhảy Auditon cùng lớp.

Hóa ra chẳng có gì ghê gớm, mẹ Thiên Ly thì rút bằng lái ô tô... lần thứ ba!

Nhưng đến nửa đêm, Thiên Ly bỗng choàng tỉnh khi mơ thấy một con búp bê đầy máu me treo lơ lửng trước mặt. Linh cảm lúc chiều lại ập tới. Cô kiểm tra di động của mình, tin nhắn mới nhất là từ Pink, anh dặn cô không cần lo lắng, chiều thứ bảy tự anh sẽ đưa cô đi thăm bà Sussan. Như có một giọng nói ma quái xui khiến, Thiên Ly sờ tới di động của Jay. Cô lấp lại chiếc sim đã được giấu sau nắp di động.

Máy mới khởi động lại, tiếng báo cuộc gọi nhờ lẫn tin nhắn vang lên liên hồi, thanh âm gấp gáp cửa nát đêm tĩnh lặng. Thiên Ly giờ tin nhắn nhận được gần đây nhất là từ chiều muộn, đúng khi cô bế vội vã chia tay bạn. Từ Natalie.

” Jay, em đâu? ... ”

Thiên Ly nhúu mày giờ tiếp tin nhắn trước đó, lần này cô cô kinh hãi bịt chặt miệng.

” Hấn muốn giết chị. ”

:) Natalie bắt đầu bước vào vị trí. Là nhân vật không có mối liên quan tới bất kỳ nhân vật nào khác trong truyện, ngoài Jay. Nhưng chỉ thế, cũng đủ làm cả truyện lao đao. :)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: The Stupidity

CHAP 23: The stupidity – sự ngu dốt

Bitch, please! Lý lẽ của bọn đầu rỗng luôn hoành tráng, vượt sức tưởng tượng của nhân loại! Đòi co với chúng thì chính cậu đã tự văng mình khỏi ô tính từ ” thông minh ” rồi. – Jay nhấc hộp sữa mát cạn ngậm cuối, reo lên lạnh tanh – Chúc mừng, đồ đàn!

Tháng cuối năm oanh tạc Praha bằng những cơn gió lạnh run lao khắp nơi như những con thú dữ bứt mình khỏi dây xích sau bao năm bị giam cầm, không ngừng làm huỷ hoại những ngọn cây. Bầu không khí lạnh co lại như mô hình đang bị bóp méo bởi bàn tay khổng lồ ngổ nghịch. Những câu chuyện trong thành phố luôn xen thêm câu nói ” tuyết năm nay rơi muộn “.

Nửa đêm của Praha luôn là sự đối chọi đẹp đẽ giữa những mảng sáng tối. Nơi thì cả dãy phố tối thui, cửa sổ đóng kín mít, chìm trong giấc ngủ ngoan. Nơi thì đèn sáng trưng, nhạc nhõa xập xình. Khoảng trời chỗ này là màn đêm đẫm đầy những đốm sao sáng, khoảng trời chỗ kia là sự rục rờ của pháo hoa nổ tung bùng.

Ngày đêm có thể bị đảo lộn. Con người luôn mâu thuẫn như thế, họ chuyện đặt ra quy định nghiêm ngặt rồi lại lén phá vỡ, luôn lách chướng như những đứa trẻ hư.

Trong một góc bé xíu của Praha, trong một khu chung cư cao cấp gài đầy camera, trong một căn hộ còn sáng đèn, trong một gian phòng khách rộng rãi tăn lãn hơi ẩm áp, một chàng trai trong bộ đồ ngủ hồng đang nằm khểnh trên chiếc sofa Tetris độc đáo, đôi chân lười biếng bắt chéo nhau, mấy đầu ngón chân nhun nhún đầy thư thái. Anh đang tò mò ngắm trí trước mặt, mắt lướt sơ sài qua những hình ảnh như đứa trẻ nít đọc truyện tranh.

Gần đó.

Trên nền nhà dăng đầy nhóc những xấp giấy tờ, cạnh chiếc bàn ngập ngụa chồng sách dày hàng trăm trang, cuốn gấp, cuốn dở tứ tung. Cạnh một chiếc laptop đang gấp im lìm, kê một đĩa cherry đỏ mọng, kê một hộp sữa tươi cấm dở ống hút, một chàng trai mặc áo len xám đang ngồi khoanh chân trên nền gỗ,

bận rộn học tập rất chuyên nghiệp. Mắt đang liếc cuốn này, tay đã vội giữ cuốn kia, vừa đặt chiếc bút high-light xuống, đã vội cầm bút bi ghi chép láu liến. Anh là điển hình của những con nghiện kiến thức!

Thi thoảng, anh thư giãn trong mấy giây chớp nhoáng bằng cách bẻ tay răng rắc, duỗi chân hoặc mút sữa.

Kim đồng hồ nhích qua số mười hai. Pink quăng cuốn tạp chí sang một bên, che miệng ngáp dài. Anh mệt rũ rượi nhưng chưa thể chợp mắt. Jay học bài ngay cạnh bên nên anh cứ ngó một chút, liếc một tý thành ra thức đến tận bây giờ. Từ hôm bà Sussan nằm viện, anh đã cùng cục cưng của Jay, tức con heo trá hình cún Boo Boo sang nằm vạ nhà Jay. Vật vãnh ấy mà!

Hết nhìn Jay, Pink chuyển mắt sang Boo Boo đang cuộn mình ngủ khi trong nệm, miệng còn cắn chặt chiếc kẹo mút bằng bông. Đây là nhà Daddy, là thiên đường cho Boo Boo thỏa thích lăn lộn. Mới ở đây có mấy ngày xó xỉnh nào cũng nhoe nhoét đồ chơi của Boo Boo. Đi đứng cẩn thận cỡ nào cũng dẫm phải quả bóng nhựa hay khúc xương cao su nào đó. Ở nhà bà Sussan, Pink đã nghiêm trị, dạy dỗ Boo Boo nghịch ngợm xong phải tha đồ về rửa đựng đồ chơi, nhưng ở đây, Boo Boo cậy thế được Daddy nuông chiều nên đâm ra bỗ láo. Thậm chí thích đầu tè đó. Quát Boo Boo thì Jay quát anh, phét mông Boo Boo thì Jay bóp cổ anh. Bực mình, anh kệ xác hai bố con nhà kia biến đây thành đồng bừa bọn.

– Này!

– Hm?

– Lúc chiều heo con chết toi gặm nát đôi giày Nike trắng của cậu đấy!

Jay gật đầu qua loa nhưng chốc sau lại quay phắt người, lừ mắt lờm Pink tóa lửa:

– Không cho cậu gọi con tớ là heo chết toi! Bé nó xinh tươi thế kia cơ mà!

Pink khinh ra mặt sự bênh vực Boo Boo chăm chấp của Jay và cách ảo tưởng thái quá về một con cún bụng to tướng, chân ngắn tũn. Anh bốc quả cherry bỏ vào miệng, tiện tay luồn qua tóc Jay, thông báo:

– Tóc cậu phai màu rồi này.

– Kệ nó.

Jay nghiêng đầu, tránh cái động chạm của Pink. Anh ghét bị sờ tóc.

– Nhuộm đỏ tiếp chứ?

– Im miệng thôi Pink!

Jay nạt. Anh chúa ghét bị làm phiền lúc học tập.

Hiu hiu ngủ một giấc khá lâu, Pink thức dậy thấy Jay đã tắt đèn bàn, chỉ còn ánh sáng xanh nhạt hắt ra từ màn hình máy tính. Jay đang đọc một bài blog dài ngoằng với cái cười khẩy. Pink tò mò nhòm dậy, thò đầu qua vai Jay xem xét. Oh! Một thanh niên thất nghiệp phàn nàn người nước ngoài cướp hết công ăn việc làm, sau đó cả đồng người khác hòa theo đồng tình, rất mùi kỳ thị chủng tộc.

– Bớ khi! – Jay cáu điện.

Roi vào ống cống bốc mùi còn dễ chịu hơn đụng độ một thằng ngu.

– Cậu không định bình luận gì à? – Pink dụi mắt.

– Tớ không muốn làm càn ở lãnh địa của những kẻ dần thối. Thường thì, băng đảng do thằng ngu chỉ huy thì đông thành viên nhất. Cãi cọ với những đứa ngu cũng như tự chứng minh mình ngu thôi!

Pink đồng tình, nhưng vẫn hùng hổ chồm người tới bàn phím.

”Yeah, a foreigner stole your job. You live in your own country, speak your motherfucking native language and graduated from high school or GED. But you let someone without money or language steal your job. You are shit.”

”Ừ phải rồi, người nước ngoài cướp công việc của mày. Sinh sống tại đất nước của mình, nói tiếng mẹ đẻ và tốt nghiệp từ đại học hoặc phổ thông. Nhưng lại để người không có tiền bạc, mù tịt ngôn ngữ cướp mất công việc thì mày là bãi phân.”

Gửi xong bình luận, Pink hả hê cười:

– Phải thế chứ! Ít ra cũng phải bắt chúng ngậm miệng.

– Bitch, please! Lý lẽ của bọn đầu rỗng luôn hoành tráng, vượt sức tưởng tượng của nhân loại! Đòi co với chúng thì chính cậu đã tự văng mình khỏi ô tính từ ” thông minh ” rồi. – Jay nhấc hộp sữa mút cạn ngậm cuối, reo lên lạnh tanh – Chúc mừng, đồ đàn!

Gần ba giờ sáng. Jay sập nắp laptop, mò tới chiếc nệm bông mềm mại cạnh đầu điện tử. Anh quỳ hẳn trên sàn, dí mũi vào lớp lông xù thơm tho của Boo Boo rồi đi tắm rửa. Anh chưa kịp đặt chân ra khỏi phòng khách, chợt nghe tiếng gọi giật.

– Gã điên đó lại đánh Natalie!

Lúc Jay ngoảnh đầu, Pink đang nằm quay lưng về phía anh, thở đều đặn như còn ngủ rất say.

Khép cánh cửa phòng bệnh bà Sussan lại, Thiên Ly đứng bấu tay vào quai túi xách, chờ Pink vạch ra kế hoạch tiếp theo. Cô theo anh tới đây chơi với bà Sussan cả chiều, chỉ mới vừa nãy bà ngủ thiếp, hai anh em mới lĩnh đi.

Pink nhìn dãy hành lang vắng ngắt, đeo đuổi suy nghĩ nào đó. Thiên Ly ngẩng đầu nhìn Link, cố bám theo suy nghĩ của anh. Rồi bỗng nhiên, một tay Pink siết túi đựng guitar, một tay kéo tuột Thiên Ly:

– Đi, anh dẫn em đi gặp Natalie.

Khoa hồi sức.

Một cô gái đang nằm nghiêng người ngắm những mảnh vỡ hoàng hôn rơi dần ngoài cửa sổ, mái tóc hạt dẻ rồi bời xỏa tung trên gối. Bờ má trắng trẻo lưu những vết thâm tím, khoé mắt dán băng cứu thương, khoé miệng rách rỉ máu – dấu vết rõ ràng của cuộc bạo hành.

Da Thiên Ly sồn nhe.

Pink tháo túi guitar dựng kê tường, nhấn Thiên Ly chờ anh bên ngoài. Cô thở phào, đỡ một phen lúng túng. Cô không quen Natalie, lại càng sợ chị xấu hổ khi bị cô nhìn thấy trong bộ dạng thê thảm. Dù sao chị cũng không biết loạt tin nhắn cầu cứu đều do Thiên Ly nhận.

– Chào Sýkora!

Natalie gượng người dậy, nhoen cười khó khăn với người mới đến. Pink chỉ lạnh nhạt ” ừm ” một tiếng, như đem nguyên cái hàng rào chắn trước người. Anh luôn ghét Natalie ra mặt! Chẳng phải vì chị ta thường trang thủ quần lấy Jay như vô số người đẹp khác, mà do chị ta luôn ném cho Jay những cục rắc rối to đùng, còn Jay thì chưa bao giờ phớt lờ Natalie như những người tình khác.

Đôi mắt Natalie buồn man mác như gấn măng trời thu âm đạm, chị rầu rĩ:

– Jay không đến cùng cậu à?

– Sao phải đến nhì? – Pink nhướn mày.

Natalie chẳng lạ gì thái độ cáu kỉnh của Pink, chỉ lắc đầu cười ngớ ngẩn:

– Chỉ không nghĩ Jay không thương chị nữa.

– Đẹp đi. Jay có cuộc sống riêng của cậu ấy, không phải sọt rác mà đi hốt mớ phiền phức của chị. – Pink nổi đóa – Filip đấy, pháp luật đấy, chị nhất định phải cố ý kéo Jay vào đến mức lấy mạng sống ra hù? Ấu trĩ!

Natalie không chối cãi. Cô bé tắc ôm mặt:

– Chị không dứt ra được. Chị luôn đợi cậu ấy, kể cả cậu ấy có chúc chị ngủ ngon khi đang âu yếm người khác, chị cũng không muốn buông cậu ấy ra.

– Khôn ngoan lắm, Natalie! – Lời của Pink nhẹ tênh như gió – Chị luôn biết mình là ngoại lệ đặc biệt của Jay. Tôi khuyên chị, nếu quyết định chờ đợi thì cứ lặng lẽ thôi, đừng đại dốt lấy gã khác ra làm cú ép tâm lý. Cậu ấy còn chưa yêu thương chị đủ nhiều để ghen tuông, giành giật. Chị cứ thế sẽ vô nát thanh xuân của mình đấy.

Natalie cắn môi, thàng thót.

Khi Pink bước ra, vừa hay thấy Jay đang đi tới, khựng người trước cô bé đang đứng tỳ sát lưng vào tường:

– Em ở đây hay thế?

Cô bé ngẩng đầu, ném ra cái nguyệt sắc lém rồi lạnh lùng vươn tay, thả vào túi áo Jay chiếc di động của chính anh. Sau đấy cô bé quay phắt người bỏ đi trước nét mặt khó hiểu của cả hai chàng trai.

lâu lắm rồi mới post vị rõ = Cảm thấy tốc độ viết của mình càng ngày càng rùa bò :(

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: The Italian Man

Forse non potete fidarvi di questo, ma poiché Natalie era in rapporto con te, non ho mai sonno con lei! (Có thể ông không tin, nhưng từ lúc Natalie quen ông, tôi chưa ngủ cùng cô ấy lần nào!)

Những mảnh vỡ tích dương nhỏ vụn dần lui hết xuống lòng đất. Giống lọ mực bị đánh rơi, sắc đậm loang lổ đỏ dần đều từ trên những tòa chung cư cao ngất rồi rớt xuống những bãi đất trống trải. Vị đêm rét công vương vít khắp không gian. Gió thốc qua những ngõ vắng trống trải, rồi bầu vịu lên từng ô cửa đã đóng kín mít.

Căn phòng ngủ bị bỏ bê đến bộn bừa, nhàu nhĩ. Chất còn nồng nặc xốc lên từng hồi. Đồng lon bia rỗng nằm lẫn lóc, nhỏ ra những giọt vàng sẫm dính bết xuống thảm, bốc lên thứ mùi khó ngửi bện chặt cùng mùi khét rẹt của thuốc lá.

Lò sưởi tắt ngúm. Gã đàn ông ba lăm tuổi nằm co trong chăn bông, thở nặng nề, cổ họng khản đặc ho khan từng cơn. Gương mặt gã hốc hác, hõm má sâu hoắm hết khối thịt bị khoét dần sau những ngày nốc bia rượu triền miên. Gã rên như con thú bị trúng tên.

Chợt một chuỗi âm thanh kéo tới. Tiếng chìa khóa tra vào cửa, tiếng bước chân chậm rãi dần tiến vào, tiếng mở cửa phòng ngủ, tiếng bật công tắc điện. Sau cái ” tách “, ánh đèn sáng trưng lập tức ngtr trị gian phòng, liếm láp mí mắt người đàn ông. Gã bừng tỉnh, hé hé mắt nhìn người thanh niên đang đứng giữa căn phòng, đáng cao lớn trút ra sự áp chế.

Con hoảng hốt vội vô chộp lấy gã, nhưng mau chóng bị diệt khẩu bởi những phần nộ tích tụ nhiều ngày qua. Gã xốc chân ngồi dậy, chào vị khách mới đến bằng cái nhếch mép khinh miệt rồi vội lấy hộp thuốc đầu giường, châm một điếu. Gã bình thản nhìn người thanh niên qua làn khói lượn lờ, thái độ bất cần đầy chọc tức.

Jay không dễ bị lừa bởi mảnh khỏe cũ rích. Gã muốn trêu mếu diên của anh, để anh khùng lên động tới móng tay gã, lập tức gã sẽ vin có kiện ngược lại! Một sinh viên luật xuất sắc mà dễ bị qua mặt thế thì quá là sỉ nhục ngành giáo dục. Anh búng cho gã cái lừ mắt rồi vạch tú quần áo, giặt hết đồ nữ vứt xuống chiếc va li đã mang tới sẵn. Động tác nhanh lẹ như muốn mau chóng rời đi trong cái búng tay.

– Đồ lót cô ta dưới kia! – Gã dùng ngón chân chỉ chỉ ngăn tủ.

Jay liếc gã bằng nửa con mắt coi thường, anh khề lắc đầu như ông bố nhìn đứa trẻ phá phách. Gã đang khoe gã thân mật Natalie thế nào, muốn anh ghen lồng lộn cơ đấy? Thần kinh nặng!

Thái độ phớt tỉnh của Jay khiến gã chán làm trò, ngồi quan sát anh tí mĩ như đang nghiên cứu một bức tranh trừu tượng. Nhoáng qua đã thấy Jay là người có tiền đồ, không tầm thường. Hắn trẻ trung, hấp dẫn. Thảo nào mà người đàn bà kia nằm cạnh gã còn nhớ nhung hân hạnh đêm.

Lần đầu tiên gã gặp Natalie là tại quán bar ” Phù thủy ” nổi danh, ngay trong tuần đầu tiên gã được công ty cử sang Praha công tác. Đêm ấy, người phụ nữ tóc nâu nhảy nhót giữa sàn rất hấp dẫn cánh đàn ông. Vô số con mắt hau háu đổ dồn tới như muốn nuốt chửng từng đường cong của cô. Lăm kẻ nhảy ra tán tỉnh Natalie nhưng mắt cô chỉ lia tới người thanh niên đang nhấp nháp rượu tại quầy bar. Đến lúc cô gái bị tên dê xồm vỗ mông đầy khiếm nhã, người thanh niên kia sầm mặt bước tới lôi tuột cô khỏi sàn nhảy, quát nhẹ:

– Chơi đủ rồi, Natalie!

– Kệ tôi! Đi mà chăm sóc mấy cô bồ trẻ của cậu ấy Jay!

Dứt lời, Natalie giăng mạnh tay khỏi người thanh niên rồi cầm ly rượu vang đỏ bước tới góc khuất gã đang ngồi. Natalie đã ngà ngà say, cô nằm gục trên bàn, chán nản quan sát Jay đang mãi ôm ấp một cô nàng tóc đỏ rực. Khi gã ôm Natalie đi, người thanh niên cũng chỉ buông theo cái nhìn nhàn nhạt.

Ba tháng ở cùng Natalie, gã mới lý giải thái độ của Jay. Hắn biết rõ trái tim Natalie tôn thờ hân như đứa con chiên ngoan đạo. Dù ở đâu và với bất kỳ ai, Natalie cũng thuộc về hắn. Kẻ nào cũng chỉ là nơi bến tạm bợ của Natalie. Cho nên, hắn chẳng thêm níu giữ. Điều khiến gã sôi máu hơn cả là ngay Natalie cũng không đếm xỉa tới cảm giác của gã hắn. Rồi cả hắn lẫn Natalie đều không thêm coi gã ra gì, thần nhiên hện hò.

Gã được giáo dục cẩn thận từ nhỏ. Chưa khi nào nghĩ sẽ đánh phụ nữ dù chỉ bằng cành hồng, nhưng bị Natalie dắt mũi, gã đã đánh mất nhân tính. Giống kẻ máu lạnh dùng thất lung đánh Natalie toi tã, rồi chửi bới, lăng mạ cô thậm tệ. Hôm trước gã còn lòi súng dọa giết Natalie, cô ta chả sợ, thách ngược lại gã. Thế nhưng sau đấy lại làm trò yếu đuối với hắn.

Lúc Jay đến bàn trang điểm dọn mỹ phẩm, gã bắt đầu chùi rửa bằng tiếng mẹ đẻ của nước gã: tiếng Ý. Gã nghiêng rãnh, chùi Natalie là con đàn bà phóng đảng, lăng lơ. Chùi Jay và Natalie là đôi nhân tình khốn nạn, con của hai người sau này nhất định sẽ dị dạng, thiếu năng.

– Zitto! (Câm miệng!) – Jay nện mạnh nắm đấm lên bàn, ánh mắt nhìn gã vẫn tờ máu.

– Ue, goonbah! Se intendi uccidermi, ti conviene farlo subito. (Đây người anh em! Nếu mày muốn giết tao thì tốt nhất là ngay lúc này!)

Gã cười sảng sặc đầy thách thức, nhưng nụ cười tắt dần khóe miệng dưới cái nhìn lạnh lẽo của chàng trai. Rồi bỗng nhiên, gã ôm mặt khóc òa bất lực như đứa trẻ, có lẽ do sắp phải hầu tòa, mất trắng sự nghiệp gây dựng bao năm. Jay nhìn gã thật lâu, bỗng nhận ra những giọt nước mắt đó là vì gã đã lỡ yêu Natalie.

Jay dọn đồ đạc xong xuôi, lúc ra đến ngưỡng cửa, anh chợt đứng lại, cất giọng nói nhạt:

– Forse non potete fidarvi di questo, ma poiché Natalie era in rapporto con te, non ho mai sonno con lei! (Có thể ông không tin, nhưng từ lúc Natalie quen ông, tôi chưa ngủ cùng cô ấy lần nào!)

Gã ngó người, nhìn theo bóng Jay xách chiếc va li sắp khuất khỏi phòng ngủ. Đột nhiên gã nhảy xuống giường, giật vội chiếc thắt lưng nơi móc áo rồi lao ra quảng qua cổ người thanh niên, siết mạnh.

Buổi đêm, nhiệt độ tụt xuống tận âm 25°C. Cái rét căm căm tựa lưỡi dao lam mảnh muốn lóc từng thớ thịt. Đường đi như đóng lớp băng. Một chiếc xe đồ xích trước đồn cảnh sát, Filip đẩy cửa bước ra, nghiêng đầu nói với tên quấy rối bị còng tay đang ngồi ghế sau:

– Mời anh ra!

Tên đó nhỏ nước bọt. Tức thì, Filip ghì cổ áo hắn giăng ra khỏi xe, lên gối thúc một phát giữa bụng khiến cơ mặt hắn co rúm. Lũ lì lợm! Định cười đầu ai? Cảnh sát lịch sự, không có nghĩa là khúm núm, sợ sệt chúng.

Filip giao hắn cho đồng nghiệp, vui vẻ tan ca. Tối nay anh đến nhà hàng mới khai trương của nhà Tú Chi. Theo tin tình báo của điệp viên Thiên Ly thì mấy hôm nay, cả hai chị em đều lảng vảng tới nhà hàng. Filip vừa huyết sáo vừa cạo lớp băng đóng trên cửa kính, bỗng liếc thấy gương mặt u ám phản chiếu trên kính chiếu hậu. Anh hỏi:

– Sao lại tạt qua đây thế?

– Dầu thú.

Tay Filip khựng lại, anh quay phắt đầu, hoảng hốt:

– Cậu nói gì?

Jay ngoảnh mặt, tránh đôi mắt chết trân của người anh họ. Anh nói như phả hơi vào không khí:

– Filip, em giết người rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bunny Ears

Chap 25: Bunny ears – Tai thỏ

” Okay ” cũng là dạng câu hỏi yes-no đấy người đẹp! – Jay lắc đầu, làm bộ rất ư ngao ngán trước học vấn của ngài cảnh sát trẻ rồi thông thả quay người đi lấy xe.

—

Lời tuyên bố gọn lỏn của Jay như gã đồ vật hung hăng quật ngã Filip khỏi sàn đấu. Anh điếng người, mắt tê cứng, đôi đồng tử rúm ró kinh hãi, chiếc cạo tuyết rơi đập khỏi những ngón tay bất động. Dẫn bót con hoảng loạn, anh gằn chặt giọng run run:

– Cậu đùa... phải không?

Jay lặng lẽ lắc đầu, thở ra một hơi mệt mỏi. Mũi giày chéch hướng cửa đồn cảnh sát định nhắc đi thì tay bị Filip tóm chặt. Ánh mắt Filip rơi xuống đôi găng tay đen dất trong túi áo khoác Jay, nét mặt đanh cứng bỗng bình tĩnh lạ kỳ:

– Nhớ kỹ xem, có để lại dấu vân tay không?

– Anh sẽ giúp em trốn tội à?

– Sẽ! Bằng mọi giá! – Filip dứt khoát bỏ, mỗi chữ đều có sức nặng như nhát búa bổ củi của tiểu phu.

Tia sáng xanh giãn ra nơi đáy mắt trông rỗng như sắp giải tán một trò đùa. Một giây, hai giây, ba giây... đột nhiên Jay gặp người cười lớn, đập nát bầu không khí căng nghẹt chỉ trong cái búng tay.

Filip sững sờ, cosplay pho tượng điêu khắc. Anh không kịp thích nghi, giống người sắp chết đuối, lòng bàn chân đã chạm đáy sông bỗng được vớt lên bờ. Mắt Filip dần linh hoạt trở lại, anh cúi đầu, xô mạnh Jay một phát lúc cậu ta còn đang cười thô bạo. Anh luôn bị cậu em ranh mãnh chơi khăm, lừa đảo ti ti lần nhưng cứ là ” nạn nhân VIP “. Số kinh nghiệm đúc kết được đã quá lạc hậu khi cậu ta luôn ngẫu hứng bày ra những trò mới quái ác.

Nếu lừa đảo là nghề nghiệp hợp pháp, Jay chắc chắn sẽ giàu sụ.

Người được mùi Filip sắp đi ăn tối, Jay đang đói meo lập tức bám ngay theo. Trước cái nhìn truy hỏi khó chịu của Filip, anh thuật lại qua loa chuyện gã bỏ cũ

Natalie nổi điên tấn công anh như bò tót húc đầu vào tấm vải đỏ. Gã đã quá kiệt sức sau những ngày nhậu nhẹt vô độ, Jay không cần tốn hơi. Chỉ đẩy nhẹ gã đã ngã dúi.

– Anh cảnh cáo cậu! Cậu ra trường sẽ là luật sư, đại diện cho luật pháp. Cậu nên tự biết vai trò, trách nhiệm của mình. – Filip lấy giọng bẽ trên ra giáo huấn – Đừng bao giờ tùy tiện! Kể cả một chiếc đèn đỏ cũng không vượt!

Được phổ cập lại kiến thức cơ bản về giao thông, Jay đắm chiều nhìn bầu trời tối om như đang đeo đuổi một suy nghĩ to tát. Anh sờ cằm, tư lự:

– Liệu nhà hàng Do Do có phở cá không nhỉ?

– Ê, Jay! Anh đang nói chuyện nghiêm túc với cậu. Hơn nữa, cô ấy là Dominika. – Filip sầm mặt, quăng ra cái liếc xéo sắc lém – Do Do cái đầu cậu!

– Anh học hành chán phèo! – Giọng Jay sắc mùi mĩa mai, miệt thị – Vừa rồi là dạng câu hỏi yes-no, chỉ cần gật hoặc lắc đầu. Anh không cần diễn đạt anh đang làm gì và giới thiệu tên của cô gái anh thích. Okay?

Filip bị mớ lý lẽ chặn họng, như miệng bị tọng miếng đùi gà quá khổ. Anh ngắc ngứ một lúc rồi chỉ thẳng mặt Jay, gắt:

– Cậu là đồ chết dẫm!

– ” Okay ” cũng là dạng câu hỏi yes-no đấy người đẹp! – Jay lắc đầu, làm bộ rất ư ngao ngán trước học vấn của ngài cảnh sát trẻ rồi thông thả quay người đi lấy xe.

Nhìn theo bóng lưng vênh vác, chân Filip ngứa ngáy, khao khát xông phi một cú. Jay đã muốn đẩy ai sẩy chân vào vũng nước, biết điều thì cứ chịu ướt bản gấu quần. Còn nếu chống cự, cử cái, người đó sẽ bị Jay ghi đầu xuống tận ống cống.

Đếm lùi tất cả số ngón tay lẫn ngón chân thì ra số ngày giáng sinh sắp đáp xuống, ngày lễ lớn nhất của đất nước hình da cừu. Ban ngày, Praha chan hòa ánh nắng chiếu từ mặt trời mắc kẹt trên ngọn phong trơ trụi. Ban đêm, Praha tựa viên kim cương sáng lóa với hàng tỉ bóng đèn lấp lánh khắp nơi. Đường phố giăng đèn nháy lấp lánh theo từng sắc màu như tắc kè, từng hình thù. Đèn màu mè treo ngợp trời, từng đoàn xe như lướt đi trên dòng sông ánh sáng. Những hàng cây bên đường được trang trí cầu kỳ, đẹp đẽ. Ánh sáng soi khắp nơi, từng nhánh cây, ngọn cỏ cũng nhấp nháy như những con đom đóm.

Praha đang đón giáng sinh, bầu không khí tung bừng như một giai điệu vui tươi. Không một góc phố ảm đạm, không một chiếc ghế đá ảm rù.

Nhà hàng nhỏ ộp kính trong suốt nằm cuối phố, phả ra thơm phức mùi ẩm thực châu Á. Trong buổi tối rét cắt da thịt, gió thốc kinh hoàng, quán nhỏ ấm áp có chút diệu kỳ, huyền ảo như chiếc bẫy do hồ ly tinh hóa phép trong các câu chuyện cổ tích.

Hai vị khách đẩy cửa bước vào, đem theo chút công rét bên ngoài. Một cảnh sát trẻ bánh bao trong bộ cảnh phục đen, một chàng trai trẻ ăn mặc theo phong cách thể thao, cá tính. Anh khoác chiếc áo đồ nhẹ tên chất thermo giữ nhiệt, phối cùng đôi giày thể thao đồ dây trắng.

Họ chọn chiếc bàn cạnh cây thông trắng đang trang trí dở, họ thông thả treo áo khoác lên móc gỗ. Ngồi vào bàn, Filip đảo mắt nhìn sơ khắp quán, tìm kiếm người trong mộng. Không thấy, anh giờ menu ra xem. Chưa ngồi vào bàn, Jay đã nhìn sơ khắp quán rồi máy móc nhẩm tính lãi suất, doanh thu.

– Buổi tối tốt lành! Hai vị dùng gì ạ? – Một cô gái Việt nói tiếng Séc lưu loát, nhoeo cười nhả nhặn.

Filip chỉ thực đơn, nhưng chưa kịp cất lời đã bị giọng nói khác cắt ngang.

– Cảm ơn! Bọn tôi đợi Lily!

Jay đáp hết sức tự nhiên, thốt ra cái tên Lily cũng cực kỳ mềm mại, cứ như chủ nhân của cái tên đó rất thân thiết với anh.

Cô nhân viên cười tủm tỉm quay đi, thì thầm gì đó với Thiên Ly còn đang tiễn đám bạn cùng lớp. Cô bé nhìn sang phía chiếc bàn cạnh thông trắng, ánh mắt dán lên người cảnh sát trẻ thì tản ra làn hơi nồng ấm, dời sang chàng trai kế bên thì lập tức nguội lạnh như vốc nước nóng đột ngột bị hắt xuống tuyết.

Trong số nhóm bạn Thiên Ly, có cô bé tóc vàng cười toe toét, tới tấp với Jay. Nếu như không có cậu bạn kéo đi thì chắc cô bé kia sẽ như con lốc sà tới Jay. Ôn Chúa, anh có trí nhớ đỉnh, nghĩ ra ngay đã từng gặp mấy đứa nhóc lâu cá này trong ngày hội ” Hành tinh muôn màu “. Nếu không, Jay sẽ phải nặn óc suy ngẫm, anh từ khi nào lại thiếu gái đến mức cấp kè với cả bé gái dưới tuổi vị thành niên.

Hứng xong nụ hôn má tạm biệt ướt choẹt của Anna, Thiên Ly mới tiến đến bàn Filip. Cô cố tình đóng đinh ánh nhìn tươi tỉnh lên mỗi mình Filip, còn Jay thì cứ cố ý vuốt ánh nhìn lộ liễu từ đôi giày ankle nâu sữa tới mái tóc đen dài của cô. Lấy khung điểm 10, Jay chấm điểm 6 cho gu ăn mặc gọn ghẽ, xinh xẻo nhưng nhạt nhòa. Và điểm 0 cho dáng người... chẳng tồn tại một đường cong.

– Anh à, chị Tú Chi đi tập tiết mục giáng sinh rồi! – Thiên Ly ái ngại khi đưa tin hệt.

Filip cười xòa, chẳng chấp chuyện bé tí tẹo. Mục đích chính của anh là thưởng thức món châu Á, chứ không phải sẽ vô vậ tán tỉnh cô gái anh thích ngay tại đây. Thay vì Thiên Ly, nếu bây giờ Tú Chi đứng cạnh thì anh cũng chỉ chia menu ra, chọn món miền trộn trông tuyệt cú mèo.

Ghi xong món Filip chọn, Thiên Ly không ngần đầu, từ chất giọng bé ngoan lễ phép đổi nhanh sang một tông giọng xa cách, thờ ơ:

– Còn anh?

Jay làm cử chỉ tay rất nhanh, vừa bắt mắt vì cá tính, vừa churóng mắt vì pha chút kiêu ngạo, thói của dân lăm tiền.

– 24 mì xào và 33 bún thang?

– 33 và 54 phở cá. – Jay lặp lại một trong những cử chỉ vừa nãy, giờ hai ngón tay lên, vẩy khề như tai thỏ – Không phải số 2, này là số 5 La Mã.

Thiên Ly bực tức gạch bỏ con số sai. Cô lừ mắt:

– Anh rảnh rồi không có nghĩa là người khác thừa thời gian. Quán mở ra không phải chỉ bán cho mỗi anh đâu nhé!

Jay hạ đôi chân đang bắt chéo, anh cười với Thiên Ly, cô bé luôn cư xử với anh như nhúm không khí ô nhiễm được thải ra từ xí nghiệp nào đó:

– Thấy quý cô luôn cáu kỉnh khi gặp tôi, trêu chút thôi.

– Không vui! – Thiên Ly gật phắt, trừng mắt hỏi – Giờ anh ăn hai suất đúng không?

– Vâng! – Jay gật gật, vẻ mặt ngoan ngoãn như cậu bé con.

– Anh đừng có phí phá, thực phẩm châu Á rất đắt đỏ. Mà không ai thèm ăn đồ thừa của anh đâu.

– Biết rồi, người ta ăn hết. – Jay hờn dỗi lườm Thiên Ly một cái rồi khoanh tay ngoảnh mặt ra cửa kính, không thèm nhìn cô bé khó tính nữa.

Khi Thiên Ly nín cười rồi đi, Jay lại ngồi bắt chân, tùy tiện bóc một cọng rau thơm trên đĩa bỏ miệng nhai, bày ra nét mặt ngây thơ hỏi người đối diện:

– Người đẹp, em có khó ưa không?

– Cái đấy rõ ràng mà. – Filip nhún vai, giống như người tình táo đang lịch sự đáp lời người ầm đầu, dù câu hỏi rất ư là dở hơi.

Jay hơi nhăn mũi, phụng phịu bĩu môi phản đối:

– Thôi đi, Filip người xấu, nói dối! Mami nói em là đứa trẻ ngoan đáng yêu nhất hành tinh!

– Ah... ừm. – Filip cười giả là hết cỡ, suýt sặc chết.

Lát sau, nhân viên nam tóc bạch kim như nhân vật trong truyện tranh Nhật Bản bung các món ra. Không ai hỏi cũng tự trình bày Thiên Ly đang bận cuốn nem trong bếp.

Nửa tiếng sau, Thiên Ly ló ra với miếng băng cứu thương nằm chiếm chệ trên vầng trán nhỏ. Cô giải thích với Filip mình va phải cánh cửa tủ lạnh, anh dặn cô cẩn thận còn Jay thì coi đó là chuyện hài hước nhất thế kỷ, anh cười phá.

Thiên Ly phớt lờ kẻ vô duyên, cô đưa hóa đơn cho Filip với tổng số tiền đã bớt hẵn một nửa. Cô nói nhà hàng đang có đợt khuyến mại, nhưng Filip cứ khẳng khái phải trả hết.

Jay ngửa mặt với màn giăng co giữa Filip và Thiên Ly, anh uể oải nhìn cô bé:

– Như này đi! Em khỏi cần khuyến mại cho Filip. Gói cho anh một suất, anh đem về cho con trai.

– Anh có con trai rồi? – Thiên Ly thất kinh.

Jay giơ hai ngón tay lên, lại vẩy chiếc tai thỏ bé xíu ngộ nghĩnh:

– Cu cậu hai tuổi rồi!

Thiên Ly hờ hững ” ừm ” một tiếng, cúi người thu dọn bát đĩa. Mái tóc dày xòa xuống quá vai, giấu đi đôi mắt đen hẫng hụt.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sudden Snowflakes

VỊ GIÓ PRAHA

Chap 26: Sudden snowflakes – Những bông tuyết bất chợt.

” Ngày x, tháng y, năm z.

Gã sắp đi du học Úc. Dặn tôi nhớ chăm sóc bản thân, không được có bạn trai.

Tôi chúc gã sẽ tai nạn chết ngay trên đường ra sân bay.

Gã cười rộ, mấp híp lại bảo gã phải sống, còn chờ tôi lớn.

Phải chi lúc đó trong tay tôi có dao găm, tôi sẽ xé rách toác miệng gã ra như Jeff The Killer, cho gã cười cả đời. ”

Chủ nhật công lạnh, nhạt thếch, không một kế hoạch được ghi sẵn trên tờ lịch trống không.

Năm giờ sáng, khi sắc đen tối om còn phủ ngoài khung cửa, Thiên Ly đã tỉnh giấc và sụt qua đầu ý nghĩ buồn cười là sẽ làm gì để đánh thức chiếc đồng hồ báo thức ảm hại? Cô tới bên cửa sổ, thả ánh mắt lang thang xuống thành phố còn đang ngủ vùi. Bỗng cô ảo tưởng mình là phù thủy đã rắc phép màu khiến cả thế gian này ngưng đọng.

Qua ánh sáng vàng ệch phả ra từ đèn học, Thiên Ly liếc đĩa hoa quả đã cất sẵn từng miếng nhỏ, tô canh khoai hầm loãng mờ, suất cánh gà KFC còn nguyên si. Thiên Ly lắc đầu, cười nhẹ. Sau đợt biếng ăn, hẳn năm kilogram đã lẫn trốn khỏi cơ thể Thiên Ly. Cô mảnh mai đến xanh xao, gầy yếu. Bố mẹ xót con gái nên cứ thay nhau tấp đồ ăn vào phòng cô như tủ lạnh.

Mấy tháng đầu Thiên Ly mới sang, cả nhà thường ăn tối tầm mười giờ do tính chất công việc của bố mẹ. Thiên Ly thường lằng xằng nấu món này món nọ rồi háo hức đợi bố mẹ với bàn ăn đầy ắp. Mấy tháng sau, bố mẹ giao Thiên Ly tự ăn uống sớm để còn ngủ nghỉ. Thế đấy, người lớn luôn răn đe trẻ thơ không được nói dối nhưng lại luôn lấp liếm sự thật! Không thể cùng nhau dùng bữa, đơn giản là vì bố mẹ hay mâu thuẫn, cãi cọ và chiến tranh lạnh. Tháng khi, bố cả tuần không thèm về nhà. Lắm khi, mẹ thấy bố ở bàn ăn sẽ mất hứng bỏ vào phòng.

Khái niệm ” bữa tối ” bị Thiên Ly quên khuấy như gã đào hoa vô tình lơ mắt cô bỏ. Bữa tối cuối cùng ra hồn là nửa bát com và khúc cá kho tiêu. Mấy tháng nay, Thiên Ly chỉ ăn suất trưa ở trường và bánh trái vớ vẩn. Dạ dày Thiên Ly nhỏ xíu hết chiếc túi may lỗi, cô hầu như không bao giờ biết đói, miếng bánh lót dạ từ sáng sớm cũng đủ no tới tận chiều tối. Ai muốn nuôi Thiên Ly thì dễ ợt, chỉ cần mỗi ngày vớt cho cô nhóc củ khoai lang và cốc nước lọc.

Đứng trước tấm gương rộng thênh, nhìn chằm chằm Thiên Ly là một cô bé có đôi mắt mí lặn sắc bén, lông mi ngắn cũn, chiếc mũi nhỏ thanh tú, làn môi nhợt nhạt. Bộ tóc đen tuyền, dài dày phủ lên gương mặt trắng xanh, thiếu sức sống như người ủ bệnh nặng. Cô bé dí mắt sát gương, sừng sốt đưa tay sờ mấy nốt tàn nhang li ti điểm xuyết lura thưa trên gò má, dù rất khó phát hiện ra nhưng không thể rủ bỏ sự hiện diện của chúng. Vết tích nhỏ mà xù sở lạnh lẽo lưu lại, như một hình xăm má tình nghịch của mùa đông.

Bữa sáng, Thiên Ly uống ca cao, cùng bố mẹ ăn bánh cuốn áp chảo mà bác Bách, đầu bếp chính ở quán ăn đêm qua mang tới. Trong lúc bố mẹ bật skype chat với bạn bè cũ ở Việt Nam, Thiên Ly rúc vào phòng riêng, thế giới nho nhỏ chứa những bí mật to to, nhất là cuốn nhật ký bìa xám ngoét cô cất

trong ngăn đá tủ lạnh. Nó cất giữ vết đen tuổi thơ của Thiên Ly từ năm tám tuổi, và những con ác mộng dai dẳng.

”Ngày x, tháng y, năm z.

Gã sắp đi du học Úc. Dặn tôi nhớ chăm sóc bản thân, không được có bạn trai.

Tôi chúc gã sẽ tai nạn chết ngay trên đường ra sân bay.

Gã cười rộ, mấp híp lại bảo gã phải sống, còn chờ tôi lớn.

Phải chi lúc đó trong tay tôi có dao găm, tôi sẽ xé rách toác miệng gã ra như Jeff The Killer, cho gã cười cả đời.”

Hon mười một giờ. Mặt trời tựa chiếc khinh khí cầu chói lóa nhô lên cao, treo lơ lửng trên những tòa cao ốc, hắt từng quãng nắng rộng trên các ô cửa kính. Thiên Ly kéo rèm cửa trắng muốt, để nắng đập lên những chậu cây xương rồng cô mới đặt lên bậu cửa sổ. Thiên Ly thích loài xương rồng gai góc, xù xì như một đứa trẻ dữ dằn, khó gần. Nhưng lớp vỏ ngoài chỉ để bảo vệ bản thân cô độc. Xương rồng không như những loài hoa đẹp đẽ, thơm ngát yêu điệu, luôn vùi vùi bàn tay chăm chút từng ngày. Xương rồng ấy, chỉ cần thi thoảng nhớ vẩy cho chúng ngụm nước, nó sẽ ở mãi đấy trong góc phòng.

Lúc Thiên Ly trở lại bàn học cày dạng bài i/i, y/y, u/ü/ü, người mẹ trẻ nhí nhảnh bụng vào ly bơ đánh đường xanh lè. Mẹ không dùng máy xay sinh tố vì Thiên Ly từ nhỏ đã gớm ghiếc mấy thứ đồ bị nghiền nát nát. Nết ăn của Thiên Ly luôn rất kỳ quặc, chẳng hạn như cô thích ăn com nguội hơn com sốt.

– Em gái ơi, ăn bơ tốt lắm, mượt tóc, đẹp da.

Mẹ Thiên Ly hành động nhanh như phim, lượn được thông tin gì bổ béo trên mạng, tất mấy cái là áp dụng ngay. Mẹ xem Thiên Ly như trẻ nhất bé chút chút, xúc một muỗng bơ kê trước chiếc miệng đang mím chặt. Thiên Ly nhăn mặt né ra, đỡ lấy ly tự múc ăn vài thìa rồi thả đầy cho mẹ.

Thiên Ly ngồi im học, mẹ nằm trên giường gác chân lên em gấu bông panda to bằng đứa nhóc mười tuổi, luyên thuyên đủ thứ chuyện. Nào là bố sang nhà bác đánh cờ tướng, bác thua nên hăng máu giữ bố lại gỡ gác tới khuya. Nào là con trai lớn của bạn mẹ đòi về Việt Nam học vì không theo nổi đại học Séc. Nào là mẹ toàn lái xe leo lên via hè, ông thầy ngán ngấm lác đầu than trong lịch sử dạy học của ông chưa có ai tay lái đã yếu mà còn đi ẩu như mẹ. Nào là có tiệm nail mới mở nhưng bố láo, muốn qua mặt tiệm mẹ và những tiệm lâu năm khác. Ở chỗ mẹ, mọi người đã thống nhất sẽ chỉ cạnh tranh tay nghề, còn giữ nguyên giá cả, cứ đua nhau hạ chỉ lợi cho khách. Tiệm nail mới kia lại âm thầm đưa ra giá bèo để câu khách. Anh Andy tức, bàn với quản lý những tiệm nail khác chỉ lấy tiền khách giá son móng, miễn tiền công. Chỉ trong mấy tuần, tiệm kia đã sớm bật xóa.

– Mẹ ơi, sao mà mẹ nói nhiều thế? Con đang học bài đấy! – Thiên Ly ngán ngấm tràng blah blah blah của mẹ.

– Ô con bé này! Mấy con chữ mà to hơn mẹ cô rồi phải không? Cô nói ít thì để tôi nói bù cho chứ! Cầm cán cái gì?

– Nhưng mẹ nói con không nghe đâu!

– Mặc kệ cô! Làm như cô không nghe thì tôi không nói nữa chắc? Tưởng bở! Cô càng không thích thì tôi càng nói nhé! Lêu lêu!

Mẹ le lưỡi trêu, ”xi tin dâu” vô đối như để bù trừ cho cô con gái có phần già dặn. Thấy nhóc tinh bơ cầm đầu học, không buồn để ý tới mình nữa, mẹ kéo ghế ngồi cạnh nhóc, sắp lại gần nhóc, đưa tay sờ mó loạn kèm theo những lời chê bai, móc mĩa đáng đập ồm còm của nhóc. Lại bài ca cầm cả bố lẫn mẹ đều đầu tư hết vào nhóc mà cứ còi cọc thế này thì lỗ hết vốn. Mọi chi phí mẹ sẽ ghi chép hết, sau này bắt con về trả sạch.

Tay mẹ sờ soạng đến đâu, Thiên Ly khó chịu xô ra đến đó, cô gắt ầm:

– Cô đi đi, cô đi rủ bạn cô đi siêu thị đi. Cô chỉ làm tôi bức bối thôi!

– Ai bảo cô lo học, hắt hủi tôi hả? Giờ tôi đi làm tóc, cô cũng theo tôi đi cắt tóc nghe chưa? Bé bé mà tóc thấy ghê, tóc ăn hết phần cô rồi còn gì hả?

– Con không cắt tóc đâu!

– Mệnh lệnh đấy, bé Li! Không muốn đến thợ cắt thì để mẹ tự cắt cho thành thảm họa luôn. Mẹ cho em tự suy nghĩ đấy nhé!

Quảng xong câu dọa dẫm, mẹ đi thẳng. Đến cửa, mẹ lắc lắc chiếc chìa khóa phòng riêng của cô nhóc.

– Từ bỏ ý định trốn trong phòng ha!

May mắn đã rút trúng đầu Thiên Ly. Tiếng chuông cửa đã cứu vớt mái tóc của cô. Nhân lúc mẹ đang tiếp chuyện với những người đưa kinh thánh, Thiên Ly vội vàng thay đồ rồi chạy bắn khỏi nhà trước cái trừng mắt của mẹ. Đến cửa thang máy, cô nhóc ngoái đầu, lè lưỡi lêu lêu.

Mãi mê ngắm quà giáng sinh bày trưng bày ngoài cửa tiệm nhỏ, bỗng phản chiếu trong tấm kính một chàng trai xách túi đựng guitar.

Nhanh như chớp, Thiên Ly hấp tấp lao qua đường khiến chiếc xe phanh gấp, hai bánh trước ghi mạnh trên mặt đường. Tiếng bánh rít dồn ánh mắt lên cô bé sang đường cầu thả, trừ một chàng trai cứ chậm rãi sải từng bước dài. Đột nhiên ống tay áo bị níu chặt, anh ngoảnh đầu, ánh nhìn cau có thoáng biến mất khi thấy đôi mắt đen láy.

”Jedu domů po trati, jedu přes kopce.

Za okny padá, padá sněh, budou Vánoce.

Chmury, trable, starosti, nechaj jsem ve městě.

Už slyším lidi na půlnoční zpívat v kostele. ”

”Tôi men theo đường tàu để về nhà, tôi đi qua một con dốc.

Tuyết rơi ngoài ô cửa, Giáng Sinh sắp đến.

Buồn phiền, bế tắc, âu lo, tôi để lại hết trong thành phố.

Tôi đã nghe thấy mọi người hát thánh ca ở nhà thờ vào lúc nửa đêm. ”

Giai điệu nhẹ nhàng của bản ”Nửa đêm” phá khắp quán cà phê thừa thớt. Thiên Ly ngồi đối diện Pink, hào hứng kể lại màn tẩu thoát ngoạn mục. Pink nhìn tóc cô bé, cười lắc đầu.

– Anh cũng hay thay đổi kiểu tóc. Mỗi lần như thế, thấy bản thân mới mẻ ra bao nhiêu.

– Em hài lòng với em cũ mềm

– Nhưng em trốn mẹ được mãi đấy huh?

– Ít nhất là hôm nay!

Pink liếc đôi tay Thiên Ly ủ đang quanh tách chè nóng, những ngón thon thon còn đỏ ửng bởi nhiệt độ âm ngoài trời. Cô bé ăn mặc rất phong phanh, không tắt tay, không mũ len, chỉ trừ đôi giày converse hè là phong cách ngang bướng.

– Buổi chiều trời còn rét đậm hơn, em sẽ chết cóng mất thôi. Thế này đi, anh sắp tới nhà trẻ em mồ côi chơi guitar cho lũ nhóc nghe. Nếu em muốn, có thể đi theo.

Mắt Thiên Ly sưng ron mờ to như nuốt chửng Pink. Cô phấn khích thốt ra câu nịnh ngọt ngào:

– Anh, lúc anh rút xuống thế gian có đau không?

– Có thể hiểu em tán tỉnh anh không? – Pink chớp mắt.

– Sao lại không nhỉ? Một ngày đẹp trời và ngồi cạnh một anh chàng thú vị thế này.

– Anh hết thú vị ngay đây!

Dứt câu, Pink đứng dậy, đồng thời kéo luôn Thiên Ly rời khỏi quán, không để cô bé uống nốt cốc chè bạc hà. Pink trở mặt nhanh còn hơn úp lật lòng bàn tay. Hẳn nên biết, anh đang học ngành diễn xuất.

Dọc theo con phố đầy đặc những gian hàng, hiệu sách, tiệm trang sức... một lớn một bé rảo bước dưới bầu trời xám nhạt. Có lúc họ chia sẻ quãng im lặng, có lúc họ trao đổi những câu chuyện phiếm không đầu đuôi.

– Boo Boo nhà mình mấy tuổi rồi hả anh?

Boo Boo thuộc giống pomeranian không bao giờ lớn phồng, cứ bé bỏng, loắt choắt như nhúm thịt hiếu động. Thiên Ly không tài nào đoán nổi tuổi của bé cưng ấy.

– Hm, để anh nhớ xem bọn anh đi cắm trại khi nào nhỉ? À cuối đông năm ngoái. Thế thì Boo Boo gần một tuổi rồi. Mà sao Lily?

– Không gì đâu, em chưa biết nên hỏi thôi ạ.

Pink nhìn Thiên Ly đang nhưu mảy suy tư, cúi đầu nhìn mặt đất như đánh rơi gì đó. Anh biết cô nói dối.

Phía trước, một đôi mới bước ra từ shop thời trang trẻ em. Chàng trai nam tính trong bộ đồ thể thao Adidas đen trắng, mái tóc nhuộm đỏ đã phai màu. Cô gái khoác tay anh nữ tính trong chiếc jacket xanh thẫm chiết eo, tóc hạt dẻ uốn đuôi nhẹ xõa trên tấm lưng gợi cảm. Một số sợi tóc như vô tình thả trước trán, khéo léo che đậy vết thương đã lên da non nơi khóe mắt. Đột nhiên, cô gái nắm ngực áo chàng trai ghì xuống, nhón chân hôn anh nụ hôn bất chợt như những bông tuyết đang rơi trắng xóa.

Bất chợt như nổi hăng bỗng náu mình dưới lồng ngực cô bé đang đứng ngây trước màn hôn hít. Những bông tuyết trắng mịn khê khàng đậu trên mái tóc đen láy.

Bất chợt như cái thờ dài của chàng trai xách túi đựng guitar đã dính những bông tuyết đầu mùa.

Chap này dài ghê đấy chứ nhì?

Lêu lêu mấy bạn chap trước đoán bé em Boo Boo là ”cu cậu hai tuổi” nhé. ^_^

Đầu tuần vui về ạ.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: The Virgin Snow

CHAP 27: The virgin snow – Tuyết đầu mùa

Học hỏi là tính tốt cần có, nhưng học đòi là cái dốt cần bỏ.

Đôi lúc, khung cảnh thiên nhiên có thể bắt mắt thần trí con người bằng sự diệu kỳ, tinh tế mà không nét vẽ uyển chuyển hay lời văn hoa mỹ nào có thể lột tả nổi.

Một sớm đông lạnh lẽo tháng 12, Thiên Ly chân đất đứng bên cửa sổ, mở to mắt choáng ngợp trước biển tuyết trắng tinh khiết phủ kín đất trời. Chỉ sau một đêm ngắn ngủi, ngoài khung cửa kính đã là một mảng trắng trải mênh mông. Tuyết choán kín khắp nơi, như con lũ trắng lan tràn mặt đất. Bãi cỏ trắng, nóc ô tô trắng, bậc cửa sổ trắng. Hít thở, mở mắt, chia tay, đầu đầu cũng là tuyết.

Không nắng, thành phố trầm thấp vẫn sáng bừng với những mái nhà đỏ trắng xen kẽ. Khoác lên mình áo choàng tuyết, những công trình kiến trúc cổ kính càng thêm bí ẩn, kiêu sa, nhưng không hề lạc quẻ với những công trình hiện đại lộng lẫy. Mùi tinh sạch, trong lành mơn man giữa cái đông rét cồng.

Như đứa trẻ ham chơi, Thiên Ly nhả nhor la cả suốt đoạn đường đi học, ánh mắt ngập hiếu kỳ vùi sâu vào những vốc tuyết trắng mịn. Cô xòe rộng lòng bàn tay hứng những bông tuyết rơi tán loạn, tựa những tinh linh nghịch ngợm đang nô đùa trên chiếc cầu trượt bắc xuống Praha. Ngón tay Thiên Ly khước chút tuyết trên nhánh cây khô sà xuống sát mặt đất rồi le lưỡi liếm như mèo, chút lạnh nhạt thêch bọc lấy đầu lưỡi rất hay ho.

Những ngày đầu tuyết rơi, dân bản xứ thờ ơ như ngôi sao chảnh ngó lơ người hâm mộ, còn Thiên Ly ngược lại thì phấn khích hết cỡ. Hầu hết cái gì đầu tiên cũng chìm ta chìm vào con lằng lằng mới mẻ. Mỗi tình đầu, cái nắm tay đầu, chiếc ôm đầu, nụ hôn đầu. Lặp lại như bước đi, ăn ngủ thì chán ngắt. Con người là chúa ham thích khám phá, khao khát luồng không khí mới. Như Thiên Ly mấy năm sau, nếu một sớm thức dậy thấy tuyết rơi, cô cũng chỉ uể oải che miệng ngáp, hoặc chán tận cổ khi phải bước trên những con đường tuyết phủ dày cộm.

Suốt một tuần, Thiên Ly phiêu như kẻ uống thuốc quá liều. Phần tính cách ngại đám đông, hay thu mình đã rớt sạch trong những lần cô bị Thomas xô ngã xuống tuyết. Cô sôi nổi một cách đáng sợ.

Ở 9A, Ivan bàn cuối là tên hay bị đuổi ra hành lang đứng bởi những câu hát nhăng cuội hay những câu chuyện ngắt mìn giữa tiết học. Không ai biết tại sao, bỗng một ngày âm u, Ivan chọn Thiên Ly làm miếng bìa đỡ những phát phi tiêu cợt nhả.

– Lily, Lily, tớ thích cậu! – Ivan mỗi tiết ra chơi đều hét, như đọc thần chú.

Thiên Ly chỉ ừ hừ, cười trừ. Đến lúc cô chẳng thèm chấp Ivan, cứ giữ im lặng như khúc gỗ thì Thomas sẽ bùng cả ghế lẫn người Thiên Ly, xoay 180 độ, bắt cô nhóc phải đối mặt tên bàn cuối điên khùng. Những lúc ấy Ivan thường giơ tay vẫy cho đến khi Thiên Ly bắt đắ dĩ cười mới chịu nhả cô bé ra. Nhưng hôm đầu tuần, ngay lúc Ivan đang phun ra câu tỏ tình tâm thần thì Thiên Ly bước hần xuống bàn cuối, cúi đầu mỉm cười hiền lành, gằn giọng hỏi thăm:

– Vui nhì?

Ivan gật đầu lia lịa, nghiêng đầu híp mắt như bé con mới được cho kẹo mút, hai tay bụng khuôn miệng cười tươi rói.

Thiên Ly nhẹ nhàng kéo tay Ivan, gỡ rộng lòng bàn tay cậu ta ra rồi đột ngột thả vào đó một con nhện xám to tướng. Ivan khiếp đảm rống ầm, nhảy dựng khỏi ghế, đầu đập cốp phải cửa tủ trước ánh mắt hồn nhiên tàn nhẫn cùng tiếng cười ma quỷ của Thiên Ly. Có một sự thật nho nhỏ cô từng cốp nhặt được từ cô hiệu phó là: hầu hết người Séc đều sợ nhện.

Tuyệt càng rơi dày, Thiên Ly càng mạnh dạn lạ, cô không còn làm khán giả xem 9A bày trò mà nhúng hẳn tay vào. Diễn hình là có hôm chơi Chubby Bunny đến ghen sắc...

Tiết âm nhạc hôm thứ 5, như các giờ học trước, giáo viên tiếp tục để học sinh nói về ca sĩ có tầm ảnh hưởng lớn nhất đối với bản thân mỗi người. Xếp theo danh sách lớp, kể ngay sau Thiên Ly là Michael, một tay rapper trẻ măng đầy tiềm năng nhưng không tới trường hôm nay. Giáo viên tỏ ra tiếc rẻ, rồi tỏ ra tò mò Michael sẽ chọn nghệ sĩ nào. Khi đó Thiên Ly vừa mới hoàn tất bài cảm tưởng của mình về nhóm nhạc "Black eyed peas", đang nhón chân lau mặt bằng chỉ chít những nét vẽ bậy bạ của lũ con trai. Cô tọc mạch:

– Bạn ấy chọn Eminem cô ạ! – Rap là một trong những niềm-đam-mê-ít-ai-biết của Thiên Ly, tất nhiên cô sẽ thân Michael. Những người có cùng đam mê thậm chí có thể lần thấy nhau trong bóng tối.

– Eminem? – Giáo viên nhướn lông mày trước cái tên lạ lẫm.

– Một rapper rất đình cô ạ!

Thiên Ly cất xộp lau bảng, e hèm một tiếng khe khẽ để lấy giọng, tay chìa ra bắt chước điệu bộ quen thuộc của dân rap, rất ngẫu. . . rồi đột ngột bắn ra một trong những bài hát đã làm nên tên tuổi Eminem.

– I'm not afraid to take a stand. Everybody, come take my hand. (Tôi không sợ phải tìm cho mình một chỗ đứng. Nào mọi người, đến nắm lấy tay tôi.)

Qua một thoáng hết hồn, sau một chốc bị hành động bất ngờ của cô trò nhút nhát bất cóc mất thần trí, giáo viên thoải mái cười to. Còn phía dưới lớp, 9A đã lăn ra cười bỏ, tạo ra làn sóng thanh âm giống một con động đất. Xuyên qua những tiếng cười thô bạo, Thiên Ly xấu hổ lỉnh về chỗ ngồi, úp mặt xuống bàn đến tận khi chuông reo.

Thank God It's Friday!

Đầu tuần là cơn ác mộng hãi hùng của học sinh, họ luôn ỉu xìu, rũ rượi như cánh điều bị gió hung hăng vùi dập. Nhưng biểu đồ tâm trạng của họ sẽ tăng dần dần, cho đến ngày thứ sáu, họ sẽ cực kỳ hưng phấn như mới nốc nước uống tăng lực.

Giờ ra chơi kéo dài 20 phút, một chiếc MP3 được kết nối với dàn loa mini mà ai đó đã mang tới lớp từ đầu năm. Nút play nhấn, âm nhạc bùng nổ, bực giảng biến thành sân khấu Glee. Mấy đứa con trai rất hăng máu, kẻ nhả mũi biểu cảm như đang phiêu cùng âm nhạc, kẻ gảy tay trên chiếc guitar điện vô hình, kẻ xoa tóc hất đầu, kẻ giật người điên dại. Kẻ vo to tạt chí, kẻ lấy bút fix viết bảng làm micro, hát vài câu nặng xì lại quăng micro cho người khác thể hiện.

Ngồi ngay bàn đầu, Thiên Ly thường bất chợt bị chiếc chìa micro dí trước mặt, những lúc đó cô lắc đầu một cái rồi đọc sách. Nhưng hôm đấy, máu Thiên Ly như bị đun nóng, cô bắt ngay lấy micro bút fix từ cậu bạn, nhảy phốc hẳn lên ghế, hát to câu tiếp theo của bài "Rude" đang nằm cao tit trên các bảng xếp hạng âm nhạc.

– Tough luck, my friend, but the answer is NO! (Đáng tiếc, anh bạn, câu trả lời là KHÔNG!)

Tại cửa lớp, mất thầy Daniel trở ra như muốn rơi đập xuống mặt đất. Tiếng chuông reo ngay sau đó đập tắt hẳn sân khấu nhạc ngẫu hứng của 9A, như vòi nước lạnh phụt thẳng vào đóm lửa. Thầy Daniel ngồi xuống bàn giáo viên kê ngay đối diện bàn đầu, ánh mắt dò xét quái dị bám sát từng từng cái nhúc nhích của Thiên Ly khi cô bé nhảy khỏi ghế, cất bút fix, ngồi thẳng người, tay đặt lên bàn, mắt nhìn lên bảng. Thầy hươ hươ tay ngang đôi mắt đen láy:

– Em tỉnh táo đi Mini!

Cả lớp được trận phì cười, còn Thiên Ly cúi gằm đến mức chóp mũi sắp chạm mặt bàn, tay giờ sách, miệng khe khẽ lẩm bẩm.

– Why u gotta be so rude? Doncha know I'm human, too? (Sao thầy mất lịch sự thế? Thầy không biết em cũng là con người à?) – Cũng là một câu hát trong bài "Rude".

Thầy Daniel chẹp miệng liếc Thiên Ly, nửa kỳ quặc nửa bật cười nhận xét:

– Mấy hôm nay em giống như bị tăng động ấy Mini!

– Bạn ấy mới trải qua cú sốc tâm lý đấy thầy! – Tay Martin vịn góc bàn, cả người đồ nghiêng sang lối đi giữa các dãy bàn, nghiêm túc tra hỏi cô bạn bàn đầu – Chia tay bạn trai? Bị đuổi khỏi nhà? Ngã trúng bồn rửa mặt? Trượt trong nhà tắm?

– Nói Lily của tớ như thế đấy à? – Thomas trợn mắt quát Martin như bà mẹ nạt đứa trẻ nói nhăng cuội, rồi cậu ta nghiêng đầu sát Thiên Ly, ghé tai cô bạn làm giả động tác nói thầm nhưng chất giọng thì to tướng – Vì Chúa, cậu đừng hút cần sa nữa Lily. Đã bảo cậu rồi, nó khủng khiếp ghê lắm!

Tiết của Thầy Daniel luôn phong phú, đa dạng. Thi thoảng ngoài chương trình giảng dạy, thầy thường cho lớp thảo luận về nhiều đề tài khác nhau như tôn giáo, chính trị, thể thao... hay như hôm nay là giả thiết nếu chiến tranh thế giới thứ 3 qua sáu câu hỏi được thầy nêu sẵn. Trùng đề tài, đám con trai mê game chiến thuật hoặc dạng game survive rất hăng máu, lập hẳn kế hoạch tỉ mỉ như trữ thức ăn, lấy súng ống, đào hầm ẩn nấp. Đám con gái tất nhiên lơ ngơ, sơ sài hơn nhưng tệ đến đâu cũng không thể dờ ợc hơn cô bạn tóc đen.

Thầy Daniel lướt xong bài Thiên Ly, nín lặng hẳn như đang nghen củ khoai bột. Biểu cảm hiềm có của thầy làm cuộn lên con sóng tò mò từ 9A, đám nhát quỷ nhĩ ma nhao nhao đòi đọc to nhưng thầy nhất quyết giữ im lặng, chỉ văng ra câu rủa:

– Nếu chiến tranh xảy ra thật, Mini sẽ là người chết đi đầu tiên!

Cuối tiết, trước khi rời lớp, thầy Daniel ghim hẳn tờ bài làm của Thiên Ly lên khung thông báo, không chỉ 9A ngã ngửa mà những giáo viên bộ môn khác ghé lớp cũng buồn cười bàn tán.

”

1. Qua thông tin đại chúng, bạn được biết sẽ xảy ra chiến tranh thế giới thứ ba. Bạn sẽ?

– Liên lạc người ngoài hành tinh.

2. Khi mạng lưới internet toàn cầu bị sập. Bạn sẽ?

– Quăng máy tính.

3. Đường phố khắp nơi đều tắc nghẽn. Hỗn loạn.

– Ở nhà.

4. Nguồn nước sạch không còn nữa. Bạn sẽ?

– Uống Cola.

5. Mỹ và Nga đánh nhau.

– Không có ý định sang hai nước đó du lịch.

6. Cuối cùng, sau khi chiến tranh kết thúc. Bạn còn sống sót, vì?

– Vì thực sự chẳng có gì xảy ra cả. Bạn đang trong lớp, thèm ngủ. Zzz... ”

Tuyết nhuộm đêm trắng toát, mọi thứ hiện rõ mồn một, sống động như ban ngày. Đường dày cộm tuyết, bóng nhóm bạn liến thoắng đùa cợt rơi trên mặt đất, tựa bộ phim hoạt hình ngộ nghĩnh. Giảng sinh sắp nhích dần tới Praha, cái lạnh càng thêm man rợ, như cô ả lẳng lơ lì lợm, cứ thích dính chặt da người dù đã đội mũ, đeo găng tay kín mít.

Rời nhà lớp trưởng Lucie sau buổi tập hát, nhóm bạn nữ 9A hào hứng bàn tới chuyến du lịch Paris của lớp trong giảng sinh. Các bạn nam vật lộn, ngáng chân, lẫn xà trong tuyết hay đôi lúc nghịch ác bốc nắm tuyết nhét vào lưng các bạn nữ khiến họ oai oái. Một số khác chạy lấy đà rồi trượt dài trên dải băng rải sát rạt lề đường. Cô bé nhỏ con nhất đám cũng bắt chước theo, nhưng đôi giày hè khiến cô té rầm, đau điếng như bị tảng đá lớn phang trúng đầu gối, xương như bị bẻ thành từng khúc.

Học hỏi là tính tốt cần có, nhưng học đòi là cái dốt cần bỏ.

Lúc tới nhà Anna, chỉ còn mỗi Thomas, Thiên Ly. Cô bạn tóc vàng chống nạnh dặn cậu bạn to xác phải đưa cô bạn tóc đen về nhà cẩn thận. Cậu bạn ngán ngẩm ngửa cổ nhìn nền trời đất thênh thang, chờ hai cô bạn ôm ấp, hẹn nhau đi mua quà giảng sinh cho thầy chủ nhiệm.

Đoạn đường băng qua công viên vắng hoe, cô bạn nhỏ búi áo cậu bạn cao kều, khắp khiêng rào bước trong làn tuyết trắng im ắng, nhắc tới vụ án mạng bé gái chín tuổi bị cưỡng hiếp, sát hại trong rừng đang gây chấn động cả tuần qua. Thomas mấy lần đòi cồng nhưng Thiên Ly khăng khăng lắc đầu. Cô cực kỳ dị ứng sự động chạm cơ thể với người khác giới, trừ Pink, trừ Tomás, dĩ nhiên.

– Nhiều kẻ bệnh hoạn quá, nhỉ? Đến đứa bé chín tuổi cũng nôi ham muốn. Thú tính...

Những lời cuối mắc lại trong họng Thomas. Cậu bạn đứng khựng, Thiên Ly đứng sững, tái mét nhìn cách đó mấy mét, một thanh niên ngồi bất động trên ghế đá, đầu mềm oặt ngật ra phía sau, cánh tay mềm xèo buông thõng, chân duỗi lỏng trên nền tuyết đỏ tươi.

– Nó mới chết thôi!

Giọng nói mầu lạnh bất chợt thảy ra, thông báo ngắn gọn về thi thể trên ghế đá một cách rùng rợn. Không hề để phát ra tiếng bước chân, kẻ sát nhân đã đứng ngay sau đôi bạn từ lúc nào, kẻ lên vai Thomas bàn tay mầu me kèm tiếng cười dị hợm.

Cảm xúc có quyền năng điều khiển con người như rối, còn lý trí đứng bên siết sao theo dõi, bắt bẻ, chỉnh đốn hành động của con người sao cho đúng đắn nhất. Nhưng lúc thần chết sắp sờ tới gáy, thì lý trí không kịp đuổi theo. Như Thomas do quá sợ hãi đã guồng chân chạy mà quên bém mắt cô bạn nhỏ.

Khi cậu bạn hoảng loạn ngoài đầu, kẻ đeo mặt nạ đang ngồi xổm cạnh Thiên Ly đã ngã sấp trên nền tuyết lạnh cứng, tròng cười the thé kỳ dị của hắn sắc nhọn như con dao găm sáng loáng trong tay hắn.

Thú thật, vì mê creepy quá nên nhuộm tí mùi kinh dị cho vị rõ tí cho đỡ nhện ==

Cũng thú nhận luôn cái bài Thiên Ly làm về chiến tranh thế giới thứ 3 là chép lại y nguyên từ mình XD Học đường đời thật mình quăng rất nhiều vào vị rõ đấy XD Với mình muốn bóc tách đời sống, văn hóa, con người, mọi thứ bên Séc thật tí mĩ cho các bạn, nên đôi khi không tập trung quá tới nhân vật chính đâu. Có thể chán, nhưng tình yêu không phải màu sắc chủ đạo của fic vị rõ đâu XD

Cảm ơn các bạn luôn theo dõi lẫn ủng hộ. <3 Đợt rồi nói vị rõ 1000 chap là giỡn chơi thôi, làm gì mà 1000 chap được, phải 10000 chap cơ ==

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Jay’S Tongue

CHAP 28: Jay’s tongue – lưỡi của Jay

Mỗi người đều có giá trị riêng của mình. Đến bãi phân còn có ruồi bu thì không lý gì bạn là đồ bỏ đi.

Đang ngồi nín cười trên ghế, Andrew đột ngột bật phất dậy, vừa gào tướng vừa lao vút tới cậu nhóc can đảm đang chạy lại về phía cô bạn còn bị vây trong nguy hiểm, anh quật cậu nhóc ngã vật xuống đất. Hồn phách Thomas bay toán loạn như có ai đó lia cục đá to lên nóc nhà đầy bồ câu, cậu co rúm, tay ôm đầu theo phản xạ rồi chột đó ra trong trận cười sảng sặc vang khắp công viên. Qua kẽ hở của những ngón tay run rẩy, cậu ngẩn nhìn ” thi thể ” đang cười lăn cười bò, bàn tay nhóp nhép thứ nước sốt cà chua đỏ loét vỏ bôm bộp trên tuyết.

Hạ màn. Kẻ phá đám Harry cời phăng mặt nạ, gập bụng cười ngặt nghẽo trước thân hình mềm nhũn đang bất động trong tư thế nằm sấp. Có những trùng hợp thật rùng mình! Harry xem chút đã không nhập nổi vai khi thấy nạn nhân sẩy chân vào chiếc bể ngẫu hứng của anh và Andrew lại là cái đuôi tí hon của tín đồ màu hồng.

– Ô này Lily? – Kẻ phá đám chột dạ lật vai Thiên Ly, mặt anh xám ngoét khi cô bé nhắm nghiền mắt, người cứng ngắt như tảng băng. Anh đỡ lấy cô bé, gào to – Mau qua đây Andrew, Lily xỉu rồi!

Đang giải thích cho Thomas về trò đùa điên rồ, Andrew lập tức chạy tới. Gấp gáp quỳ sụp xuống cạnh Thiên Ly, một tay lay khẽ cô bé, một tay quệt ngang cánh mũi kiểm tra hơi thở. Miệng giục Thomas gọi xe cấp cứu.

Trong lúc những chàng trai đang căng thẳng tốt độ, mắt Thiên Ly bất thành linh mở ra như cánh cửa đột ngột bị xô mạnh, con ngươi đen tròn trừng trừng. Một trong những yếu tố chủ chốt gây rùng rợn của phim kinh dị là âm thanh! Thiên Ly chớp lấy cổ Andrew, gào to làm cả mấy chàng trai giật tốt ngã ngửa. Khi họ còn đang xóc lại tinh thần, cô nhóc ngồi xếp bằng trên tuyết như bà đồng, sung sướng cười ha ha.

Sân bóng tựa chiếc hộp ánh sáng tách biệt hẳn khỏi đêm đông rét mướt. Mùi của sự chuyển động làm không khí nóng bừng, trái hẳn cái rét buốt bên ngoài đang lóc từng thớ da. Đồng đội lẫn đối thủ chưa đến hết, nhóm thanh niên nườm nượp tranh bóng nhau ném vào rổ. Tiếng chân chạy, tiếng bật nhảy, tiếng đập bóng chan chát, tiếng giày rít trên nền cao su... tạo ra chuỗi thanh âm kích thích ngay cả những đôi tai thờ ơ nhất.

Vật thể màu cam đột ngột bay vèo tới Harry hết con thú dữ bật khỏi dây xích. Kẻ phá đám hơi bất ngờ nhưng phản ứng cực nhạy, nhanh tay chụp trọn trái bóng, xoay người ném trả cho ma cô Dinox đang nhún cười dị hợm như vai phản diện đã ác còn tâm thần.

Những chàng trai khác đồng loạt đưa mắt nhìn Andrew đang diu cô bé tóc đen đi cả nhắc sau hai cú ngã liên tiếp. Cậu nhóc trạc tuổi bước kế bên, lớn phồng hơn cô bé hẳn hai cái đầu. Ánh mắt thêm muốn của cậu rong chơi khắp sân bóng rộng thênh. Đêm nay cậu bị dọa đến tim sắp nhảy vọt khỏi ngực, nhưng bù lại, cậu được đi chơi bóng với hội đàn anh có máu mặt.

– Wow, Lily của chúng ta! – Phù thủy Liam vỗ tay.

Đang nốc lon nước tăng lực Monster, anh cả Borys cũng giơ tay vẫy cô bé, từ anh lan ra làn hơi ấm áp như chiếc lò sưởi chạy bằng nước nóng. Quý ngài phốt tinh Kayler đang tùy hứng thể hiện một điệu nhảy freestyle, vẫn kiểu chào hò hững như phẩy cầm vào không khí. Kẻ phá đám Harry mau chóng kể vạ dàn cảnh ngẫu hứng trước khi đến đây, tất nhiên không bỏ sót phần bị cô bé dọa lại.

Ánh mắt Thiên Ly dínhбет lên Pink hết miếng cao su dưới các găm bàn. Anh là miếng mồi duy nhất câu dẫn được cô tới đây! Lúc Thiên Ly sắp biến

thành viên đàn bắn thẳng vào vòng tay đang sẵn của Pink, bỗng cánh tay khác đột nhiên nửa ôm nửa xách cô tới một góc riêng, hết một bịch hàng nhẹ cân bị nặng mắt.

Đứng trên đường chạy đua bao quanh sân bóng, chàng trai tóc đỏ nhạt lười biếng cúi đầu, để ánh nhìn xanh lơ rơi xuống cô bé con nhỏ xiu xiu như hạt đậu, lùn hơn anh những mấy chục cm. Anh giật nhẹ mái tóc dày đen tuyền:

– Quý cô xóa trò 4 pictures 1 word trong máy tôi. Tại sao?

Opps!

Thiên Ly cúi nhanh người buộc dây giày, lẩn tránh lời buộc tội đột ngột như cú thoi mạnh vào bụng.

Đêm nhận được tin nhắn cầu cứu của Natalie, cô đã gọi ngay cho Pink, nghe thấy anh rửa mặt Natalie khó ưa nên tổ giấc gã kia với Filip. Thiên Ly nhận ra mối quan hệ giữa Jay cùng Filip từ đêm đó, nên đã không ngạc nhiên lúc hai người họ cùng tới nhà hàng. Với vài dấu gạch nối nhỏ giữa các sự việc, Thiên Ly đã tìm ra thủ phạm của tin nhắn vắn tắt rủ cô đi khách sạn. Thiên Ly nổi giận thật sự, nhưng cô không thể nào cào nát mặt Jay cho bố tức, chỉ trẻ con xóa game của Jay, chẳng ngờ anh ta còn chấp nhặt hơn.

Jay vừa nhức mắt vừa buồn cười trước động tác lơ ngơ của Thiên Ly, anh ngồi xuống thắt hoàn chỉnh dây giày giúp cô trong tích tắc. Sau giây đó, anh tiện tay phui gấu quần bám tuyết của cô bé. Khi anh đứng dậy, như có chiếc mi trượt qua mí mắt Thiên Ly.

– Rồi, nói đi! – Jay phui tay.

– Vì thích! Có làm sao không? – Thiên Ly nhún vai bất cần, cảm hát lên ngang ngược, bình thần ngắm nghía thâm cò nhân tạo xanh mơn.

Nét cau tức thú vị tàn nhanh từ đôi mắt đang nheo đến khóe môi đang nhếch. Jay chợt cười lạnh lạnh, cúi sát đầu, trán anh chạm vầng trán bướng bỉnh của cô nhóc cái cốp nhẹ. Hơi thở phảng phất mùi vodka phả khắp làn da trẻ nhỏ láng mịn:

– Không sợ tôi kiện quý cô tội xâm phạm đời tư?

– Tự nhiên thôi! Nếu ngài thừa tiền bạc và thừa hơi để kéo tôi ra tòa chỉ vì trò con nít. – Chóp mũi Thiên Ly hếch lên về tình khôn lâu lành, lùi người né hơi sứa tẩm đàn ông là lạ.

– Ra quý cô thích trò người lớn! Dễ thôi! – Jay véo má Thiên Ly, nói nhanh bằng chất giọng của những doanh nghiệp – Hai tháng cài game, trung bình mỗi ngày chơi 5 phút, 305 phút. 1,5 calo cho mỗi phút suy nghĩ, 457,5 calo. Tôi chưa ghét số phẩy, khuyến mại quý cô 0,5 calo. Còn 457 calo, tương đương cuộc làm tình của tôi, quý cô ạ.

”Bố khỉ!” – Thiên Ly thâm gào ầm trong con choáng váng kinh hoàng. Chưa đầy cái búng tay, chữ ”con nít” mĩa mai đã bị lưỡi Jay đá lọt vào chủ đề mới toanh, đen ngòm.

Lưỡi Jay sắc bén hơn lưỡi dao, một phát chém là chết đuối khỏi kịp giãy dụa, một phát đâm là đâm máu, chẳng kịp trốn mất.

Cô bé mười bốn tuổi không ngại thơ, nhưng còn chưa đủ lời đời. Im bật, ngượng ngập ôm má đỏ bừng, những ngón chân co lại sau mũi giày hè, bối rối bầu rịt nhau. Thiên Ly định quay đầu chạy biến, nhưng bị con tăng động trong tuần giữ rịt. Cô ngẩng phắt nhìn Jay, mạnh dạn lý lẽ:

– Đàn ông từ 18 đến 25 tuổi, trung bình một cuộc làm tình 20 phút chỉ mất 170 calo thôi. Anh những 457 calo, gần 2,6 tiếng. – Thiên Ly hừ mũi nhạo báng – Hoặc anh ăn gian, hoặc anh là ngựa đực.

Chàng trai lai nhưn mảy, không che đậy sự ngạc nhiên trước một Thiên Ly bạo gan đột xuất. Lần đầu chạm mặt, lần hai gặp gỡ, hay lần gần đây nhất, cô nhóc đều nhảy cảm lạ kỳ trước hôn hít hay sự gần gũi trai gái. Lần đầu tại WC nữ trong siêu thị, cô sập mạnh cửa. Lần hai tại hội chợ, cô ném vào mặt anh câu móc mỉa. Lần vừa rồi bắt gặp Natalie hôn anh trước shop thời trang trẻ em, cô hăm hức kéo Pink rẽ sang khúc quanh.

Anh từng nghĩ Thiên Ly là cô bé dốt đặc kiến thức giới tính, ngờ nghệch và khờ khạo đến chán òm. Một trong những kiểu phụ nữ Jay không bao giờ động tới là trong sáng như tờ giấy trắng, và thiếu kinh nghiệm chuyện chăn gối. Anh sẽ phải đầu tư kiến thức lẫn đào tạo, để họ lúc hôn không ngoạm phải môi anh, để họ không nằm ngê ra trên giường như búp bê. Cuộc sống vốn dĩ rất ngắn ngủi!

Đương nhiên Jay không soi Thiên Ly để chọn cô làm bồ, chỉ là cách cô ghê tởm một nụ hôn khiến anh có nhận định, ồ, cô bé kia nhảm chán khủng khiếp. Anh sai! Nội tâm cô bé dường như rất phong phú, đa chiều, đa mặt. Cô bé hẳn luôn cất giấu đâu đó những bí mật nho nhỏ hoặc to to. Đây là một trong những hiểm họa anh phán đoán sai, nó như cú hích, càng khích anh tìm hiểu thêm Thiên Ly.

– Hoặc là em biết từ A đến Z. Hoặc là shhh! – Jay đặt ngón trỏ lên môi Thiên Ly, nghiêm túc nhắc nhở – Trong một cuộc tranh luận, thiếu thông tin còn nguy hiểm hơn cả mù thông tin.

Hòa vào bầu không khí tranh luận lành mạnh, Thiên Ly cũng thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ:

– Lần đầu gặp, em nghĩ anh bất tài. Lần thứ hai, em nghĩ anh vô dụng. Đến tận lần vừa rồi, em vẫn nghĩ anh vô tích sự. Mãi lần này, em mới thấy anh thực ra cũng có mặt nổi trội và thế mạnh riêng.

– Hẳn rồi. Mỗi người đều có giá trị riêng của mình. Đến bãi phân còn có ruồi bu thì không lý gì bạn là đồ bỏ đi. – Jay quăng ra câu triết lý đậm chất riêng.

nghe đầu ngây thơ hỏi – Thấy ở anh ưu điểm, tiềm năng gì rồi? Nhiều quá có cần lấy bao tài hết không?

Thiên Ly nguyệt, đánh sượt tia nhìn từ chân tới đầu Jay như đánh giá một món hàng, cô cười mỉm xã giao chuẩn mực hờ sáu cái răng trắng tinh, vuốt tóc:

– Giờ bố mẹ ọ bé anh, cho anh tiền nuôi gái. Tương lai nếu anh bị quăng ra đời, gái, gay hoặc bi sẽ nuôi anh. Anh cao ráo, chân dài miên man, khá đẹp trai, gọi tình, lãng lợ. Đây, khí chất trai bao ngồi ngồi, thêm kỹ thuật giường chiếu điều luyện lẫn sức trâu bò, anh khỏi lo đầu đường xó chợ.

Dứt lời, Thiên Ly xoay người định chạy ừ té, nhưng mũ áo khoác đã bị duy nhất ngón tay trỏ của Jay móc lại. Anh dễ dàng túm lấy kẻ định tháo chạy, ánh mắt soi mói quái lạ ghim chặt cô bé:

– Em có vấn đề! Như em vừa đánh giá, anh cao lớn, đẹp trai, khỏe mạnh, cuốn hút mọi giới tính lẫn lứa tuổi, ít nhất anh cũng... đi phát tờ roi. Sao em lại xui anh làm trai bao? – Jay chột ồ lên như mới bóc trần được một sự thật ghê gớm của nhân loại, anh hơi cần môi dưới – Anh không nghĩ Thiên Ly có sở thích bao nuôi đàn ông từ bé. Gặp anh làm em trở lên hứng thú đó, em âm thầm lập kế hoạch và vừa rồi là một trong những chiếc lược đầu tiên, đó là đầu độc tư tưởng anh. Em quá khủng khiếp!

Jay đùa cợt, nhưng từ nét mặt đến mỗi chữ sắc bén của anh khiến người khác không thể cười. Anh bĩu môi, ngón trỏ hươu nhệ:

– Lily là người xấu! Mami không đời nào để em dụ dỗ anh đâu.

Thiên Ly đến cứng họng.

Nhóm đôi đầu đã tới, anh cả Borys huyết sáo tập hợp mọi người.

– Anh đi chơi đây, hâmmmy.

Thiên Ly nhìn sững khoảnh khắc Jay cúi đầu, chiếc mũi cao đặc trưng phương tây của anh chạm chóp mũi cô bé, khẽ cười gọi cô bằng cái tên khác lạ so với cả thế giới.

Chap này bạn Jay và bạn Li hơi bị nhiều đất í nhé ^^ Chap này Boo nghĩ đọc xả stress khá tốt, nhĩ?

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Grey Winter Morning

Chap 29: Grey winter morning – Sớm đông xám xịt

Mượn bàn tay nhỏ xiu của em, gỡ chiếc mặt nạ chết tiệt trên mặt anh.

Một sớm đông rét man rợ, không gì lý tưởng hơn nằm lì trong chăn ấm, ôm theo người phụ nữ nóng bỏng.

4 giờ 27 hút sáng. Jay dậy sớm hơn chuông báo thức 3 phút, do ức chế mà hormone adrenocorticotropin gây ra. Anh dời ánh mắt ngái ngủ xuống mái đầu thơm ngát đang gổ ngoan trên ngực mình, làn hơi thở nóng ran phả sát rạt những múi cơ bụng săn chắc. Anh đan tay vào những sợi tóc đen mềm mại, khẽ ve vuốt da đầu Hadewych, cô gái Netherlands ngọt ngào, thơm ngon như viên kẹo dâu.

Hadewych là người mẫu. Cao 5’10”, ngực cup C, bụng phẳng lì, chân thon dài, có hết những tiêu chuẩn ngoại hình Jay đòi hỏi. Anh gặp cô tại buổi trình diễn thời trang mùa đông đặc biệt tại Praha, cô bung cho anh cái hôn gió lúc anh ngồi ghế đầu cùng anh cả Borys. Tính đến hôm Jay cùng Hadewych qua đêm lần đầu tại khách sạn, mới chỉ vờn vẹn 5 ngày hai người biết đến sự tồn tại của đôi phương. Cuộc sống ngắn lắm, vồ lấy nhau nhanh ngay nào, hay ngày ấy.

Chun chút đặc biệt của Hadewych so với khối người đẹp khác là cô luôn tranh thủ để mặt mộc, cho da hít thở. Chun chút đáng ghét của Hadewych hết khối phụ nữ khác là luôn thích khoe Jay với đám bạn gái, đề lên mặt, đề tự nâng đẳng cấp bản thân.

Jay là của hiếm. Một quý ông trẻ thành đạt, thời thượng. Đi với anh, phụ nữ không cần lấn cấn tới giá cả trên trời của các món hàng. Đi với anh, các cô nàng chân vốn dài sẵn vẫn có thể kiêu hãnh xỏ chân vào những đôi cao gót chót vót. Đi với anh, các cô gái không trang điểm, ăn bận xoàng xĩnh vẫn nổi bật.

Một trong những món trang sức của con người là đồng loại của chính mình! Phụ nữ so bì nhau bằng độ dày của các vệ tinh vây quanh. Đàn ông dùng phụ nữ đẹp trên bàn rượu.

Không muốn phá hoại giấc ngủ của Hadewych, Jay nâng khẽ đầu người tình, chậm rãi nhòm người dậy. Bất chợt, vòng tay mảnh mai choàng vội lấy bụng

anh, chớp mũi nhỏ nhún cọ cọ lên tấm lưng rộng vững chãi. Giọng Hadewych nũng nịu, năn nỉ như bé gái đang xin mẹ miếng bánh kem.

– Could u please lay with me a lil bit more, my boo? (Có thể nằm cùng em thêm chút không anh yêu?)

– Hmmm... – Jay ra chiều tiếu rẻ người tình, anh vuốt nhẹ mu bàn tay cô nàng – I hafta work on my notes for work, my foxy babe. Just stay in bed, okay? (Anh phải làm việc, bé cưng quyền rũ ạ. Em cứ nán lại giường, okay?)

Lớp tình cảm ngọt lịm phủ lên mặt Hadewych, cô trườn lên kê cằm trên vai Jay, thì thầm:

– The way you say ” okay ” after every sentence, it drives me so wild. (Cái cách anh nói ” okay ” sau mỗi câu khiến em thích điên lên được.)

Mỗi Jay nhếch nhẹ nét cười tôi-biết-thừa-chứ! Đây không phải lần đầu có người rí tai anh thú nhận, ” okay ” của anh luôn làm họ rung rinh, như có con sóng đập dồn trong hồn. Có người chết mê cách anh khẩy nụ cười băng quơ, có người bị đốn đổ trước cách anh nháy mắt, có người say mê cách anh nghiêng đầu lúc trò chuyện, có người mất hồn trước cách anh rào nhanh những bước dài, gọn trên đường phố...

Hồi còn là cậu bé nằm trong đội tuyển khúc côn cầu thành phố, Jay lò mò nhận ra sức hút của bản thân. Qua những lần mặt bàn đầy ắp đồ ăn, nước uống từ các bạn gái bí mật. Những lần anh đi qua hành lang, luôn có những mắt tán tỉnh, những nụ cười tươi rói bám theo lưng áo. Những lần các chị lớp trên bạo dạn ngồi hẳn lên đùi anh, nhờ anh gài lại dây áo con đã rớt.

Năm 13 tuổi, Jay ném mùi phụ nữ thực sự. Năm tháng trôi vèo, tôi luyện anh thành một cao thủ tình trường không tim, một tay thợ săn ma mãnh chuyên tàn sát tình cảm thật thà của các cô gái trẻ. Jay rất rõ sức mê hoặc của mình, anh biết anh chỉ nhấc tay cũng đủ gói ghém thân hồn của phụ nữ, đem đi du lịch. Phụ nữ càng đồ xô lấy Jay, cảm xúc anh dành cho họ càng chai cứng, bốc hơi, loãng thêch.

Jay 19 tuổi, còn quá sớm để tính chuyện ổn định gia đình hay sống chung lâu dài cùng bạn gái. Jay 19 tuổi, còn quá sớm để dùng phụ nữ giải quyết sinh lí, một trong những nhu cầu nằm cạnh ăn, uống, ngủ, hít thở trong tầng thấp nhất của tháp Maslow. Jay đang dần xem phụ nữ là toilet.

Chết tiệt thay! Anh cáu điên khi biết tới hủ tục phụ nữ bị cắt màng trinh tiết để trưởng thành ở một bộ tộc xa xôi, nhưng lại không đếm xỉa ngay trước cửa căn hộ, một cô gái đang ngồi khóc nức vì cuộc gọi chia tay 2 giây của anh.

Jay nhìn mình trong tấm gương nhòe hơi nước nóng, môi anh đang buông lời điệu cười ngọt ngào khinh đời. Anh tự nhận ra bản thân đang khôn nạn dần, nhưng anh dung túng. Anh rề rúng một phần con người khác của anh đang gào thét, bắt anh thế này thế nọ cho đúng chuẩn mực. Anh mặc kệ tòa án lương tâm, để con quỷ ẩn náu sau ngực tự do dạo chơi.

Anh vận to vôi, tấp từng vốc nước lạnh ngắt vào mặt, như dội đi dấu tay Natalie hẳn đầu đó trên má sau cái tát giáng trời.

Bên cửa sổ tuyết rơi trắng như bông, những hạt nhỏ xiu trắng muốt rắc bạt ngàn không trung. Jay mặc áo len đen, quần jeans đen, đứng xỏ một tay trong túi, nhấp chề gừng, ngắm khoảng trời xám đen. Mắt anh rỗng, khề hắt đầu, rũ hết ký ức khủng khiếp của một ngày đông khô lạnh. Chiếc hôn yếu ớt trượt vội lên cằm anh, cái chạm khề vào mái tóc vàng ngấn như nhuộm bởi vốc nắng thu, cái mấp máy môi hấp hối.

” Anh ơi, em yêu anh! ”

Một đôi mắt sâu hun hút in loáng thoáng trên khung cửa kính.

Buổi sáng ngày 17/12. 4 giờ 52 phút 29 giây. Một thư nháp không đề tên người nhận được lưu trong hòm thư bí mật của Jay.

” Chào bé cưng đầu rồng,

Mượn bàn tay nhỏ xíu của em, gỡ chiếc mặt nạ chết tiệt trên mặt anh.

Chiều thứ ba tuần trước, có một vị đến trường anh nói về bí quyết làm giàu. Vấn đề là ông ta không hề giàu, nháo qua đã biết ngay gã rơm đời giới khua mép để bán sách. Anh định chơi game cho đỡ buồn ngủ, nhưng khôn kiếp, đã bị xóa!

Sẵn có một chiếc bút, một tờ giấy (giật từ thùng bạn). Anh đã lên hẳn kế hoạch xuất bản cuốn sách dành cho những người muốn làm cú lật ngược số phận. Cuốn sách sẽ gồm 203 trang. Nội dung bắt đầu từ trang 3, với 5 bí quyết kim cương mà anh đúc kết ra.

– Muốn giàu có, hãy kiếm thật nhiều tiền.

– Muốn nổi tiếng, hãy xuất hiện dày đặc trên mọi phương tiện truyền thông.

– Muốn thành công, hãy đừng thất bại.

– Muốn tài giỏi, hãy đừng ngu dốt.

– Muốn dẫn đầu, hãy vượt mặt những kẻ khác.

200 trang còn lại là giấy trắng. Dùng để tùy ý ghi chép, chẳng hạn như những trải nghiệm ngu.

Yêu em bật ngàn.

J. ”

Lâu lắm mới có chap mới vị rõ các bạn nhĩ :P Tình thân, tình cũn cũn... ở vị rõ nhiều hơn tình yêu :P

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: X-Mas Is Coming

30. X-mas is coming – Giáng sinh đang tới

Và thế là... BOOM! Một cú hô biến quá đổi ngoạn mục! Những cậu bạn 9A bỗng bánh bao, nghiêm chỉnh vô đối. Về ngổ ngáo, phớ lớ, nổi loạn như đã bị vứt cùng đồng áo hoodie, quần bò mài, giày thể thao.

Không khí giáng sinh bùng nổ, càn quét tung bừng Praha. Như có những cỗ xe tuần lộc lừng lách khắp bầu trời rơi là tả tụy. Thành phố lênh láng ánh sáng với hàng ngàn đèn led chói lóa, phố xá được trang hoàng lộng lẫy như cung điện trong truyện cổ tích. Các cửa hiệu lấp lánh đèn nháy sáng lóa. Dọc đại lộ, ở ga tàu, giữa quảng trường, các trung tâm thương mại hay các siêu thị lớn, những cây thông lung linh cao vút hút loạt con mắt trầm trở với cách trang trí hoành tráng. Ở nơi đông đúc, người ta thường đặt những ông già Noel bằng gỗ hoặc thú nhồi bông thật to choán ngay lối ra vào.

Ngày 21.12. Sắp bắt đầu kỳ nghỉ đáng mong đợi nhất mỗi năm học, kéo dài tận hai tuần lễ gồm nghỉ đông, nghỉ lễ Noel, nghỉ năm mới.

Những bản nhạc X-mas bắt hủ vang lên từ mỗi phòng học, dưới gốc cây thông nhựa xanh đầy nhóc những hộp quà từ bé xíu tới to đùng. Học sinh trong lớp mua quà tặng thầy chủ nhiệm, hoặc tặng những đứa bạn mình muốn. Thiên Ly nhận được cả thầy mười ba hộp quà, niềm sung sướng phù chụp lấy từng tế bào. Bốn phần vì hám của, sáu phần vì cô bé cảm nhận rõ rệt được sự yêu mến từ chúng bạn da trắng. Năm đầu tiên cô đón giáng sinh, vừa bỡ ngỡ, vừa vui thú với nền văn hóa mới.

Anna và Thiên Ly hứa tiền tặng thầy Pavel chiếc tàu thuốc Zobo sang trọng, xài bằng pin. Thầy chủ nhiệm đáng yêu tặng riêng cô trò nhỏ cuốn tiểu thuyết ”Der Verschollene” của Franz Kafka, nhà văn Praha vĩ đại với những tác phẩm viết bằng tiếng Đức. Thầy cô vũ Thiên Ly học tốt ngôn ngữ thứ ba. Cô chưa ngón hết tiếng Séc, đã phải nuốt thêm tiếng Đức phức tạp để đuổi kịp chương trình học. Càng thiết thời, càng phải mài mòn bản thân và cố gắng thay vì than vãn, nhụt chí.

10 giờ. Một tiếng chuông dài réo khắp trường khi các lớp đang chơi trò chơi. Học sinh đổ bộ hết xuống sân thể dục rộng thoải, nơi sắp diễn ra lễ Noel thường niên của trường. Sân khấu đã được dựng sẵn từ đầu tuần với dàn âm thanh do Michael, Ivan và Thomas đảm nhiệm. Thầy mỹ thuật đã mất nhiều ngày để cắt dán những hình vẽ xinh xẻo, ngộ nghĩnh cắt như hoa tuyết, Santa Claus,... Nhà bếp trường rình sang chiếc tủ kính lớn bày biện đủ các loại bánh ngọt thơm phưng phức, các món tráng miệng đẹp mắt ngon miệng.

Nam sinh khối 8 hăng hái chuẩn bị dây ghê cho đội ngũ giáo viên, nam sinh khối 9 bận rộn cân chỉnh những chiếc bàn thật ngay ngắn. Nữ sinh trải khăn bàn trắng nếp, rồi bóc đồ khỏi những thùng giấy to, xếp lên mặt bàn từng tấm thiệp, vòng hoa, người tuyết, quả cầu thủy tinh... đều là sản phẩm do các cô trò tiểu học làm dần trong hai tháng nay.

Như mọi năm, phụ huynh các bé em sẽ ghé trường dự lễ, xem những tiết mục ca kịch, thưởng thức bánh trái và mua đồ handmade nhỏ xinh. Số tiền này được trường lấy làm quỹ mua giấy in ấn, sách giáo khoa phát cho học sinh. Năm ngoái trường thu được hơn 25.000 korun (~ 25 triệu VND). Một con số không hề nhỏ, những chẳng bỏ bèn cho những năm học miễn phí.

1 giờ chiều. Học sinh rù nhau đi thay những bộ cánh lung linh. Các bạn nam vận lên mình sơ mi trắng thơm, comple đỉnh đặc, nơi cổ gài thêm chiếc nơ đen, khăn mùi soa kẻ sọc dặt hờ trong túi áo. Giày da bóng lộn, tóc vuốt keo chín chu. Và thế là... BOOM! Một cú hô biến quá đổi ngoạn mục! Những cậu bạn 9A bỗng bánh bao, nghiêm chỉnh vô đối. Về ngổ ngáo, phớ lớ, nổi loạn như đã bị vứt cùng đồng áo hoodie, quần bò mài, giày thể thao.

Các bạn nữ đẹp long lanh, xúng xính trong những bộ váy điệu đà, gòai cảm. Giày cao gót, túi clutch, tóc phồng bông bênh, hương nước hoa nồng nàn. Mỗi nàng đều nuốt nà và ngọt ngào như các mỹ nữ nổi tiếng. Về đẹp, vóc dáng của con gái châu Âu vẫn luôn làm chao đảo cả hành tinh.

Lúc các nàng khác đang bận rộn tút tát, Thiên Ly âm thầm lỉnh vào nhà vệ sinh nằm trong phòng thay đồ. Cô vẫn rất ngại thay đồ công khai trước hội bạn cùng giới tính. Sợ bị bắt bẻ quần lót và áo con không đồng bộ. Sợ bị tư vấn mặc kiểu trưởng thành, người lớn hơn. Sợ bị thối mắt những vết sẹo nhỏ xấu xí rải dày trên bắp chân. Thiên Ly luôn là cô gái nhỏ sở hữu nhiều bí mật quái đản và nhiều nỗi sợ gàn dở.

Vừa rón rén mở cửa nhà vệ sinh, Thiên Ly liền bị siết cổ bởi loạt tia nhìn ngán ngẫm, những đôi mi chuốt mascara cong vút chớp liên tục vì choáng. Các nàng mèo xinh đẹp miết ánh mắt dọc mái tóc đen-dài-dày, váy đen với đường viền ren cách điệu, áo khoác đen nửa người dài tay, tất dài nylon đen, giày búp bê đen đế bệt. Ấn tượng về cô bạn châu Á là: đen thui, mỏng dính, kín mít.

– Cậu sắp đi dự đám tang à? – Một nàng mèo thốt lên với những cái gật đầu lia lịa đồng tình.

Một nàng mèo khác là lưỡi chán nản, găng gượng cứ vót cô bạn với chiếc thắt lưng trắng điệu đà. Một nàng mèo khác chộp ngay lấy dụng cụ trang điểm, phủ cho cô bạn lớp make-up nhạt. Anna đòi lột chiếc áo khoác gây mất điểm, nhưng cô bạn nhất quyết giữ rịt, sống chết không chịu để hở vai trần. Thiên Ly luôn là cô gái nhỏ sở hữu nhiều bí mật quái đản và nhiều nỗi xấu hổ vô lí.

2 giờ chiều. Cậu bạn Honza kéo Thiên Ly ra góc riêng, lúc các bạn nữ 9A đang đứng xem mấy bé bụ bẫm đội mũ tai gấu duyệt lại bài nhảy vui nhộn.

– Tặng cậu!

Nhận lấy tờ giấy cuộn tròn, Thiên Ly ngẩng nhìn Honza nhanh một cái rồi dăng ra. Là bức vẽ 3D sắc nét, sống động hết ảnh chụp. Giữa khung cảnh tuyết phủ trắng muốt, cô bé nhỏ thỏ trong chiếc áo choàng khoác xám, ngần ngại đứng ngắm đất trời trắng xóa, lòng bàn tay xòe rộng đón bông tuyết đang chao liệng. Phía góc trái chìa ra một cánh tay lớn của người con trai bí ẩn, khoác hờ lên vai cô bé. Dưới bức tranh đề nét bút chì đơn giản ” Mùa tuyết đầu của Lily. ”

Thiên Ly bật ra tiếng wow lớn, nhiều xúc cảm lẫn lộn chực xổ tung sau lồng ngực. Honza vốn dĩ rất siêu hội họa, cậu bạn vừa đạt giải thưởng thiết kế nhân vật game, giành suất học bổng toàn phần ở trường mỹ thuật và được một công ty ngắm trước. Những tiết tin học, cậu bạn mò vào Paint vẽ chơi chơi vài đường nguệch ngoạc cũng ra bức tranh chất lừ.

Honza thích cô bạn Việt nhỏ nhắn, ít nói, khi hung dữ khi hiền khô. Giáo viên bộ môn và bạn bè trong lớp đều biết tuốt! Honza luôn giúp cô bé xách ba lô, mở sẵn cửa, lau hộ bảng, thường mua cho cô bé cốc capuchino nóng, thỏi chocolate, bánh muffin. Ánh mắt thông minh sau cặp kính cận hay quăng lên chiếc bàn đầu sắt kê sát bàn giáo viên. Lũ con trai thường nghe Honza kể chuyện về Thiên Ly trong phòng thay đồ nam. Lũ con gái thường nghe Honza hỏi thăm về Thiên Ly mỗi khi cô bé không tập thể dục.

– Cảm ơn cậu nhiều vô cùng. Tớ thật sự rất thích. – Thiên Ly chưa hết phấn khích. Ngưỡng mộ và bè lũ cảm xúc khác đang bò quanh dạ dày.

Honza dựa sát vào tường, gãi đầu rất ngố:

– Tớ thì rất thích Lily!

Cô bé Việt im lặng nhìn cậu bạn cao hơn 1m80, mập 90 kg, úc núc như cục thịt mỡ đáng yêu. Nhưng chàng béo vui tính không hề ù lì, mà bước đi rất nhanh nhẹn. Honza có sẵn nét ưa nhìn, đẹp mã của những cậu chàng tuổi dậy thì, chỉ cần giảm cân sẽ là hot boy được săn đuổi nhiệt tình.

– – Tụi mình sẽ chỉ là bạn thôi nhé! – Thiên Ly vội ngáng trước lời mời làm bạn gái sắp nhảy khỏi miệng cậu bạn mập.

– Được mà. Tớ tôn trọng cậu và cả quyết định của cậu!

Honza cười thoải mái, khoe hàm răng trắng sáng.

Thiên Ly cười mỉm, nhìn mãi đôi má lúm đáng yêu của cậu bạn da trắng đầu tiên thổ lộ với cô.

2 giờ 45. Một số máy có mã +61 từ Úc gọi tới. Thiên Ly vội tắt nguồn, bước khỏi sân thể dục náo nhiệt với thần thái sứt mẻ. Vào phòng vệ sinh, cô thần thờ đứng tý lưng vào cửa, miệng nghẹn đắng, vai run lên vì những hồi ức kinh khiếp đang bị nhảy bổ khỏi ngăn kéo trí nhớ.

Chiều hè mưa rả rích. Cô nhóc con sáu tuổi nằm vắt chân trên giường đệm, nghịch bộ đồ chơi hoa quả mới toanh vừa được tặng, hát veo von mấy bài thiếu nhi. Một vòng tay lớn bỗng bẻ bỗng nhóc con đến góc học tập dăng đầy những cuốn sách ôn thi. Người ấy đặt nhóc con ngồi lên đùi mình, gương mặt sáng sủa ghé sát gương mặt nhăn nhó của nhóc con, bàn tay thư sinh vén chiếc váy bò lên, những ngón tay dài vuốt dọc trên bắp đùi con nít trắng nõn, láng mịn.

“Anh bỏ ra đi! Nôn kìa!” – Nhóc con cúi kinh gạt tay trên đùi mình ra, giẫy dụa đòi chạy đi chơi.

Người ấy ôm cứng nhóc con, đôi môi mỏng phả làn hơi nóng khắp bờ má trẻ thơ.

– ” Anh thích Thiên Ly lắm. Rất thích em. ”

Nhóc con cười khì, hai bàn tay nhỏ xíu vươn lên véo má người ấy rồi tuột người xuống nền, tót đi kiếm đĩa phim hoạt hình Mỹ. Phía sau, một đôi mắt sắc bám theo mãi chiếc váy bò ngắn, để lộ đôi chân nhỏ gầy.

Mới sáu tuổi, não non nhót, trí óc sạch sẽ như tờ giấy trắng, đâu biết kẻ kệnh hoạn ngay kế bên.

Boo biết tâm lý các bạn thích đọc Jay và Ly hâm, thích hai bạn lý lẽ, yêu nhau thật mau. Nhưng Boo vẫn thích đem nhiều mặt cuộc sống vào hơn. Nhìn thực tế tính cách nhân vật mà Boo xây dựng thì Jay chả thích TL nhanh thế đâu :3

Chương 31: Bhm – Black-Haired Man

CHAP 31: BHM – Black-haired man – chàng trai tóc đen

Ít nhất cậu nên phản ứng, đừng bao giờ dờ ra như thế nữa! Lần đầu, lần hai, người khác sẽ nghĩ cậu hiền lành, đáng mến. Từ lần thứ ba trở đi, họ sẽ cho cậu là con bù nhìn khù khờ, kẻ cả có bôi vào mặt cậu vốc bùn, cậu vẫn đứng im.

Lễ giáng sinh của trường chính thức bắt đầu. Không khí vui tươi náo nhiệt lan rộng khắp sân thể dục đông đúc. Những tâm hồn không ngừng nhún nhảy trong chất nhạc từng bùng bùng ra từ những chiếc loa thùng lớn. Những trái tim khua rộn trong đám đông ồn ã, niềm vui như cơn sóng dữ dội chụp hết cả khán đài rộng thênh.

Sắp đến tiết mục biểu diễn của nhóm bạn 9A, một bàn tay trắng mềm mại chợt siết khẽ lấy những tay vàng run rẩy. Lucie cười trừ miễn trấn an, có ý bảo cô bạn Việt đừng ngưng ngừng, hãy buông lỏng cơ thể đang cứng còng như khúc bánh mì khô. Mỗi Thiên Ly yếu ớt nhuron nhuron. Nửa phần hồn đang ứa nát trong cảm lạnh, nửa phần còn lại đang lăn ra gãy đành dạch trước vòng vây chặt nịch quanh sân khấu.

Thiên Ly cực kỳ ghét người lạ và thường cư xử khá dị hợm. Giả dụ đang hớn hờ cười đùa với Anna, bỗng ai đó lạ hoắc hoặc người quen của Anna tới bắt chuyện, Thiên Ly sẽ im như phỗng, nét mặt đanh lại, rất khó gần và thật khó ưa. Do cô sợ, cô ngại, cô lo, cô tự chắn ngang mình thành barrier làm lì, như nhím xù lông. Mười người tiếp xúc với Thiên Ly, sẽ có đến 8 người gán ngay cho cô cái mác chanh chọe, khinh đời. Loài người luôn có thói quen dùng mắt đánh giá mọi thứ.

” Oh, I don’t want a lot for Christmas. This is all I’m asking for, I just want to see my baby standing right outside my door.

Oh, I just want you for my own more than you could ever know. Make my wish come true. Baby, all I want for Christmas is you.

You, baby...

All I want for Christmas is you, baby

All I want for Christmas is you, baby

All I want for Christmas is you, baby

All I want for Christmas is you, baby.”

Pháo bông phụt lên rực rỡ trong tiết mục cuối của 9A, cơn mưa kim tuyến lấp lánh trút ào xuống sân khấu. Sức nóng càng trở lên khi các bé út ít của trường nhảy nhót rất sung, những đôi chân mũm mĩm dập mạnh theo nhịp điệu, những cánh tay ngắn liền thoảng khua khoảng theo tiết tấu, những cái hông nhỏ lắc lư nhiệt tình, những khuôn mặt bầu bĩnh vẽ râu mèo cười toe toét. Các bé hết những thiên thần nhí dặt dầy mình phép thuật, kẻ vùng đôi tay bụ bẫm là búng hết vui vẽ trên trời vào những người chung quanh.

Phía khán đài đông đảo, các bố các mẹ đứng tựa vai nhau mãi mê ngắm những đứa trẻ xinh đẹp. Một số bà mẹ miệng kéo rộng nụ cười, chân tay vung về bắt chước theo động tác của con. Một số ông bố giờ máy quay phim, tùm chộp lại hết loạt khoảnh khắc đáng nhớ của con.

Xen kẽ các màn trình diễn của các bé em, Michael 9A nhảy lên sân khấu bắn bắn rap, một em khối tám phô tài B-box, một nhóm nam lẫn nữ uyển chuyển khiêu vũ trong điệu nhạc du dương rồi đột ngột bẻ ngoặt sang những bước nhảy hiện đại dồn dập. Một bữa tiệc ngập tràn cảm xúc.

Kim đồng hồ nhình hơn chín giờ chút xíu, chỉ còn lác đác nhóm người dờ sân khấu, lựa thưa các thầy cô nán lại thu xếp tàn dư của bữa tiệc, lẻ tẻ mấy nhóm học sinh đi gom số đồ ít ỏi còn sót lại trên các mặt bàn. Honza đui cho Thiên Ly quả cầu thủy tinh đôi màu, cô bé chưa cảm ấm tay đã bị cô bạn khác giật lấy, đôi chác bằng thói kẹo Raffaello. Honza bực bội lườm cô bạn láu cá, rồi hướng Thiên Ly nhuron mây một cái không hài lòng. Cậu bạn lác đầu nhắc nhở:

– Ít nhất cậu nên phản ứng, đừng bao giờ dờ ra như thế nữa! Lần đầu, lần hai, người khác sẽ nghĩ cậu hiền lành, đáng mến. Từ lần thứ ba trở đi, họ sẽ cho cậu là con bù nhìn khù khờ, kẻ cả có bôi vào mặt cậu vốc bùn, cậu vẫn đứng im.

– Cứ thử xem, mặt tớ mà đầy bùn thì mặt kẻ đó cũng lóa máu nhé!

Thiên Ly dần giọng, sắc mũi dân giang hồ. Cô dứt thói kẹo trong túi áo khoác dài mới choàng hồ lên người, theo Anna rời đi, để lại chàng béo phía sau đang suýt đánh rơi miệng xuống đất. Nhóm 9A rôm rả bước dọc hành lang ngôi trường rộng lớn, tranh nhau chau mày đoán xem mình sẽ nhận được quà gì từ gia đình đêm 24. Rồi những chiếc miệng liền thoảng lái sang chuyến du lịch Pháp đầu năm mới. Ngoài trời, tuyết đã phủ thêm một lớp trắng muốt, những bông nhỏ xíu bé bỏng khiêu vũ trong không trung. Sinh động, thích mắt đến mức muốn thè lưỡi liếm láp những hoa tuyết đẹp đẽ.

Mẹ Thiên Ly đứng chờ sẵn cạnh chiếc xe hơi đậu xiên vẹo nơi bãi đỗ, vẫy tay títt mùi với cô con gái vừa ló đầu ra cùng đám bạn. Mẹ tới đón Thiên Ly tới xem Tú Chi biểu diễn. Thời điểm các trường trung học tàn cuộc là thời khắc các trường đại học bắt đầu ngân chuông giảng sinh. Nhỏ chơi cuộc nhỏ, lớn chơi cuộc lớn.

Ngồi trong xe ầm ngát mùi oải hương tím, Thiên Ly tỳ cằm lên cửa kính, ưỡ oải đợi mẹ vạch cho bằng hết mười ba túi quà con gái nhận được. Mẹ lúc tròn miệng ồ à, lúc tròn mắt ồ á, lúc quăng ra những ngôn từ đậm chất xì tin dẫu. Mẹ quá ư trẻ trung, như bù trừ cho phần tính cách già nua của cô con gái nhỏ. Cô thường nhắc nhở mỗi lần mẹ nói mấy câu bá đạo của thế hệ trẻ đang sốt xình xịch trên Facebook. Khi chat chit cùng mấy di bạn, mẹ thường hí hửng khoe con gái, mẹ chúc “G9”, mấy di ừ biết là gì, mẹ nói “gà to”, di bản của “GATO”, mấy di cũng ừ biết là gì. Mỗi lần mẹ hào hứng khoe khoang, cô con gái luôn trưng ra khuôn mặt nguội lạnh, nghiêm túc giới thiệu cho mẹ cuốn đặc nhân tâm.

Mẹ sờ đến bức vẽ 3D, Thiên Ly vội giấu tiết đi, mặc kệ mẹ hết quắc mắt dọa đến nản nỉ. Mẹ thấy, kiểu gì cũng đoán ngay ra có cậu bạn đang thích con gái mình, sẽ giục con gái yêu đi. Tuổi học trò, yêu đẹp, yêu vui, yêu xinh, yêu hay hay, yêu trong sáng. Tình yêu gà bông rắc cho cuộc sống những màu sắc mới lạ, những rung động tuyệt diệu.

Sau đây, kệ xác Thiên Ly có đang lắng nghe hay đã đeo tai phones, mẹ sẽ say sưa kể chuyện ngày xưa. Lúc mẹ bằng tuổi Thiên Ly bây giờ, có cậu con trai ông giám đốc say nắng mẹ rất nặng. Mẹ chả ư gì, nhưng hay dụ ông chú ấy (tính theo tuổi hiện tại) mua kẹo cho mẹ lẫn cô bạn mẹ. Ông chú kia không đến nỗi quá đại gái, cứ mua một gói kẹo to cất trong túi, chìa tay ra chỉ có mấy cái. Cứ mỗi khi mẹ và cô bạn ăn hết định nhắc mong về, ông chú sẽ chia thêm mấy cái khác. Mẹ và cô bạn lập tức nán lại.

Thiên Ly thuộc lòng từng câu chuyện của mẹ, từ còn con đến dài dằng dặc. Một phần do trí nhớ cô khá tốt, phần còn lại do mẹ cứ nhắc đi nhắc lại như radio phát đi phát lại các bản hit. Mẹ không làm cô giáo là một tổn thất to lớn của ngành giáo dục, bởi nếu mẹ đứng trên bục giảng, một trăm phần trăm học sinh phía dưới sẽ thuộc bài.

Chờ mẹ sẫm soi hết đồng quà, các xe chung quanh đã rời đi sạch trơn. Mẹ lùi xe. Bánh xe trước phi lên găm cò, bánh xe sau đóng đánh lén lè đường, mũi xe suýt gây hấn cột điện, thân xe suýt hóa chiếc riu bỏ ngang thân cây. Trầy trật mãi mới ra được khỏi bãi đỗ! Chiếc Audi nâu sẫm vừa hòa vào làn đường đông đúc, mẹ lập tức phiêu theo nhạc giảng sinh đang phát trên radio. Người nhún nhún, hát hò ầm ĩ.

Thiên Ly bịt chặt tai, ánh mắt chăm chú bám lấy gương chiếu hậu cùng các biển báo bên đường. Do mẹ tay lái yếu lại rất chênh mảng, thường soi trang phục người đi trên vỉa hè hơn là nhìn đèn đỏ ngay trước mặt. Thiên Ly khó chịu nhắc nhở, mẹ sẽ lòi ra lí lẽ mẹ đã có con gái ngồi cạnh, mẹ cần quái gì chú ý ai.

Hôm mẹ đậu lái xe sau sáu lần trật lất, mẹ léo chéo gọi Thiên Ly ngay trong giờ học. Cô tắt máy, lại nhận được tin nhắn.

” Yeeeeee, mẹ đậu lái xe rồi!!! Em gái cúp học về nhà ăn mừng và đập phá với mẹ ngay nhé! ^~^ ”

Chưa được tuần sau, một tin nhắn khác từ số mẹ bán tới máy Thiên Ly, cũng ngay trong giờ học.

” Hic. Mẹ đâm móp xe rồi, anh Andy đang đi sửa cho mẹ. Buồn kinh luôn em gái oi. T.T ”

Ra tới đại lộ đồ rực đèn LED, loạt xe cộ lao nhanh như những mũi tên xé toạc không gian lênh láng ánh sáng. Thiên Ly bất an đưa tay tắt radio ngay lúc điệp khúc rộn rã. Mẹ mất hứng bật lại, cô tắt. Mẹ hậm hực bật lại, cô tắt. Mẹ bậm môi bật lại, xòe tay chần luôn trước nút on/off. Thiên Ly không thèm đòi co cùng mẹ con nít nữa, cô quay hẳn người, trấn dấn chặt cửa kính, ngắm pháo hoa nổ rần trời hoặc những màn hình mỏng khổng lồ đang chiếu chương trình đặc biệt dịp X-mas.

Bỗng... xe chết máy, ngay giữa thân dốc cao, làm tắc cả dãy xe dài ngoằng nối đuôi phía sau, như con rắn bị đập bẹp đầu, chết ngắc, thân của nó nằm cứng đờ. Chiếc Audi nâu sẫm mất đà trượt dần, hung hăng tông rầm luôn phải mũi xe sau. Nhưng nhờ có chiếc xe xui xẻo đó làm chỗ dựa, xe Audi nâu sẫm nằm im lìm trên con dốc trắng xóa.

Mẹ Thiên Ly tái mét đưa mắt nhìn con gái cũng đang ôm mặt xanh nhợt. Phía sau lồng ngực hai mẹ con, quả tim đang quẫy đạp bình bịch như heo con sắp bị quăng lên bàn mổ. Chủ nhân của chiếc xe, có tiếng chân rào bước nhanh, có tiếng cốc nhẹ cửa. Mẹ Thiên Ly hít một hơi sâu, tay run bấm nút hạ cửa kính, đôi mắt chặt căng lo lắng bầu vịu vào điểm vô định phía trước.

Một gương mặt pha trộn nét Âu Á độc đáo cúi xuống bên gương mặt căng thẳng của người phụ nữ ngồi sau volant, chàng trai trẻ lễ phép cất tiếng, đôi mắt xanh lơ giấu tiết một ý cười:

– Cô ơi, cháu có thể đề nghị cô kéo tay phanh không ạ?

Tìm Thiên Ly roi bộp, nhìn trùng trùng người thanh niên đứng cạnh xe. 21 giờ 22 phút của ngày 21 tháng mười hai, Thiên Ly lần đầu thấy Jay phiên bản tóc đen. Một thứ lần đầu lấp đầy trí não cô bằng ấn tượng khủng khiếp, hơn cả lần sớm mai cô đứng thất thần giữa Praha khoác màu trắng xóa.

Từ bây giờ mình sắp đẩy mạch truyện lên rồi đấy các bạn :3

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: The Man In Sack Suit

Chap 32: The man in sack suit

Mẹ biết bạn trai mới của Miley Cyrus không? Mẹ biết công chúa nhạc đồng quê Taylor Swift đã chuyển sang hát pop chưa? Mẹ biết ngôi sao ” How I met your mother ” là đồng tính không? Mẹ không biết gì đúng không? Đây, con quan tâm những thứ mà mẹ không hiểu, không chia sẻ được cùng, sao mẹ cứ đòi hỏi con điều ngược lại?

Đời học sinh có những sung sướng bé tí, nhưng là thứ xa xỉ với một ông hoàng ngồi trên xe sang, đầm chiêu lo nghĩ trăm điều. Đơn giản là một sớm dậy đúng giờ báo thức, chợt nhớ ra hôm nay đã là kỳ nghỉ dài. Lại vui mình vào chăn ấm, gát cả thể giới sang một bên. Balô quăng xó, bài vở cất đó. Nằm ì trên giường như keo dính, bóc bông ngô, xem phim, chơi game, lướt net, thả lỏng hết cỡ từng múi cơ.

Thiên Ly không có thói ”nướng napan”. Riêng thời gian ngủ đã ngốn hết một phần ba cuộc đời, cô không muốn con sâu ngủ gặm thêm tích tắc nào. Sau cái vuron vai xốc lại năng lượng, Thiên Ly vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, trí não tỉnh táo như chưa hề ngủ li bì suốt bốn tiếng đồng hồ.

Rời phòng tắm, Thiên Ly xuống bếp, cầm theo cuốn sổ mỏng ghi sẵn kế hoạch tổ chức Giáng sinh. Cô vốn chẳng định làm gì sất, do bố mẹ thường xuyên to tiếng, ám khắp nhà mùi ngọt ngào lạnh lẽo. Nhưng dạo gần đây, bố mẹ bỗng ngọt ngào như cặp đôi mới cưới, Thiên Ly cũng bớt héo hon. Và lại mỗi ngày cô đều hồ hấp bầu không khí Giáng sinh, ngâm mình trong những bản nhạc rộn ràng. Cô muốn dang tay đón hơi thở mới của nền văn hóa Đông Âu.

Gạch đầu dòng đầu tiên trong to-do-list là những mẻ bánh! Tại cộng hòa Séc, Giáng sinh người ta thường trao nhau những hộp chứa đủ kiểu bánh nhỏ xiu. Bánh hình nút áo, hình mặt trăng khuyết, hình ngôi sao, hình chữ nhật, hình vuông vức, hình trái tim, hình cây thông,... Vị dừa, vị hạnh nhân, vị chocolate, vị gừng, vị rượu,... Quá dồi dào dạng như thế, nên trong bộ phim từng giạt đến sáu giải Oscar: Forest Gump, có một câu ví von rất sắc.

”Mamma always said Life is like a box of chocolates, you never know what you’re going to get.” (Mẹ tôi thường nói rằng cuộc đời giống như hộp kẹo chocolate, bạn không bao giờ biết trước bạn sẽ nhận được những gì.)

Phụ nữ phương Tây rất siêu khoản làm bánh! Họ có thể dễ ợt nặn ra chiếc bánh ga tô như ộp la một quả trứng. Các bà đã nghỉ hưu thường xuyên làm bánh trái cho con cháu, không chỉ mỗi dịp lễ. Phụ nữ bận rộn tranh thủ cuối tuần. Chỉ có một số ít không rảnh làm bánh, hoặc bận túi bụi mới đến cửa hàng vợ vội vài hộp.

Thiên Ly mặt lem bết mì đút mấy khay bánh vào lò nướng. Cô nước đến chân mới nhảy, cố lắm cũng chỉ nặn ra mấy hộp tặng hai bà cháu tin đồ màu hồng, tặng bác ruột, để dành lại bày biện trong nhà. Thực ra Thiên Ly muốn lằng xằng tặng hết các anh chị trong tiệm nails, các cô các bác trong quán ăn, các chú trong sòng bạc, các cô cậu bạn. Tính cách Thiên Ly là tập hợp của những thói kỳ cục, quái đản. Cô nhác ăn nhưng lại cực thích nấu nướng, rồi rù rê tất cả thường thức.

Gần giờ cơm trưa, Thiên Ly chạy ào sang nhà Tú Chi ngay kế bên, rón rén lên vào căn phòng la liệt những chiếc túi hàng hiệu. Như con chim khùng mập ú mỏ nhọn hoắt, Thiên Ly bỏ nhào lên giường ôm cứng Tú Chi, một sắc đẹp đang say ngủ. Đêm qua, chị là cô gái Á Đông duyên dáng hút hồn các chàng trai tại đại học. Có một cô chị được săn đuổi như thế, mũi Thiên Ly phồng to như bao bông ngô bỏ trong lò vi sóng. Cô thua kém Tú Chi đủ mặt, nhưng chưa bao giờ ghen ghét, chỉ ghen tị kiểu ngưỡng mộ. Nhặt được đũa phép thuật, Thiên Ly cũng chẳng thêm hồ biến mình thành đáng đồng hồ cá với những đường cong nóng mắt.

– Dominika, do you wanna decorate a Christmas tree? (Dominika, chị có trang trí cây thông không?) – Thiên Ly khề chọc chọc lưng chị.

Tú Chi nhọc nhằn hé đôi mi nặng trĩu, đôi mắt nhỏ như sợi chỉ. Cô chị lấy gối bịt tai, quăng ra chất giọng ngái ngủ pha cả con bực mình:

– Giờ à, hai nhà này có bao giờ tổ chức Giáng sinh đâu mà. Đi ra, cho chị ngủ. Nhanh!

Thiên Ly mặt hút thật. Nhưng thoát cái, đã như con lóc ủa tới bên Tú Chi cùng chiếc khăn ướt choẹt. Cô bé bò lại sát gần Tú Chi, nịnh nọt lau lớp make-up còn nguyên trên mặt chị, rầu rĩ đàm phán:

– Thì chị em mình cứ tổ chức, người lớn không tham gia thì thôi. Năm đầu em gái chị đón Giáng sinh ấy nhé!

Tú Chi phì cười, đôi mắt còn nhắm tít như bị keo dán chặt, lòng leo chia ra cánh tay dài. Cô bé em phải đứng hẳn trên giường, bặm môi dùng hết sức túm tay chị kéo dậy như nhỏ củ cải khổng lồ.

Tú Chi ngồi bên mép giường, thò chân xuống sàn tìm dép thỏ, cào cào tóc chỉ cho Thiên Ly thông nhựa nằm chổng chơ trong phòng đưng đồ suốt nhiều năm ròng. Dạng cây thông lấp rập như món đồ chơi, tiện lợi, đỡ rác nhà. Tú Chi được mẹ đỡ đầu người Séc sắm cho năm cô lên tám, cũng chỉ duy nhất năm đó nó được trưng ra. Đêm 24, Tú Chi đội mũ ông già Noel, háo hức đợi. Mãi hơn nửa đêm, bố mẹ mới đi làm nhà máy về, ngủ khò.

Tầm chiều tối mùa đông là lúc hai mảng màu đối lập choáng nhau, nền trời đen kịt chọi mặt đất trắng xóa tuyết. Thiên Ly ngồi bệt giữa bếp, hết nghiêng đầu sang trái lại sang phải, cười ngớ ngẩn các miếng bánh nhỏ đã vẽ kem hoàn chỉnh, như người mẹ ngắm đứa con đồ hồn. Chiếc máy ảnh trong tay Thiên Ly đã chụp cả trăm tấm. Mẹ giục mãi cô mới lè mề rời đi tắm tã, chuẩn bị dự tiệc.

Gội đầu xong, Thiên Ly như tí lần trước để kệ tóc xù ướn nhẹp, từng giọt nhỏ hết xuống vai và lưng áo. Mẹ cầm máy sấy rượt bé li quanh nhà hết mèo Tom và chuột Jerry. Như hầu hết các tập phim hoạt hình, mèo mẹ không tài nào nắm được nhúm tóc của chuột con. Mèo mẹ bức tức cảnh cáo nếu sau này chuột con lấy phải chuột cống, cứ trơ lì thế nào cũng như đờn. Chuột con xùy dài một tiếng xem nhẹp.

Người Praha gốc thường được nhắc đến với sự kiêu ngạo, cao sang, giàu có. Người Việt ở Praha thường được nhắc là dân phố lăm của, lăm ăn to, sành sỏi. Hơn triệu dân của cả thủ đô lớn không thể túm gọn trong một bao tải, nhưng tóm lại một góc hiện thực. Không ít những doanh nhân Việt ở Praha có công ty riêng, chi nhánh, tài sản trải rộng khắp cộng hòa Séc, lăm sang cả các nước lân cận. Những buổi tiệc của cộng đồng Việt tại Praha vì thế rất hoành tráng.

Thiên Ly lúu rúu bám sau mẹ như sê nhỏ, ánh mắt nhắm thẳng lối đi, không thèm nhìn bất kỳ ai hết tiểu thư kênh kiệu. Lúc mẹ dừng lại chào người quen, cô đứng nép sau mấp máy môi câu chào như lăm khẩu hình miệng, chẳng ai nghe thấy gì ngoại trừ chính cô. Đã từng có nhiều người phàn nàn với mẹ, Thiên Ly đi ngang qua không thèm chào hỏi. Họ đánh giá cô mới tí tuổi đã có tính khinh người giống bố cô y si.

Nào có! Thiên Ly thề! Cô rất căm bản thân khi chỉ mỗi một câu chào to rõ cũng không thốt ra nổi, cứ như bị cục kẹo chặn ngang cổ họng. Lắm lúc, Thiên Ly giận chính mình cứ ngại ngùng một cách ngu ngốc.

Duy nhất Thiên Ly lạc lõng trong tối nay, hay chính xác đó là phong cách chán òm của cô trong những bữa tiệc với cộng đồng Việt. Lứa tuổi như Thiên Ly ở đây đầy rẫy, bước vào nhà hàng là nhanh chóng bắt lấy tín hiệu của nhau, thân thiết quây thành một góc trẻ náo nhiệt. Những chàng trai diện vest chỉnh tề, những cô gái diện các bộ váy bắt mắt, phủ lên mặt lớp trang điểm thu hút, kiểu tóc cầu kì. Họ phù hợp và hoàn hảo trong bầu không khí tiệc tùng.

Thiên Ly gây chán mắt trong chiếc áo dạ đất đỏ, tóc tai sơ sài cứ cầm đầu bước theo chân mẹ. Cô tự cô lập chính mình, không chịu thò chân khỏi lớp vỏ và chạy nhào vào đám đông. Những cô nàng xích mích với Thiên Ly hôm bữa hè đã xin lỗi cô, nhiều lần họ rủ cô đi chơi hay mới đây là chuẩn bị tiết mục cho tối nay, cô đều từ chối.

Cái nhìn của Thiên Ly ngày trước về họ là nông cạn. Những người bạn sinh ra ở đây đa số đều rất đáng yêu, nhanh hòa đồng và thoáng tính. Họ là những đứa con được hai nền văn hóa trái ngược chuyển tay nhau. Họ ở trường lớp, ở ngoài đường là những cô cậu có lối sống tây thoải mái, tự do. Bước về nhà, họ như đeo vào tay chiếc còng, sẵn mặt trong những ép buộc, mắng mỏ, so sánh. Họ sẽ dần xa lánh nền văn hóa gò bó, ngạt thở hơn.

Thiên Ly đã hiểu. Cô không mến cũng không ghét họ, chỉ là cô không muốn ép mình xây dựng một tình bạn hời hợt.

Gia đình Thiên Ly ngồi tại chiếc bàn toàn những người có máu mặt, vị thế. Thiên Ly đã sớm quen mặt họ, họ cũng nhìn mặt cô bé luôn ngồi kè kè bên mẹ trong bàn tiệc người lớn. Điều khiến các tể bảo trong người Thiên Ly không ngừng hú hét là, tối nay, cô ngồi ngay cạnh bác Vũ Thừa Nhân. Đại diện người Việt do chính phủ Séc bổ nhiệm, năm cộng đồng Việt Nam được công nhận là dân tộc thiểu số.

Bác Vũ Thừa Nhân có phong thái nhàn nhã, uyên bác, nét cười thi vị thâm thúy, trông chừng như không một hạt bụi qua nổi ánh mắt trải đời của bác. Vợ bác Vũ Thừa nhân, bác Debbie Vũ là giáo sư toán tại đại học Charles danh tiếng hàng đầu Séc. Bác lạnh lùng, khó tiếp cận, trái biệt hẳn bác trai đang thoải mái tiếp chuyện. Một đôi trái dẫu, chồng nóng vợ lạnh rất thú vị.

– Bé con có bộ tóc đẹp quá! – Bác Vũ Thừa Nhân chột ngoảnh sang Thiên Ly khi đang mắc kẹt giữa những lời thăm hỏi tới tấp, bác cười – Cờ chục năm rồi bác mới thấy mái tóc đen, tự nhiên thế này.

Thiên Ly ngạc nhiên, lần đầu tiên có người khen tóc Thiên Ly. Tóc cô rất dày, đặc biệt lúc gội đầu xong thường xù tung như đồng rom. Mẹ và Tú Chi rất ngứa mắt với mái đầu của cô bé, luôn dọa sẽ cầm kéo cắt phẳng ngay lúc cô ngủ.

Đàn ông nói chuyện lăm ăn, uống rượu. Phụ nữ tám chuyện chồng con. Trong lúc các mẹ khác khen con nức nở, tung con lên trời, mẹ Thiên Ly lại hất cô bé xuống rãnh cống. Mẹ chê bai cô đủ thứ, nhất là tính lăm lì không chịu mở miệng nói chuyện, nhác ăn, không nữ tính, không biết điệu đà. Mẹ và chị mua sắm cho mỹ phẩm này nọ cũng chẳng động tới.

Bác Vũ Thừa Nhân bỗng vỗ nhẹ vai Thiên Ly đang cúi sầm mặt cắn hạt hướng dương trước tràng chỉ trích liên hoàn của mẹ. Bác lên tiếng bật lại mẹ Thiên Ly:

– Mẹ biết bạn trai mới của Miley Cyrus không? Mẹ biết công chúa nhạc đồng quê Taylor Swift đã chuyển sang hát pop chưa? Mẹ biết ngôi sao ”How I met your mother” là đồng tính không? Mẹ không biết gì đúng không? Đây, con quan tâm những thứ mà mẹ không hiểu, không chia sẻ được cùng, sao mẹ cứ đòi hỏi con điều ngược lại? Con chịu lắng nghe mẹ than thở những nếp nhăn, bụng mỡ là con tâm lý lăm rồi. – Bác Thừa Nhân nhờ nhân viên đổi hộ cho Thiên Ly bát soup nóng hơn, tiếp tục bảo kê cô bé – Mẹ không được so con với con nhà người ta, vì con không so mẹ với mẹ nhà con người ta. Và, thách đố con nhà người ta thương mẹ như con đấy!

Mẹ Thiên Ly phá lên cười khi bác Thừa Nhân cứ bênh con gái mình chăm chặt. Bác còn nói thẳng tung:

– Cậu chê Thiên Ly nữa, tớ nuôi. Bây giờ đào đâu ra con gái ngoan hiền thế này. Ôm kho báu trong nhà mà không biết gì cả?

– Vũ Bảo nhà anh chị mới là kho báu ấy. – Mẹ Thiên Ly nói – Mới sang nhìn thấy Vũ Bảo là em muốn bắt cóc rồi. Khen không xuê luôn. Quá tuyệt!

– Được rồi, để hôm nào anh quảng sang nhà cô cậu con trai ăn hại của anh. Đảm bảo cô nuôi em ấy một ngày thôi, cô khóc nhe luôn!

Bác Debbie cười khê. Nhắc đến con trai, nét lạnh lùng của bác gái tan chảy sạch. Đôi mắt xanh ảm áp như tấm mặt ong.

Bỗng phát ra chuỗi âm thanh ồn ào bắt nguồn iếng từ những dãy bàn ngoài cùng. Một ông chú từ góc bàn xa tít đứng dậy kêu to:

– Con trai bác Thừa Nhân đến rồi nhé! Ôi giờ, ông tướng phong độ ghê quá luôn.

– Phong độ? – Bác Thừa Nhân nhủ mảy như thể từ mới nghe không hề nằm trong từ điển, bác xua tay chối bay chối biến – Thế không phải! Con trai tôi bẩm sinh đã giống phường ăn cướp cơ!

Một tràng cười phá bụng ra trước lời đim dập. Chỉ mỗi Thiên Ly biết bác Thừa Nhân suýt hét to sau cú dậm mạnh lên chân của bác Debbie.

Chàng trai tóc đen ngắn kiểu mái cắt lớp rảo bước đỉnh đặc giữa lối đi, rất lễ phép chào hỏi người lớn. Mầu tóc đen cùng những đường nét Âu Á pha trộn trên gương mặt góc cạnh là sự phối hợp quá đỗi tuyệt hảo. Jay trong bộ sack suit đen kiểu Mỹ sang trọng là tượng sáp khiến người ta trầm trồ. Hệt như chỉ một bức chụp anh trong cái máy ảnh rẻ tiền, cũng dư sức lên bìa các tạp chí thời thượng.

– Cháu xin lỗi các bác, các cô, các chú, các dì, cháu đến muộn. Cháu bị tắc đường. – Jay cất lời xong, anh tiến thẳng tới bác Debbie, cúi đầu thom má mẹ một cái rồi mới trở sang chiếc ghế trống còn lại, ngay kế mẹ Thiên Ly.

– Cháu nhà lễ phép quá. Cứ gọi ” mọi người ” cho nhanh cháu ạ. – Một bác gái hướng Jay mỉm cười, mắt rực sáng y chang các mẹ quanh đây, đều rất ưng Jay và muốn xách anh về làm rể.

Bác Thừa Nhân lắc đầu phản đối:

– Không được đâu! Bằng vai phải lứa mới xứng mọi người chứ!

– Anh khó tính, khắt khe quá. – Mẹ Thiên Ly chặc lưỡi.

Đến lượt mẹ là bảo mẫu chăm Jay từng tí. Mẹ í ới gọi người bê phần soup nóng của Jay ra, hỏi han linh tinh đủ thứ, nào là ngoài trời có lạnh không, nào là ăn có ngon miệng không. Chẳng phải chỉ riêng với mẹ Thiên Ly, Jay đáp lại lời người lớn rất từ tốn, có đầu có đuôi. Nhưng với mẹ Thiên Ly, anh tự nhiên gần gũi hơn như rất hồn nhiên ăn hộ mẹ suất gan ngỗng. Mẹ Thiên Ly tay cứ để sau lưng Jay, cười hiền nhìn anh ăn như thể đó là con trai mẹ. Trong lúc các ông lớn đang hăng máu tranh luận chuyện chính trị, mẹ thỏ thẻ kể cho bác Debbie chuyện đêm qua mẹ đâm móp xe Jay. Không một cái cau mày trách cứ, anh nhiệt tình giúp mẹ lái xe khỏi dốc, nhẹ nhàng giải thích cho mẹ thiết bị ABS cùng ESP lắp trên xe rồi lao thẳng tới đại học.

– Không sao, không sao. Kể cả người móp cô cũng đừng nghĩ ngợi. – Bác Thừa Nhân nói xuê xoa.

Lại một cú dậm chân đau điếng khác từ bác Debbie. Bác Thừa Nhân suýt sặc rượu.

Đột nhiên, mẹ Thiên Ly thân thiết choàng tay qua người Jay khi anh đang ăn tôm chiên xù, mẹ nghiêm túc tuyên bố:

– Hiện tại con yêu ai, chơi bời thế nào là quyền tự do của con, con cứ thỏa thích. Nhưng khi em nhà cô lớn rồi, con phải yêu thương em đi nhé. Cô là cô nhảm con làm con rề rồi đấy!

Jay cười khê, đứng dậy tiếp rượu với mấy ông chú đã ngà ngà say.

Mấy mẹ khác tỏ ra khó chịu khi mẹ Thiên Ly tự ý giật Jay làm của riêng, họ nóng mặt khi mẹ tự tiện gán ghép Jay cùng con gái mình. Mấy dì thâm thì chê thẳng Thiên Ly trước mặt mẹ rằng cô là đứa không miệng, không biết trên dưới, cậy bố giàu có đâm ra khinh khinh, chảnh chọe. Mấy mẹ chỉ sang các dãy bàn khác lớp trẻ tụ tập rôm rả, rồi nghỉ ngơi Thiên Ly tự kỉ nặng, cần đi điều trị tâm lý. Thậm chí, mấy mẹ còn bàn tán Thiên Ly chỉ toàn hội hè cùng bọn tây, kiểu gì cũng quan hệ tình dục bậy bạ.

– Đủ rồi! Mấy cô đừng quá đáng phán xét Thiên Ly nữa! – Jay giữ nguyên sự lễ độ nhưng giọng nói lạnh toát như thoát ra từ ngăn đá tủ lạnh, rồi anh quay sang mẹ Thiên Ly, nói rất khê – Mẹ con mình phải tin em.

Một số người trong bàn tiệc im phăng phắc. Jay cũng im lặng ăn sang món tôm chiên xù. Qua người mẹ Thiên Ly, nửa ánh mắt của anh ném sang phía cô bé con đang được mẹ Debbie cắt cho khoanh bánh ngọt, hoàn toàn chẳng biết tới sau lưng mình đang bị dèm pha, nói xấu tả tơi. Anh chột vuron tay lấy đĩa hướng dương dầy ở giữa bàn đồ hết sang chiếc đĩa đã voi của Thiên Ly, cô ngẩng mặt sừng sốt nhìn anh như những người quanh đó. Anh búng cho cô nét cười nửa miệng rất ảm.

Tiệc đêm ngày 22 tháng 12, trong mắt mọi người, chàng trai lai vốn là con cưng của cộng đồng nghiêm nhiên đã là chồng tương lai của cô bé làm lì.

—

Chap này hơi bị dàiiiiiii đây nhé ~~~ Các bạn chắc tưởng mỗi Thiên Ly hay đấu đá cùng Jay, nhưng thực ra bác Thừa Nhân là người mới hay chạt chém nhất. XD

ps: các bạn cmt nhiều cho mình nhé :”)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mama’S Boy

Chap 33: Mama’s boy

Giả dụ sáng qua bố gặp một người qua đường, đêm nay thời sự đưa tin hẳn bị bắt tội cướp giật. Bố cũng sẽ đến đồn cảnh sát báo lãnh cho hắn?

Ngày 24 là chúa tể nắm giữ linh hồn của lễ giáng sinh, tựa đêm 31 của tết âm lịch. Nếu cười trên cổ xe tuần lộc bay khắp trời Séc, sẽ thấy ánh sáng trải bất tận trên dải đất trắng mênh mông. Hàng loạt ô cửa sổ sáng bừng, hé lộ những góc không gian ấm áp lan tràn hơi thở Noel.

Dịp ông già Santa Clause khoác túi quà rong ruổi khắp mọi miền, nhà cửa được trang hoàng rất hoành tráng. Dây leo kết từ lá thông xanh quấn quanh hai cột trụ trước hiên hoặc kết quanh cầu thang trong nhà, trước cửa chính thường treo chuông hoặc vòng hoa nguyệt quế. Các gian phòng được khéo léo bày trí theo chủ đề, màu sắc đậm chất Noel. Nền tường, vỏ gối, khăn trải bàn phối hợp ăn ý. Những bộ chén sứ, ly thủy tinh, nến thơm tung hứng ăn rờ.

Một thân dài hơn mét chín nằm giữa gian phòng khách được trang trí tỉ mỉ. Jay nằm cạnh lò sưởi đốt củi ấm áp, miệng cắn một góc của chiếc bích quy tròn xoe. Nửa góc bánh còn lại nằm khur khur giữa hàm răng của Boo Boo cũng đang bẹp dí trên thảm. Cục bông găm giữ, hai chân trước giờ ra cào cào Daddy xấu tính đang tranh chấp miếng ăn của mình. Jay bị móng cún đánh đá tốp phát trúng má, anh kêu lên, thả miếng bánh ra cho Boo Boo đớp trọn. Anh co tay búng khê lên chớp mũi ướt của cún con:

– Con đều kinh! Trò này không được dùng tay mà?

Boo Boo quay ngoắt, chĩa nguyên quả mông mập ú vào lời kết tội của Daddy, mải mê gặm bánh như thể đó là nguyên liệu duy nhất của cuộc sống.

– Thái độ con thế đấy? – Jay chưng hửng nhích người tới sát Boo Boo như kẻ lụy tình xin xỏ yêu thương, anh khều chân cún con mê ăn, nạnh hộc – Sao con lại coi bánh to hơn cả Daddy? Bánh một đồng, Daddy chỉ một. Daddy có thể mua bánh cho con, ngược lại thì không. Bánh nuốt vào bụng là xong, chỉ có Daddy mới ở mãi cùng con, hiểu không?

Jay yêu động vật đến dờ hơi. Khi ở cạnh những con vật, Jay bỗng hay lắm lắm, ham sàm sờ, tham sờ mó.

Boo Boo nhấc mông chạy tốt đi gây hấn khúc xương cao su, bỏ rơi Jay ăn nằm cùng đơn côi. Anh huyết sáo mấy lượt, ngoắc ngoắc ngón tay dụ dỗ ” Lại đây nào con yêu! “, nhưng cục bông luôn quăng trả cái nhìn chảnh chọe kiêu ” Còn lâu nhá! “. Boo Boo chỉ nhảy bổ tới Daddy khi Daddy thẳng khi ghé nhà bà Sussan. Do cún con rất e dè Pink, chủ nhân áo hồng không biết cung nựng, đùa giỡn, chỉ cho Boo Boo ăn ngon ngủ kỹ, sạch sẽ thơm tho. Nhóc con rất thèm hơi Daddy mỗi lúc bị Pink phét mông, cái tội cào sướt đàn guitar, tè bậy lên giày. Nhưng gần hơi Daddy lâu, nhóc con sẽ bắt đầu phiền toái những trận mưa hôn hít, những cái sờ soạng khắp nơi. Boo Boo nổi đóa đập mạnh môi Daddy. Daddy cũng cáu, ngoạm mạnh đầu Boo Boo trả thù.

– Boo Boo lại đây, ngoan, lại đây nào. Lại đây Daddy yêu thương con thật nhiều nhiều nào!

Năn nỉ, dụ khi mãi, Boo Boo không nhúc nhích, Jay đổi sang chiến lược cứng rắn. Anh đứng dậy, tay dứt túi rảo bước tới bộ sofa, quăng người xuống, chân gác lên mặt bàn bày ngập đồ tráng miệng. Anh bóc một viên chocolate tròn hãng Ferrero Rocher, chặm rãi thả vào miệng như những thước phim quảng cáo. Boo Boo liếc thấy, tức thì nhả cục xương ra, bốn chân ngắn tũn chạy quẩn tới cạnh Jay, chiếc đuôi bé xíu quẫy tít mù như cánh trực thăng. Cái nghiêng đầu, cái héch mũi, cái ngước mắt trong veo của cún con đều đáng yêu quá mức. Như có năng lực quy hàng ngay cả những phần tử khủng bố đáng gờm nhất.

” Con nè, con nè Daddy. ” – Boo Boo sủa mấy tiếng trẹ trẹ gây chú ý.

Dẫn con ” đại cún ” xuống, Jay cố tình không đếm xỉa tới Boo Boo xoắn suốt này giờ. Anh tình bơ ngậm viên chocolate thứ hai, thông thả rung chân. Boo Boo chán nản nằm phịch xuống thảm, buồn hiu liếc Daddy đang ăn mảnh, đôi tai tam giác rầu rĩ sụp xuống.

Jay bế vội Boo Boo, đặt cục cưng mập ú thoải mái nằm nhồi trên đùi, anh cả xoa đầu, cả dứt Boo Boo loại bánh Artur mằn mặn. Đồ ngọt không hề tốt cho cún, nhất là chocolate thậm chí có thể gây tử vong. Jay đưa Boo Boo ngón chỉ mấy miếng, để dành dụm dây cún con cho bữa tối thịnh soạn. Boo Boo ngửa răng gặm ngón tay Jay như trè nít mứt ti giả, mứt hiu hiu. Jay ngửa tay hết sở bụng Boo Boo lại banh miệng xem răng, nhấc chân ngắm móng.

– Daddy nhớ Huk. – Jay than.

Huk là cậu con trai mới tròn hai tuổi của Jay, khôn lanh đáo để. Đêm nay, Filip như những lần khác mượn Huk đi làm nhiệm vụ, cả hai chú cháu sẽ vắng mặt trong lễ giáng sinh. Jay thấy thiếu kinh khủng, như một ngày hè không sơi nắng rơi trên đường.

Nhận ra Daddy rầu rĩ, Boo Boo vĩ đại gạt phắt con buồn ngủ, chiếc lưỡi hồng nhạt liếm láp khắp bàn tay lớn, mà cục bông gối đầu từ nãy. Jay nâng Boo Boo lên, hôn chụt một cái ngay giữa mũi rồi bế theo nhúm thịt bước xuống gian bếp bận rộn. Âm thanh hòa trộn, hương thơm xen kẽ.

Bà Sussan đang nghiền khoai tây. Bố Thừa Nhân đang làm cá chép sống, bỏ lại ít vảy cá nhét ví tiền, theo quan niệm người Séc sẽ may mắn quanh năm. Pink đảm nhiệm các món súp tòi, súp đậu truyền thống, họ nhà đậu sẽ giữ rịt của cái trong nhà. Chiếc lò vi sóng to đặc biệt nơi góc bếp đang nướng con gà tây to tướng, mang tới chút không khí Mỹ, một nửa dòng máu của mẹ Debbie. Mẹ rắc dừa lên bánh khúc Buche de Noel, thêm chút ít kem lên những chiếc pudding dâu.

Mỗi đôi tay đều bận bịu, chỉ riêng Jay cùng Boo Boo rảnh rỗi ở lì tại phòng khách, chơi giành bích quy giết thời gian. Đi qua ánh nhìn hình viên đạn của bố, Jay mở tủ lạnh lấy sữa tươi ra nốc, đến cạnh bà Sussan xin một thìa khoai tây nghiền, ghé sát Pink bóc một miếng thịt hun khói, nhặt thêm quả ô liu. Rồi anh xấn lại gần mami, ôm mami làm nũng:

– Mami, Jay đói. Mami cho con ăn tạm gì đi.

– Mami rán lại mấy cái nem nhé? Hay em muốn ăn bánh ú mami mua ở châu Á không?

Mami nhanh chóng dồn tất thảy sự chú ý vào con đói của Jay, bỏ dở đĩa bánh. Từ giọng nói ngọt ngào đến ánh trêu mến đều chắt khít yêu chiều, khác hẳn dáng lạnh tanh trên giảng đường.

– Jay ăn cả hai, có được không mami? – Jay hỏi bằng giọng rất trong. Cũng chỉ với mami, anh mới như cậu bé con chưa cai sữa.

– Được chứ, dĩ nhiên mà. Jay ra kia ngồi, ngoan, đợi mami lát, sẽ nhanh thôi. Em đứng đây dầu mỡ bám người, lại phải đi tắm đấy. – Mami nhẹ nhàng nhắc Jay.

Chưa đầy ba phút sau, Jay ngồi tại bàn ăn chén đĩa nem cùng bánh ú rất ngon lành, đùng đùng nhắm nháp thêm cốc chè gừng mật ong, thư thả lật giờ tờ báo khi mọi người luôn thoăn thoắt tay chân. Jay như miếng xếp hình ắt ở nào đó bỗng được đặt trong bức tranh đẹp đẽ.

Một ánh nhìn khó chịu bám riết lấy Jay từ khi anh xuất hiện ở cửa bếp cùng cún con. Lăm le ngay lúc Debbie đưa bánh lên phòng khách bày biện, bố Thừa Nhân nguyền Jay:

– Hey anh bạn, không thấy khó coi chút nào thật à?

– Tại sao, anh hai? – Jay đáp rõ hồn nhiên. Anh rất giỏi giả ngây giả điên, nấu thân cáo trong bộ lông cừu vô hại. Nếu Jay là nàng lọ lem, sẽ chẳng ngạc nhiên nếu nàng ta bất thành linh quật toi đi ghê.

– Cũng không biết tại sao. Tôi thấy gương mặt thay anh, mà anh không tự thấy thế thì thôi. Biết làm sao được! Da mặt mỗi người có độ dày mỏng khác nhau mà.

Bố Thừa Nhân nhún vai, buông thõng hai tai, điệu bộ như ,“tôi-chịu-thôi”,“tôi-chịu-thôi”. Bố rất khoái khoản xiên xỏ, chà đạp, mặt sát Jay. Màn đấu khẩu của hai bố con luôn gay gắt, cao trào như công tố viên và luật sư bào chữa trên tòa án. Khép lại luôn là chiến thắng của Jay, dĩ nhiên.

– Bố, trời đánh tránh miếng ăn. – Jay bắt chéo hai ngón tay trở thành dấu X.

– Đánh anh chả cần chừa miếng quái gì sất! – Bố Thừa Nhân cười hừ – Anh phải xem lại cách ăn ở thế nào, cách hít thở ra sao mà ngay cả bố anh cũng ghét anh kinh khủng như thế, nhá?

Jay ồ khê, đầu gạt gạt vài cái như đã hiểu chuyện rồi bỗng nhiên hướng phòng khách, mách âm:

– Mamiii, mami xuống nghe bố Nhân chì chiết con này. Jay nhục quá mami ơi!

Jay luôn thắng, do anh có con bài át chủ. Anh giờ tay chữ V – Victory, biểu tượng cho sự chiến thắng trước gương mặt cay cú của bố Thừa Nhân khi bị vợ mắng oan. Chợt Jay xúc hết phần bánh còn lại đến cạnh bố, đút cho bố một cách tốt tính đột xuất. Bố nheo mắt cảnh giác nhưng vẫn ăn, rồi lườm Jay tóe lửa:

– Tôi biết ngay mà, anh không bao giờ từ tể cả. – Bố Thừa Nhân dần giọng – Thịt mỡ mới chừa phần tôi, ngon ha?

– Dạ, ngon. – Jay ngoan ngoãn đáp. Một trong những chiêu hiểm của anh là cứ giả bộ không hiểu lời móc mĩa của bố.

Ăn xong, Jay thả bát đĩa đầy cho Pink dọn, anh cầm di động của tín đồ màu hồng chụp Boo Boo xinh xẻo khi túm nhúm lông trên đầu cún con, cột lại bằng chiếc dây chun có hình nơ. Lợi dụng lúc bố Thừa Nhân lau sàn nhà tanh cá, Jay canh me góc chụp, bấm cái tách rồi hươu hươu di động, rêu rao:

– Ông Vũ Thừa Nhân khoe mộng độn nhân dịp giáng sinh!

Cả bếp cười ầm. Bố Thừa Nhân cũng chẳng nặn ra nổi cục tức, buồn cười nhìn Jay bước nhanh lên phòng khách khoe mami tấm ảnh anh chụp mộng căng của bố. Lát sau, Jay trở lại bếp, mang theo cái thở dài thượt đứng trước lò vi sóng, buồn rười rượi mũi lên lớp kính của lò:

– Xin lỗi cậu nhé, đêm nay tớ ăn cậu, tháng sau tớ sẽ ăn chay. Xin lỗi cậu nhé!

Bà Sussan và Pink phì cười, riêng bố Thừa Nhân bức mình ném nguyên giẻ lau ướt choẹt lên người Jay, gắt:

– Tôi làm cả ngày cho trọt măt, tôi giờ chưa ngót việc, anh đứng đấy mà xin lỗi đi. Xin lỗi, xin lỗi cái con khi hả?

– Con xin lỗi gà mà, con khi đâu.

Jay bĩu môi, kịp né người trước khi bố Thừa Nhân lia luôn cả khúc cá tươi.

Gần mười hai giờ, ngôi biệt thự được thiết kế theo lối châu Âu cổ kính pha nét hiện đại sáng rực rỡ. Trong phòng khách ấm áp, nền nhạc khiêu vũ dặt dặt những điệu Waltz nhẹ nhàng, thanh lịch. Bố Thừa Nhân cùng mẹ Debbie, Jay cùng bà Sussan, đôi lúc chàng trai tóc đen bật cười thành tiếng trước sự bất nhịp uyển chuyển, sức dẻo dai không bị tuổi tác chi phối của bà Sussan. Pink ngồi mẩn mê từng món quà Jay mua cho Boo Boo.

Chợt di động Pink đổ chuông. Anh quệt tay lên biểu tượng hình ống nghe điện thoại màu xanh, áp máy lên tai. Một giọng nói nhẹ bằng luôn khẽ qua màng nhĩ Pink, tựa gió hoang trên các cánh đồng:

– Anh không đang ở nhà à?

– Không. Có chuyện gì hả Lily?

– Không. Em định chúc anh cùng bà Sussan, cả Boo Boo nữa, giáng sinh an lành. – Thiên Ly cổ nguyệt trang nét buồn nằn sau chất giọng tươi tắn.

Pink nhận ra ngay Thiên Ly đang bất ổn, anh luôn nắm rõ tâm lý cô nhóc này như những mẩu tin trên tạp chí. Ngay sáng nay, Thiên Ly đã đến nhà dúi cho anh hộp bánh cùng những túi quà mà cô bé chu đáo chuẩn bị cho bà cháu anh cùng Boo Boo. Anh để Thiên Ly vào phòng mình tự chọn một chiếc guitar. Pink nhớ rõ, mình đã kể cho Thiên Ly biết từ năm bố mẹ anh mất, mỗi dịp lễ bà cháu anh đều sang nhà Jay. Thật lạ lùng khi cô bé đột nhiên lật ra câu hỏi này, hay chính xác hơn, đó là một lời than thở sầu não.

– Em có đón giáng sinh không Lily? – Pink đặt ngay nghi vấn.

– Dĩ nhiên có! Nhưng tiếc tann rồi, em đang hơi buồn ngủ, anh ạ.

Chợt anh nghe thấy tiếng chuông nhà thờ văng vẳng từ đầu dây bên kia. Thiên Ly tắt rụp máy, lấp liếm lời nói dối. Pink lơ đãng vuốt vuốt vỏ điện thoại, hơi nhú mày trong dòng suy đoán. Anh ngược đầu, nhìn cả bốn người đang liếc anh sau cú điện thoại lạ lùng. Pink cất tiếng:

– Lily đang ở quảng trường Con Gà.

Những bàn tay trượt xuống giữa chùng, bỏ lửng màn khiêu vũ.

– Mười hai giờ rồi, con bé làm gì ở đó? – Bố Thừa Nhân như đọc to suy nghĩ của mọi người.

Pink khẽ lắc đầu. Anh không thể đào ra lý do khi cô bé tỉnh ranh chẳng để lộ chút manh mối. Anh cũng không muốn đào sâu khoảng trời riêng tư, khi cô bé đã muốn giữ rịt.

– Vũ Bảo cùng Pink đi xem thử em thế nào. Sao lại không ở nhà giờ này nhỉ?

Bố Thừa Nhân đang chìm trong suy tư, bỗng giật thột bởi cái ném mạnh người xuống sofa của Jay. Anh bật nút chai gỗ, rót thêm sâm panh vào ly hình hoa tuyết.

– – Bố bao đồng quá đấy! – Jay đáp lạnh tanh, rõ ràng như một nhát chém cửa ngang không khí – Con không đi, và Pink cũng không!

Nét mặt bố Thừa Nhân tối sầm như bóng râm phủ chụp lên mặt đường gắt nắng. Bố cười gằn:

– Được thôi! Anh không đi, tôi đi!

– Vì một người lạ khuya khoắt tự dưng chạy ra quảng trường, bỏ câu con, phá hỏng tiệc giáng sinh nhà mình. Như thế là đúng sao bố? – Đôi mắt xanh lơ hun ra tia nhìn lạnh ngắt, nhọn hoắt như những lớp băng thạch nhũ đóng dưới các mái nhà.

Bố Thừa Nhân bỗng thở dài, cơ mặt giãn ra, bước đến cạnh Jay, vỗ vai con trai:

– Bố nói Bảo này, Thiên Ly không phải người lạ. Nhà mình mới gặp nhà em ấy hôm trước mà con.

– Hôm trước, gặp cả đồng nhà. Hôm nào chẳng gặp cả đồng người. – Jay nhấp một ngụm sâm panh, cười nhạt – Giả dụ sáng qua bố gặp một người qua đường, đêm nay thời sự đưa tin hắn bị bắt tội cướp giật. Bố cũng sẽ đến đồn cảnh sát báo lãnh cho hắn?

– Thiên Ly không giống thế. Tuy con bé chưa thân nhà mình lắm, nhưng nhà mình không thể bỏ mặc thế. – Bố Thừa Nhân khoác vai con trai, từ tốn giảng giải – Em nó mới sang, lạ lắm nhiều thứ. Rét mướt mấy chục độ âm thế này, tội nghiệp em chứ con?

Jay giờ lòng bàn tay, ra hiệu không muốn nghe thêm. Anh dốc nốt ly sâm panh vào miệng, dòng chất lỏng mang vị nho trôi tuột qua cổ họng, sóng sánh đề lên con bực. Jay cầm chìa khóa xe, khoác nhanh lên mình chiếc áo pardessus đen, ném lại chất giọng ức chế.

– Con đi, bỏ ở lại. Pink, cậu cũng thế! Con sẽ cực kỳ ghét bỏ Nhân, ghét lây cả Thiên Ly nếu bố coi đôi là Lily thứ hai!

Bố Thừa Nhân cau mày, xua tay:

– Bố biết. Không đòi nào bố thế đâu!

Jay quăng ra cái lườm nguyệt âm ỉ. Tuy đang tức tối cũng răm rắp nghe lời mami choàng thêm khăn, đeo thêm găng tay. Jay lật nét mặt nhanh hơn trang sách, tính cách biến hóa hơn những trò ảo thuật chuyên nghiệp. Một bộ mặt của Jay mà hiếm người biết đến: anh là một mama's boy* chính hiệu.

* Mama's boy: có lẽ không cần giải thích từ này thêm khi các bạn nghiền cứu Jay trong chap này. Chú thích * rất huê vốn.

—

Thứ bảy vui vẻ ;) Chap sau là hết một chặng nhỏ của vị ró rồi ~

Nhận ra con trai Jay chưa? XD =D

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Confess The Love To Him

Chap 34: Confess the love to him – Thổ lộ cùng anh ấy.

Em lép, sợ gì ngực chạm lưng anh?

Thiên Ly liệu sẽ quên sạch người đàn ông đầu tiên cô rung động trong một tháng, một quý, một năm, một thập niên kỷ hay cả một đời? Không thể biết...

Cùng đứng chung dưới một bầu trời, nhưng mỗi người sẽ có cái nhìn, cách cảm, cách thở riêng. Anh thấy nền trời xanh mênh mông tựa đại dương trên không. Tôi lại thấy đó là khối xanh nhợt nhuộm con sâu thêm thắm. Em thấy khoảng trời rực nắng, đôi chân em nhấc lên, chạy nhảy tung tăng trên vĩa hè vàng ươm. Tôi lại cụp nhanh mắt trước khoảng trời chói chang, đeo chiếc kính mát to sụ choán kín mặt, ngồi trong khoang xe mát lạnh, bốn bánh phóng nhanh trên lòng đường bóng râm.

Như Thiên Ly trong ngày giáng sinh, cô gái bé nhỏ ôm nỗi cô đơn to lớn lang thang trên những con phố trống. Cô không biết đến bàn tiệc ngập ắp đồ ăn, những lời chúc tụng, tràng cười giòn tan, tiếng tụng niệm chúc mừng, khúc thánh ca ngân nga. Đôi mắt đen âm u chỉ thấy những người ăn bận lem luốc cầm đèn pin moi thùng rác, những người vô gia cư rách rưới nằm run cầm cập trên những chiếc ghế đá cóng lạnh như tảng băng trôi lênh bênh trên đại dương. Cô không thấy những ánh đèn nhấp nháy, ngon nết lung linh vờn mùi sập thơm quanh cánh mũi, các món ăn nóng hôi toả làn khói mỏng nghi ngút, những hộp quà gói giấy óng ánh, thất nơ cẩn thận chắt đầy dưới gốc cây thông. Đôi mắt đen u buồn chỉ thấy dãy đèn đường nhàn nhàn hắt lên mặt tuyết trắng im ắng, tạo ra những quang sáng nhờ nhờ, hiu hắt. Giữa đêm giáng sinh náo nhiệt, Thiên Ly chỉ thấy đôi chân mình đang rào rào từng bước bơ vơ giữa thành phố hoa lệ.

Gần quảng trường Phố cổ, nơi có chiếc đồng hồ thiên văn nổi tiếng là một trong bảy kỳ quan của Séc, Thiên Ly co ro trên bậc cầu thang phủ một lớp tuyết dày, cổ dụi mặt sâu trong chiếc khăn ông màu đỏ đun. Gương mặt cô sần rít, chóp mũi đỏ, cánh môi khô nứt. Lạnh lẽo tựa bàn tay thô lỗ thọc qua những lớp áo của Thiên Ly, bầu ngực từng thớ da, mũi thịt đến tím ngắt, cơ thể dần cứng đờ như bị nhét trong ngăn tủ đá.

Những khối cảm xúc sợ sệt, hốt hoảng, hải hùng không ngừng, nhào lộn trong dạ dày Thiên Ly hết đám trẻ ngỗ ngược. Tâm trí cô run lay bầy như chiếc gậy trong tay bà lão chín mươi tuổi. Ác mộng tựa con quái thú đang há to miệng đòi nuốt chửng Thiên Ly, cô thấy rõ những chiếc nanh sắc dính máu tươi đỏ lôm đang sắp găm phập lấy mình, nghiền nát cô như cám.

Gã sắp sang Praha.

Thiên Ly may mắn biết được qua lời buột miệng lúc trưa của mẹ. Gã khôn khéo nhờ mẹ giữ bí mật chuyến đi này như bất ngờ nhỏ dành cho Thiên Ly. Ôi chao, quá là mỉa mai! Gã thừa biết cô sẽ trốn gã hết con nai nhỏ chạy thốc khỏi hòng sủng thọt sắn. Cô không chịu nhận điện thoại, gã sang tận đây để cảnh cáo, nhắc nhở, ám ảnh cô.

Gã sẽ đáp sân bay Praha ngay rạng sáng mai.

Thiên Ly uống cốc cà phê đen đặc thật bực, lượng caffeine lớn đã thoi mạnh một cú vào vùng não gần như tê liệt của cô. Cú thoi đó bỗng giúp Thiên Ly

tỉnh táo, trấn tĩnh, phản xạ nhanh hẳn ra. Cô sẽ không co rúm trước gã nữa, con hoảng sợ của cô sẽ được gã triệt để lợi dụng để kiểm soát, điều khiển cô như con bù nhìn. Thiên Ly đã thả lỏng thân mình như cánh hoa hồng nổi bông bênh trên mặt nước, cô thoải mái lôi chiếc guitar Pink tặng ra đánh loạn xạ, háo hức chờ đón giáng sinh.

Nhưng, bố mẹ đã lại cãi cọ, bởi mẹ định nhượng tiệm nail lại cho anh quản lý Andy. Bố sập mạnh cửa bỏ đi, mẹ nhốt mình trong phòng ngủ khóc nức. Thiên Ly đứng lặng giữa gian phòng khách tan hoang vương vãi những mảnh vụn, mọi đồ đạc đều nát bét dưới con giận điên của bố. Mới chưa đầy tiếng đồng hồ trước, Thiên Ly còn đang ngồi khoanh chân trên sofa, thích thú ngắm nhìn cốc nến thơm đôi màu. Bàn tay Thiên Ly định cúi nhặt những chiếc bánh nát bầy, nhưng bỗng khựng lại, khi một giọng nói cay độc chọt rìn rít bên màng nhĩ.

”Ngu dân, dừng lại ngay! Mi sẽ không tiếp tục lạng lẹ dọn dẹp tàn tích sau những lần mẩu thuẫn này lửa của bố mẹ. Mi sẽ không tiếp tục giả đui mù, câm điếc, què quặt trong cuộc hôn nhân sắp thổi nư của bố mẹ. Hai người luôn nói mi là lý do duy nhất bó buộc họ ở cạnh nhau, dù đã chán ngấy tận cổ. Thế tại sao mi không cút đi?”

Một cuộc chạy trốn đột ngột được lên kế hoạch trong mấy giây chớp nhoáng! Thiên Ly nhét vội vào chiếc balo gấu trúc ít bộ quần áo, hộ chiếu, đồ dùng cá nhân, cục sạc đi động, máy tính bảng. Một tờ giấy ghi chủ vàng khè dán trước cửa phòng, ghi vắn tắt rằng Thiên Ly sang nhà Anna chơi mấy ngày lễ giáng sinh rồi luôn thể sẽ sang Pháp cùng lớp trong dịp năm mới. Thiên Ly chắc chắn, bố mẹ sẽ chẳng màng lăm tới cô khi còn bận đắm mình trong những bức tức, sự vắng nhà của cô có khi còn làm hai người dễ thở hơn. Tú Chi đã sớm quen tính nóng nảy thất thường của người lớn, tưởng thật nhóc em tới nhà nhóc bạn tóc vàng, chị cũng phóng xe sang nhà bạn đón Noel như mọi năm.

Thiên Ly thường có nỗi sợ mình là cục phiền phức của người khác nên đã không đến nhà Anna như lời nói dối, dù rất thèm. Cô sẽ ở tạm khách sạn một tuần lễ, rồi sang Pháp. Gã còn bận bịu làm luận văn thạc sĩ tại đại học Sydney, sẽ không nằm lì tại Praha chờ đến khi Thiên Ly trở lại. Gã nắm rõ cơ thể Thiên Ly như lòng bàn tay, cô cũng xỏ giày đi nát bụng gã. Con người tham lam học vị, danh vọng như gã sẽ không dễ chệnh mảng bởi món đồ tiêu khiển.

Kế hoạch quá sức tuyệt hảo, nhưng bị cán nát như hộp sữa rỗng nằm chỏng chơ giữa xa lộ. Thiên Ly đánh mất ví tiền, có thể vào lúc cô guồng chân chạy cuống cuống khỏi cái gã gây ghét, đầu tóc bù xù bỗng chặn trước mặt xin bắt lửa. Thiên Ly muốn í ới Pink tới cứu vớt mình. Ngoài mẹ ra, anh là người duy nhất cô tự mặt dày cho rằng mình thân thiết đến mức không thèm ngượng. Vấn đề là chàng cứu hỏa ấy đang ở nhà bác Thừa Nhân, tượng đài sống trong lòng Thiên Ly. Cô không muốn ngành Y học phải vật vã nghiên cứu, đau đầu mổ xẻ trường hợp tử vong vì xấu hổ.

Thiên Ly chấp nhận ngoại lệ lần đầu, đi mượn tiền bạn, nhưng phải để sáng mai nếu không muốn là con bé khi gió điên rồ nửa đêm mò tới tiệc giáng sinh. Cô ho sặc sụa, hơi lạnh buốt ủa khắp khí quản như gió thốc vào căn nhà trống. Chiếc di động yếu pin thỉnh thoảng rung lên bần bật trong túi áo, như Thiên Ly cũng đã dần kiệt quệ năng lượng. Di động sắp tự động tắt nguồn, cô cũng như sắp ngất lịm.

Người vô gia cư phía đối diện cửa mình trong đồng chân mền cũ kỹ, cất giọng khàn đặc hỏi liệu Thiên Ly có phải khách du lịch lạc tour. Thiên Ly yếu ớt lắc đầu. Ông ta nhòm hẳn dậy, chỉ tay về phía cuối đường:

– Cháu gái à, cháu tới nhà ga đi, ngồi đây mãi chết rét đấy.

Hốc mắt Thiên Ly bỗng nóng ran trước những lời quan tâm thật thà từ người vô gia cư có trái tim ấm. Chỉ mỗi ông ta để mắt tới Thiên Ly khi bố đang say khướt bên bàn rượu, mẹ hậm hực trong cơn tức tưởi, cả thành phố ăn nhậu lễ giáng sinh. Cô chôn sâu mặt xuống đầu gối, tuyến lệ cổ ép ngược những giọt nước nóng hổi đang chực ủa ra khi quá tui thân, mệt lả.

Chợt, một đôi chân dài bước đến lúc cô bé rã rời nhất, dội vào người Thiên Ly cơn choáng váng, nhồi lên tận óc cô cơn kinh ngạc. Một người Thiên Ly hoàn toàn không ngờ tới lại bất ngờ đến tìm cô trong giá lạnh, cứ như một củ hành bỗng đạt huy chương bơi lội. Bóng người cao ngất của Jay choán kín đôi đồng tử đen láy đang giãn ra như bột nở. Dáng dấp, phong thái lẫn cách ăn mặc của anh đều đắt như siêu mẫu nam đẳng cấp nhất hành tinh. Chiếc khăn cashmere sang trọng quấn một vòng quanh cổ, rồi hai vạt phóng khoáng buông hờ trên lớp áo pardessus đen thời thượng. Anh nhìn xanh lơ mạnh và lạnh như kim loại hờ hững thả xuống mái đầu nhỏ đang ngờ ngẩn ngược lên.

Đôi mắt đen chớp khê. Thiên Ly lò mò hiểu ra cô đã bắt cần đề rờ rí vào tai Pink tình cảnh khốn khổ của mình. Thiên Ly ngoảnh mặt sang hướng khác, tránh né bàn tay đeo găng đen đang chìa ra:

– Anh cứ kệ em

Không gian im lìm dị hợm như bị chuốc thuốc mê. Bàn tay kia lại chìa ra chiếc di động đang gọi sẵn một dãy số:

– Nói bố là anh đến rồi, nhưng em cóc cần.

Thiên Ly đã nhận ra Jay hoàn toàn chẳng thiết tha gì cô mặt tím, môi bầm, chân tê, tay cóng. Là anh bắt đắc đi Bị bác Thừa Nhân cử tới. Cô đón ngay lấy máy Jay, thông báo rõ ràng cho bác Thừa Nhân biết Jay đã đến, miệng ngâm tẩm về Jay mớm lời phía sau, gián tiếp biến cô thành con bé bỏ láo bỏ toét. Thiên Ly chậm chậm gượng người dậy nhưng suýt ngã nhào khi bàn đã cứng như khúc gỗ trong đôi giày hề mỏng. Cô kịp ghi người áo choàng đen.

– Lên!

Jay khom người cực thấp, chìa ra tấm lưng rộng. Thấy cô nhóc vịn tay lên vai anh cho khỏi ngã nhưng cứ nắn nắn không chịu trèo lên, anh khẽ thở dài một tiếng biết tuốt:

– Em lép, sợ gì ngực chạm lưng anh?

Bị nói trúng phóc, Thiên Ly rửa thậm Jay có con mắt sau gáy, con mắt này còn có thể đọc vanh vách suy nghĩ người khác ngon ơ. Thiên Ly ngoan ngoãn bò lên lưng Jay, mũi hít đầy mùi dầu gội nam tính trên mái tóc đen ngắn. Jay đeo chiếc balo gấu trúc trước ngực, Thiên Ly một lượt khẽ áp má lên lưng anh, tóc rũ khắp áo anh

Jay = Vũ Bảo, Vũ Bảo = Jay là cú một sốc nặng với Thiên Ly, như quả bom nổ tung trong đầu cô. Ha! Cứ thử tượng tượng, siêu nhân hào hiệp cứu nhân độ thế ta thần tượng bao năm cũng là kẻ tâm thần thường trần trườg chạy khắp thành phố.

Jay là gã tay chơi gọi tình có đời sống tình cảm bừa bãi, chuyên săn những cô nàng ngực bự, mông căng, chân dài. Một gã trai lẳng nhăng, lẳng lơ có khuôn mặt điển trai, dáng đẹp ngang ngửa siêu mẫu đất giá. Một kẻ ngạo mạn luôn buông lời nết cười khinh đời, khinh người. Một tên lăm tiền thường xuất hiện trong những bộ đồ hiệu đắt đỏ, cuốn hút.

Vũ Bảo là một người trẻ xuất chúng, học cao thành thạo đủ điều, am hiểu nhiều lĩnh vực, tinh thông cả tí thừ. Một sinh viên luật xuất sắc nhưng không chỉ xuất sắc mỗi môn luật, anh có thể làm trở mặt những sinh viên nằm top khoa địa lý, làm cứng họng những sinh viên ngoại ngữ bắn tiếng nước ngoài như gió, đông cứng những sinh viên nhớ rõ mòn một các mốc lịch sự, hù những sinh viên theo học khoa tâm lý, khiến những sinh viên giỏi văn trầm trồ. Và tất nhiên là năng lực của anh còn vân vân và vân vân. Là con trai của Vũ Thừa Nhân, đại diện cộng đồng Việt tại Séc. Vũ Bảo là trùm về dịch vụ giấy tờ.

Thiên Ly đã thức nhiều đêm trắng, uống nhiều cốc cà phê to bự để xác nhận rõ ràng tim cô đã bị đốn rụng trước Jay lẫn Vũ Bảo. Hồn cô bị hóp mắt bởi mùi nguy hiểm đẹp đẽ của Jay, thần trí bị đánh cắp bởi bộ óc tuyệt đỉnh của Vũ Bảo. Jay là Vũ Bảo, Vũ Bảo là Jay, Jay không đội lốt Vũ Bảo, Vũ Bảo không núp sau vỏ bọc Jay. Jay và Vũ Bảo tồn tại song song trong một cá thể. Jay không biến mất khi Vũ Bảo được xướng tên tại giảng đường, Vũ Bảo không bốc hơi khi Jay lên giường cùng nhân tình.

Mối tình đầu đơn phương dốt nát không kết quả này sẽ sớm bị Thiên Ly bỏ hòm chôn sâu dưới những lớp bụi thời gian. Tình yêu nam nữ không phải khi oxy, nước uống, thức ăn hay bồn cầu. Thiên Ly sẽ không đòi nào đâm đầu vào yêu đương khi tình ái làm cô héo úa, rũ rượi. Đối tượng Thiên Ly thích không phải hoàng tử để cô hóa công chúa chờ đợi, cũng không phải hot boy để cô lạng nặng theo đuổi. Thiên Ly sẽ không bao giờ hé răng thô lỗ. Có thể, mối tình đầu này rồi cũng sớm bị bỏ quên sau trang sách trình thám Thiên Ly ham đọc, bị đè dưới đáy cốc cà phê trong một ban mai Thiên Ly ngồi bên bậu húng nắng sớm. Hoặc có thể, mối tình đầu này sẽ lớn lên cùng Thiên Ly, nằm ngoan bên gối những đêm cô trần trọc trong nhung nhớ, bám sát những bước thẩn thờ trong thất vọng.

Thiên Ly liệu sẽ quên sạch người đàn ông đầu tiên cô rung động trong một tháng, một quý, một năm, một thập niên kỷ hay cả một đời? Không thể biết...

” Em thích anh. I like u. Mám tề ráda. Ich mag dich. ”

Đôi môi Thiên Ly khe khẽ nhấp máy lời tỏ tình cảm bằng những ngôn ngữ cô biết cho thỏa áng tình mắc ngang tim cô. Một giọt nước lặn lẽ rơi khỏi khóe mắt cay xè, rồi lỉnh nhanh vào lưng áo chàng trai đang cần bàn tay nhỏ vừa tự tiện vuốt má anh.

—

Gần hai giờ sáng rồi. Công nhận Boo rùa bò quá ~ Không hiểu nổi viết một chap mà nó mất mấy tiếng đồng hồ liền mà chưa ưng ý câu văn lắm đây, gởi oi!!!!!!!!!!!!

Cẩn thận, chap sau có biến. Đừng thấy chap này nhẹ nhàng mà tưởng các bạn ạ. Boo không cho truyện chất kinh dị Boo ngứa tay lắm ~

ps: Thiên Ly liệu sẽ quên sạch người đàn ông đầu tiên cô rung động trong một tháng, một quý, một năm, một thập niên kỷ hay cả một đời? Không thể biết...

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Knife Stab During The Night

Chap 35: Knife stab during the night – Nhát dao giữa đêm

Em nên chọn những người có kinh nghiệm mà gửi nụ hôn đầu, như anh chẳng hạn. Chứ một khi cả hai đều hôn dốt thì hơi bị kinh. Nước dãi nhoe nhoét, răng môi be bét.

Kim đồng hồ lết dần qua các con số như gã say mềm bước thất thủ trên các dãy phố. Nhiệt độ càng tụt thấp, thủy ngân trong các bầu đựng nhiệt kế càng rút ngắn dần như thời trang của phụ nữ qua các thế kỉ. Gần một giờ sáng ngày 25, Praha buổi công tịra lon Red bull mới lòi khỏi tù đá. Pháo hoa đã ngớt, thừa thốt dần những chùm lộng lẫy, những cánh lung linh, những ngọn rực rỡ trên nền trời đen xám xịt.

Hơi rét quay cuồng giăng lảng bãng như những lớp khói bụi mỏng tang bỏ trần khắp phố đêm đang ngái ngủ, hết đưa trẻ một lữ sau bữa tiệc linh đình. Bụi mờ tình nghịch lượn lờ trước đèn xe sáng quắc như đôi mắt dã thú xuyên qua cánh rừng rậm. Khói ảo phả sát cửa xe, như tạo thành lớp thủy tinh bọc

quanh gã bốn bánh ưa tốc độ.

Cuộc sống luôn tồn tại những đối nghịch khủng khiếp ngay chỉ trong không gian chật hẹp chưa tới mấy mét vuông. Ngồi trên ghế lái, sau chiếc volant đen, chàng trai lại lười biếng ngã người tựa lưng ghế, thư thả đan tay đặt sau gáy. Đôi mắt xanh lơ hắt ra ánh nhìn tỉnh, kín. Ngồi kế bên, trên chiếc ghế lái phụ, cô gái nhỏ sắp bẹp dí dưới sức nặng của khối lo nghĩ béo ị đang chen lên các dây nơ ron. Cô cứ mấy lần rón rén liếc người cạnh bên, rồi lại nhanh cụp mắt trước điệu bộ không-liên-quan-không-quan-tâm-cũng-không-chia-sẻ của ai đó.

Giây lát Jay chìa tay trước Thiên Ly đang sắp chết cứng, anh thánh thiện hết như thiên sứ ghé trần dạo chơi trong thoáng chốc. Nhưng nhoáng cái, đã ngoắt sang một quái thú ác ôn, phốt tỉnh đứa bé tưng quẫn. Thiên Ly bỗng tui, bỗng cấm. Cô đói khát một lời hỏi han vắn tắt ” Em ổn không? ” từ miệng Jay, anh lại kẻ xác cô đang kẹt cứng trong thế bí. Xem cô như bệnh dịch, anh bịt vôi chiếc khẩu trang vô cảm. Một kẻ tẩn tiện lòng tốt đến bực mình!

Một quyết định đã chốt! Sau nhiều tích tắc trôi tuột, mái đầu rồi bù ngoảnh sang Jay, đôi mắt đen sáng lên như đóm lân tinh, hết cô học trò đã giải được bài toán khó nhằn. Thiên Ly rành rọt lên tiếng:

– Anh nhấn hộ, em cảm ơn bác rất rất nhiều nhé!

– Một chữ ” rất ” thôi, thế đủ rồi. – Jay thô lỗ xén bớt lời cô bé như moi bớt đồ từ một buru kiện quá trọng lượng.

Thiên Ly nện cho Jay một ánh nhìn nhọn hoắt hết lưỡi khoan. Như đứa trẻ ham ăn, cô nhóc âm thầm nuốt chửng vào bụng lời cảm ơn dành riêng cho chàng trai lai. Kế gã, Jay là người-duy-nhất-tiếp-theo được ném thói cư xử lỗ mãng, hỗn láo, xấc xược của cô bé được tạo hóa nặn cho bề ngoài thủy mị, hiền khô.

Cách thức tán tỉnh kinh điển của các chàng trai thường là bày trò treu ghẹo, chọc phá cô gái họ thích, để găm tên mình trong trí nhớ của nàng. Con gái tìm mềm dễ dùng chiến thuật mưa dầm thấm lâu. Phép đánh lạc hướng kinh điển của các cô gái thường là tỏ ra căm ghét, khinh khỉnh các chàng trai họ phát cuồng, buộc chàng trai ấy phải để ý tới sự thờ ơ của họ. Một chiến thuật ngược đời, dùng nước lạnh đun sôi sùng sục máu chính phục của đám con trai hiếu thắng. ”

Riêng Thiên Ly, cô căm ghét gã đến nhục nhã, gã lại tưởng bở cô làm mình làm mẩy. Khó ưa là lớp mặt nạ thô sơ Thiên Ly đeo trước Jay, để giấu đi những nhịp tim rung rinh, bấn loạn, anh lại tưởng thật.

Cửa xe khóa trái!

Thiên Ly quay phắt, ném ngay ra ánh nhìn dữ dằn như mèo con bị dậm phải đuôi. Chàng trai tóc đen nhưn con người xanh lạnh tanh, nửa ánh nhìn hơi hột chạm khẽ cái tròng mắt điêu ngoa của cô bé mới mở cửa huyệt.

– Có nhân chứng hần hoi. Anh là người cuối cùng tiếp xúc em. Em xảy ra chuyện, anh sẽ là thằng đàn đầu tiên dính rắc rối. – Jay khề thờ hắt, bắt lực trước suy nghĩ nông cạn đang lan khắp trí não ít nếp nhăn của cô bé mười bốn tuổi.

– Anh khỏi lo sợ vạ lây. Anh là đàn ông hay con chuột nhất mà chết nhất thế? – Thiên Ly gào tướng, cổ họng bé tí bỗng phình to bất ngờ – Anh biết cái quái gì...

Lời sót lại bị cái cốc trán đau điếng của Jay cuồn sạch. Anh quắc mắt nạt:

– Đừng có hỗn!

Thiên Ly bung trán ầm ức nhìn Jay đang sầm mặt. Anh khoanh tay, hơi hột quăng ra ánh mắt biết tuốt:

– Không một xu lẻ, không một nơi trú, em mới ngồi耿耿 quăng trường trong suốt nhiều giờ. Khỏi bốc phét em sắp về nhà hay đến bạn! Rồi xe anh, nếu chỗ em tới là nơi an toàn, em sẽ không lén nhìn anh câu cứ bốn lần, hít sâu ba lần. – Jay chọt nhòai người sát Thiên Ly, môi nhếch điệu cười chế nhạo – Qua đêm giăng sinh ở ga tàu. Thông minh lắm, hằmmy, rất thông minh!

Nhà xong lời khen khiêu khích, Jay luồn tay trong mái tóc rối sẵn của Thiên Ly, thích thú vò tung, mặc cô bé hét ầm xe. Rồi anh ngả đầu tựa lên lưng ghế của Thiên Ly, khoái chí nhìn cô bé khổ sở gỡ mái đầu bù xu che lấp cả khuôn mặt. Anh đều giả trấn an:

– Nói thế thôi, em sợ khi gì. Mấy vụ chuốc thuốc mê bị lấy mất thận, còn một thận vẫn sống ngon ơ. Bị bắt cóc bán đi không tung tích. Mấy chục năm sau bố mẹ vẫn tìm lại được. Bị chặt xác toi tả, cũng nhặt lại được tất. Mà không thì cuối cùng hóa thiêu, tro rải sông. Ah, ảnh thờ dùng ảnh selfie cho tươi mợ.

Nét mặt Thiên Ly co rúm. Lá gan sợ sệt đến nhăn túm hết chiếc áo rôm bị vò nát trong những vòng xoay của máy giặt. Liếc thấy vị thần tóc đen vênh mặt huyết sáo vu vơ khi đã làm Thiên Ly thót tim, cô bé nổi khùng nhào sang thò tay bóp cổ anh. Jay cười phá, một tay để ột tóm chặt đôi tay gầy nhằng đang hung hăng đôi tằm giặt tóc anh như mấy bà vợ đi đánh ghen. Anh dí mũi mình lên chóp mũi cô bé, khề quệt mắt xuống đôi môi đang bặm chặt, ngón trỏ quệt nhẹ lên làn môi rун:

– Em nên chọn những người có kinh nghiệm mà gửi nư hôn đầu, như anh chẳng hạn. Chứ một khi cả hai đều hôn dốt thì hơi bị kinh. Nước dãi nhoe nhoét, rãng môi be bét.

Thiên Ly ngộp thờ trước đôi mắt xanh vừa vụt lên tia sáng ám màu ham muốn.

”Jay đang muốn hôn mình. Jay đang muốn hôn mình. Jay đang muốn hôn mình...”

Duy nhất ý nghĩ kinh khiếp ấy trượt dài khắp não Thiên Ly. Cô sợ đến rúm rỏ, nhưng không cưỡng cưỡng xô Jay ra. Cô thử đánh liều liệu phản người của anh có bị phần con nuốt mất... như gã.

Jay buông tay Thiên Ly đang cứng ngắc, dòi thân về lại ghế lái. Khởi động xe.

Giữa đêm rét căm, khối kim loại đen bốn bánh lao đi dưới dãy cột đèn im lặng thờ xuống lòng đường từng làn ánh sáng trắng lóa. Đậu xích trước khách sạn gần trung tâm thành phố.

Rạng sáng. Hàng mi thưa đang đứ đờ động khê, khi tiếng chuông cửa chọi mạnh vào màng nhĩ. Cô gái nhỏ mơ màng lật chăn, bỏ khỏi sô pha, ôm chiếc đầu vàng, chân đất bước lững thững qua gian phòng tối om, lặng như tờ.

Chiếc cửa khách sạn im lìm dội cho cô gái nhỏ con rùng mình, sồn gáy. Con ngái ngủ tan sạch. Cô cố nhón chân, nhưng dáng bé tẹo không cách nào ngó qua mắt thần. Ôi dào, lại là những sợ hãi mơ hồ do ảnh hưởng của phim kinh dị. Thiên Ly tự cấu mình nghĩ ngợi tào lao. Cô đang ở trong phòng khách sạn đứng tên Jay, thì còn có thể là ai ngoài cô bồ nóng bỏng của anh đã trở về sau bữa tiệc thả ga cùng bạn bè trong giới người mẫu?

Ngay lúc cô bé mới kéo nhẹ tay nắm lạnh lẽo, cửa bỗng thô bạo bị giăng mạnh ra bởi lực lớn của người trưởng thành. Chỉ trong chớp mắt hoảng hốt, một nhát dao sâu hoắm đã cắm phập ngay bụng cô bé.

Đôi đồng tử đen láy giãn căng, trừng trừng nhìn người-quen-mặt trước cửa. Con lạnh buốt lan khắp da thịt, khớp xương rồi tràn lên tận đỉnh đầu rỗng tuếch. Cô bé ngất lịm, khi người ấy lạnh lùng rút lại chiếc dao găm sắc bén.

Tiếng bước êm của đôi dép đi trong nhà lẳng lẳng rồi hành lang khách sạn dần bốc mùi máu tanh.

Muahaha XD Trở lại bằng một chap dữ dội :’) XD Các bạn đoán được ai hông ạ :’)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Behind The Door

Chap 36: Behind the door – Sau cánh cửa.

Càng nhiều phân bua, càng nhiều khuất tất. Càng nhiều lí do, càng đáng phải nghi ngờ.

Sớm đông xám xịt, bầu trời mờ đục như đang rêu rao một nỗi buồn man mác. Màu âm đạm ám lên mọi thứ tựa lớp rong rêu cũ kĩ. Ngoài khung cửa trong suốt đóng kín mít, sắc trắng tinh khôi của tuyết phủ rợp đất trời, những bông trắng rơi lất phất tựa cơn mưa phùn dịu dàng. Bên trong khung cửa kính đóng kín mít, sắc trắng im lìm của căn phòng hồi sức như trấn lột hết năng lượng của mọi thứ. Không gian lạnh ngắt độc mỗi tiếng máy móc, tựa tiếng thờ thoi thóp của con thú đói rét nằm co quắp trên miền bắc cực mệnh mông.

Người đàn ông trẻ đứng khoanh tay bên lò sưởi điện, ánh nhìn trần trọc dán chặt lên thân hình nhỏ bé lọt thỏm trên chiếc giường bệnh. Thần thái sứt mẻ, thể xác rã rời sau chuyến bay kéo dài những hơn một ngày một đêm. Gã sốt ruột nhăn trán khi nhóm bác sĩ ghé qua, đề cập tới tình hình của cô bé đang hôn mê. Những tà blouse trắng rời đi, gã liền chộp tay người con gái trẻ, bắt chị họ của cô bé dịch lại kĩ càng từng câu từng chữ của bác sĩ, chỉ thiếu mỗi dấu chấm phẩy. Gã liếm môi tron tuột ra những lời trấn an người phụ nữ ba mươi hai tuổi, mẹ cô bé đang đỏ hoe mắt. Khuôn mặt phờ phạc chưa tan cơn sốc.

Trưa mùa đông loãng nắng. Lớp tuyết phủ đã thêm dày, ngả ngón khắp đường phố. Mặt trời trèo lên những nhánh cây trơ trụi, chút nắng ảm là loi buông êm xuống mặt đất, cùng những đóm tuyết trắng ngần xinh xẻo.

Người con gái trẻ rời đi.

Người phụ nữ trẻ rời đi.

Người đàn ông trẻ phớt lờ cảm giác jet lag, gã kéo ghế ngồi sát giường bệnh, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ nôi rõ những đường gân xanh xao, đặt trọn

trong tay gã. Mỗi gã miết những nụ hôn buồn rười lên những ngón gầy trơ không sức sống.

– Ngốc lắm!

Cô bé chợt mơ màng rên lên, các đầu ngón tay cầu chặt da thịt gã, những cái bầu vú thô lỗ như tín hiệu phát ra trong cơn đau quặn. Gã khẽ luồn tay qua mái tóc dày, xoa nhẹ da đầu cô bé. Vầng trán nhỏ dần giãn ra, cô bé nức nhẹ mấy tiếng rồi vùi đầu vào gối, ngủ thiếp rất ngoan. Gã nhả ra nụ cười có độ âm hiểm hơi trong nhiều năm rông bận rộn. Đây là một trong số những động tác dễ dàng mỗi khi cô bé khó ngủ. Dĩ nhiên, chỉ duy nhất gã rành rọt.

Mẹ cô bé trở lại, giúp người đàn ông trẻ ăn đồ nóng mới đem tới. Gã lịch sự từ chối, như khi mẹ cô bé kêu gã ghé buffet bệnh viện lót dạ chút đồ. Mẹ xót gã mới trụt mấy bay đã phi thẳng tới đây trực cả chục tiếng đồng hồ. Mẹ cùng gã khe khẽ trao đổi mấy câu. Mẹ giặt khăn ướt lau mặt, lau kê tay cô bé, gã đột nhiên lên tiếng muốn làm thay mẹ một cách rất tự nhiên. Mẹ hơi ngớ ra, gã im thin thít, không nhắc lại câu buột miệng. Mẹ rời đi khám thai. Gã đuổi sức ngủ gục bên giường cô bé.

Chiều tà. Tắt lịm nắng. Nền trời xanh xám loang những tầng mây đen sì, hết bức tranh bị bôi trệt lung tung. Vạn vật oằn mình chịu cái lạnh cả chục độ âm.

Mí mắt Thiên Ly giật khẽ, chậm rãi mở ra đôi ngươi lơ lờ. Sắc trắng xóa của trần nhà lạ lẫm ụp thẳng xuống khuôn mặt ngơ ngẩn, cô chói mắt, cô nhúm mày, cô nhăn trán. Bộ não tê liệt cự mình, dần lòi ra chuỗi các dự liệu trí nhớ đang mất tích. Dòng hồi tưởng chậm rãi lấp đầy chiếc đầu rỗng tuếch hết ngăn kéo trống không.

Bố mẹ mâu thuẫn. Cô khoác ba lô rời nhà. Lết bộ suốt nhiều tiếng đồng hồ. Suýt chết cồng gần quảng trường. Jay bị bố sai đến cứu vớt cô. Jay gián tiếp dọa dẫm cô sẽ chết toi nếu qua đêm tại ga tàu. Jay tạm đưa cô đến phòng khách sạn của cô bồ mẫu, anh đã không mang tiền mặt hay thẻ tín dụng bên mình. Cô nhặng xị cái Jay cô bồ của anh là người Hà Lan, anh khẳng khẳng không phải. Kho kiến thức của cô nói rộng hơn chút đỉnh. Ra là Holland không phải tên một nước, chỉ là vùng nằm phía tây của Netherlands. Do sự phổ biến, quốc tế thường í ới Hà Lan một cách nhầm lẫn, như England và The UK. Nhiều người Netherlands không nằm ở vùng Holland rất ghét cách gọi sai lầm này. Thiên Ly liếc chiếc quần lót thông gọi cảm quá đà rơi giữa sân, rồi khinh bỉ lườm Jay như thể anh là kẻ có xu hướng tình dục bệnh hoạn, Jay nhún vai vô tội. Anh rời đi, bóng đêm vây bủa khắp chốn. Cô cuộn mình trên sofa, buông những cái thở dài trên trang nhật kí. Cô ngủ vùi. Cô tỉnh giấc. Cô bị đâm.

Bị đâm...

Phản búng Thiên Ly bỗng đau xé như có bộ móng vuốt đang cấu xé, từ bên trong. Cô siết chặt ga giường, bật ra tiếng rên đánh thức người đàn ông trẻ. Gã từ góc phòng vội nhào đến bên, lập tức chạm phải gương mặt tái mét hẳn rõ nỗi khiếp đảm. Cô bé kinh hãi ôm đầu, đôi đồng tử rụt lại, khuôn miệng cứng đờ trong hốt hoảng. Gã lùi người, giờ cao tay như đang bị hòng súng đen ngòm chĩa trước mặt, nhích người dần đến chiếc chuông trắng, nhấn gọi bác sĩ.

Những chiếc blouse trắng ghé đến, rời đi.

Thiên Ly thót tim nhìn gã đang tiến lại gần, bỗng bật khóc như đứa trẻ:

– Cút đi! Tôi muốn mẹ! Mẹ tôi đâu, tôi muốn mẹ!

– Mẹ em đi khám thai, chắc sắp quay lại rồi. – Giọng gã mượt như nhung, quỳ thêm chút ngọt của mật ong.

– Mẹ tôi không có thai. – Thiên Ly trợn mắt.

– Có mà. Anh không cần nói dối em đâu. – Gã nhả nài giải thích – Lúc sớm em cần truyền máu, bác sĩ từ chối lấy của mẹ em. Mẹ em có thai hơn ba tuần rồi.

Chút niềm vui bé tí khê quây đạp tìm Thiên Ly, như đốm lửa nhỏ nổ tanh tách trong đêm giá rét. Ánh nhìn khinh ghét của cô vô tình quệt phải băng dán cứu thương trên bắp tay gã. Tia khinh ghét càng lan rộng. Cô kinh tởm, muốn nôn ọe khi dòng máu bệnh hoạn của gã len lỏi trong cơ thể. Cô lừ mắt, lỉnh đầu vào chăn như rửa rứt cổ, chọn lần trốn làm cách giải quyết.

Gã kéo chăn, để lộ mái đầu rối bướng bĩnh. Gã nhỏ nhẹ nhắc nhở:

– Anh dặn nhiều rồi, đừng trùm chăn kín đầu thế. – Gã rút ché loãng từ ấm giữ nhiệt, đưa trước miệng cô bé cốc nước thoang thoang mùi hoa quả rừng.

Thiên Ly xô tay gã. Lừ mắt dữ dằn.

– Thái độ gì đây em?

Âm điệu trong giọng nói gã rất nhẹ như tiếng vĩ cầm nhả nha, nhưng chứa lời cảnh cáo ngầm khiến Thiên Ly chột dạ. Cô giằng lấy ly nước, uống từng ngụm nhỏ trước đôi mắt sắc sảo, gã mỉm cười hài lòng. Bác sĩ, y tá thường xuyên ghé tới. Gã bắt cô dịch lời họ, tất nhiên cô giả câm điếc. Gã không dễ bị làm khó, dùng ngay tiếng Anh hỏi lại. Nữ y tá thân thiện nhoèn cười, rằng cô dặn bé con kia nếu muốn đi vệ sinh, cứ việc nhấn chuông gọi người. Gã cũng nhoèn cười, rằng gã tự đưa bé con đi được.

Mặt Thiên Ly hằm hằm, chỉ muốn dùng dao rạch nát miệng cười thói tha của gã. Cúi đầu tránh nụ hôn sắp leo lên má mình, cô ngược lên nhìn gã, nhip đập của quả tim tăng tốc trước lời sắp nhảy ra khỏi miệng. Ngón chân co quéo, đỉnh đầu buốt lạnh. Cô tuyên bố khô khốc:

– Tôi yêu rồi.

Đôi tay gã khựng lại trong một tích tắc sồn lạnh, rồi tiếp tục khuấy đều tô soup y tá mới mang đến. Gã cười ảm áp hết nắng mùa đông dạo chơi trên các con đường ngập tuyết:

– Anh cứ tưởng, em phải rất lâu nữa mới nhận ra điều này.

– Tôi yêu người khác, không phải anh. – Thiên Ly liếc lỉnh quăng bộp sự thật, như ném ra chiếc găng tay thách đấu.

Đôi tay gã ngưng lại trong mấy tích tắc ớn lạnh, gã thôi khuấy soup, ngoảnh nhìn Thiên Ly cái âm u hết mây đen choán kín bầu trời. Gã mỉm cười kì dị:

– Một lần nữa xem nào, em

Thiên Ly ngửi được rất rõ mùi hoạn thư điên rồ nồng nặc trên người gã. Cô nhặt hết can đảm nhóm lại thành một bó, đốt hết chúng trong những câu chữ tròn trịa:

– Anh ấy là người đứng trên đỉnh của tri thức, tài giỏi, chuẩn mực. Còn anh nằm dưới đáy của thói nát, nhơ nhớp, khổ nạn.

Gã đẩy bát soup, ném ra một tiếng lạnh thấu. Gã vung tay. Một bạt tai chất chứa giáng thẳng xuống má Thiên Ly, thanh âm thô bạo chọi mạnh vào căn phòng bệnh im ắng. Gã ghì lấy cổ cô bé, từng chữ rin rít như bị nghiền nát trong kẽ răng:

– Tôi phải xa em lo nghiệp lớn, em lại đòi quên khuấy tôi. Đâu ra cái thói không bốc máy, không trả lời tin nhắn, thằng đó dạy em phốt lờ tôi hả? Tôi gác lại công việc sang thăm, em lại bỏ trốn, đi khách sạn cùng thằng đó hả?

Thêm mấy cái tát tới tấp giáng thẳng mặt Thiên Ly. Cô ngồi ngây ngốc như phỗng, không chống cự, không ôm má, không khóc lóc. Chỉ đôi vai run rẩy và những ngón tay co quắp mới tỏ cáo nỗi đau, nỗi sợ khủng khiếp đang vây bủa. Cô bé chậm chạp đưa tay ôm chiếc bụng quặn thắt, gã mới sực tỉnh khỏi cơn điên, giang tay ôm chầm cô bé, khổ sở rên rỉ.

– Ôi bé ngốc, đừng bao giờ dại dột chọc điên anh nữa. Em ghét con trai, em kị đàn ông, làm sao thích ai được. Bé ngốc!

Gã vén tóc cô bé. Khẽ thật khẽ dùng mu bàn tay ve vuốt bờ má hồng rất mới bị đánh đập, như đang cứu vãn một cánh hoa dập nát. Gã kéo tay cô bé đặt lên môi gã, thả một chiếc hôn dài ngọt ngào.

– Hết kỳ nghỉ, em sang Úc học cùng anh.

Đó là mệnh lệnh!

Thiên Ly chết chững như mới nhận bản án tử hình. Rúm ró đến nỗi không dám giằng tay khỏi đôi môi gớm ghiếc, sợ một cử động nhỏ cũng chạm nọc gã. Giọng cô bé run run như phiến lá trước gió vờn:

– Đừng thế, anh cũng biết tôi chỉ chọc giận anh mà.

– Càng nhiều phân bua, càng nhiều khuất tất. Càng nhiều lí do, càng đáng phải nghi ngờ. – Gã đặt ngón trỏ lên đôi môi run sợ, ra dấu chấm dứt cuộc trao đổi. Gã ôm ghì cô bé, phả ra hơi thở nóng rực – Anh muốn nuôi em ăn học, muốn chăm bẵm em, muốn chứng kiến em lớn lên, muốn xem cơ thể em thay đổi từng ngày, muốn làm tình cùng em.

Một tiếng ho khẽ thổi vào bầu không gian mờ ám. Thiên Ly giật bản mình chui vội khỏi vòng ôm siết của gã, ngoảnh đầu, nhìn sững tay chơi Andrew trong áo blouse trắng đứng nơi ngưỡng cửa. Anh che miệng húng hắng ho thêm một tiếng. Đứng cạnh gã tay chơi trong lối bác sĩ thực tập, Jay xách túi laptop, tay còn lại cầm một hồ sơ bệnh án. Đôi mắt xanh lơ hun ra tia nhìn đứng đưng, môi khẽ nhẹ cái nhếch miệng vô vị như vừa đào ra một sự thật dơ dáy.

Người đàn ông trẻ thích thú quan sát nét mặt chùng chéo cảm xúc của cô bé trước ánh nhìn xanh lơ thờ ơ. Gã không hề đột nhiên ri tai cô bé lời dung tục đúng lúc cánh cửa mở ra. Sau những trùng hợp hoàn hảo, luôn có những phép tính khôn khéo.

Rồi... Có phim hoạt hình Larva rất hay các bạn ạ. Nó nhiều tập, xem dễ thương lắm <3

Các bạn biết là mình giới thiệu phim hoạt hình thì nó rất liên quan đến fic mà.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: 2191 And 12

CHAP 37: 2191 and 12

Số 2191 to con hơn số 12 nhiều không?

—

Hoàng hôn hấp hối. Mặt trời lụi đi, gom theo những hạt nắng còn đậu đứng đỉnh trên những nhúm tuyết trắng muốt, nhạt nhẽo nốt những sợi nắng lười còn nằm vắt vẻo trên những nhánh cây tong teo. Nền trời loang lổ các khối màu trầm lạnh, những đám mây xanh xám nhàu nhĩ dạt dần về phía chân trời im ắng. Ngoài khuôn viên bệnh viện vắng lặng, dãy bóng điện dẹt thành dải sáng trắng lóa. Có chiếc bóng tròn vo đồ ỏi mắc kẹt sau tán cây trơ trụi, như già mạo thần Mặt Trời vừa ló dạng chào bình minh. Trong ráng chiều nhập nhoạng, văng vẳng tiếng cười nghịch ngợm của thiên nhiên.

Jay đứng bên khung cửa trang trí thưa thớt mấy bông hoa tuyết, tỳ thân lên bậc cửa, chân duỗi trên sàn nhà sạch bong, đôi giày bóng bắt chéo nhau. Một tư thế rất thoải mái như đang tán dóc trong phòng đứa bạn chí cốt, mà không phải đang khám bệnh. Anh áp cốc chè nóng lên má, chun mũi hít hà hương bạc hà thơm ngát đượm thoang thoang mùi chanh tươi. Với tay tự tiện xé toạc hộp chocolate rượu đẹp để còn thất nguyên si chiếc nơ đồ óng ánh, nằm lẫn trong những hộp quà vuông vức cùng những bó hoa thơm phức. Jay thả vào miệng một viên nâu hình mặt trăng khuyết nhỏ tí xíu, vị rượu tan ra từ lớp chocolate vỡ, thấm đều trên đầu lưỡi, lan khắp khoang miệng. Jay ưm khẽ.

— Ngon lắm! Bác Rudolf thử một viên nhé?

— Vô lý! Đồ của ta, sao phải để cháu mời ta thế? — Viện trưởng Rudolf hỏi vặn, đưa tay gạt lại hộp chocolate mẹ Debbie sai Jay mang tới tặng ông — Cháu ăn đĩa bánh kia kia, để lâu nên ỉu rồi, nốt hôm nay bác đem đồ.

Dạ dày trâu bò của Jay luôn là cái sọt rác tiêu hóa đồ ăn sắp vứt đi. Anh sà xuống chiếc ghế kê sẵn đĩa bánh ỉu, sắc mặt cũng thoáng ỉu xiu. Anh ngón tận cổ khi phải một lúc tổng cả đồng đồ ngọt vào bụng, nhưng chẳng nở bỏ phí. Đồ ăn thừa luôn như những đứa nhóc tội nghiệp mở to đôi mắt rung rung van nài anh cứu vớt chúng.

— Bác Rudolf ạ, NÓ rất mất lịch sự, đến mà không hề có sự báo trước. Đùng một cái, đình đầu cháu sẽ nhói buốt. Mắt cháu mờ đi một thoáng như người mới ngẩng nhìn lên mặt trời rồi ngồi núp trong bóng mát. Đầu cháu muốn nổ tung, bên trong như có gã DJ ngà ngà say đang điên cuồng chinh nhạc. Thái dương cháu đau thắt, như có quả bóng rổ nện chan chát. Màng nhĩ cháu đùng đùng vỡ âm thanh rè rè của chiếc radio bất trật sóng. NÓ ghé thăm cháu khoảng chục phút! Chục phút khiếp đảm!

Jay kết thúc màn trình bày bằng ngụm chè lớn. Đồng câu chữ kĩ càng phong phú, các phép so sánh nhuần nhuyễn thoát ra từ miệng anh theo cách nửa vói, nửa hột. Hết như Jay đang quay lưng ném một quả bóng cam, mà chẳng thèm ngoài đầu liếc nhìn liệu nó đã lọt lưới.

Vàng trán cao sáng suốt của viện trưởng Rudolf nhú lại rất sâu, hằn những nếp nhăn và các rãnh cong tựa cột sóng Wifi. Ánh đèn quét qua cặp mắt kính dạn dày kinh nghiệm, lóe lên một vệt sáng sắc lẹm:

— Bỏ ngay chế độ ngủ Dymaxion(*) đi!

— Không đâu. Thể lực cháu cực kỳ tốt, cháu luyện tập cực kỳ thường xuyên. Dymaxion vô tội!

Một tiếng rầm mạnh mẽ chặn ngang lời Jay. Độ rung của mặt bàn làm trà xanh sánh ra khỏi chiếc cốc đầy ứ, vài giọt vàng tung mình lên ống áo trắng tinh. Viện trưởng Rudolf xuyết xoa cái tay đau điếng sau cú nện quá lực, ông quát to:

— Ta chữa bệnh cho những người thực sự coi trọng sức khỏe, không chữa cho những kẻ lười là như cháu! Đám trẻ điên khùng các cháu đang làm gì với cơ thể khỏe khoắn bố mẹ nặn ra thế hả? Jay Vu, cháu có dám thề với bác, cuối tuần cháu không tới bar nốc rượu như bò và lết mông về nhà lúc mờ sáng, không động tới energy drink, thức ăn nhanh mỗi ngày? — Viện trưởng đứng bật dậy khỏi chiếc ghế xoay, rút tờ giấy ăn lau nước trà bám trên ống tay áo, ông rên rỉ hơn là nạt nộ — Vu ạ, cháu triệt để cắt xén thời gian ngủ, mà không chịu kiêng khem chất cồn, đồ ăn rác thì Dymaxion là thuốc độc. Sức khỏe, sức đề kháng và năng lượng của cháu hiện tại rất tốt, như cục pin di động mới tinh. Mới đầu vừa sạc pin vừa nghe nhạc, lướt net blah blah, không vấn đề gì. Dần dần pin sẽ có dấu hiệu chai, cháu không nhìn ra và vẫn vô tư vừa sạc pin vừa chơi. Đến một lúc nào đó, pin sẽ chai mòn đến nỗi mới rút đi động khỏi cục sạc, nó đã rệu yếu pin. Như cháu đây Vu, cháu mài mòn bản thân kiệt cùng vậy sẽ sớm phăng teo thôi! Ta mách mẹ cháu đấy!

Một tràng vừa quát tháo tả tơi, vừa chậm rãi phân tích, vừa nhỏ nhẹ khuyên nhủ tới tấp bay vào mặt Jay, trơn tuột như nước đổ lá khoai. Nét mặt Jay vẫn tỉnh bơ bóc bánh, tro li hệt con bò câu béo mập mãi nhất mẩu bánh mì, lẫn đường người đi bộ. Nhưng khi vòn vện hai chữ “mách mẹ” vừa sượt qua tai Jay, như câu thần chú quyền lực khiến thớ cơ trên mặt anh căng cứng. Jay xấn tới kéo ghế viện trưởng ngồi lại vào ghế, nịnh nọt nắn bóp vai ông:

— Đừng mà, người đẹp! Jay rất ngoan. Không động tới thuốc lá, chất kích thích, đó là bằng chứng cho thấy cháu rất yêu thương sức khỏe của bản thân.

Viện trưởng Rudolf chịu thua cái miệng-triệu-đô của chàng sinh viên luật. Ông gạt bàn tay nhiều lực của anh, né màn mát xa vụng về như muốn bóp vụn khớp xương vai già nua:

— Cháu đừng tưởng, cháu ăn bậy, rồi xả hết trong toilet thì bác sĩ không moi được gì trong bụng cháu. Ta biết cả đấy! Cháu có muốn bệnh cháu thành mãn tính, cứ mấy ngày lại lăn lộn trên sàn vì đau không hả?

– Dĩ nhiên không ạ! – Jay nghiêng đầu, ghé khuôn mặt ngoan ngoãn như cún con sát mái đầu hoa râm vương nhiều lo nghĩ – Thực chất, hôm nay cháu muốn bàn với bác về chuyện lưu trữ tình trùng.

Cánh cửa hé mở sau vài tiếng gõ qua loa, thò vào một gương mặt tò mò như chú chuột vừa ngửi thấy mùi pho mát thơm phức:

– Con đã bỏ qua chuyện vui gì rồi? Vừa nãy tiếng bố quát vang khắp hành lang, âm lượng lớn hơn cả nhạc sàn!

Viện trưởng Rudolf khoanh tay ngắm nghía cậu con trai út ham chơi khoác trên mình chiếc blouse trắng, rất ra dáng vị bác sĩ trẻ giỏi giang. Tình yêu là một trong những thứ có quyền năng biến đổi con người chỉ với cái búng tay. Andrew là gã tay chơi khét tiếng khắp Praha, đã có máu lêu lổng ngay từ ngày ngồi ghé mẩu giáo, số tiết học vắng mặt mỗi học kỳ lên tới số nghìn, ra vào đồn cảnh sát như đi siêu thị. Chỉ tới khi bị siết cổ bởi sợi dây thừng tình yêu của nữ y tá thực tập Joana, trong một lần ghé viện khâu vá vết thương sau trận ẩu đả tại quán bar. Andrew đã lột xác chóng mặt trong quãng ngày ngắn ngủn. Vốn là một sinh viên lười như hủi, Andrew bỗng nghiêm túc theo đuổi ngành y, nổi nghiệp bố.

Andrew gọi Jay ra bằng cái ngoắc tay kín đáo, sợ bước qua ngưỡng cửa sẽ bị bố anh đập vào mặt cả tràng dạy dỗ về sức khỏe, thậm chí lân sang cả cách mặc quần sịp. Cánh cửa sau lưng khép lại, Andrew rất thần bí choàng vai bá cổ lỗi tuột Jay tới cuối góc hành lang, vội vã phun toẹt:

– Không tố cáo! Cảnh sát rồi đi hết rồi.

Jay gật. Găm sâu ánh nhìn hun hút vào khoảng trời đêm rộng thênh, bay ộp những bông tuyết li ti vui thích nhào lộn giữa bao la. Gió thốc mạnh, rín rít trên mặt kính hết cái nghiêng răng cằm hờn. Đôi mắt xanh lơ tình ranh khẽ chéch sang phía Andrew đang kim những cú thở hắt bức dọc, trút bớt phần nộ vào những cú đá bồm bộp lên chiếc thùng rác kế bên. Andrew bắt mẫn buông ra lời trách cứ trườn bò khắp dạ dày anh suốt cả buổi chiều:

– Cậu quá quắt kinh khủng! Vì cậu, Lily mới nằm đây đây!

– Chườn mặt ra tòa án đi. Không thể xét tội bà mẹ vì đã sinh ra tên sát nhân đầu, người đẹp! – Tia bông đùa đánh ác lút trên đôi môi đang nhếch.

Andrew đủ khôn ngoan để không bật lại lý lẽ của một luật sư tương lai. Nhất là Jay Vũ đã nói A, sẽ chẳng cách nào bắt lười cậu ta uốn sang chữ B. Andrew chán ngán ngồi thụp xuống đất, ngửa tay cào cào nhãn mác trên nắp thùng rác, bắn tiếng cười khinh rẻ vào không khí:

– Con mụ già cổ mập ú đó có gì hay ho mà cậu không dứt ra được thế?

Mắt Jay tối sầm như cánh cửa đột ngột bị sập mạnh, những ngón tay siết chặt một cú dấm bạo lực rồi từ từ buông lỏng, thả con diên rơi tuột vào hành lang vắng tanh.

– Lần cuối mình nhắc cậu! Mình chưa bao giờ ép buộc hay thuyết phục các cậu quý mến Natalie. Đã ghét cay ghét đắng Natalie và không có gì tốt đẹp để nói về chị ấy. Phiền cậu cảm đi!

– Thừa vâng, thừa vâng! Hề nhắc đến bà cô ấy, cậu cư xử như thằng loạn óc!

Andrew vò đầu, nổi khùng vì không tìm ra nổi loại thuốc chữa khỏi bệnh của cậu bạn, suốt nhiều năm ròng cứ mất trí vì một bà thím lảm trò lảm tạt. Anh chán nản nhìn Jay đang ngồi xuống cạnh, nghiêm túc cạo nốt góc nhãn mác thùng rác còn lại. Nhìn thoáng qua độ tập trung, hết mình qua bóng lưng của hai chàng trai trẻ, việc làm mang tính chất phá hoại bỗng trở nên vô cùng đứng đắn.

– Số 2191 to con hơn số 12 nhiều không?

Câu hỏi của Jay vụt nhanh ra như một viên đạn bắn khỏi nòng súng đen sẫm. Mặt Andrew thuần đơ, ngáo, ngố. Anh thân thiết Jay từ rất lâu, nhưng chưa bao giờ tóm được nổi ý đồ, âm mưu của cậu ta trong những câu chữ lấp lửng, mập mờ. Andrew hừm một tiếng:

– Có, rất nhiều. Xem nào, gấp trăm mấy chục lần.

– Chính xác là gấp 182,5833 lần. – Jay tính toán gọn thom. Giọng nói sắc ngọt hết mảnh thủy tinh cắm sâu vào lớp da mỏng – 2191 là số ngày mình quen Natalie. 12 là số lần mình gặp Lily. Kể cả Lily bị đâm chết lúc sớm, mình vẫn sẽ xem nhẹ cái chết đó và đứng về phía Natalie!

Jay phui tay, những bụi giấy rơi là tả khắp sàn gạch lát hoa lạnh cóng. Anh rời đi.

Con buốt lạnh miết dọc sống lưng Andrew, âu yếm gáy anh và vòn trên những lỗ chân long đang co rúm. Mặt Andrew thuần đơ lần hai, khi đã thấu hiểu quyết định tình tảo đến vô đạo đức của cậu bạn thân.

(*) Dynaxion: Chế độ ngủ vòn vện hai tiếng đồng hồ mỗi ngày, chia làm bốn giấc ngủ ngắn kéo dài 30 phút. Tuy nhiên phải có thể lực cực kỳ tốt, thể thao nhiều, kiêng khem đồ ăn nhanh, rượu.

(*) Vũ: Ở Séc, dùng họ để xưng hô, thừa gọi rất phổ biến. Họ nhiều vô kể, ít bị trùng lặp hơn là tên.

Hung thủ là ai và các cậu có ngờ được không? ;;)

Chương 38: The Fatal Confusion

Chap 38: The fatal confusion – Sự nhầm lẫn tai hại

Jay đã ở cùng người phụ nữ đó sáu năm rồi. Cậu ấy hải hùng sự mê tín, nhưng lại tôn sùng cô ta như một loại hình tín ngưỡng.

Vào một sáng xấu xí, trời âm u, mây xám xịt, gió thổi mạnh bạo, trong một vùng khí ho cò gáy của làng quê châu Phi, người đàn ông trẻ khoác bộ đồ bảo hộ đứng bên những xác chết đen đúa. Nhớ mẹ, nhớ EM.

Đêm chìm sâu dần. Màu đen thẫm soán ngôi chúa tể ngự trị trần thế, hà hê bắt ép vạn vật nằm thin thít trong bóng đêm. Mảnh trăng khuyết be bé ngủ dật dẹo sau tầng mây nặng trĩu, vẩy lên nền trời đục ngầu chút ánh sáng le lắt. Gió tạt xiên, đám lá kim rung rinh.

Sắc tối om tràn lênh láng như con lũ dữ, phủ chụp lên cơ thể đang nằm co theo tư thế bào thai trên giường bệnh. Hết một sinh mệnh may mắn sống sót sau vụ đắm tàu, đang bầu vịu tằm gỗ trôi lênh đênh giữa lòng đại dương rộng lớn. Đôi mắt đen mờ to tháo lảo, ánh nhìn nhộn hoắt xoáy vào màn đêm đặc sánh đang bủa vây khắp chốn. Đôi bàn tay siết chặt thủ sẵn thế đề phòng, các cục xương nổi cộm trên mu bàn tay, các đầu móng cụt lùn cắn sâu vào lòng bàn tay.

Gã lại xuất hiện. Mỗi đêm Thiên Ly lại gối đầu nỗi sợ hãi ám ảnh. Giữa đêm đen tối mịt, thoát cái bóng đen cao gầy sẽ sà đến bên giường, những ngón tay dài, khô với vết chai cầm bút sẽ mon trón bừa bãi. Một dòng điện mạnh vuốt dọc sống lưng Thiên Ly. Cô rùng mình, vội hắt chăn chui tọt xuống gầm giường, ngồi bó gối, cúi nhìn những ngón chân co quắp trên sàn.

Mười hai tuổi, bộ óc non được tiếp nạp những kiến thức giới tính vỡ lòng từ sách vở báo chí, đủ để nhận biết mình đang lọt thỏm trong vòng tay của gã tri thức bệnh hoạn. Thiên Ly bắt đầu trốn chui trốn lủi, tìm trăm phương ngàn kế linh khôi hang cọt. Gã để ọt túm cổ cô như con gà ngốc chạy nhặng trong khoảnh vườn nhỏ xíu. Hung hăng đàn áp sự chống cự, phản kháng yếu xiu của cô bằng những trận đòn tuốt máu, gã đánh bom vào tâm lý cô những lời khùng bô rùng rợn.

Một lần cô điên tiết đốt sạch đồng tài liệu ôn luyện lần xấp bằng khen của gã, trong quãng ngày quẩn bách. Gã lồng lộn dùng thất lưng da vạt cô từ giấy nây, la hét, khóc rên đến thu mình ngồi im một cục với bộ áo quần rách tuom, bết máu. Mắt hai ngày vật vờ tìm kiếm, lục tung mọi xó xỉnh, gã mới thấy cô bé rúm ró bó gối dưới gầm giường nhà kho. Lần đầu tiên, gã khóc. Không bao giờ gã còn mắng mỏ Thiên Ly nữa lời hay động vào cô bé dù nửa cái bẹo má, cho tới tận lúc sang Úc.

Năm sáu tuổi được mẹ gửi sang nhà gã học piano, Thiên Ly luôn được gã cưng chiều, chăm chút từng ly từng tý. Cô chạy nhảy ngã toạc miếng da, nghịch linh tinh sút móng tay, gã cũng giắt thót. Cô biếng ăn cả ngày không động tới một hạt cơm, gã khô sở nằn nèo dụ dỗ cô từng thìa cháo con. Ngoài việc học, gã không chơi nhởi đàn đúm, rất hồ hững với mọi quan hệ và chỉ dồn hết thương yêu, sự chú ý lên cô bé con.

Có một hội chứng mang tên Stockholm được biết đến từ vụ cướp ngân hàng chấn động tại thủ đô Stockholm, Thụy Điển vào năm 1973. Một con tin sau khi bị bắt cóc năm ngày đã quay ra bênh vực bọn cướp. Lật ngược những trang lịch sử cũ, hội chứng Stockholm thực chất đã xuất hiện từ xa xưa. Những phụ nữ Sabines khi bị quân La Mã cuỗm về làm vợ đã đứng ra bảo vệ gia đình mới, lúc quân Sabines tràn sang giải cứu. Hoàng hậu Helen tuyệt đẹp xứ Sparta, Hy Lạp khi bị hoàng tử Paris bắt cóc, đã không chịu trở về với nhà vua Menelas, tạo nên cuộc chiến tranh thành Troy.

Các nhà phân tích tâm lý có những giải thích thâm sâu rằng, hội chứng Stockholm là một trong những bản năng sinh tồn của loài người. Ngay từ thuở lọt lòng, những đứa trẻ sơ sinh đã phải lệ thuộc vào người mẹ nuôi nấng, cho bú, bế ẵm rồi trở nên gắn bó, khăng khít theo thời gian. Hội chứng Stockholm thể hiện rõ rệt nhất ở người phụ nữ Jaycee. Cô bị tên quái vật cuồng dâm Philip Garrito giam bắt từ năm 11 tuổi, trong một túp lều tạm bợ phía sau nhà. Suốt 18 năm ròng, Jaycee đã bỏ qua mọi cơ hội trốn thoát và có chung với hắn hai người con.

Đáng tiếc cho gã, Thiên Ly hoàn toàn miễn nhiễm hội chứng Stockholm, các dây thần kinh không dám bung khỏi sự kiểm soát đánh thép của cô bé. Tâm lý và não bộ Thiên Ly vô cùng thông suốt, rõ ràng hết dòng nước trong vát không chứa chấp bịch nylon dơ bẩn. Chưa từng một tia mây may xốt thương len lỏi trong Thiên Ly, khi tận mắt thấy gã đội mưa bão lao đi giữa khuya khoắt, chỉ đề mua gói hạt dẻ cười cô thích mê. Thiên Ly chưa hề rung rinh một tý xú, khi nửa đêm hé mi thấy gã ngồi vật vờ cạnh giường chống chọi với cơn sụp mí, xoa đầu cho cô đỡ khó chịu trong trận ốm liệt.

Nhiều năm qua, mỗi khi chợp mắt, một giấc chiêm bao đắm máu lại quét qua quét lại, như cơn lốc đưa trên mỗi giấc ngủ của Thiên Ly. Trong căn nhà hoang vắng về vắng vắng tiếng côn trùng ngóc đầu đón đêm, cô cười sảng sặc, cầm con dao găm vui thích róc từng miếng thịt của gã...

Tiếng giầy chậm rãi khua khoắng ngoài hành lang yên ắng. Thiên Ly nhào vội lên giường, nhắm nghiền mắt, vờ buông hơi thở đều đặn. Sống với hổ dữ, tâm lý luôn đề cao cảnh giác đã thôi luyện cho Thiên Ly những phản ứng cực nhạy với tiếng động. Một tà áo trắng bước vào, hmmm một tiếng dài ngoằng trước chiếc cặp điện tử nói với hệ thống máy móc đầu giường đã tuột khỏi đầu ngón tay Thiên Ly. Andrew không truy hỏi, cũng chẳng vạch trần giấc ngủ lừa đảo của cô bé, chỉ khẽ hỏi:

– Một đến mười. Em còn đau ở mức độ mấy, Lily?

– Không! – Thiên Ly đáp nhát gừng. Cô hôn Andrew chiều hôm đó đã đứng nghe ngóng cuộc đối thoại của cô với cảnh sát, như tay sai của Jay nằm vùng chực chờ động tĩnh.

Trái với đồng người trên quả địa cầu lăm kỳ quặc, Thiên Ly dờ tệ khoản ảo tưởng vị trí của mình trong lòng người khác. Cô đủ thông minh, tinh tế để nhận ra giá trị của cô đối với Jay còn thua cả chiếc bánh mì, cô chẳng có một tí ti quan trọng gì sắt. Thế nên đêm giáng sinh anh đã chẳng thèm đưa cô về nhà anh, mà tống tạm vào phòng khách sạn thuê cho cô bỏ.

“Em có thể tố cáo, khởi kiện cho bố tức, nhưng Natalie sẽ trắng tội. “

Lời tuyên bố bất cần của anh như một cú đập mạnh khiến cô tung tức suốt nhiều ngày. Cô không nhân rồi tự vùi đầu vào túi hờn, rầm rứt vì sao anh chẳng lo lắng cô suýt bị thần chết móc mất linh hồn, tức tưởi vì sao anh chẳng nở buông một lời hỏi thăm dù ngắn cùn, nức nở vì sao anh tỉnh bơ, chẳng an ủi, chẳng cần rứt. Cô không ấu trĩ, không dờ hơi, não cũng không khuyết mất mẩu nào, đầu thể diện khùng trách móc người dung lo đỡ mẹ anh ta, mà chẳng chịu ngó ngang tới mình quần quai thể nào.

Cảm tạ nhát đâm của Natalie và thái độ của Jay là những cú hích lớn khiến cô quên phắt người đàn ông không thuộc về mình. Thế thôi!

– Giả sử Natalie đâm trúng Hadewych thật, Jay cũng sẽ đối xử với chị ấy như em huh? – Thiên Ly đột nhiên xốc chân ngồi dậy, trưng ra biểu cảm thất sắc tợn.

– Không, cậu ta sẽ trả tiền viện phí. Thẻ bảo hiểm Netherlands đâu có giá trị ở Séc! – Andrew tỉnh bơ nhún vai.

Để biết rõ một người đàn ông, hãy nhìn lũ bạn của anh ta. Xem kìa, cái trò đùa cợt thả ga mà nghiêm túc như bản chuyện chính trị của Andrew, hết Jay.

Tay chơi Andrew phì cười trước tia nhìn dữ dằn của Thiên Ly. Anh rót thêm nước ấm từ ca giữ nhiệt vào chiếc cốc rỗng của cô bé, hất ra một cú thờ ơ mạnh:

– Jay đã ở cùng người phụ nữ đó sáu năm rồi. Cậu ấy hải hùng sự mê tín, nhưng lại tôn sùng cô ta như một loại hình tín ngưỡng.

Y đức lời Pink từng nói, khi Natalie nằm viện sau trận bạo hành của gã người Ý. Thiên Ly thốt lên một tiếng ồ sặc mùi châm biếm, bôi bác. Khoanh tay gieo ánh nhìn chế nhạo vào bờ tường trắng toát, tỏ vẻ ghét cay ghét đắng khi cái tên chết dẫm kia vụt qua tai. Cô sẽ thù Jay cả kiếp, lại không đành cắt tiết mối quan hệ với những người mà cả cô và Jay cùng thân quen, nhất là Pink. Cô càng không muốn mỗi khi đối mặt với họ, chủ đề về Jay lại nhảy ra.

– Chị Joana dễ mến thật đấy! – Thiên Ly lái sang một câu chuyện mới mẻ, nhưng vẫn có cùng tiếng nói chung với người đối diện.

– Thôi đi, anh mắc cỡ lắm! – Andrew ôm mặt vờ ngượng như bé con.

Tối hôm đó, anh ngồi trên chiếc bàn đựng đồ đạc, tán gẫu với Thiên Ly ngồi hóng hớt trên giường bệnh. Cô moi được chút ít thông tin về Natalie, sau lần sẩy thai mấy tháng trước, tâm tính của chị ta rất gần gũi. Thường len lút theo dõi, tấn công những cô gái nóng bỏng cặp kè cùng Jay.

Thiên Ly chỉ là một sự nhầm lẫn tai hại.

Không! Chính xác hơn, đây tạm gọi là sự nhầm lẫn cho đến một ngày, mũi tên chơi khăm của thần Cupid được bắn ra. Vào một sáng xấu xí, trời âm u, mây xám xịt, gió thổi mạnh bạo, trong một vùng khi ho cò gáy của làng quê châu Phi, người đàn ông trẻ khoác bộ đồ bảo hộ đứng bên những xác chết đen đúa. Nhớ mẹ, nhớ EM.

:”) :) gì chứ mình thích viết J cứ si mê Na rồi bị dân tình chửi rửa lăm ==))

Với việc này, cũng hơi cá nhân, gã là một nhân vật Boo bỏ vào, vì boo thích khai thác các hội chứng tâm lý và các chứng bệnh biến thái, không phải ngược gì nữ chính đâu, mà làm nổi bật tính cách nữ chính. Thế thôi ạ, chứ các bạn đừng mong tìm được chi tiết ” ngôn tình ” trong vị rỏ...

^^

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Barking-Dogs-Never-Bite

Thuộc về gã, là số phận của cô bé

Mùi giày da bóng lộn đá tung cục tuyết nằm khênh giữa bãi đỗ xe. Vụn trắng bắn tung tóe như pháo hoa phụt ra, thi nhau đu vào gấu quần jeans và đôi giày nhãn hiệu Adidas hết đàn khi trắng bé tí. Jay khựng bước, nghiêng đầu thấy cái nhếch miệng nhật nhèo vào kẻ theo đuôi.

– Natalie gì đó và cả cậu, phải xin lỗi Thiên Ly của tôi! – Chủ nhân của đôi giày da bóng bẩy quăng ra chất giọng chắc nịch tựa mệnh lệnh thép.

Đáp lại gã là tiếng cười hừ hết như một câu nói nhăng cuội vừa bò vào màng nhĩ. Jay sai vài bước, bóng người cao dong dỏng vọt tới trước mặt anh. Gã chặn đường với chiếc cằm hất ngược đầy khiêu chiến:

– Bố mẹ Thiên Ly chịu bỏ qua, nhưng tôi sẽ không!

– Hoan nghênh! – Jay lơ đãng nhún vai, lách người bước qua như né vũng nước bẩn.

Thái độ bất cần của Jay giống can xăng hất thẳng vào những đóm lửa cháy tí tách. Nháy mắt đã bùng lên ngọn lửa đỏ rực. Gã chia ra chiếc máy ghi âm nhỏ thỏ, ngằm phát đi tín hiệu đe dọa.

– Vũ Bảo, sinh viên năm thứ ba khoa luật, đại học Charles. Tự cậu tính toán xem nếu cái này bị phán tán, sẽ như thế nào?

Gã bấm chiếc nút nhỏ với nụ cười ngạo nghễ. Một hội thoại chậm rãi phát ra. Là buổi chiều muộn Jay đến tìm Thiên Ly trong bệnh viện, cô bé đã nhanh miệng lôi kéo cậu ta sử dụng tiếng Séc, thứ ngôn ngữ khiến gã dờ ra như phồng. Gã đã dùng đi động ghi âm lại cho thỏa thói quen kiểm soát Thiên Ly và lòng hiếu kỳ. Chiếc máy ghi âm này chỉ là bản sao.

Đoạn hội thoại vồn vện vài câu ngắn tũn đã ngắt. Ánh mắt Jay hờ hững lia sượt qua khuôn mặt nở rộ sự hả hê. Anh toan bỏ đi, nhưng bỗng chẳng nổi phốt lò gã nhọc công toan tính. Nét mặt và người tình là hai thứ Jay có thể biến đổi trong nháy mắt! Anh bỗng bật cười, như đang vui vẻ nhìn đồng đồ chơi lộn xộn do đứa nhóc con bày ra.

– Phiên dịch không lấy đất chứ? – Chút xiu quan tâm cựa nhẹ trong giọng nói lạnh lạnh của Jay.

Gã thâm nghiêm răng.

– Phiên dịch? Cậu lo thừa! Tôi có Thiên Ly rồi!

– Nếu thật sự tự tin về Thiên Ly, anh đã chẳng ghi âm! – Jay dễ dàng lột trần gã như vỏ chôm chôm nứt sần.

Gã nghiêm răng công khai. Lại bấm nút máy ghi âm, tòi đến câu tuyên bố bình thản.

”Em có thể tố cáo, khởi kiện cho bố tức, nhưng Natalie sẽ trắng tội.”

– Câu nói của cậu không để lộ một kẻ hồ! Có thể cậu sẽ mời luật sư biện hộ trắng trợn, hoặc lo lót giấy chứng nhận từ bác sĩ tâm thần. Tóm lại, cậu bao che, cố xúi tội lỗi! – Mồm gã treo nụ cười móc mĩa, chậm rãi dần từng chữ – Vũ Bảo, cậu là sự thất bại và nỗi nhục nhã của ngành luật!

– Barking-dogs-never-bite! – Jay nói nhặt. Chỉ mấy chữ gọn lỏn đã đè bẹp đồng câu từ được mài dũa sắc bén, sặc mùi đã kích.

Crash! Thanh âm vỡ vụn phát ra từ lòng bàn tay đang siết chặt, chiếc máy ghi âm hiện rõ một đường nứt dài hờ hoác. Con giận tràn lên tận cổ như cục kẹo đang mắc kẹt trong cuống họng. Lòng tự cao tự tôn, khối óc và bản lĩnh của gã đang bị rẽ rúng như miếng giẻ rách.

Chó sủa không cần? Tên người lai đang cười khinh gã không đủ sức nhấn hấn xuống bùn lầy, chỉ gói uốn lười ra những lời dọa dẫm, dạy đời. Giống con muỗi cái bay nhặng xị, tạo ra tiếng vo ve ngứa tai mà chẳng chích được giọt máu nào.

Gã cay cú nhìn chiếc xe hơi kiêu ngạo chuyển mình khỏi bãi đỗ xe, lao vút trong ánh hoàng hôn tím như viên đạn bắn ra từ họng súng đen thẳm. Vì đây là khu chung cư nhà Thiên Ly, gã gắng nuốt cơn giận như nuốt vốc thuốc mà không một ngụm nước. Gã thả lỏng bàn tay, những mảnh nhựa đen rơi lả tả trên mặt tuyết trắng tinh.

Giữa căn phòng khách lạnh hơi người, ấm hơi lò sưởi. Bố Thiên Ly xé mực nướng nhăm nháp cùng ly rượu mạnh, vẫy tay với gã vừa mới trở về sau vài phút tiền chàng sinh viên luật. Gã chậm chạp buông mình xuống sofa, từ chối nhấp rượu cùng bố Thiên Ly. Giọng phát ra từ đôi môi bạc tình đủ lễ phép nhưng xa cách.

– Thiên Ly muốn sang Úc cùng cháu!

– Chú không đồng ý! – Bố Thiên Ly gạt phất – Có rất nhiều lý do! Ba người nhà chú tính ra mới sống cùng nhau nửa năm. Con bé còn nhỏ, cần được đặt trong tầm kiểm soát của cô chú. Cháu cũng biết đấy, cô đang mang thai. Chú thì bận bù đầu, ít nhiều con bé sẽ chăm sóc bầu bạn cùng mẹ. Chú nói sơ như thế, cháu hiểu chứ?

Gã giấu tia nhìn tức tối sau ánh mắt lễ độ, đối đáp đầy sắc bén:

– Thừa chú, dĩ nhiên cháu hiểu chứ! Nhưng nhiều lý do bao nhiêu, quan trọng vẫn là suy nghĩ và cảm xúc của Thiên Ly. Chú nên để em ấy đi với cháu, vì cô chú quá vô trách nhiệm! Tại sao đêm giáng sinh Thiên Ly lại vất vơ vất vưởng ngoài khách sạn? Đó là lần thứ mấy cô chú bỏ mặc em ấy vậy rồi?

Nét buồn tẻ ra từ vết chân chim hằn nơi khóe mắt bố Thiên Ly, bố im lặng dốc cạn ly rượu, buông tiếng thở nặng nề. Đương nhiên bố đã nhận ra những thiếu sót của mình. Bố là người đàn ông lạnh lùng, bảo thủ. Công việc, tiền bạc là chuyện đại sự. Săn sóc con cái và chăm chút nhà cửa chỉ là những thứ tụn mồn, vật vãnh bố chưa hết cho vợ. Nhưng vợ của bố không đủ tinh tế, sâu sắc để nắm rõ nội tâm già cỗi, tính cách đa chiều của cô con gái nhỏ. Bố đi truyền cho Thiên Ly nguyên si tính kiêu ngạo, khó gần, hay suy nghĩ sâu sa. Nhà này âm ỉ, nhốn nháo, vô tư nhất chỉ có mỗi mẹ!

Bố Thiên Ly lia bừa chai rượu rỗng xuống gầm bàn, ngắm quan sát thái độ của chàng trai trẻ ngồi cách một sải tay. Bố bắt đầu biết đến gã từ năm cô nhóc con sáu tuổi được mẹ dắt đi học dương cầm, gã là con trai của thầy dạy đàn piano nổi tiếng. Trong những cuộc điện thoại thừa thớt, cô nhóc thỏ thẻ kể bố nghe về anh trai tốt bụng thường mua đồ ăn vặt, thay mẹ đưa đón cô bé đi học, dẫn đi chơi, dạy cô bé tiếng Anh. Năm chín tuổi, mẹ sang Praha gửi Thiên Ly ở lại nhà chú, cô bé vẫn thủ thủ về anh trai tốt bụng thường mua đồ ăn vặt, thay mẹ đưa đón đi học, dẫn đi chơi, dạy cô bé tiếng Anh. Mấy năm gần đây, gã bỗng lặn mất tăm trong những câu chuyện thừa thớt của Thiên Ly.

Mẹ luôn hết lời khen ngợi gã học cừ, đặc biệt thương chiều Thiên Ly. Mẹ còn liên tưởng đến mối tình của bố và mẹ, bố cũng hơn mẹ mười tuổi, yêu nhau từ hồi mẹ mười sáu tuổi. Bố thường nhăn trán không mấy đồng tình chuyện mẹ bàn về tình yêu với con trẻ. Mẹ kệ, cho đến khi Thiên Ly bực dọc gắt mẹ đừng gán ghép cô với gã hoặc bất kỳ một người nào khác. Không thể phớt lờ con cái giận của cô con gái nhỏ, mẹ buông tha chuyện rề tương lai. Chỉ tới khi gặp được Jay, mẹ bắt chấp hết, cứ khăng khăng đòi cuốn Jay về.

Bố Thiên Ly đều đã ti mi đánh giá kỹ cả hai chàng trai. Đều rất đàn ông, bản lĩnh lẫn hàng tá ưu điểm lớn khác, nhưng đôi lúc sự thông minh, hiểu biết quá mức của họ khiến bố ngần ngại, cảnh giác. Bố là người trải đời, có con mắt soi người cực kỳ chuẩn xác nhưng chẳng nhìn thấu được thủ đoạn nào thực sự núp bóng sau hai chàng trai ấy. Những người bố thường lường rõ được tâm nguy hiểm của những chàng trai lảng vảng quanh con gái mình!

– Chú không giống cô, đừng có gạt chú! – Bố Thiên Ly ngả người tựa vào lưng ghế, đôi mắt dạn dày kinh nghiệm lướt qua gã, nhẹ nhàng vạch trần – Sang Úc là chủ kiến của mình cháu thôi! Chú có lẽ không hiểu con bé bằng cháu, tuy nhiên chú dám chắc con bé không đòi đi theo cháu. Thiên Ly rất quán mẹ, hơn nữa sẽ không bỏ dở việc học ở đây. Chú phân tích đúng chứ?

Gã bình tĩnh đón nhận lời bóc toạc sự thật, cũng rất điềm tĩnh lý lẽ:

– Chú chỉ đúng một nửa! Thiên Ly thương cô chú không đòi đi, nhưng em ấy thực sự muốn đi. Chú thử đặt mình vào vị trí của Thiên Ly, chú sẽ thấy được em ấy thất vọng, buồn bã cỡ nào! – Thấp thoáng trong giọng nói từ tốn của gã có chút nai nỉ – Chú, cháu hy vọng chú giao Thiên Ly cho cháu. Ít nhất là khoảng thời gian này được không ạ?

– Cháu cho rằng chú thương Thiên Ly không đủ nhiều, thì chú đang chứng minh cho cháu thấy chú thương con bé rất nhiều đấy! Làm sao chú có thể bỏ con gái chú ở nơi xa lắc, không một họ hàng thân thích? – Bố Thiên Ly nhướn mày.

Gã dẫn con giận. Sự nghi ngờ của người đàn ông trung niên trước mặt là một sự xúc phạm to bự dành cho gã. Ngoài Thiên Ly, chưa có ai dùng ánh mắt thăm dò nghi hoặc nhìn gã, cũng như ép gã phải xuống giọng thuyết phục, năn nỉ. Gã hít nhẹ một hơi, lựa kỹ càng từng câu chữ:

– Chú ạ, cháu hiểu, chú sẽ không dễ tin một người dung như cháu. Cháu đã chăm sóc Thiên Ly từ em ấy sáu tuổi. Cháu đi du học khi Thiên Ly 13 tuổi, nếu không phải năm ấy em cũng đang sắp sửa sang đây thì đã cùng cháu đến Sydney rồi! – Âm điệu trong giọng nói gã rất dứt khoát – Cháu nghĩ, chú đã biết giữa cháu và Thiên Ly không đơn thuần là anh trai em gái. Tương lai, cháu sẽ là một thành viên trong gia đình mình! Lúc này Thiên Ly đang rất cần cháu, mà cháu thì không thể nán lại Praha lâu. Chú hãy nghĩ cho em ấy, để em ấy đi. Chỉ khoảng nửa năm thôi, cháu lấy xong bằng thạc sĩ sẽ về lại Praha làm việc!

Cắt khẽ tiếng thở dài, bố Thiên Ly khép hờ mắt:

– Tình cảm bọn trẻ các cháu thời giờ như ti giá dollar. Chú có mỗi Thiên Ly, chú không muốn đánh cược!

Gã nuốt nỗi đóa, nỗi giận dữ sắp bùng khỏi lồng ngực tựa vó ngựa sắp tung mạnh trên thảo nguyên xanh. Bố Thiên Ly dần chìm trong giấc ngủ, gã đem chăn đắp cho ông, ít ra, lỡ sau này Jay bỗng dưng yêu thương Thiên Ly, ông sẽ không đòi nào cho hấn cơ hội.

Cô gái nhỏ đã biết thích biết yêu, mà người đó chẳng phải gã. Không thể chấp nhận! Gã chẳng có năng lực chi phối cảm xúc của Thiên Ly, nhưng có một yêu sách diệt khẩu được thứ tình cảm đáng chết đó! Bước đi sắp tới của gã sẽ bỏ tù chung thân mối tình đơn phương của Thiên Ly, cô bé không đòi nào còn có thể hé miệng thổ lộ cùng Jay hay bật mí với bất cứ ai.

Thuộc về gã, là số phận của cô bé!

Mạch truyện và không khí vị rỏ lại sắp đổi rồi trong vòng cái búng tay rồi đấy ạ ^^.

Chương 40: The Last Day Of The Year

CHAP 40: The last day of the year – Ngày cuối năm

Em sắp sang Úc rồi! Có thể giữ em lại không? Xin anh đấy, có thể không? – Giọng Thiên Ly nhẹ bằng tựa làn gió hoang lưu lạc trên đồng cỏ bất tận.

Tựa khung cảnh đã được máy ảnh chụp lại. Cô gái nhỏ xanh xao trong bộ đồ ngủ dài tay, nằm tựa lưng trên giường ngầu nghiêng cuốn sách trinh thám bán in tiếng Anh. Ngoài cửa sổ sáng choang, cơn mưa phùn trắng muốt rơi lất phất, đẹp đến nỗi muốn đứng ngay trong một chốc, chia tay hứng từng hạt tuyết bé xinh.

Ngày cuối năm an lành.

Mắt Thiên Ly dò xuống dòng chữ viết láu lăm nằm li dưới góc trang 46, mọi hứng thú cao trào tích tụ từ đầu sách chợt đảo tảo sạch sành sanh. Một bộ phim hấp dẫn sẽ không chứa chấp những tình tiết dễ đoán. Một cuốn sách ly kỳ sẽ cất giấu bí mật ở tận những trang cuối. Thế mà, đã là cuốn sách thứ sáu Thiên Ly buộc phải bỏ ngang xương khi tên của hung thủ được ai đó ghi sẵn ngay trang giữa. Một chiêu chọc tức quá ranh ma!

Chồng sách trinh thám gần chục quyển do Pink mang tới hôm trước, giúp Thiên Ly giết bớt thời gian. Chúng đương nhiên không phải của Pink! Tin đồn màu hồng có lẽ gan rất bé, anh cách ly mọi thứ dính líu tới chết chóc, máu me, nhất là phim kinh dị. Pink chỉ mê hoạt hình Disney, tạp chí thời trang hay những trang tiểu thuyết cổ điển. Anh đặc biệt ghê ghềnh Edgar Allan Poe, Kurt Vonnegut.

– Uống nước nhiều nào Lily!

Joana ghé tới đo huyết áp Thiên Ly, ghi chép lại lượng nước cô bé uống. Chị cúi nhặt chiếc dây buộc tóc rớt dưới sàn, dịu dàng hỏi Thiên Ly liệu cô bé có muốn chị tết tóc giúp không? Thiên Ly cười lắc đầu, trộm ngắm dáng người mềm mại cùng gương mặt V-line gợi cảm. Ở Praha càng lâu, Thiên Ly càng thêm bản loạn về đẹp cuốn hút lẫn cá tính mạnh mẽ của phụ nữ châu Âu. Điển hình như Joana, nụ cười phủ trên đôi môi đỏ mọng của chị luôn ngọt ngào tựa mật ong, nhưng một khi Andrew nhặng nhặng bám theo, chị sẽ quay ngoắt thành một cô nàng kiêu kỳ, đánh đá.

Tận mắt Thiên Ly từng trông thấy Joana lên gôi thoi Andrew một cú giữa bụng, chuyên nghiệp hết nữ võ sĩ ăn danh. Tay chơi trơn mắt há miệng như cá đớp khế, gập bụng cô nuốt tiếng rên nghèn nghẹn. Trước cái dứ dứ nham hiểm hung dữ của bạn gái, tay chơi tái mặt gật đầu đồng ý sẽ không còn lẻo đẻo theo sau cô ở khoa nhi.

Kim đồng hồ nhích qua con số mười một. Cô gái nhỏ khẽ tựa đầu lên chiếc gối trắng tinh, dần đắm mình trong giấc ngủ thiêu thiêu. Cửa mở, một thanh âm nhẹ tựa giọt nước mưa búng thân xuống mặt hồ phẳng lặng, nhưng đủ khiến đôi mắt đen mờ to thảng thốt, ngồi bật dậy như lật đặt mới ngã dúi dụi. Chàng trai khoác chiếc áo chống khuẩn đứng nguyên tại cửa, thoáng giật mình trước cơn giật bắn bất thình lình của bệnh nhân nhí.

Khẽ thở phào, Thiên Ly nhovn miệng cười tươi tắn, dang rộng tay chào mừng Pink tới thăm giường bệnh chán ngắt của cô. Pink mang theo món súp hầm bồ mầu gồm củ dền đỏ, súp lơ, táo tàu, củ cải đỏ... Thiên Ly hớn hờ nếm thử một thìa, bỗng trực giác nhảy xổ ra, rí tai cô rằng soup kia không do Pink nấu. Kệ! Thiên Ly tự chặc lưỡi nhủ thâm chắc là bà Sussan! Chủ nhân, ồ không, thủ phạm của nét chữ ầu ầu như bác sĩ trong những trang sách mới là thứ khiêu khích trí tò mò của Thiên Ly. Chậm chậm húp hết nửa tô súp, Thiên Ly với tay lấy cuốn trinh thám nằm trên cùng chồng sách, nghiêng đầu tọc mạch:

– Anh mượn sách ai thế?

– Hmmmm... là Jay! – Pink thoáng ngần ngại, lúng túng nghiêng cứu kỹ nét mặt Thiên Ly rồi mới nót lời – Không phải anh mượn! Andrew nói em mê sách trinh thám, Jay có hẳn nghìn cuốn nên tiện thể bảo anh đưa đến cho em giải khuây. Đọc hay chứ?

– Anh ta rắp tâm lập âm mưu hại em! – Thiên Ly tức tối chìa ra trước Pink trang sách 46, giọng ngập ấp phần nộ – Anh xem này. Jay cứ cố tình viết trước tên thủ phạm thì em ngốn thế quái nào nữa!

Pink ho sặc, xua tay phân bua hộ cậu bạn thân:

– Nào phải đâu! Một trong những thói quen đọc sách của Jay thôi. Tức là cậu ấy đã đoán ra thủ phạm khi đọc đến trang 46.

Thiên Ly ồ khê. Khối óc tuyệt hảo của Jay luôn khiến cô ngưỡng mộ, thềm thường. Từng nhiều lần suýt qua não Thiên Ly một ý nghĩ man rợ! Cô muốn móc khối óc triệu đô kia ra, lắp vào đầu mình để sở hữu kho tàng kiến thức khổng lồ cùng vô số năng lực, kỹ năng khác. Bỗng dưng thành thạo bắn sáu thứ tiếng như gió, ai mà không thềm nhỏ dãi?

Cô liếc chồng sách cái bén ngót, như thể chúng là những con bọ chạy loăng quăng khắp chốn. Con ngạc nhiên khó hiểu bò trườn khắp mạch máu Thiên Ly khiến cô thoáng chhuizen choáng. Không sao lý giải nổi cú lật nét mặt nhanh như chớp của Jay! Hôm trước giọng anh lạnh như đá, mỗi một câu chữ phủ phàng đều tựa lưỡi dao sắc ngọt rọc khắp tâm can Thiên Ly. Hôm sau, anh lại âm thầm đặt chút quan tâm bé mọn trên những trang sách cô đọc. Chết tiệt! Jay cư xử như kẻ rối loạn nhân cách, biến những cảm xúc hỗn loạn của Thiên Ly thành cuộn len rối bù.

– Anh đem trả hộ em đi! – Thiên Ly buồn bực gói đầu trên chân, ngoảnh nhìn những bông tuyết từ trên nền trời xám đục đang nhảy dù xuống những nhánh cây.

– Jay tặng em! – Mắt Pink phảng phất tia buồn cười như thể đã đoán trước được phản ứng của Thiên Ly, anh sờ mũi, từ tốn thông báo – Cậu ấy nhần, nếu em không cần thì đem tới hiệu sách cũ. Sách là tri thức, không thể vứt!

Thiên Ly khảy ra tiếng cười mỉa, uể oải cầm thìa lựa củ dền đỏ ngon ngọt ăn trước. Như sức nhớ ra điều gì đó, Pink đặt lên bàn cuốn sổ bìa đen – màu tượng trưng của những bí mật. Thiên Ly cuống quýt chớp lấy, giấu kín dưới gối. Sự hoảng hốt lan nhanh khắp đôi mắt đang nhìn Pink trừng trừng.

– Cô bồ của Jay mới tìm thấy trong kẽ ghế sofa! Đúng của em chứ? – Pink nhủ mày trước bộ dạng luống cuống của cô gái nhỏ.

Thiên Ly không màng đến lời Pink vừa nói, thùy nào cô đang căng ra hết cỡ. Tim đập thình thịch như đang chạy bình bịch trên đường đua gât nắng. Giọng cô thấp thòm:

– Hadewych đọc chưa? Anh đọc chưa? Jay đọc chưa?

– Không đâu! – Pink xua tay, nhăn mũi – Như thế thì mất lịch sự quá! Bị khép tội xâm phạm quyền riêng tư nữa!

Thiên Ly thờ phào, tảng đá đè nặng lòng đã bị đập tan. Cô mang theo bộ mặt toe toét xấn lại gần Pink đang cau mày khó hiểu, dụi dụi trán vào lòng bàn tay thoang thoang mùi thơm kem dưỡng da. Pink úp lòng bàn tay còn lại lên má đầu đang run khẽ, môi anh dần tắt ngấm nét cười ngượng khi giọt nước nóng hổi chọt lẩn trên ngón tay. Anh định nâng đầu Thiên Ly dậy nhưng cô bé càng thêm chôn sâu mặt vào tay anh, run giọng thì thào:

– Em sắp sang Úc rồi! Có thể giữ em lại không? Xin anh đấy, có thể không? – Giọng Thiên Ly nhẹ bằng tựa làn gió hoang lưu lạc trên đồng cỏ bất tận.

Ngoài hành lang vắng, chàng trai tóc đen đứng trầm mặc sau khung cửa kính lớn, bóng cao ngất khuất sau hình dán chú mèo to tướng đang cuộn tròn, ngủ say, ngáy khò. Anh nhìn xanh lơ tĩnh lặng khẽ phủ chụp lên cô gái nhỏ đang khóc nức nở, đôi tay gầy bần thần bấu chặt lấy vạt áo chống khuôn của người ngồi đối diện, như đang níu giữ một hơi thở sắp tàn, một chiếc lá sắp rụng, một đốm lửa sắp tắt, một cọng cỏ sắp chết khô.

Bỏ phiếu đi. Bạn nào nói TL sẽ sang Úc? Bạn nào nói TL sẽ không sang Úc?

:”) Chỉ nốt chap thôi là mạch truyện bị bẻ ngoặt nữa rồi đây :”)

Boo hơi bị nặng suất đi nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Lily’S Perfect Knockout

Chap 41: Lily’s perfect knockout – Cú knockout tuyệt hảo của Lily

– Làm sao em có thể đối xử với anh như thế, hả Thiên Ly?

– Vì sinh tồn!

Tối mùng ba, tiệc ăn mừng Thiên Ly tạm biệt giường bệnh đầy đưa đến tận khuya. Hội bạn cuồng việc của bố nán lại bàn chuyện làm ăn với những ly rượu đầy. Mẹ ghé em, nhức đầu xin phép trở về phòng nghỉ ngơi trước, thẳng khi ham vui lại ló ra, ngồi tựa đầu vào vai bố buồn chuyện phiếm với các đi. Bố liên tục đánh mắt sang, sợ mẹ vui miệng sẽ nói toạc ra vụ Thiên Ly bị đâm. Đây là bí mật, hầu hết ai tới đây cũng đều đinh ninh cô bé mới trải qua trận ốm nặng.

Quá nửa đêm, khách khứa rục rịch ra về, mấy chục đôi giày giăng ngoài hành lang dần được xô sạch trơn. Quả cáp, hoa tươi dành cho Thiên Ly chất đầy nhóc dưới gốc cây thông giáng sinh bố chưa kịp cất. Do biết sẵn tính mẹ dị ứng dùng tiền bạc làm quà, tuyệt nhiên không một góc phong bì ló ra. Nhân viên từ quán ăn của bác và bố ở lại dọn dẹp tinh tươm mọi thứ rồi mới rút đi. Bố cho người chở họ về tận nhà, thường thêm khoản tiền kha khá.

Những công tắc đèn lần lượt kêu tách, bóng đêm dần phủ khắp căn nhà rộng rãi, tĩnh lặng đến mức ngỡ như có thể nghe thấy rõ thanh âm của cánh hoa rơi xuống thảm nhà. Phòng ngủ bố mẹ Thiên Ly là một khối vuông tối om lặng như tờ, gã dò đến cánh cửa đóng im lìm suốt cả tối, co tay gõ vài tiếng. Cô gái nhỏ đã nằm lì trong phòng từ chiều, chẳng ai nữ quấy rầy.

Không có tiếng đáp trả như hòn đá thả vào miệng giếng thăm sâu, gã lẳng lặng đẩy cửa bước vào, thoáng khựng bước trước chiếc giường trống trơn, chần nệm thẳng thớm như vắng hơi người đã lâu. Tiếng nước chảy vọng ra từ cửa phòng tắm khép hờ khiến gã bần khoăn. Thiên Ly trước nay đều luôn xốc cao tinh thần cảnh giác và nhạy cảm đến nỗi không chịu mặc váy, quần short hay áo sát nách, lại lơ đãng quên đóng cửa lúc tắm tấp. Ah, có lẽ đang gội đầu! Gã mở tủ quần áo lấy ra chiếc khăn to sù, chuẩn bị chụp tròn mái đầu ướt nhẹp. Thiên Ly của gã chẳng bao giờ chịu sấy tóc hay lau khô, cứ để đầu tóc ướt choẹt học bài, có khi ngủ vùi với cuốn sách đọc dở. Gã vu vơ cười, chậm rãi bước vào phòng tắm hít thở hơi nước...

Yay! Sập bẫy rồi!

Nhanh như sóc, Thiên Ly bất thành linh lao ra từ gầm giường, đóng sầm cửa phòng tắm, rút phắt chìa khóa. Chuỗi hành động đột ngột nối nhau chỉ trong vòng vài tích tắc như đã tập dượt rất kỹ. Tia nắng sáng chiếu lên đôi mắt sáng ngời như những vì sao lấp lánh rải đỉnh trên cao, Thiên Ly rời phòng riêng, lò dò bước vào phòng ngủ của khách, cụ thể là của gã trong quãng ngày gần đây.

Thọc tay vào tất thấy các túi áo, túi quần treo trên giá lẫn trong tủ, thò tay đào khắp các ngăn kéo, hộc bàn, xù tung chăn gối... Bỗng đi gần chục phút lục lọi công cốc, Thiên Ly ngồi khếp mắt trên mép giường, cắn khế làn môi dưới. Động tác cô thường làm khi muốn thật tập trung động não giải quyết một vấn đề khó nhằn, đa số là dùng trong học tập hoặc lúc học đòi phá các vụ án trong tiểu thuyết trinh thám. Thiên Ly đang cố bắt chước tư duy quái đản của gã, thử đoán nơi gã giấu hộ chiếu. Bỗng nhiên cô bé đứng phắt dậy, liệng thẳng ánh nhìn sắc bén vào chiếc lò vi sóng. Quả nhiên, ví tiền, hộ chiếu và các loại thẻ nằm hết trên chiếc đĩa kính xoay.

– Thiên Ly, em đang chơi trò gì thế? – Gã lười biếng áp đầu vào cửa phòng tắm, lắng nghe tiếng bước chân cô bé trở lại với vẻ mặt tràn trề hứng thú. Khoảng thời gian chờ đợi, gã mân mê đồng hồ bấm giờ, kem dưỡng da, máy rửa mặt, máy massage mặt mẹ và chị thi nhau sắm cho Thiên Ly. Tất cả đều còn nguyên.

Phòng cô gái nhỏ đã khóa trái, khoanh lại không gian tách biệt của hai người với cả thế giới. Căn phòng này cách âm siêu tốt, kể cả cô có nổi điên cất tiếng gào và gã có hét ré lên cũng vô tư. Thiên Ly bình tĩnh tựa lưng vào cửa phòng tắm, khẽ bật ra tiếng cười hiểm hóc trước gã:

– Trên máy giặt! Xem đi! Chắc vui!

Tạm gác qua cách Thiên Ly nói chuyện như rô bốt, gã đảo con ngươi đến tờ giấy A4 dày đặc chữ in, ghim sẵn chiếc bút bi inox. Trán gã nhăn tít, đôi mắt lập tức tối sầm như đám mây âm u che kín bầu trời. Những con chữ đập ra từ một khuôn tô rô gã chuyên gửi hình đòi trả cho cô bé X – 9 tuổi, chuyên nhắn tin dung tục cho cô bé Y – 10 tuổi, chuyên rủ cô bé Z – 12 tuổi về nhà xem phim khiêu dâm. Và vô số hành động khác mang tính chất xâm-hại-tình-dục-trẻ-em-bằng-cách-không-đụng-chạm.

– Mẹ nó, Thiên Ly! Cái quái gì đây? – Gã găm lên như sư tử.

– Hồi thế nghĩa là anh hoàn thành xong phần đọc hiểu rồi đấy! Thằng khốn! – Thiên Ly để vuốt câu chữ trên thẻ đầu đời rơi khỏi chiếc miệng ngoan, suốt mười bốn năm trời chưa bao giờ biết nói bậy nói tục – Ký tên anh vào! Đừng ngu xuẩn nghĩ tới chuyện dùng chữ ký giả với tôi!

Tức tối nện mạnh cú đấm tận lực vào cửa, gã vò nát tờ giấy ném vào thùng rác, thô thiển quát to:

– Em điên à? Mở cửa ngay cho anh!

– Anh xé một tờ, còn 99 tờ nằm dưới thảm đấy! Xé hết đi, tôi ném vào tiếp 100 tờ khác! – Đang nắm chắc đầu cán dao, Thiên Ly rất thần nhiên vớt ra những lời chọc điên – À, hình như mực trong máy còn đủ in 100 tờ nữa!

Gã điều chỉnh hơi thở đều đặn dần, bao giận dữ bị bắt cóc sạch bởi nét cười dịu dàng thấp thoáng trên khóe môi. Gã vờ hmmmm như đang huy động toàn thể chất xám vào tình thế quái gở gã vướng phải:

– Thế nào? Anh không ký thì em nhốt anh ở đây xé giấy tới sáng ư?

Thiên Ly cười khẩy sự ấu trĩ của gã. Luôn thế, bao năm gã luôn coi Thiên Ly là mèo con hung dữ thích giờ bộ móng vuốt tí xiu yếu xìu hù người, dù chẳng đủ sức cào xước một miếng da. Gã cứ vui vẻ vờ đùa cùng những cái bầy non nớt, những chống cự dai dẳng, những phản kháng vô dụng, những tàu thoát thất bại của Thiên Ly. Luôn là cô thua thảm hại trong những ngày dài u ám, tự ép bộ não non nớt phải vạch ra đủ thứ kế, hòng thoát thân khỏi nanh vuốt của quỷ. Luôn là gã thắng dễ dàng, vì ăn đứt cô cả chục tuổi đời.

Mười hai tuổi, Thiên Ly từng len lén đổ vốc thuốc an thần thành thuốc ngủ. Gã biết được, chỉ từ tốn dặn dò cô bỏ ngay những trò gây tử vong. Gã chết yếu, cô cũng chẳng sống nổi với pháp luật và người thân của gã. Thiên Ly nghiêm túc rút kinh nghiệm, lần sau giết gã không được để lộ sơ hở. Cô tính toán sẽ bảo gã ăn thử kẹo bạc hà mentos cùng nước coca cola, gã chết do thiếu hiểu biết, đâu ai đồ lỗi được cho cô. Một đứa con nít thiếu kiến thức là điều hiển nhiên! Gã không biết, nên kiên nhẫn giảng giải cho cô về tương tác carbon dioxide và bề mặt viên kẹo, cấm cô ăn linh tinh.

Mười bốn tuổi, chính là Thiên Ly của hôm nay đã đủ ranh mãnh hạ gục gã bằng cú knock out tuyệt hảo.

– Anh có hai sự lựa chọn! Một, ký nó, chúng ta quên hẳn nhau. Chỉ cần anh không quấy nhiễu, tôi sẽ không dùng nó bêu xấu anh với phía nhà trường. Hai, không ký, nhất định ép tôi trốn sang Úc! Tốt! Tôi đốt sạch đồng giấy tờ trong lò vi sóng! – Chất giọng khô khốc của Thiên Ly pha theo cả sự hả hê, cô nhếch miệng chế giễu – Để xem mấy tháng anh ở Praha chờ hộ chiếu mới, cái bằng thực sĩ bên Sydney liệu có đi tong?

Căn phòng thoáng chốc chỉ đọng lại mỗi tiếng hít thở nặng nề của gã. Một khi bị người ngay cạnh bên đầm một nhát, chỉ có tất thở ngay tấp lự...

Bàn tay thon dài với vết chai cầm bút ký rộp vào khoảng trống phía dưới tờ giấy. Gã giao nó cho Thiên Ly, tức là đã bị cô bé dí họng súng đen ngòm sát thái dương. Gã nhúc nhích, cô lập tức bóp cò! Sai lầm của gã không phải là coi nhẹ trí khôn của Thiên Ly, mà đã quá lú lẫn về tình cảm của cô bé sau nhiều năm bên nhau. Cứ ngỡ Thiên Ly có cảm giác với gã dù xiu xiu, gã khăng khăng ôm ghì cô, dù ngửi được mùi thù hận toát ra khắp người cô. Thiên Ly là quả bom hẹn giờ có thể nổ tung bất cứ lúc nào, gã vẫn giữ rịt cạnh mình. Yêu thương cô vô ngần và nhẫn nại biết bao nhiêu, rồi cuộc lại bị cô chơi một ván.

Thiên Ly nhặt tờ giấy có chữ kí gã vừa dứt qua kẽ hở bên dưới cánh cửa, cô giấu tiết vào chiếc hộp bí mật nằm trong ngăn đá tủ lạnh. Cô lật gổ nhặt lấy con dao găm Thụy Sĩ, đánh rơi nhíp thờ theo từng bước chân dè dặt tới cánh cửa phòng tắm đang giam nhốt quý dữ. Vặn xong chìa khóa, cô vội thụt lùi về bàn trang điểm, nơi bình xịt hơi cay đứng lẩn trong đồng nước hoa.

— Làm sao em có thể đối xử với anh như thế, hả Thiên Ly? — Gã như thì thầm bằng giọng khó tin, nhìn chăm chặp Thiên Ly với đôi mắt âm thầm tựa chiều mưa rả rích.

— Vì sinh tồn! — Một đáp án đáng thương.

Gã chột ngựa đầu cười phá một cách điên rồ, rồi chột cúi đầu gật gù như rất hiểu chuyện.

— Ra là em ở cạnh tôi sống dở chết dở!

— Im và biến đi! — Thiên Ly hất cằm về phía cửa, bần thần từng giây từng phút đối diện kẻ cô căm thù nhất đời.

Bỏ ngoài tai lời xua đuổi, bỏ ngoài mắt đáng vẻ khinh rẻ của Thiên Ly, môi gã vẫn nhún thành nét cười trầm ổn, chân chậm rãi di chuyển về phía bàn trang điểm. Bị mũi dao sáng loáng chìa trước mặt, gã đứng yên, rồi bỗng giờ tay bóp mạnh lưỡi dao sắc ngọt. Máu tươi tứa ra, nhanh chóng vấy khắp tay gã, phủ màu đỏ đáng sợ lên đôi mắt mở trừng trừng của Thiên Ly. Cô vội buông tay, con dao găm dính máu rớt đập xuống sàn nhà lạnh cứng. Tiếng choang khẽ như xé toạc bầu không gian im lìm.

Gã mặt môi ngời bệt xuống, ôm đầu lẩm bẩm:

— Nếu biết trước em với anh chỉ tồn tại mỗi thù ghét và dù anh cố gắng bao nhiêu vẫn chẳng cứu vãn nổi, anh đã không bao giờ ngu ngốc vợ tội lỗi cậu ta về mình. Không bao giờ! Đêm đó, và cả những năm sau này! Không bao giờ!

Một dòng linh cảm vô cùng tồi tệ bỗng cuộn trào khắp người Thiên Ly như mạch máu bị đun sôi, cô nghiêng đầu nhìn gã, giọng phát ra từ bờ môi run rẩy nhẹ bằng như gió:

— Anh vừa nói gì vậy?

— Xin em, đừng quan tâm! — Gã vờn tay định vuốt má Thiên Ly nhưng cô tránh, gã rút tay về, mỉm cười rất ấm áp — Anh mất sạch cơ hội có em ở bên những ngày học khổ thành tài rồi!

Mặt Thiên Ly cắt không còn giọt máu, thính giác đã quên hoạt động, chẳng thể nghe rõ bất kì điều gì. Cả thế giới như bỗng biến mất. Mỗi mình cô co rúm trong bóng tối bất tận, với ý nghĩ tởm lợm khiếp khủng này lan ra khắp đầu.

Đêm đó... Cậu ta...

— Anh diễn kịch! — Thiên Ly gồng mình hét to khi gã sắp rời đi, cô ném chiếc hộp đựng dụng cụ trang điểm vào tấm lưng bất động của gã — Có tình làm tôi hiểu nhầm anh ấy? Anh tâm thần nặng rồi!

— Đúng vậy, Thiên Ly! — Gã đáp rất khẽ như cái thờ dài gài vào không khí, lặng lẽ bỏ ra ngoài, chẳng ngoảnh nhìn Thiên Ly đang bần thần thêm một lần nào.

”Ngày 3 tháng 1 năm... ”

Tạm thời thoát khỏi gã.

Nhưng tôi phải chịu đựng sống trong cơ thể nhơ nhớp, dơ bẩn này đến bao giờ?

Có kẻ xúi tôi nhảy xuống. Từ tầng 12. ”

giải thích chút, vì bữa trước phím đàn post liền 2 chap nên giờ post 3 chap vì gió ^^

Không biết sao, cứ nghĩ mình viết truyện nhẹ nhàng, ai dè cứ cho lắt léo :(

chap này khá dài đấy, Boo tự khen boo đây =))

Chương 42: Hm, I Miss Him

CHAP 42: Hm, I miss him

“Bố nói điều! Chính con là người bỏ thìa vào bát nước chấm!”

HƠN MUỖI MỘT THÁNG SAU.

/ Ngày 19 tháng 12 năm...

Xin thông báo, những dòng này được viết ở London, tại khách sạn bốn sao Hilton, lúc 22 giờ 37 phút, 2 độ C. Lốp tôi rời sân bay STN (Stansted Airport) từ chập tối, phòng ốc đã bố trí xong xuôi, ai nấy ăn tạm tạm vài món bánh. Gói bánh trứng mẹ gửi cho tôi tại sân bay Praha nằm hết trong bụng thầy hiệu phó, thầy đổi cho tôi gói kẹo vợ mua cho thầy. Tôi, Naděžda và Gabriela ở chung một phòng. N, G selfie điên cuồng cả tối. Tôi giúp hai cô bạn sắp sẵn bàn chải đánh răng, khăn mặt, băng vệ sinh, linh kính đồng xịt thơm và đồ make-up. Tôi dùng máy ảnh của mình chụp hộ cho N, G những tấm hai nàng tạo dáng nhí nhố. Hai nàng xem và ngửa đầu cười vang phòng, tôi chuẩn đi tắm trước. N, G cười rộ, xào lại câu tôi phát biểu “Mein Hobby ist duschen” – “Sở thích của tôi là tắm táp” trong giờ tiếng Đức hôm nọ. N giật lấy bình sữa tắm của tôi, mở nắp ra hít hà, rồi chun mũi hít hít người tôi. Hai nàng giờ mới chịu tin tôi thực sự không dùng nước hoa, bảo tôi thơm mùi dễ thương lắm. Tôi bảo, N và G có mùi hương cực kỳ quyến rũ. Vậy là ba chúng tôi hít ngửi nhau một lúc.

Vẫn là tôi đi tắm trước.

“Hey London, i’m gonna fuck you!”

N, G gào toáng, đu tay trên lan can. Hai nàng vẫy tay với tôi vừa rời phòng tắm, xui tôi cũng hét ầm gì đó đi. Tôi chỉ khẽ thì thầm.

“I miss u, mommy!”

N, G vờ méo ôm tôi, xoa đầu tôi như con nít. Tôi thêm hơi mẹ thật mà. /

/ Ngày 21 tháng 12 năm...

Rã rời.

Cả ngày ngồi trên chiếc Routemaster – phương tiện biểu tượng của nước Anh rong ruổi khắp những địa điểm thú vị, địa danh nổi tiếng. Tháp Big Ben của cung điện Westminster, đài tưởng niệm nữ hoàng Victoria và những khu vườn của cung điện Buckingham, công viên Hyde Park.

Không khí của mỗi nơi thổi vào hồn tôi chút thích thú, chút ấn tượng. Đúng, chỉ chun chút thôi. Tôi là người rất lười di chuyển, không hứng xách vali du hí bao giờ. Thay vì ghé thăm một nơi thu hút hàng tỷ khách du lịch, tôi thích ngồi đọc sách, uống cà phê trong căn phòng chỉ đọc mỗi hơi thở của tôi. À, cà phê, mấy hôm nay tôi đều uống cà phê khách sạn, không quá ngon lành, nhưng đủ đồ con nghiện của tôi.

Có tiếng gõ cửa. Đợi chút!

Oh, cứ tưởng lũ quỷ sang đánh bài, ai dè mấy cô nàng từ phòng khác nhào sang rủ đi bơi. Chúa ơi! Họ là những người vừa mới rên hừ hừ, kêu mỏi chân đến mức nằm quy ngay giữa đường phố. Vậy những người đang nhảy tung tung trước cửa phòng là ai?

Tôi lè lười, thú nhận không có đồ bơi nên sẽ rút khỏi cuộc vui. Mấy đôi mắt đồng loạt nhìn tôi trừng trừng như dã thú, họ rít lên rằng đã dặn đem bikini đi vì khách sạn có hồ bơi. Một cô bạn nói sẽ cho tôi mượn bikini, lười tôi nhanh nhẩu lái sang lý do tôi vừa mới ốm dậy, phải kiêng động nước. Tôi ớn bikini! Kỳ quặc! Rõ ràng chúng còn lố liễu hơn cả áo con và quần lót, nhưng vì sao chẳng ai thấy ngại?

Tôi rất muốn một mình nán lại phòng xõa với những sở thích riêng, như tò mò về giải phẫu chẳng hạn. Nhưng đang ở trong một cộng đồng, tôi không thể lố liễu cô lập chính mình.

Tay nghề chụp choẹt của tôi rất khá. Mấy cô bạn nhờ tôi chụp lấy khoảnh khắc họ bơi lội. Tôi còn quay cả một số video ngắn. Một cậu bạn đột nhiên nắm chân tôi lôi thẳng xuống hồ. Thế là lố rồi... tôi không biết bơi. /

/ Ngày 22 tháng 12 năm...

YAY! Cuối cùng cũng tranh thủ tạt vào được hiệu sách. Tôi thật muốn chết tại đây, ngay giữa bạt ngàn sách. Tôi mua sách bản in tiếng Anh của những cuốn tôi đã đọc qua bằng tiếng Séc. Biết hơn hai ngoại ngữ và có thể đọc một cuốn sách với những ngôn ngữ đó là cái thú tuyệt vời. Đôi lúc, một vài từ khiến tôi cười sặc.

Không kể đến sách, chiến lược phẩm của tôi sau buổi chiều lượn lờ khắp dãy phố mua sắm sắm uất là chục chiếc bút. Đấy, niềm yêu thích của tôi bé mọn vậy thôi, nhưng đủ làm tôi cười toe khi ngắm chúng trên bàn học. Tôi thấy nhớ mấy nhóc xương rồng trong phòng tôi quá...

Naděžda và Gabriela đang giăng good haul – những món hai nàng shopaholic mới sắm về, khắp giường. Tóc giả, thắt lưng, vòng vành... Ôi! Tôi bắt đầu cảm thấy tội nghiệp cho đồng quần áo chồng chất trong tủ hai nàng ở Praha.

Tôi được khen vì British accent chuẩn của mình, và tôi không nhầm lẫn giữa từ vựng Anh – Anh và Anh – Mỹ. Tôi học tiếng Anh từ nhỏ, giỏi nó và chẳng hề nghĩ đến giọng Mỹ, giọng Anh hay phân biệt rõ ràng về hai loại tiếng anh này. Nhưng tôi thiên vị cho British English (BE) một chút. Đầu tiên, nước Anh gần Séc hơn Mỹ, BE nằm trong chương trình giáo dục của Séc. BE là ngôn ngữ gốc, tất nhiên sẽ cứng nhắc hơn AE. Đa số cuốn sách được viết bằng BE. Tuy nhiên, tôi cũng khá thích AE về sự thoải mái, phóng khoáng. Người Anh nghe AE cảm thấy khá bình thường, nhưng người Mỹ nghe BE sẽ có cảm giác thích thú và muốn bắt chước.

Chốt lại, tôi có British accent nhuần nhuyễn vì Jay thích con gái có giọng Anh Anh, nghe kiêu kỳ, cuốn hút. Giọng Mỹ của Jay tuyệt lắm, dĩ nhiên! Trong những cuộc hội thoại thông thường, anh nói nhanh, nói tắt và dùng tiếng lóng nhiều kinh khủng. Ví dụ NA – nice ass, ASAP – as soon as possible, John – toilet, Yank – người Mỹ, ...

Giọng Mỹ của Jay tuyệt lắm, dĩ nhiên! Và khi anh hứng lên bắn giọng Anh, tôi luôn điên đảo vì chất giọng có ma lực khiến khủng đó.

Hm, I miss him. /

/ Ngày 24 tháng 12 năm ...

Xin thông báo, những dòng này được viết ở Praha, trong lãnh địa riêng của người đang viết những dòng này. Hơn mười hai giờ, đêm giáng sinh qua rồi. Dư âm của ngày này năm ngoái như con chuột gặm mòn năng lượng tôi. Tôi chỉ muốn thu mình vào một góc lặng tênh, uống tách cà phê đây, học ngoại ngữ. Trái với năm trước, khi tôi chẳng buồn nhắc đến cây thông hay những món quà thì bố mẹ, bác và chị liên tục hỏi ý kiến tôi nên tổ chức đêm 24 thế nào.

Mới đầu, thái độ của tôi rất hời hợt, chán ngắt, tùy mọi người và chẳng thiết tha Noel. Nhưng dần dà, tôi cảm thấy mình đang làm khó bố mẹ và hư hỏng khi chối từ ý muốn làm tôi vui của mọi người. Công việc kinh doanh càng mở rộng, bố tôi càng bận rộn. Mẹ rất miễn cưỡng, sẽ buồn lây vì nét mặt lạnh lạnh phủ phàng của tôi. Chị Tú Chi sôi nổi đến thế vẫn quyết định ở nhà. Vì thế, dù thực sự còn cảm giác với giáng sinh, tôi vẫn mua quà cho mọi người, làm bánh, trang trí nhà cửa.

Bố và bác không hợp khẩu vị đồ tây. Thế nên tôi hông xôi, gói cả thấy 178 chiếc nem và vài món Việt. Tôi cực hăng hái khi thức ăn mình nấu chui tọt vào dạ dày những người tôi yêu thương. Về phần 178 chiếc nem, tôi nhường quyền chia phần cho mommy. Hiên nhiên như mặt trời mọc đằng Đông, mommy dành phần nhiều cho Jay, món gì cũng xén bớt để dành cho Jay. Tôi giãy nảy không chịu. Mommy lờ tôi, độ phớt tỉnh còn kinh hơn cả quý ngài Kayler.

Hồi tối, bác Thừa Nhân gọi điện riêng cho tôi, hỏi thăm không khí ở gia đình tôi và những món ăn. Tôi vui vẻ kể bố và bác tôi đang nhắc lại chuyện bộ đội, bữa ăn có đủ ẩm thực Séc – Việt. Tôi nghe thấy bác căn nhắc Jay không chịu phụ giúp bất cứ việc gì, cứ ôm Huk và nựng Boo Boo, rất vô tích sự, rất ăn hại, rất toi com. Rồi tôi loáng thoáng nghe thấy giọng một ai đó bắt chọt thấy ra.

“Bố nói điều! Chính con là người bỏ thìa vào bát nước chấm!”

Tôi đồ rằm những khi Jay là chàng-trai-triệu-đô hoàn hảo và chói lòa tựa viên kim cương quý báu. Và tim cũng bị bắn rụng những khi Jay đơn giản chỉ là cậu nhóc ngỗ ngược lăm lẹ của mami Debbie. /

Chap này là khởi đầu của bầu không khí mới mẻ, hơi thở mới toanh của vị rỏ nhé ;;) Những khúc mắc chỉ tạm thời bị giấu thôi. ;;)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Sorry, Married!

Chợt, bờ môi mềm đầy đặn và phải chiếc cằm chẻ nam tính. Một chiếc hôn khẽ bất thành linh tựa cánh hoa ngả ngón trên mặt hồ yên ả.

Đường phố Edinburgh những ngày đầu năm ngập ngụa sự rộn rã. Quanh quần dư âm náo nhiệt của lễ hội mừng năm mới Hogmanay hoành tráng. Cuộc

điều hành gồm hàng nghìn người giờ cao ngọn đuốc và hét to. Những người đàn ông mặc trang phục thời Viking cầm chắc quả cầu lửa tượng trưng cho mặt trời, với quan niệm xưa đuổi ma quỷ từ xa xưa.

Trong thời đại bận rộn lên ngôi, những ngày lễ cuối năm chỉ là trạm nghỉ tạm bợ sau những tất bật suốt một năm dài. Thủ đô Edinburgh dần bắt nhịp hơi thở năm mới, guồng quay của cuộc sống lại được vận cốt. Dòng người đông đúc cầm cúi lướt qua những pho tượng sống dựng khắp phố. Thấp thoáng bóng những người đàn ông mặc váy kẻ sọc Kilt truyền thống đứng thời kèn.

Con se lạnh âm u phủ khắp tòa lâu đài Edinburgh kì vĩ, những kiến trúc ngàn năm tuổi đẹp thâm trầm của Scotland trở nên huyền bí như đang khắc nét cười bí hiểm. Vị trầm ngâm phả ra từ những bức tường rong rêu nhuộm màu thời gian, những phiến đá già nua hoài niệm.

Giữa phiên chiều đông đang thêm thiếp trong cái lạnh dễ chịu, chàng trai cao ráo rời quán rượu nhỏ, sải những bước dài hút mắt trên con đường lát đá cổ kính. Gương mặt lồi cuốn không góc chết pha trộn những nét Âu Á, sống mũi cao thẳng, bờ môi ma mị như được tỉ mỉ nhào nặn dưới bàn tay nghệ nhân. Bộ trang phục quý ngài thời thượng, áo len cashmere xám sang trọng, khoác hờ bên ngoài chiếc áo choàng đen không gài cúc, tà áo phất khẽ theo từng bước chân dứt khoát. Ánh mắt xanh lơ lạnh và mạnh kim loại tựa thời nam châm giữ rịt mọi cái nhìn.

Một nhóm các cô gái Scotland đứng ở bên xe bus bị hóp hỏn chỉ trong chớp mắt, vội vẫy tay cười:

– Hi...

– Sorry, married! – Chàng trai lạnh lùng giờ tay, phủ phàng quăng độp hai chữ gọn lỏn như hất nguyên xô nước lạnh vào màn tán tỉnh dang dở. Anh thậm chí không dừng bước hay ném cho các cô gái trẻ cái liếc mắt.

Những cô gái ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng bí ẩn của chàng trai chất chơi. Họ dai dẳng quan sát đến tận khi anh băng qua làn đường tấp nập xe cộ, bắt chiếc taxi cuối phố, rẽ theo đường tới sân bay Edinburgh – nơi Scotland gặp gỡ thế giới.

Điền trai đôi khi cũng phiền toái!

Khoang máy bay bật chế độ ánh điện tối. Thưa thốt những chiếc màn hình laptop sáng lóa của những hành khách đang giết thời gian trên độ cao hàng nghìn feet. Đầu đặn tiếng hít thở của những hành khách đang say ngủ trong không gian yên tĩnh. Nữ tiếp viên bước uyển chuyển trên đôi giày cao gót, không tạo ra tiếng động như nàng mèo di chuyển trên lớp đệm thịt êm ái. Cô tiến đến bên chàng trai ở hàng ghế ngoài cùng đang đọc sách, nghiêng đầu nở nụ cười tươi tắn:

– Would you like something to drink, sir? (Ngài có muốn uống gì không?)

– No, thanks. – Chàng trai lịch sự đáp, không dời mắt khỏi trang sách dày đặc những ký tự kỳ quặc.

– Do you need a snack? (Ngài cần một bữa ăn nhẹ chứ?)

– No, thanks.

– How about a glass of wine? (Thế còn một cốc rượu thì sao?)

Quyển rừ đôi khi cũng đáng nguyên rủa!

Chàng trai lười biếng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh tanh đung ngay phải nét cười ngọt ngào trên đôi môi đỏ nữ tính. Anh nén cái thờ hất bực mình, thả ra chất giọng nhả nhặn nhưng cực kỳ khó gần:

– No, I'm fine. Thank you!

– Well! Just call me if you need something! (Được rồi! Cứ gọi tôi nếu ngài cần gì nhé!) – Nữ tiếp viên giữ nguyên môi cười ngọt lịm tựa những giọt mật ong vàng óng.

Trước thái độ nhiệt tình thái quá, vị khách chỉ ngậm khẽ tiếng ừ hử lười nhác, môi không hề hé. Đột nhiên, đôi mắt của anh đặt hẳn lên ngực áo căng. Nữ tiếp viên cười bối rối, tim quấy đập dữ dội khi vị khách vươn tay đến lồng ngực phập phồng. Rồi cô đứng ngẩn với khuôn mặt đỏ lựng, tim roi độp một cái khi ngó ra chiếc bút ghim trên áo vừa bị rút đi.

– Can I keep it? (Tôi có thể giữ nó không?) – Kẻ sát gái bùng ra cái nháy mắt gợi tình đã đánh cắp bao linh hồn phụ nữ.

Khi cô nàng rắc rối rời đi. Chàng trai hài lòng ngắm nghía chiếc bút được thiết kế độc đáo, thoải mái đút vào túi áo. Chợt anh nhú mày, lòi ra tờ giấy ghi số điện thoại của cô gái gọi cảm dúi cho anh trong nhà hàng lúc sáng. Nề cô ta là chỗ người quen của cậu bạn, anh nhận, nèn một tiếng chửi thề. Anh hôm nay đã rời Edinburgh! Chả nhẽ lên đỉnh cùng nàng ta trong toilet nhà hàng?

Bố khi!

Vo tròn tờ giấy, một cái búng khẽ đã tung quả cầu nhỏ xúu vọt thành một đường cong nghịch ngợm giữa không trung. Từ hàng ghế ngoài cùng ở dãy kế bên, người đàn ông đeo cặp kính cận quay phắt đầu, ngơ ngác nhìn quanh với khuôn mặt ngái ngủ. Chỉ thấy mỗi chàng trai trẻ đang say sưa bên trang sách. Ông ta dụi mắt, lại vùi đầu vào chán ngày nhỏ. Chàng trai trẻ khe khẽ thở phào.

Ánh sáng trắng dâng tràn khắp sân bóng rộng thoải mái. Mùi chuyển động linh hoạt của các chàng trai tản quanh không khí, lạnh lẽo tựa bầy sói đang săn mồi. Hơi lạnh mùa đông bị khử sạch dưới sức nóng lan ra từ trận khúc côn cầu quyết liệt. Toàn bộ ánh nhìn quanh sân bám theo từng pha tranh bóng gay gắt. Mỗi nhịp thở như bị cuốn phất bởi những cú đánh bóng cam go.

Cùng Anna đứng hẳn trên dãy ghế, Thiên Ly bé cón con lọt thỏm trong chiếc áo len oversized. Đôi mắt đen không chớp ghim chặt sân bóng, tay trái khoanh trước ngực, tay phải đưa lên miệng, khẽ cắn đầu ngón trỏ. Một phản ứng fight-or-flight (đánh hay chạy) thông thường khi Thiên Ly căng thẳng.

Cô nín thở nhìn anh cả Borys bị ba tên từ đội địch vây hãm trong góc. Chúng đoạt bóng, một kẻ nào đó hất vật thể tròn vo bay tít sang tận sân ta, đồng bọn của hắn đứng chực sẵn vội đảo một vòng tới trước gôn ta, phát mạnh một cú. Kẻ phá đám Harry kịp chặn vật thể cao su káo lếu, cú cản bóng của anh tung ngược nó về sân địch, nơi phù thủy Liam canh sẵn. Bóng lại nhanh chóng rơi vào tay địch khi cậu nhóc Thomas đỡ hụt.

Như con lũ, gần hết đội địch cùng lúc đổ bộ sang sân ta, hất văng sự ngăn cản của tay chơi Andrew. Ma cô Dinox cùng nhóc Martin gấp rút chia nhau hỗ trợ Pink bảo vệ khung thành trước mối đe dọa to lớn. Dinox xuất sắc làm lệch một đường bóng ngang ngược, nhưng bị ép từ phía, anh chẳng giữ nổi bóng. Martin nhào vào kẻ vai sát cánh Pink đứng chắn trước gôn. Bốn mắt căng ra, bầu chặt tia nhìn vào vật thể mắc địch đang nằm lì bên chân đội trưởng phe địch.

Vút! Tiếng gậy nện vào nhau chát chúa xé toạc khoảng lặng đang bao trùm sân bóng. Pink và Martin ngẩn tò te nhìn nhau.

Bóng... đã lọt lưới.

Phía khán đài bên địch dậy lên tiếng reo hò đỉnh tai nhức óc. Các người đẹp chân dài ăm ỹ vào sân ôm vai bá cổ những kẻ đang vênh mặt, cảm hất ngược lên tận trời. Thiên Ly siết chặt tay cay cú gườm gườm mắt, cổ ngọn lửa hùng hục đốt bóng lờng. Bỗng, một bàn tay công lạnh đột ngột áp lên bờ má trơn mịn như lon coca cola mới lòi ra từ ngăn đá, dập hẳn cơn âm ức đang càn quấy Thiên Ly. Cô giật bắn người, ngoảnh phắt đầu và đập mặt vào lồng ngực cứng cáp.

Nhấn nhó ôm chớp mũi đau đặng, Thiên Ly ngẩng nhìn chàng trai cao ngất...

Bật ra tiếng cười ma mẫn, Jay cúi nhìn cô bé con thấp lè tè...

Chợt, bờ môi mềm đầy đặn và phải chiếc cằm chẻ nam tính. Một chiếc hôn khẽ bất thành linh tựa cánh hoa ngả ngón trên hồ yên ả.

Cả thế giới im phăng phắc trong tích tắc.

Một giây sau đó, Thiên Ly luống cuống sẩy chân ngã ùng khỏi ghế.

chờ đến khi hôn môi còn xa vời lắm XD Chap này xuất hiện nhiều trai, chắc các bạn chưa nhớ nổi tên mấy chàng đâu nhỉ? XD

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Naked Fear

Chap 44: Naked fear – Nỗi sợ trần trụi

Phải có cái nhìn rộng! Đừng chỉ chăm chăm nhìn vào trình tiết của anh như thế, hâmmmy!

Khúc côn cầu trên băng là môn thể thao được ưa chuộng nhất tại Séc, cũng là thể mạnh đáng gờm của đất nước hình da cừu. Máu đam mê hockey ăn sâu trong động mạch, chạy rần rần trong huyết mạch của con người nơi đây. Mỗi cuối tuần diễn ra đều đặn những trận đấu hockey, bãi đỗ quanh khu vực sân vận động lại chật ních xe hơi, chật cứng mô tô phân khối lớn. Từng đoàn người đeo băng rôn cổ động đỏ rực đổ xô trên đường phố như con sóng lớn chồm lên bờ cát. Đứng trên ban công tầng cao liếc xuống những khuôn mặt căng tràn khí thế, ta sẽ muốn nhảy xuống, hòa mình trong biển người náo nhiệt.

Jay bắt đầu dần thân vào môi trường ice hockey chuyên nghiệp ngay từ lúc lên năm, còn là cậu bé con mặt búng ra sữa. Anh từng nằm trong đội tuyển thanh thiếu niên của thành phố, đã cùng đồng đội tham gia thi đấu và trải qua các khóa huấn luyện tại nhiều nước. Bao xô mồ hôi đã tuôn, bao giải thưởng đã cuốn về, đôi mắt xanh lơ luôn hùng hục một hoài bão sẽ có ngày đại diện cho toàn thể quốc gia cạnh tranh trên đấu trường quốc tế.

Nhưng năm 16 tuổi, Jay đột ngột bẻ ngoặt bước đường tương lai như một cú đánh tay lái chống mặt trước đại lộ thẳng tắp. Anh xuất sắc soán ngôi thủ khoa đại học Charles trong niềm tự hào không chỉ của riêng gia đình mà cả một cộng đồng, lặng lẽ bỏ lại sau gót giày niềm đam mê thể thao đã sinh sôi trong cơ thể anh từ tám bé. Mỗi lần dõi theo đội tuyển ice hockey quốc gia trên hàng ghế nơi khán đài hay qua chiếc màn hình phẳng, ngực Jay vận nhẹ những con tiếc rẻ.

”To: Nhóc con đầu rồng

Subject: Bộ óc siêu đẳng cũng là một gánh nặng.

Em gái, đi một chặng khá khá, anh nhận ra nếu làm cá mập trắng thống trị đại dương, anh sẽ bỏ lỡ cả bầu trời rộng lớn và vô số mảnh đất bạt ngàn. Cộng đồng những người chứa một phần ba dòng máu đang chảy trong cơ thể anh em mình còn chưa có chỗ đứng ở đây. Bỏ chúng ta còn lăm trở trăn, còn mài mòn bản thân trong những công hiến. Anh không thể ịch kỷ lướt trên băng cùng trái bóng chỉ để thỏa mãn bản thân. Ước mơ, phải bản đứt!

Em gái, giả dụ anh của em trở thành tay hockey cừ khôi kiếm được hàng đồng thưởng khổng lồ. Anh cũng bị ràng buộc trong những bản hợp đồng, lịch tập luyện, lịch thi đấu, mờ mắt tới sân băng tập trung, tối mịt ngả lưng trên giường khách sạn, có khi cả tháng không ngược nhìn trời sao. Nhưng em, nếu trở thành một thiên tài, anh có thể kiếm gấp bội số tiền kia cùng sự tự do quý báu như đại bàng sai cánh trên những tầng mây. Anh sẽ đi tới Africa đói nghèo, nơi những đứa trẻ gầy trơ xương phơi mình trên những cánh đồng thu hoạch cacao, làm nô lệ cho các tập đoàn sản xuất chocolate không tình người. Nguyên liệu chủ yếu của những thỏi kẹo nhưng không hề được ghi trên bao bì gồm: lạm dụng, bạo lực, nô lệ, máu lạnh.

Lily, xin lỗi em! Anh không thực hiện nổi lời hứa sẽ để em thấy anh đứng trên bậc giải thưởng cao nhất trong những tiếng reo hò, nhưng anh sẽ để em thấy anh trị liệu bệnh lười biếng, hội chứng nghiện công nghệ kinh điển của hàng triệu người trẻ hiện nay.

Ôm em, Lily...”

”To: Jay Vũ 5 – 15 tuổi

Subject: Jay 17 tuổi

Cậu nhỏ thôi nhưng đã có cả thể giới chỉ với gậy hockey, giày trượt, sân băng, đồng đội, những cú high-five, first-pumping mừng chiến thắng.

Tôi lớn rồi, mùi tiền bám quanh người, xe xịn, nhà đất, dãy số dài thượt trong thẻ ngân hàng, nhưng không tài nào thấy đủ.

Xin lỗi, đã phản bội!”

Những dòng chữ này nằm im lìm đầu đó trong hộp thư nháp của hòm thư điện tử, mà người nhận... đều đã chết.

Sân bóng lảng dần trăng hò hét cường điệu của những cô gái chân dài đi theo tung hô đám bạn trai hóm hỉnh đang cố tình cười nhạo sự thua cuộc của phe đối thủ. Tên đội trưởng có mái đầu lôm chớm như lông nhím hướng Borys nhỏ một bãi nước bọt, nét mặt căng căng tràn ngập tia hạ hê ti tiện. Borys nghiêng răng, trán nổi lên những đường gân xanh báo hiệu cho con điên tiết.

Một con bướm đập cánh ở Brasil có thể gây ra cơn bão lớn ở Texas. Một cái liếc nhìn có thể khơi mào trận chiến đẫm máu. Một đêm cuối tuần tại quán bar nhóm Jay hay tụ tập, tên đầu nhím mất nét đã qua mặt Borys rù rù cô bồ mới của anh tới nhà hắn. Anh cả chả thèm tiếc ả đào mở rề tiền, nhưng máu hiếu thắng của đàn ông không dễ tha cho kẻ đã khiến anh mất mặt nơi công cộng. Dùng bạo lực trong trường hợp này thì quá giống mấy thằng nhãi ấu trĩ! Trận hockey trong nhà đã được đem ra đánh cược, đội thua sẽ phải phục tùng đội thắng như nô lệ suốt một tuần.

Bị những đôi mắt lạnh công đồng loạt căm phập khắp người, Jay vờ vung tay làm động tác đánh bóng chày hất bật những tia nhìn chết rét khỏi cơ thể.

– Minh về không kịp! Đã nhấn các cậu hoãn sang đêm mai rồi mà!

– Hoãn cái mông! – Anh cả Borys bóp méo chai nước khoáng như con thú nhỏ tội nghiệp, giọng căm hờn như chứa dao găm – Hoãn chúng nó lại tưởng bọn mình trốn. Thua thế này còn đỡ nhục hơn!

Loáng thoáng nghe Borys lớn tiếng, tên đầu nhím đang choàng tay ôm eo bạn gái quăng sang cái cười khẩy, khoát tay như hào phóng bỏ thí một cơ hội:

– Thôi, hôm khác chơi lại!

– Ngay luôn đi!

Chất giọng dứt khoát của Jay như chiếc găng tay khiêu chiến được ném ra giữa sân đấu. Anh bùng sang những gương mặt ngạc nhiên phía đội diện một cái nhếch miệng hiểm, như cái bạt tai vào sự kiêu căng hách dịch của lũ hóm đội. Tên đầu nhím cười hừ một điệu xác lảo, chấp nhận lời thách thức. Chính hắn cũng chẳng mấy hi hă trước trận thắng ban nãy khi đội đối thủ thiếu người. Không thỏa mãn như nuốt phải chiếc bánh đã bị khoét mất một miếng.

Thomas và Martin là các cậu nhóc rất cừ thể thao, nhưng ngay từ những ngày ngồi ghế trung học đã gắn bó hơn cùng sân cỏ. Hơn nữa đây là lần đầu chơi hockey cùng nhóm đàn anh như Jay, sẽ chẳng tránh khỏi bị khóp. Hai cậu nhóc ngượng nghịu gãi gãi đầu:

– Bọn em sẽ lại làm đội thua mất!

– Nào, mạnh dạn lên các chàng trai! – Jay cùng nắm đấm chắc nịch lên tay của hai cậu nhóc, truyền đi sức mạnh cũng sự tin tưởng tuyệt đối.

Mấy chục phút nghỉ ngơi trước trận đấu quyết định, mười chiếc đầu chụm nhau nghiêm túc vạch chiến lược tiêu diệt sức bò mộng hung hãn của bọn đầu nhím. Hai cô gái nhỏ ngồi kế bên trung ra biểu cảm hóng hót hết sức, thẳng khi lại gục gặc cứ như rất am hiểu những chiêu trò thể thao.

Jay dùng tạm gậy hockey dự bị của phù thủy Liam, do hai người có chiều cao tương đương nhau. Chàng-trai-194 cm cởi áo khoác ném bừa lên chiếc ghế nghỉ chuẩn bị ra trận, nhưng bỗng anh khựng bước, ném ra cái nhăn nhu trán rất ư kì dị:

– Không ổn rồi!

Cả đám đồng loạt dừng bước, cùng ghim ánh nhìn bất thường lên Jay đang cau mày kéo kéo lớp vải quần denim. Trước những đôi mắt pha chút lo ngại đang đổ dồn lên mình, Jay than khẽ:

– Rách quần thì thế nào đây?

Trước một nỗi sợ quá đỗi trần trụi, cả đám đồng loạt ngã ngửa như thể độ nghiêng trục trái đất vừa bị lệch đi.

Đội ta thắng đậm. Đội địch thua thảm.

Khi anh cả Borys đang trừng mắt dí tên đầu nhím vào lon tăng lực đầy nước bọt, Anna đang nhảy chồm lên người Thomas vỗ đầu cậu bạn như khen ngợi, Thiên Ly vẫn ngồi im lặng trên chiếc ghế có vết hờ áo khoác của Jay. Một thân người cao lớn chột quảng phịch xuống chỗ trống kế bên, tay với lấy chai nước khoáng hai lít tu ừng ực. Mắt Thiên Ly như bãi cao su dính chặt lên yết hầu nam tính nổi cộm trên cổ Jay, cô gái nhỏ nghiêng đầu nở nụ cười khá hồn nhiên:

– Anh không rách quần huh?

Jay sặc. Anh thả ngay chai hai lít đã voi, đưa tay quạt chút nước lấm trên viền môi, quay sang Thiên Ly búng ra chiếc nháy mắt gọi tình:

– Tới đây xé anh đi!

– Xé đầu anh ấy! – Thiên Ly ngoắt ngay sang nét mặt lạnh tanh, lừ mắt cười hừ – Anh nát rồi! Ngon lành lắm đấy mà mời hàng!

– Thế kỷ 21 rồi! – Jay thờ cái dài thượt, nhòai mình sang kê cằm lên bờ vai mảnh khảnh của Thiên Ly, chớp mũi cọ lên bờ má mềm mịn như em bé. Anh vỗ đóng vai kẻ tội nghiệp, bắt mẫn phê bình – Phải có cái nhìn rộng! Đừng chỉ chăm chăm nhìn vào trình tiết của anh như thế, hámmy!

Cứng họng. Thiên Ly chuyển sang dùng bạo lực, thô lỗ xô mạnh đầu Jay. Cô định như cơn mưa rào ào nhanh đến Pink đang nằm lăn ra sân thờ hòng hộc, nhưng bị kéo lại. Jay hung dữ ngoạm mạnh má Thiên Ly như đứa trẻ mới mọc răng, trả thù cho mái tóc mới bị cô túm.

Từ phía góc sân, Pink hơi nheo mắt nhìn Jay đang giở trò con nít cắn Thiên Ly. Anh khẽ phả vào không khí hơi thở nhọc nhằn như báo hiệu cơn bão tình mù mịt sắp đổ bộ.

:”) Boo mới thay loạt bìa fic XD Cũng gần 1 năm post vị rõ phiên bản chính thức rồi. ”Chàng trai triệu đô ” thêm sau tên vị rõ Praha là để phân biệt với những bản cũ đây XD

Khát cmt T_T

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Dirty Smiling Mouth

CHAP 45: Dirty smiling mouth – khuôn miệng cười nhóp nháp

Người khác nói, hải hùng là khi họ một mình bước trên con đường vắng ngắt trong đêm đen mù mịt, bóng tối cai trị. Thiên Ly nói, hải hùng hơn cả khi bước trên con đường đó cùng một người lạ.

Người khác nói, hải hùng là khi họ một mình bước trên con đường vắng ngắt trong đêm đen mù mịt, bóng tối cai trị. Thiên Ly nói, hải hùng hơn cả khi bước trên con đường đó cùng một người lạ.

Nhắc đến sự lạ lùng, hẳn bạn sẽ nháo nhào truy lùng những con lợn biết bay, tảng đá biết chạy, cục than biết gáy, hòn sỏi biết nhảy, đàn sói biết ăn chay. Nhưng đáp án giản đơn nhất lại chính là tình yêu – thứ tràn lan khắp hành tinh xanh này.

Lạ lùng là sắc thái tiêu biểu của tình yêu!

Thợ lặn dưới đáy đại dương sâu hoắm có thể say đắm người nhảy dù trên tầng mây bông bênh. Hoàng tử khôi ngô tuấn tú có thể phải lòng mụ phù thủy xảo trá cười chời cười man rợ. Gấu trắng Bắc Cực có thể tương tư chim cánh cụt Nam Cực.

Ấy thế mà tất thảy những điều trên còn chẳng lạ lùng bằng khi Tú Chi dẫn Filip tới ra mắt gia đình trong dịp tết nguyên đán, thân nhiên tuyên bố sẽ sống chung. Không phải bác trai đang quên khuấy tàn thuốc xám sấp ngoạm trúng ngón tay, không phải bác gái đang cosplay pho tượng một cách hoàn hảo, mà người hải hùng nhất phải là Thiên Ly đang siết chặt con dao gọt hoa quả sắc ngọt.

Đôi người đen trùng rạ tia sừng sờ quét dọc người chàng cảnh sát trẻ, quét ngang người cô chị sang chảnh, rồi găm phập ánh nhìn nhọn hoắt đến cái nắm tay khẳng khiu giữa bàn tay rậm nắng khỏe khoắn cùng bàn tay trắng trẻo thon dài. Thiên Ly gạch ngay dấu nhân chéo đỏ hoét lên nghi ngờ Tú Chi đang giờ mánh khỏe, sắm bừa vai bạn trai cho Filip. Kể từ năm cuối đại học sẽ tự do vùng vẫy trong cuộc sống không ai quản thúc.

Hm, rõ ràng Thiên Ly từng thấy vẻ hùng hổ của Tú Chi trước tin nhắn gạ tình đến từ số máy Filip. Cô giải thích rớt miệng cũng bị gạt phăng, căn bản đã chán ngấy đàn ông sau vô đầu đề đời với gã sở Khanh Minh Quân. Rõ ràng Thiên Ly từng thấy Filip nguội lòng, không còn ngậm nhờ cô gái nhỏ làm công tác gián điệp, âm thầm xâm nhập cuộc sống của người trong mộng.

Hừ, đôi trai tài gái sắc này dường như vừa dùng cái yêu nhau khi ngắm nhìn đàn bò câu dòi tỏ, hoặc một bông tuyết buông thân xuống mặt đất.

Sự ngạc nhiên dần rụng khỏi hộp sọ, chỉ còn những khối cầu, khối tức, khối cay, khối hờn va nhau loạn xạ. Chúa nhỏ mọn Thiên Ly tặng lờ đôi trai xinh gái đẹp, im im cùng bác gái xuống bếp làm chả lụa. Bác gái tỉnh tỉnh thoải mái hết chị-mẹ-xì-tin-dâu của cô gái nhỏ, rất nhanh đã bỏ phiếu tán thành Filip bởi anh phong độ ngất trời. Vừa rán cá, bác vừa tùm tùm cười, với suy nghĩ có vận tốc tên lửa đã sớm vẽ ra cảnh lần lượt thay tã cho đàn cháu lai xinh xẻo.

Bác trai là anh ruột bố Thiên Ly, đương nhiên nhiễm trong máu tính khí thâm trầm, xa cách. Bác chỉ ừ nhạt trước lời chào hỏi lễ phép của Filip, không thêm xê xích tâm nhìn khỏi tivi đang rầm rộ chương trình đón xuân.

Dáng dưng mảnh, liễu lĩnh đặc trưng của chàng cảnh sát trẻ đã bốc hơi sạch trước tách trà nóng hổi. Anh im re ngồi cạnh Tú Chi như cậu học trò bị điểm kém, lúng túng hít từng ngụm oxy vụn. Mép môi thì thoảng nhưn nhưn lời thăm hỏi lại vội ngậm chặt, sợ chưa kịp văng vọt câu tiếng Séc đã bị tóm cổ ném ra ngoài thêm như bịch rác hôi thối.

Tú Chi gằng gượng tùm sự chú ý của bố khỏi chiếc màn hình tinh thể lỏng, đổi lại là những chiếc gục gác cứng nhắc rất gây mất hứng. Căn phòng rộng rãi của cô nàng chật ngập hàng hiệu, nhưng lòng dạ chật hẹp chỉ chứa chút kiên nhẫn be bé. Tú Chi chán ngắt thái độ thiếu thân thiện của bố, cô ngồi bóc cam đút Filip, ghé tai anh khe khẽ giải thích cho anh những gì đang phát sóng truyền hình.

Chàng cảnh sát trẻ cưỡng ép đôi môi cong nhe nét cười cứng đờ. Giọng nói ngọt ngào của Tú Chi rơi tuột khỏi màng nhĩ. Hơi thở của cô liên tục phả lên má, nhưng da thịt anh lạnh toát không lưu nổi độ ấm. Filip ngồi đơ như ma nơ canh trong những shop thời trang, tay không nhích, chân không dịch, cơ mặt không giãn. Anh đã tê liệt trước dáng nghiêm khắc quá đỗi, khó gần quá mức của bố bạn gái. Filip thâm nguyên cầu, anh đã nắm được tay Tú Chi, nhưng muốn có trọn cô sẽ phải xông qua thành lũy trang bị pháo đài, cung thủ, súng ngắm. Còn chưa biết chừng bất thành linh sẽ có cả trực thăng chiến đấu. Lạ chưa tôi!

Bầu không khí trong căn phòng khách đầy đủ hệ thống lò sưởi còn rét lạnh hơn cả biển tuyết trắng xóa ngoài khung cửa. Praha những ngày lưng chừng tháng hai lem nhem trong những trận tuyết ướt át, từng hạt trắng muốt béo ị ào ạt nhảy khỏi tầng mây xám, ô ạt lao thẳng xuống thành phố. Nhưng không còn như lũ nhóc nghịch ngợm đầu trên tóc người, leo trèo khắp các nhánh cây, nằm lăn trên mái nhà đỏ. Mà cứ như lũ quỷ lăm chiêu đốt ngọt biển thần từ những bông tuyết là lướt thành những nước ướt choẹt, như trá hình một con mưa. Qua nhiều ngày lạnh cắt da thịt, men dọc hai bên đường phố chạy dài dài tuyết trắng toát, ở giữa lòng đường lại sạch bong hệt gã hói đầu.

Mười giờ tối thứ bảy rời nhà giáo sư Jaroslav, Thiên Ly đứng trong bãi đỗ xe giấu tiệt những ngón tay sâu trong đáy túi áo khoác, tai nhét chiếc headphones skull đang phát bài Radioactive của nhóm Imagine Dragons từng ngạo mạn nằm khệnh trên các bảng xếp hạng danh tiếng. Chất alternative rock ma mị cùng ca từ ẩn dụ trườn bò khắp tai Thiên Ly, tạo ra những thích thú hay ho. Cô khẽ nhắm lời hát theo, mũi chân ngựa ngáy đá tung tóe những cục tuyết lăn lóc giữa đường.

Chợt di động trong túi khoác chéo rung bần bật. Là Anthony. Hẳn bạn đang tự nhủ trăn trăn hỏi ” Anthony là tên quái nào? “. Không, không có bất kỳ nhân vật mới nào ở đây cả. Anthony là anh chàng tóc bạch kim chuyên gia làm khách khóc nhè ở tiệm nail mẹ Thiên Ly, nhớ ra rồi chứ? Mẹ đã chuyển nhượng quán lại cho quản lý Andy, Anthony cũng bỏ hẳn nghề làm móng từ đời nào. Sau khi bác Thiên Ly cùng bố mở nhà hàng mới, anh chàng tóc bạch kim tự nguyện ghé tới giúp mấy bữa khai trường rồi ở lý lại, bây giờ đã là một trong những đầu bếp chính.

Mỗi tối cuối tuần, Anthony có nhiệm vụ đưa Thiên Ly tới nhà giáo sư học thêm ngành tài chính để hỗ trợ bố mẹ kinh doanh. Cô bé rất sợ phiền hà đến Anthony, nhưng không sao gạt bỏ nỗi nỗi chết khiếp taxi. Buông thân trong khoang xe người lạ, ai biết điểm đến là nơi khi ho cò gáy nào, sau cốp có chứa dây thừng, băng dán, dao phay, bì tài hay không? Taxi nữ ư? Hừ, liệu ai dám đảm bảo có phải nam giả nữ?

Những áy náy của Thiên Ly bị gạt bay ngang sau buổi học đầu tiên, như đám bụi bám trên khe cửa bị gió thổi tung! Trong mấy tiếng đồng hồ Thiên Ly học hành, Anthony hôm thi huênh hoang lái xe bỏ Thiên Ly đi lòe đám bạn, hôm thi chờ bạn gái lượn quanh Praha. Phù, quên mất, bạn gái của Anthony chính là Anna, cô nàng vàng hoe luôn mê tíu những chàng trai châu Á.

Tốt nghiệp trung học, Anna tới quán nhà Thiên Ly làm thêm mấy tháng hè đã thành công tán đổ Anthony.

Hôm nay cặp-đôi-đầu-nồi lại có hẹn. Chàng tóc bạch kim xúi Thiên Ly nán lại nhà giáo sư học thêm khoảng tiếng đồng hồ nữa, kiến thức không bao giờ là thừa thãi. Anh đang chờ buổi tối Valentine lãng mạn trong ánh nến lung linh, tiếng dương cầm du dương. Thiên Ly ừ hừ, dặn Anthony cứ thoải mái xõa, cũng không cần lát nữa ghé qua đón cô. Một giờ sau hai người sẽ gặp nhau trước quán bowling gần khu chung cư Thiên Ly rồi cùng về, khỏi người bỏ mặt lạnh của cô bé bám nhõ chàng tóc bạch kim thể món thịt băm nhồi trong ớt đỏ.

Tắt di động, Thiên Ly rảo bước dưới ánh đèn đường vàng lẫn những làn khói lạnh lảng bãng. Mắt sáng như sao đỉnh trên cao, viền môi vênh tía cười khê như nét bút mực vẩy lên giấy. Cứ mỗi khi suy nghĩ chưa Pink ủa đến, Thiên Ly lại tràn trề năng lượng, muốn bay, muốn chạy, muốn nhảy. Cô bước đi rất nhanh, sợ nàng ma Teke Teke không chân rết theo cách di chuyển dị hợm bằng cùi chỏ, hải chó ma có đôi mắt hằn tơ máu nhảy phóc ra từ những lùm cây im ắng.

Người khác nói, hải hùng là khi họ một mình bước trên con đường vắng ngắt trong đêm đen mù mịt, bóng tối cai trị. Thiên Ly nói, hải hùng hơn cả khi bước trên con đường đó cùng một người lạ.

Sau cái ngoái đầu như linh tính mách bảo, tìm Thiên Ly dừng đập khi nhân cầu đựng phải một khuôn miệng cười nhóp nháp.

—

Có lẽ các bạn nên lục soát lại các chap đầu vị rõ rồi, vì những nhân vật tưởng chừng như chỉ xuất hiện một thoáng, bị bỏ quên thì Boo lại cho lên sàn. Sẽ không có nhân vật nào là thừa hết đâu :')

cùng phe FA, nhân ngày lễ nhân tình mình tặng các bạn chap toàn đôi cặp =))

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Special Chap: Bite-Aholic

Đôi lời gửi bạn đọc trước khi bạn nhấm nháp những câu chữ đầu tiên của chap đặc biệt. Đã theo dõi đến đây hẳn bạn biết vị gió rất dài hơi rồi. Vòn đùa với nhân vật là cái thú của mình, hơn nữa với tính cách của nhân vật chính trong vị gió thì Jay và Thiên Ly rất lâu mới chính thức yêu thương. Nên, để các bạn đỡ nóng nảy cho đến lúc những chap đó, thì mình cho ra chap đặc biệt này. Có nghĩa nhảy cóc đến đoạn hai nhân vật chính của fic đã liêu xiêu vì nhau.

SPECIAL CHAP: BITE-AHOLIC – CUỒNG CẦN

Thế, tôi đứng giữa Praha gào tướng mình là trai bao, quý cô có chịu nhận đang bao nuôi tôi không?

—————

Lung chừng mùa đông, biển tuyết mênh mông trắng phủ kín Praha. Lung linh, sinh động đến mức muốn đứng giữa đầu giữa khung cảnh trắng ngần, thè lưỡi liếm những bông bé xiu đang là tả roi. Mặt trời tựa quả kính khí cầu mắc kẹt sau tán cây trơ trụi, những tia nắng ảm nhạt màu roi rót qua từng nhánh cây gãy tong teo, đậu êm ru trên các mái nhỏ đỏ trắng xen kẽ.

Dưới bãi đỗ xe trước khu chung cư, Thiên Ly đứng đợi Jay trong phong cách thời trang đồng quen thuộc của cô nàng. Chiếc áo len rộng quá cỡ, quần leginy đen, áo jacket xanh tím than, khăn quàng burberry quấn quanh cổ. Chợt cô nhoen nhẹ một nụ cười băng quơ khi liếc thấy mũi xe quen thuộc ló ra nơi góc quanh. Thoát cái khối kim loại đen bóng loáng đã phóng tới trước mặt cô như viên đạn bắn ra khỏi họng súng đen ngòm. Cửa mở, lộ ra đôi chân dài mê hoặc như siêu mẫu nam trong chiến dịch quảng bá quần jeans. Chàng trai cao ngất khoác chiếc jacket xanh tím than, phong thái lạnh lạnh, ma mị lẫn trang phục thời thượng hết những quý ngài đất giá nhất hành tinh.

Tia ngạc nhiên thích thú lan rộng khắp gương mặt lai Á Âu quyến rũ, Jay nhếch miệng cười khê:

— Hodíme se k sobě, hāmmy! (Ta hợp nhau thật, hāmmy!)

Thiên Ly ngâm khê một tiếng hmmm dài, chẳng hề hứng thú trước sự ăn ro tài tình. Cô giật phắt khăn burberry choàng hờ trên cổ Jay, đem nhét trong túi xách của mình trước đôi mắt xanh lơ thoáng cáu bẳn. Jay nhéo mũi ngất má Thiên Ly, biết tông cô sợ hai người mặc đồ đôi sóng bước cạnh nhau sẽ nhạt

được bị tải chặt ních những ánh mắt tò mò. Anh áp lòng bàn tay lạnh lẽo lên bờ má buống binh của bạn gái, cúi thấp đầu, dần mạnh ánh nhìn điên tiết xuống đôi mắt đen láy:

– Nhất định phải thế à quý cô?

– Nhất định!

– Thế, tôi đứng giữa Praha gào tướng mình là trai bao, quý cô có chịu nhận đang bao nuôi tôi không?

Nghe như là một lời cợt nhả mới suột qua tai, nhưng Thiên Ly không tài nào phá lên cười trước nét mặt anh-không-đang-đùa của Jay. Cô đủ mọi cách giấu nhem mối quan hệ giữa hai người, điều đó luôn là sự xúc phạm nặng nề đến chàng trai triệu đô.

Trong khoang xe ẩm sù, Thiên Ly bật to bài Dilemma ưa thích. Đôi lúc cô cúi túc cụng mạnh trán lên lớp cửa kính khi đọc trật đoạn rap. Jay nghiêng mắt liếc cho cô nàng ánh nhìn hải hùng.

Bị nhìn đều, Thiên Ly hung dữ thò tay nhéo Jay. Sức nhéo của cô gái nhỏ nhắn này rất đổi man rợ, dù qua một lớp áo khoác, cách một lớp áo len nhưng da thịt săn chắc của Jay cứ tím bầm ngon ơ. Anh nghiêng chặt răng, ngăn tiếng rên nhảy khỏi miệng. Thiên Ly khinh khinh khoanh tay nhìn anh, hả hê như mụ phù thủy độc ác mới nhét trái táo độc vào miệng nàng bạch tuyết.

Xe sắp sửa lao tới cột đèn giao thông phía trước. Đèn vàng sắp nhảy phóc lên đèn đỏ, Jay tranh thủ tích tắc ngăn cùn đó nhào qua hôn bạn gái. Một chiếc mi ngọt tạt qua môi Thiên Ly chớp nhoáng tựa cánh chuồn lướt trên mặt nước. Thiên Ly xấu hổ đắm ra nổi đóa, dữ dằn nhào sang bóp cổ chàng trai triệu đô, kệ xác những cái trợn trừng của loạt xe ngược chiều.

Những ngày cuối tuần tại trung tâm thương mại Sapa sầm uất luôn náo nhiệt. Jay đòi nắm tay Thiên Ly nhẩn nha dạo bước giữa dòng người ồn ào, nhưng cô nàng khó tính đã giấu tiết cả hai bàn tay nơi đáy túi áo khoác. Ngay từ lúc bước khỏi xe, Thiên Ly đã quay ngoắt sang nét mặt lạnh lạnh sang chảnh, đáp lời Jay rất hời hợt, đặc biệt không hề cười cùng anh, khác hẳn cô gái nhỏ thích nắn bóp bắp tay rắn rỏi nam tính của Jay mỗi khi không gian chỉ chứa riêng hai người.

Khoác tay chàng trai triệu đô còn nổi bần bật hơn cả chườn mặt lên kênh truyền hình quốc tế. Người chung quanh nếu biết đến anh sẽ í ới, bắt chuyện, hỏi han, khen ngợi, biếu quà, tranh thủ nhờ cậy. Người không biết sẽ trầm trồ trước tướng mạo, choáng ngợp trước chiều cao lênh kênh, sẫm soi cô gái thấp bé kể bên.

Anh người yêu than đói, Thiên Ly đang bận chọn hoa quả miền nhiệt đới nên lơ đãng dúi anh ít xu lẻ. Lúc trở lại, Jay căng mặt khoe mua ba cái bánh rán, cô bán hàng khen điển trai quá đổi lại sôi tiếng quá mức, anh được cho không thêm hai cái.

Thiên Ly thọc tay sờ soạng túi áo Jay. Rõng tuếch.

Bị truy bức ráo riết dưới cái lườm nguyền sắc lẹm, Jay tăng lờ, phui bay phui biến tội lỗi bằng cách vò tung mái tóc dài dày của cô bạn gái.

Cậu. Thiên Ly bặm môi cắn phập đầu móng tay lên tay Jay, gằn giọng đánh đá:

– Liệu hồn cái thói không chịu nhận tiền thối của anh đấy!

Gật đầu rất ngoan. Nhưng vừa vắn ngay khi Thiên Ly ngoảnh đi, Jay hờn dỗi nhìn dấu móng tay sâu hoắm chiếm chệch hằn trên tay mình. Anh dùng duy nhất một ngón tay trở lười biếng móc chiếc mũ áo xanh tím than, túm cả người Thiên Ly đến sát mình. Nổi cơn cuồng cần, Jay hung dữ cúi đầu gặm má cô trả thù như trẻ con!

Đang xách theo túi hoa quả hộ tống Thiên Ly tới quầy thực phẩm phong phú hàng hóa, Jay đột nhiên khựng bước cạnh ông chú đang ngon lành ăn bữa đồ sáng dở trưa. Anh tùy tiện giật tóc Thiên Ly, ghé thấp tai cô tò mò:

– Chú đó đang ăn gì thế yêu?

– Không biết! – Thiên Ly hời hợt lắc đầu, rồi tóm mạnh tay Jay lôi đi theo phong cách du côn – Chút nữa em dạy anh chọn ít đồ. Khỏi lúc nào đi siêu thị cũng ngờ ngợ!

Jay bữu môi gỡ những ngón tay mảnh dẻ của Thiên Ly, thoát như con gió đã đứng sát ông chú ban nãy, nghiêng đầu thắc mắc rất ư hồn nhiên:

– Chú ơi, chú đang ăn gì đấy ạ?

Thảm họa!

Nét mặt Thiên Ly méo mó. Cô bước đi ngẩn ngật như bị ma đuổi, cuống cuồng cắt tiết cái đuôi háu ăn trơ trên đàng sau. Đèn quầy thực phẩm, cô e dè ngoái đầu, thấy ông chú cười hiền lành mức cho chàng trai lai một tô bé con con.

Kính dị!

Được mami Debbie chăm anh kỹ như em bé, được cả mẹ Thiên Ly, tin đồ màu hồng lẫn hàng đồng người săn sóc từng ly từng tí, thế mà Jay luôn-đói-khát-hết-đứa-trẻ-tội-nghiệp-bị-nhân-loại-hất-hùi.

Đang tí mĩ chọn nguyên liệu làm kim bắp, bất chợt một chiếc ôm chằm chặt cứng từ phía sau khiến Thiên Ly giật mình. Đánh hơi được mùi sữa tắm nam thoang thoang, cô co chân dậm lên mũi giày đen một phát thật mạnh. Tận sức tận lực như thế nhưng đối với người phía sau, cú dậm chỉ nhẹ hều tựa nốt muỗi chích.

Ghé môi thả một chiếc hôn phớt lên chóp mũi bạn gái, Jay hí hửng khoe khoang:

– Súp cua yêu ả! Nhon cực luôn!

Đây không phải lỗi sai chính tả. Chính xác là ”nhon“.

Thiên Ly ngân dài tiếng ahhhhh, thật thả trung ra biểu cảm thắc mắc tợn:

– Nhon thế mà Bảo Bảo nhà mình ăn ít thế? Phải xin chú ý thêm một tô bự nữa chứ!

Không chấp nhậ chuyện bị gọi là Bảo Bảo giống thú cưng, Jay xoa cằm nghiêm túc suy ngẫm, rồi thảy ra chất giọng tiếc rẻ:

– Anh cũng định. Cơ mà hình như có hơi phản cảm?

Chỉ trong chớp mắt ngăn ngừi, Thiên Ly lật lọng sang biểu cảm hung hăng, gất gồng. Nét mặt cô biến đổi còn chóng mặt hơn cả tốc độ đổi màu da của tắc kè. Thiên Ly ném ra chất giọng rìn rít:

– Hóa ra cũng biết phản cảm! Thế sao còn ăn chực sỗ sàng thế hả anh hai?

Bị đá đều một cú ngoạn mục, chàng trai triệu đô giờ chiều hiểm ngoặm ngoặm mái đầu đen huyền, mặc xác cơ mặt của cô bạn gái bé nhỏ đang co rúm đừ dỗi.

Lì xì cho các bạn chap mới. Các bạn cũng lì xì Boo cmt nhiều nhiều đi nhé. ~ Một chap mình đọc được cỡ 60 cmt cả trên Fb lẫn Wattpad nhưng chẳng thấy đủ tí nào đâu. :(Bị tham rồi ả ~

P.s: Đừng nghĩ khi yêu rồi, ngây thơ, đáng yêu là đáng vẽ của chàng trai triệu đô. Cần thận đừng để bị lừa phỉnh nhé. Chap này chỉ là một góc nhìn bé xíu giữa cặp đôi này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Lily’S Creepy Glance

Cảnh cáo: chap truyện có chứa những từ ngữ trần trụi.

Chap 46: Lily’s creepy glance – Ảnh nhìn kinh dị của Lily

Không có khái niệm về lễ tình nhân. 14.2 của chàng trai lai hay tin đồ màu hồng đều đơn giản là cùng cậu bạn thân dắt cún nhả nha dạo chơi, nhìn chúng chơi đùa. Ghé tiệm ăn ngoài trời thử nghiệm món ăn chay, nhắm nháp thức uống nóng hổi, lắng nghe tiếng thở của phố đêm.

Ngày lễ 14.2.

Hương đêm nồng nàn mùi tình ái lan tỏa khắp chốn, sự ngọt ngào phảng phất trong từng cái hít thở nhẹ, từng phân tử không khí tí hon. 14.2 phiêu du, tựa hồ các nốt nhạc trong khúc tình ca bất hủ lang thang khắp các ngõ hẻm. 14.2 lãng mạn, hết như bạt ngàn cánh hồng đỏ thắm lót dưới những đôi chân tình nhân. 14.2 ngọt lịm, như thể hũ mật ong không lồ đã đổ lênh láng khắp phố xá.

Không trăng. Mảnh lười liềm tựa chú sâu lười biếng chui rúc sau tầng mây đen kịt, ngủ khò mặc thế gian yêu đương nhăng nhit. Không sao. Loạt chấm sáng lấp lánh như những đôi mắt nhắm tịt trước cảnh ôm ấp, hôn hít dưới trần thế. Nền trời tối om, dường như đã đồng lõa cùng hiệp hội những con quỷ FA mắt xanh lè.

Dọc đường phố, các cửa hiệu bày biện đầy rẫy trái tim đỏ choét cùng những câu trích dẫn ngọt thắc đến độ sâu răng. Lướt qua, lượn lại những cặp nam nữ sánh đôi cười rúc rích, bàn tay đan khăng khít, mắt lồng nhau cháy bỏng, cứ như suốt cả năm đôi tình. Ôi dào, nhân loại thật lắm chiêu trò! Năm

thường thì 365 ngày, năm nhuận thì 366 ngày liếm môi trơn tuột ra lời dối trá, thế mà còn càn rỡ suốt ngày đầu tháng tư.

Một tay dắt chú chó giống Rottweiler lớn mạnh, tay còn lại ôm cún con giống Pomeranian bé xíu đứng trước shop lưu niệm sáng choang, chàng trai cao ráo nheo mắt nhìn chiếc gối ôm hình quả tim to sụ, liếc ngang liếc dọc thể nào cũng thấy nó giống hệt mông phụ nữ.

– Huk! Con quay mặt ngay!

Jay khề nạt Huk, còn mình đưa tay che kín đôi mắt tròn xoe như bi của Boo Boo, hệt người bỏ mẩu mực đang hết hồn khi cánh nóng nhảy xổ vào mắt con thỏ. Đột nhiên cả thế giới chung quanh bị đẩy lại, Boo Boo cựa quậy loạn xạ trong lồng ngực ấm sục của Daddy, hai chân trước nhỏ xíu giơ ra cào cào mu tay cứng cáp của Daddy.

Đứng kế Jay trong bộ thể thao trắng đen hãng Nike, Pink khoác chiếc áo gió hồng co tay búng chân Boo Boo khi bộ móng be bé xăm lên tay Jay những vết xước xước nhàn nhạt. Tín đồ màu hồng né khỏi ánh nhìn xanh lơ cảnh cáo, len lén nguyền heo con lão lếu chết toi đang trá hình em cún bé bỏng:

– Cậu thả xuống đi! Nhìn kia, nó lại muốn tung tăng rồi đấy!

– Xin lỗi, cậu gọi ai là nó này nó nọ?

Jay quắc mắt rất dữ. Anh thương chiều ghé môi hôn đầu cún con một nụ thật sâu, rồi mới cúi người nhẹ nhàng đặt Boo Boo xuống mặt đất lạnh cứng. Y như rằng cục bông trắng muốt ngay tắp lự phi nháo nhào đến cạnh Huk, ngã đầu dúm dụi. Huk phớt tình bước qua nhúm thịt phiền nhiễu đang nằm lẩn kèn giữa đường. Bị tăng lờ, Boo Boo tui tui ngẩng đầu nhìn Daddy sửa tở tở mấy tiếng như mách tội. Jay phì cười, ngồi xuống cạnh Huk nghiêm túc nói ít câu cùng một cái xoa đầu thương yêu, Huk ngoan ngoãn quay lại dùng mõm húc nhúm thịt đấy.

Suốt quãng đường đi sau đó, Huk cẩn thận canh giữ Boo Boo hệt người anh trai có trách nhiệm chăm chút bé út hiếu động. Boo Boo quấy tít đuôi chạy loăng quăng suýt đụng người đi đường mấy lần, Huk dùng chân khều khều quả đầu xù như giẻ lau của ranh con. Boo Boo nháng nhít lao ầm đến đồng tuyết trời ra bên đường, Huk ngoạm cổ lòi ranh con lấu cá đi. Bị Boo Boo đánh hanh chồm lên cắn chân, Huk ra dáng đàn anh không chấp trẻ nít hỗn láo, dùng mỗi một chân trước đẩy mõm ranh con ra.

Thuộc giống chó nằm trong danh sách giới hạn nuôi giữ bởi nổi tiếng dữ dằn, hiếu chiến, không chào đón người lạ nhưng ưu điểm của Huk là cực kỳ điềm tĩnh, nghe lời Daddy. Tuy cu cậu luôn lừ mắt khinh khinh trước mấy trò ầm ĩ của Boo Boo, nhưng nhận ra Daddy rất cưng chiều ranh con ấy nên Huk luôn nhẫn nhịn, đồng thời bảo vệ Boo Boo tuyệt đối. Cứ thử đá chiếc mông béo ị của bé cưng nhà Huk xem, một phát tốp thôi là đi đòi nhà ma đấy nhé!

Phía sau chú chó săn chấn mạnh mẽ đang liếm láp chiếc tai bản của bé cún có bộ lông xù, Jay một tay choàng tay qua vai Pink, một tay giữ chiếc máy quay ghi lại khoảng khắc đùa giỡn của con cưng. Trong thời đại ngày nay, hai người đàn ông thân mật khoác tay nhau sóng bước thường thu hút những cái chỉ trỏ, những lời xì xầm, thậm chí cả những cái bêu môi dè bieu công khai.

Hồi bé Pink rất hay ngượng ngịu, ngần ngại trước con mắt sẫm soi của thiên hạ. Còn Jay lại chẳng thèm đếm xỉa đến những điều tiếng độc địa quần quanh. Kể từ khi anh là cậu nhóc có suy nghĩ đơn giản bạn thân của mình là một cậu chàng đồng tính, cho đến lúc anh là người đàn ông trưởng thành, đã biết có mối quan hệ gần gũi cùng một cậu chàng đồng tính sẽ gây hiểu lầm, dính tai tiếng, sự nam tính bị tụt không phanh trong mắt phái nữ.

Dờ hơi! Không phải cứ xem bóng đá, tránh xa thú bông mới là đàn ông. Đàn ông chuẩn mực thật sự ít nhất cần hội tụ đủ năm gạch đầu dòng sau:

– Không lo lắng người chung quanh lẩn cấn giới tính của mình. Một khi âu lo, chứng tỏ tự bản thân bạn đã nhận ra mình không đủ nam tính để thuyết phục người chung quanh.

– Không hải miêng lưỡi người dung mà ngại ở cạnh cậu bạn gay. Một khi hải hùng, có nghĩa bạn chẳng bản lĩnh gì sất, thần kinh yếu hơn cả bánh bèo. Bạn nên xem thử những mẫu váy mới ra.

– Khi chơi đùa, cứ thoải mái dè cậu bạn trong tư thế mờ ám, nhưng còn lâu mới sợ những lời đồn đại có chiều hướng bẽ cong giới tính. Một khi sợ sệt... ồ đơn giản thôi, bạn cong sẵn mới e dè một làn gió nhẹ. Còn nếu đã sừng sững như tháp Eiffel, bạn còn căng mặt mòi mọc cả những siêu bão.

– Tuyệt đối không khinh rẻ, mạt sát người đồng tính kể cả khi bạn dị ứng, ghét, bỏ họ. Dù nam tính, bạn sẽ lịch sự phớt lờ một chàng gay nếu không thuận mắt. Một khi vắng ra ngôn từ chanh chua, quăng ra ánh mắt điều ngoa thì... Oops, bạn đích thị là bà cô đánh đá.

– Không tuyên bố với cả thế giới bạn rất rất manly bằng cách hắt hủi cộng đồng gay. Ồ, logic của bạn giống hệt những cô nàng tóc vàng hoe.

Không có khái niệm về lễ tình nhân. 14.2 của chàng trai lai hay tín đồ màu hồng đều đơn giản là cùng cậu bạn thân dắt cún nhả nha dạo chơi, nhìn chúng chơi đùa. Ghé tiệm ăn ngoài trời thử nghiệm món ăn chay, nhấp nháp thức uống nóng hổi, lắng nghe tiếng thở của phố đêm.

Hơn mười giờ tối, những tầng mây xám mốc meo che rợp khoảng trời âm u. Đoạn đường vắng neo mình dưới những tán cây cao rậm rạp, hắt ra ảo giác đáng sợ như có dị vật lạnh toát bò treo trên gáy người thừa thốt tán bộ. Dây đèn cũ kỹ phả xuống mặt đường lặng tênh thứ ánh sáng nhợt nhạt già nua. Không khí lạnh hóa làn bụi mờ ảo quần quanh những chiếc bóng đèn tròn vo, vàng ệch.

Jay ẵm Boo Boo thắm mệt đang ngủ khò, nằm ngáy zzz, cuộn tròn lọt thỏm trên cánh tay lớn. Cứ sai mấy bước Jay lại cúi đầu thả nét cười khề lên cún con xinh xẻo ú na ú nù. Daddy rất muốn nhét nhúm thịt bé nhỏ này trong túi áo, giữ rịt bên người.

Pink gồng tay giăng mạnh Huk khỏi cú nhảy chồm lên cơ thể đang ngồi gục bên lề đường. Là cái gã bệnh hoạn ở cùng khu chung cư chỗ Pink. Một tên nát rượu, nghiện chất ma túy tổng hợp dạng amphetamine cực độc hại – nguồn cơn khiến hắn mắc chứng bệnh exhibitionism.

Exhibitionism (phô dâm) là một trong tám loại đồi trụy tình dục phổ biến, loạn dâm điển hình. Chứng bệnh chuyên gia làm khó các nhà tâm thần học. Đối tượng chiếm hầu hết là đàn ông, phụ nữ rất hiếm.

Nói toẹt một cách trần trụi, kẻ mắc chứng exhibitionism khoái phô bày bộ phận sinh dục, sờ mó nó hay tự thủ dâm trước mắt người khác. Có thể tạm chia thành hai kiểu. Kiểu thứ nhất gồm những kẻ bản bựa chuyên giờ trò xằng bậy ngay tại những nơi đông đúc như trước trường học, cạnh đường phố, thang máy, quán hàng... Chúng có thể trông rất bánh bao, đẹp mã như hoàng tử, biết đâu là anh chàng hàng xóm sở hữu nụ cười tỏa nắng ngay cạnh nhà bạn. Kiểu thứ hai gồm những kẻ còn tồn tại trong tư điển của chực chờ nhục, thường nấp trong những nơi hẻo lánh, đợi người đi qua mới hành động. Chúng có thể giữ chức vị cao, được nhiều người tôn trọng trong xã hội, chính thể dù khi diễn trò biến thái, tiềm thức chúng luôn rúm ró trước nỗi sợ bị phát giác ra thân phận thật. Có thể là vị giám đốc trẻ có khí chất ngời ngời mà bạn cùng mấy cô đồng nghiệp ở công ty hay tùm tùm mơ mộng.

Nói một cách hoa mỹ bóng gió, những kẻ mắc chứng exhibitionism luôn có ảo tưởng điên rồ rằng bộ phận sinh dục của chúng là bộ óc thiên tài, muốn trưng bày, muốn khoe khoang.

Tuy nhiên, những kẻ phô dâm không quấy rối tình dục, chỉ quấy rối thị giác.

Đừng to tiếng chửi mắng, sẽ càng kích thích cơn bệnh của chúng. Như trường hợp phụ nữ lúc bị cưỡng hiếp càng chống đối, la hét càng tăng thêm muốn cho đám yêu râu xanh thú tính, chúng sẽ càng hoang dại, thậm chí nổi điên giết người. Cách đối phó nhẹ nhàng là ngoảnh mặt phớt lờ, báo cảnh sát. Can đảm hơn thì để đôi mắt chịu thiệt trong mấy giây, giờ di động chụp hoặc quay clip tung lên mạng, phát tờ rơi rêu rao. Tuyệt đối không chủ động tấn công những kẻ mắc exhibitionism, trừ khi ngoại trừ bị chúng ra tay trước. Nếu không, có khả năng bạn sẽ bị một tên biến thái tổng tù.

Cái gã nơi Pink ở mùa hè chuyên khóa thân nằm ngoài ban công sười nắng. Có lúc chỉ mặc độc mỗi chiếc áo choàng tắm đi lông nhông ngoài đường dọa đám trẻ con nghịch cát. Có lúc trần truồng đi giày thể thao chạy bộ ngoài phố từ tỉnh mơ sớm. Gã đã từng phải nộp phạt, từng bị ăn dấm của các ông bố, nhưng luôn giờ thói bệnh hoạn cùng khuôn miệng cười nhóp nhúa đến sồn da gà. Bà Sussan hồi còn sống thường dọa cho gã ăn gậy.

Đêm nay gã mặc đồ nhảy như mới rời khỏi bữa tiệc, trên người nồng nặc mùi rượu nhưc mũi, mặt đỏ gay, phê phê ngồi bệt bên lề đường, chân dạnh rộng, hai tay mềm nhũn đặt trên đầu gối. Gã liên tục lèm bèm gì đó, gần thái dương lem lem máu khô. Có lẽ lời một cô nàng nào đó đến góc hội trường khoe của quý nên bị bạn trai họ tâng cho chai bìa.

Cửa thang máy mở ra sau tiếng ting khê, chiếc đèn tự động thở ra ánh sáng chói lòa khóa lấp cả tầng lầu tối om. Sóng lưng hai chàng trai cứng đờ, lặng nhìn cô gái nhỏ đang bản thân ngồi tựa người lên cánh cửa gỗ. Đôi tay trắng bệch run run siết chặt chiếc di động dính vệt máu khô. Đôi mắt đang cụp liếc thấy những mũi giày lấm tuyết, cô chậm chậm ngẩng đầu.

Một tích tắc, hai chàng trai thoáng đánh rơi nhịp thở khi chạm phải ánh mắt ròn rợn hằn tơ máu đỏ, tựa như linh hồn quỷ dữ đã đánh cắp thân xác nhỏ nhắn của cô bé mười lăm tuổi.

—

Một số chứng bệnh khá là nhạy cảm. Nhưng cũng không thể phớt lờ, né tránh. Càng biết, càng cảnh giác, càng đề phòng, càng an toàn. Bạn nào dị ứng hay nóng mặt với những từ ngữ khá trần trụi, mình thật lòng xin lỗi.

Chị cũng biết đối tượng đọc truyện chị, các em bé khá nhiều. Nên nếu đọc xong những chap có cảnh cáo trước, các em nên xem Doraemon nhé. Thật đấy, không đùa đâu.

Mấy ngày gần đây tung chap liên tục, bạn nào chê Boo rùa bò nửa năm mới bóp cổ luôn. Chap trước được hơn 80 cmt, đọc mê tí ~ Cảm ơn các bạn nhé. (Đang bóng gió giục các quý cô cmt nữa đấy XD)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Cozy Night

Can đảm lắm! Em không chơi ngực độn!

Một ông hoàng đang ngồi trong phòng khách. Đôi chân dài miên man nghênh ngang bắt chéo trên mặt bàn, tấm lưng rộng thư thái ngã ra sau, cánh tay gác hờ lên thành ghế sofa. Jay nghiêng đầu, đôi mắt chiếu tướng cô gái nhỏ đang bình tĩnh cầm giấy ăn lau sạch máu dính trên điện thoại. Tia mắt hờn lẩn khuất sâu trong đôi ngươi đen láy, cổ tay ửng đỏ hay viên môi đang mím mím... hết thấy đều lọt thỏm trong tầm mắt Jay, người có tính soi mói thiên bẩm.

Hm, một cô bé nhỏ con như này lại khiến gã đàn ông to xác thế kia lóa mắt?!

Do lớp áo đồng cồng kềnh và sức lực yếu xài, Thiên Ly đã dùng di động nên gã ba bốn phát liên tiếp, trán gã mới bết bết máu đến thế. Đặt người bình thường vào tình huống của Thiên Ly, kẻ sợ hãi sẽ quay lưng tháo chạy, kẻ giết tốt theo phản xạ sẽ táng gã một phát duy nhất rồi bỏ đi. Nán lại đánh đập gã chỉ những người đàn ông khỏe mạnh nóng này.

Nhưng, Thiên Ly đã thế.

Hành động tấn công tố cáo những sợi dây thần kinh của Thiên Ly đã hoàn toàn bung khỏi tầm kiểm soát. Cô bé đã đánh mất lý trí bởi định kiến sâu sắc, sự thù ghét thâm trầm với thành phần bệnh hoạn như gã. Có thể tuổi thơ cô bé đã từng trở mặt chứng kiến người bên cạnh mình bị tên biến thái hành xác, hoặc chính cô bé đã từng bắt lực chịu đựng.

Với khoảng cách rõ rệt giữa chiều cao lẫn tầm vóc, nếu như gã không đứng đực mặt như phỗng thì khả năng Thiên Ly có thể chạm vào sợi tóc của gã là con số 0. Điều này có nghĩa một cú đập vào chỗ kín khiến gã choáng váng khụy xuống, cô bé dễ dàng táng gã và ngừng lại khi bị bắt lấy cổ tay.

Jay tự dung bật cười.

– Hay ho lắm ư? – Thiên Ly xằng giọng, lừ mắt ném cho Jay cái lườm nguýt sắc lẹm.

– Đồi di động không?

Chủ đề đột ngột bị bẻ ngoặt như chiếc xe hơi bỗng phi xuống bờ ruộng. Não Thiên Ly trì trệ trong mấy giây, ngẩng nhìn chuyên gia nói mịa. Oh, nét mặt rất ư nghiêm túc, nhưng nếu cô gật đầu, dám cá khoe miệng anh ta sẽ nhếch thành một nụ cười ranh mãnh, cợt nhả ví von di động cô có thể dùng phòng thân thay súng ống. Thiên Ly chẳng thèm đáp, lẳng lặng tiếp tục dùng ống tay áo chà chà di động.

Chàng trai lai đột nhiên vươn tay giật phắt di động khỏi Thiên Ly, anh thấy nó lên không trung rồi chụp gọn trong lòng bàn tay. Vừa làm những cú tung bắt ngẫu hứng, anh vừa nghiêng mắt nhìn cô gái nhỏ:

– Mỗi ngày đều dùng chiếc di động này, mỗi ngày em sẽ đều nhớ tới điệu cười mèo Cheshire của gã. Và khiến em khó chịu nhất là em đã mất lý trí thế nào. Em muốn thế?

Mất-lý-trí. Máy từ gọn lỏn nhưng như mũi kim đâm thẳng dây thần kinh ở đầu ngón tay, khiến cả cơ thể Thiên Ly phải run lên. Sau một thoáng nín thinh, cô khẽ cười nhạt:

– Còn hơn dùng di động anh, mỗi ngày em sẽ nhớ anh! Đó mới là điều em không muốn nhất trong những điều không muốn! – Giọng Thiên Ly đứt gọn tựa những lần rơi da lạnh lẽo.

Đôi mắt xanh lơ bám riết Thiên Ly. Jay cứ giữ ánh nhìn chăm chăm cho đến khi bàn tay Thiên Ly dần lạnh ngắt, ngỡ anh đã đào bới ra được cả những tàn tro tuổi thơ cô luôn chôn chặt, hay tóm được cả nhân cách quỷ dị ẩn nấp tinh ranh bên trong. Chàng trai thanh tao chợt đi tới, ngay khi Thiên Ly sắp bật dậy khỏi ghế.

Pink đặt vào tay Jay ly sữa có chút váng trắng đục, đem cho Thiên Ly tách trà xanh trong vắt, và tự thưởng mình cốc chè hoa quả được nhỏ vài giọt rượu rum như thức uống truyền thống của Séc. Anh thả lỏng mình trên chiếc sofa đơn, cạnh chiếc mà Huk đang lim dim, còn Boo Boo cuộn tròn ngủ thiêu ngay cạnh bụng Huk. Liếc cô gái nhỏ đang chu miệng thổi mấy sợi trà dạt về phía thành cốc, chất giọng vượt ra từ môi Pink mượt tựa mảnh vải nhưng vuốt qua tai người nghe:

– Anthony đâu? Em đi một mình nên gọi trước cho anh chứ?

– Valentine, em định nhìn anh ở nhà xem hoạt hình! – Thiên Ly tiu nghỉu, những đầu ngón chân co lại trong đôi tất ảm do xỏ đôi giày vải trái khoáy với tiết trời cóng lạnh.

Tín đồ màu hồng cười hiền khô xoa xoa mái đầu vốn xù sần của cô bé, thay vì mấp máy môi nói ”Ồn cả rồi! “. Anh với tay lấy điều khiển bật tivi thông minh lục tìm những bộ phim viễn tưởng về quái vật.

Jay liếc viền môi lem sữa, động tác của đứa trẻ nhưng lại toát ra sức cuốn hút khủng khiếp. Anh đặt chiếc ly rỗng lên bàn, búng về phía Thiên Ly cái nhún mi biếng nhác:

– Giới tính em đúng như trên giấy tờ?

– Tại sao?

– Máy cô bé tuổi như em luôn mê mọt anh! Em thì không! – Jay nhún nhún vai.

Thiên Ly thờ hất, chỉ chỉ ngón trỏ lên thái dương đầy bất đắc dĩ:

– Jay, anh ủ bệnh lâu lắm rồi đấy!

Chàng trai triệu đô bữu môi.

Cô gái nhỏ đánh đá gườm mắt.

Khi Pink nhắc người đi tắt bóng, Jay bỗng nhiên nhào sang kê đầu lên đùi Thiên Ly rất tự nhiên, anh thu chân về duỗi dài trên chiếc sofa lớn, khoanh tay nhìn lên gương mặt sừng sốt của Thiên Ly, khép hờ mắt trái với vẻ buồn ngủ:

– Anh nằm chút, không sao chứ?

Thiên Ly thô bạo dùng cả hai tay xô mạnh đầu Jay nhưng sức nặng trên đùi chẳng hề di dịch, cứ như bị khúc gỗ đè ngang chân. Cúi nhìn chàng trai lại đang thản nhiên lìm dìm, Thiên Ly nổi đóa nắm tóc anh giật liên mấy phát. Jay ném cho cô tia nhìn căm kính, tóm bàn tay cô đưa đến miệng gặm mạnh như miếng bánh donut. Đột nhiên anh trở mình, thông thả đặt tay sau gáy quan sát đôi lông mày đang nhăn lại ngán ngấm của Thiên Ly. Đôi mắt ma mãnh bắn ánh nhìn thẳng tắp lên chớp mũi cô bé, Jay nhênh nhếch miệng:

– Từ cổ em trở lên, anh thấy cực rõ ràng. Không gì cản tầm mắt!

Ngắm một lát Thiên Ly mới hiểu hết lời của ông trùm xô xiên, còn Pink thì cười phì một cách nhanh chóng, kín đáo đảo mắt qua phần ngực bằng phẳng như đám trẻ tiểu học. Thiên Ly sầm mặt vớ chiếc gối tựa vuông sau lưng ấn mạnh lên khuôn mặt đang nở rộ nét giễu cợt. Jay không thèm chống cự, mà bật ra hẳn giọng cười trầm thấp.

– Can đảm lắm! Em không chơi ngực độn!

– Im lặng! – Thiên Ly gằn giọng hung dữ, giở gối lên, trừng mắt dọa – Có tin em hất trả lên người anh không thể?

Jay gật, khảy một nụ cười trên người rồi ngoảnh nhìn cục bông đang nằm ngửa phoi ra chiếc bụng tròn, bốn chân nhỏ xíu giật nhẹ như đang lon ton chạy nhảy trong giấc mơ. Huk nhanh nhạy ngảnh tai nghe ngóng mỗi khi âm nhạc trong bộ phim biến đổi sang tiết tấu cao trào. Jay dần khép mi trước những thước phim gay cấn, mùi hương dễ chịu từ tóc cô gái nhỏ quấn quanh sống mũi, mấy sợi đen nhánh chạm khẽ da mặt tạo ra con ngựa ngửa.

Quên hẳn chiếc ti vi to đùng treo ngay trước mặt, Thiên Ly cúi đầu ngắm Jay ngủ. Đây ngẫu nhiên, cô và chàng trai cô yêu đang kề sát nhau trong căn phòng ấm vào lễ tình nhân. Cánh tay Thiên Ly nâng lên chưa đầy một inch đã vội hạ xuống, ghì mình khỏi vuốt má Jay.

Chợt di động Thiên Ly rung lên liên hồi.

Bằng chất giọng dứt quãng nặng nề những hơi thở dốc, Anthony thông báo xe đang bị nhóm bạn cũ đòi bại giữ mất. Tin xấu là chúng không định trả lại, tin tốt là tóc bạch kim còn lết được sau trận đòn toi tả.

—

Vắng bóng lâu quá ~ Thời gian tới mình sẽ chăm chỉ hơn nhé ;) Tại mình bị nhiễm trình thám, nên cứ nghĩ đến một fic trình thám thôi ~ Suyt nữa cho Jay làm điệp viên hoặc đặc vụ liên bang rồi ~

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: When J. Threatens

Dường như thói quen không thuốc chữa của Thiên Ly là quan sát chàng trai triệu đô, từ lồng ngực phập phồng nhè nhẹ sau lớp áo đến từng cái nháy mắt, bữu môi, vuốt mũi, sờ cằm.

—

Ánh sáng nhàn nhạt từ chiếc đèn treo bên ngoài nhà thờ hắt lên những bậc thềm khô rang, nơi Anthony ngồi co ro cạnh cột trụ trắng toát. Mặt mũi tím bầm, khoe môi rách toạc, mắt sưng húp. Thảng khi vết thương hé miệng ngáp một cái, cả người Anthony lại cứng đờ như pho tượng, cơ mặt co rúm tựa miếng giẻ lau nhần tẩm, anh không ngừng xuýt xoa và huych toẹt vài câu chữ thề.

Chúng đã chọc ghẹo Anna quá trớn, văng ra những câu nói bẩn. Anthony điên tiết xô mạnh tên có dáng ẻo oặt như cọng bún ngã dúm dụi, chúng hẳn học chặn đường anh ngay ngoài bãi đỗ nhà hàng. Anthony gạt cô gái của mình sẽ đi chơi casino cùng chúng bạn. Ngay khi gót giày Anna vừa nhón bước lên khoang xe taxi, Minh Quân đầu sỏ của nhóm đã nện vào mặt anh một cú choáng óc. Anh xây xẩm suýt gục, bị em trai của hắn, Minh Dũng to con túm cổ áo lôi xềnh xệch vào ngõ vắng, hắn mở màn ”bữa tiệc đòn ” bằng quả đấm móc khiến mũi anh như miếng nhựa dẻo lệch hẳn sang một bên.

Minh Quân bắt Anthony quỳ xuống lau chùi mũi giày cho bọn hắn quay clip, hắn mới trả lại chìa khóa xe hắn trấn của anh. Đàn ông chịu cực không chịu

nhục. Anthony cũng không báo cảnh sát vì sĩ diện, và cả ông bố khó tính của Thiên Ly. Anh lớn thế rồi cuộc lại gọi cầu cứu cô bé con. Thiên Ly tinh táo, rất sáng dạ, cực nhạy bén, lắm mưu nhiều mẹo, nếu buộc phải nói dối, sẽ không thể ai nghi ngờ nét mặt tỉnh rụi cùng lời nói quá đỗi thuyết phục.

Chiếc ô tô đen im lặng tấp vào lề đường, đuôi xe thờ ra vết khói trắng mỏng tan nhanh vào màn đêm rét công. Jay bước vòng sang mở hộ Thiên Ly cửa xe, đứng chuẩn mực một quý ngài vô cùng thuần thực những cử chỉ gallant. Nhưng tay chưa kịp chạm tay nắm bạc, Jay đã phải né nhanh khỏi cánh cửa vừa bị đẩy ra gấp gáp. Chàng trai lai vồ nhẹ trán, sai những bước dài theo đôi chân ngắn đang cuống quýt bước đi như chạy, giày vải vấp phải lớp băng trong suốt trượt một quãng. Jay kịp đỡ Thiên Ly, cánh tay vững chãi choàng hẳn qua bờ vai mảnh dẻ như giấu cô gái nhỏ khỏi gió mùa lạnh cắt.

Đôi mắt đen phần nộ quét khắp bộ dạng thảm hại của Anthony một lượt, hàm Thiên Ly nghiêng lại tựa hồ như chiếc kéo cộng lực đang cố nghiền đứt một khúc xương. Cô siết chặt tay trong đáy túi áo, lăm lăm đi sau Jay đang diu Anthony tới xe, giờ nấp hộp y tế.

Dường như thói quen không thuốc chữa của Thiên Ly là quan sát chàng trai triệu đô, từ lồng ngực phập phồng nhè nhẹ sau lớp áo đến từng cái nháy mắt, bĩu môi, vuốt mũi, sờ cằm. Ánh mắt Thiên Ly chăm chú dõi theo bàn tay lớn đang thành thạo xử lý đồng vết thương bầm dập trên người Anthony. Jay đã tham gia vài khóa đào tạo y tế nhất định, thi thoảng anh lại có những chuyến đi tình nguyện dài ngày tại những vùng miền hẻo lánh lắm dịch bệnh. Vốn dĩ việc này do nhóm chuyên về y khoa phụ trách, Jay thuộc mảng tuyên truyền, quyên góp, lập kế hoạch và các chiến dịch. Thế nhưng chàng trai triệu đô là kiểu người vô cùng cầu toàn, có lòng tham bất tận đối với kiến thức, lĩnh vực quái quỷ nào anh cũng muốn nhúng tay vào và thu nạp một lượng hiểu biết nhất định. Trừ bếp núc, việc nhà. Khi!

– Anh không muốn Anna biết chuyện đâu!

Anthony khều tay Thiên Ly đang cần mẫn suy tư. Cô bé nhòe miệng cười:

– Bạn ấy sẽ không!

Kế hoạch ban đầu, Thiên Ly muốn nhờ Filip dùng quyền năng của thẻ cảnh sát đẹp loạn nhóm kia. Nhưng không, đang là lễ tình nhân, Filip đang cùng Tú Chi đàn những ngón tay diu nhau nhảy nhót trong điệu nhạc Tango say đắm. Cả năm anh bận rộn đối đầu cùng khối công việc đầy áp lực, Thiên Ly không thể quấy nhiễu khoảng khắc vàng hiếm hoi của anh như mụ phù thủy mũi nhọn hoắt luôn túm váy công chúa, nắm vạt áo hoàng tử, quăng mỗi người vào mỗi góc của thế giới.

Kế hoạch ban này, Jay sẽ đi lấy chìa khóa.

Rồi Anthony nhắc đến cái tên Minh Quân, Minh Dũng.

Kế hoạch lúc này, Thiên Ly sẽ tự đi lấy. Một mình.

Cô gái nhỏ không thể để chàng trai lai đụng độ hai anh em xác xược tự mãn kia, chẳng khác nào kích hoạt bãi mìn. Một tia nhìn đều của Minh Quân, một điệu cười khinh của Minh Dũng đều có thể khiến Jay sôi máu, điên tiết. Anh sẽ biến ngay thành cơn đồ hung hãn chỉ ngay sau cái bùng tay.

Jay gõ nhịp tay trên volant, đôi mắt theo Thiên Ly đang hướng thẳng sông bạc nhắc những bước chân trầm ổn, thận trọng. Chợt Thiên Ly ngoái đầu, ánh nhìn sâu hun hút như truy tìm gương mặt pha trộn những nét Âu Á sau lớp kính xe đen sẫm. Cô quay lưng, đã không biết một đôi chân dài mới ra khỏi xe.

Mượn một cơ hoàn hảo nói với bảo vệ rằng mình cần tìm anh trai đã trốn học vắng nhà suốt mấy ngày qua. Thiên Ly dễ dàng lọt vào cấm địa đối với trẻ em dưới 15 tuổi. Cô bé thoáng nhăn nhu khi chuỗi thanh âm ồn ào từ máy móc và con người dội thẳng vào màng nhĩ. Một người đàn ông đội chiếc mũ bê-rê nâu sòng gào rống những câu chữ vô nghĩa, đá chân bồm bộp vào chiếc máy casino đã ngón hết của ông cả tháng lương hưu chỉ trong một tiếng đồng hồ ngắn ngủi. Ông nước mắt ngắn dài hướng chung quanh lèm bèm không biết sống thế nào trong một tháng tới, nhưng chả ai thèm quan tâm, mỗi người đều đang cuốn mình vào trò đỏ đen. Gã bảo vệ vạm vỡ như đồ vật hạng nặng mời ông ra với điệu bộ cứng ngắc.

Thiên Ly mím môi rầu rĩ nhìn theo mãi cho đến khi chiếc mũ nâu sòng lách thếch rời khỏi sông bạc. Đây là một trong nhiều lý do cô không còn ghé tới các quán casino của bố thăm thú, cũng như không động tới những tờ tiền mệnh giá lớn bỏ thả trên bàn học hoặc dặt trong những trang sách gối đầu giường. Thiên Ly xóc lại tinh thần, tiến đến cạnh Minh Quân đang ngồi ở quầy bar lắc lắc ly rượu đắt tiền, tán gẫu về những thứ hào nhoáng với anh chàng đeo trên tay chiếc đồng hồ Tissot cao cấp.

Minh Dũng đang ngồi bên máy Black Jack phát hiện ra Thiên Ly đầu tiên, hần thích cô bé nhỏ nhắn có ngoại hình ưa nhìn, nhưng lại cực kỳ khó gần. Minh Dũng khoác lên mình vẻ đom đóm của một gã hào hoa phong nhã, hần cười khê:

– Ô, xe của nhà em đây à Thiên Ly?

Cô gái nhỏ thậm chí chẳng buồn liếc Minh Dũng bằng nửa con mắt.

Minh Quân quay ra nhìn Thiên Ly cười cười. Hần biết cô bé này có ác cảm với hần khi hần còn tay trong tay với Tú Chi và còn ác hơn sau khi cả hai chia đôi ngã rẽ. Hần chưa bao giờ mua chuộc được Thiên Ly trong công cuộc làm lành với Tú Chi. Hần chống cằm vào tay cười giễu:

– Anthony ới là Anthony. Nhờ vả em gái bé nhỏ, mảy nhục đến thế là cùng!

– Mấy người mới nhục! – Thiên Ly hừ lạnh – Cả đám xúm lại đánh một người còn ta đây! Con gà trống chỉ toàn một chọi một thôi đấy!

Vô số ánh mắt bén nhọn lập tức phóng tới Thiên Ly như loạt mũi tên bật khỏi cánh cung thần, đều của nhóm đã tần tóc bạch kim như từ. Nụ cười ngưng

đọng trên môi Minh Quân hết giọt nước nhỏ vào miền Bắc cực, hấn giận tím mặt nhưng chẳng hèn hạ đến mức trợn ngược mắt với một bé con. Minh Quân lơ Thiên Ly, ngựa cổ uống rượu như muốn tổng cục tức trời tuột xuống họng.

– Trả chìa khóa đây! Nếu không tôi gọi cảnh sát! – Thái độ của Thiên Ly rất cứng.

Cảnh sát là từ khóa chà đạp lên lòng tự tôn của Minh Quân. Mọi nỗ lực làm hòa của hấn luôn bị Tú Chi rũ sạch như đổ một thùng rác, và giờ cô đang hện hò cùng gã cớm bánh bao. Minh Quân bắn tia nhìn lạnh lẽo vào Thiên Ly, căng mặt thách thức.

– Cứ gọi đi, thằng này đêch sợ!

– Thôi, anh! Đưa chìa khóa cho Thiên Ly đi!

Minh Dũng lên tiếng giải vây cho cô bé, tự mình rời bàn Black Jack đến lấy chìa khóa từ anh trai chữa về phía Thiên Ly cùng một cái nhoen miệng rất đổi thân thiện. Thiên Ly giật phắt lấy quay người bỏ đi, bà vai đột nhiên bị nắm lại. Một gã nằm trong nhóm bạn ngông cuồng của Minh Quân trung ra bộ mặt táo tợn lần lần bông đùa:

– Không dễ thế đâu nhóc! Em từ khi vào đây chưa chào bọn anh câu nào. Ừm, lại còn thiếu tôn trọng tụi này. Được cái em cũng xinh tươi. Để anh hôn một cái, rồi anh cho đi!

Hấn định vuốt chiếc gáy trắng ngần khuất sau mái tóc đen huyền, Thiên Ly liền gạt mạnh tay hấn, vội vã lui đi. Hấn bực dọc đuổi theo, nhưng dừng ngay phải một thân hình cao ngất. Hấn giờ tay chào ”Ồ, người quen!“, rồi thùng thảng dứt tay vào túi bỏ về chỗ ngồi đầy miễn cưỡng.

– Xin lỗi em ấy đi! – Jay hát cầm ra lệnh.

– Cái gì cơ? – Minh Quân ghéech ghéech đầu vờ lảng tai không nghe rõ, trề môi châm chọc – Mày muốn què quặt thì ra đường cho ô tô đâm ấy. Đừng dây vào bọn này! Hay mày cuồng dâm sinh hoang tưởng muốn làm siêu nhân một chọi mười?

Chàng trai lai thả rơi ánh mắt xuống cánh tay Thiên Ly đang khẳng khẳng giữ chặt ống tay áo của anh như nắn ni anh đừng dính vào phiền phức. Jay bật cười nheo bờ má cứng đờ vì căng thẳng của cô bé:

– Em không phiền nếu đợi anh một phút chứ?

Thiên Ly gật nhẹ, đồng tử giãn căng hết cỡ bám theo đôi chân dài đang bình thản sải bước đến chỗ hai anh em nhà Minh Quân. Khoảnh khắc Jay đứng ngay trước mặt, cả bọn dựng người lên như sợ hãi, dè chừng. Jay tựa lên quầy bar lạnh mặt nói mấy câu, Minh Quân liền xin lỗi Thiên Ly cực tron tru, dù chất giọng khô khốc như rô bốt, đè nén một con bão tố.

Lời hăm dọa của chàng trai triệu đô đêm ấy là:

” Tao sẽ tìm từng đứa, hoặc bọn mày ngay cả thủ dâm cũng phải mười đứa một chỗ nếu muốn an toàn. ”

Boo chăm chưa. Chap này cũng dài nữa ~

Các bạn ngoan, cmt đi nhé ~ Boo hơi eo hẹp thời gian nên có thể không còn giữ được thói quen rep cmt các bạn đều đặn nữa, nhưng thay vì đó chap sẽ ra thường xuyên. ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Awake For Over 24 Hours

Tiền sẽ tiêu, tình sẽ tuyệt, chỉ riêng kiến thức là còn mãi.

Tờ lịch cuối năm được bóc xuống.

Tết nguyên đán rơi trúng thứ bảy, một ngày đông hanh khô hơi lạnh se se trải mệnh mạng. Praha đắm mình trong nắng óng ả, tạo ra những khung cảnh lãng mạn như các thước phim. Những mái nhà đỏ sáng bừng như vừa phủ lớp sơn mới toanh, nắng rọi vào cửa kính của từng cửa tiệm nhỏ xinh rải dọc các ngõ hẻm quanh co. Bánh xe ngựa lăn đều đặn trên những con đường lát đá cổ kính. Dưới tán cây thắm màu, những bóng nắng chập chờn như chơi

trò ú tim. Một đôi khoác tay nhau rảo bước trên đường, thẳng khi ngoảnh sang ghé môi trao chiếc hôn nồng nàn dưới tia nắng dịu ngọt.

Đôi khi, có những lí do bé mọn cũng dễ dàng kéo một đôi môi khô hé nụ cười, chẳng hạn như thời tiết đẹp.

Cô gái nhỏ chấp tay sau lưng đứng bên khung cửa, nghiêng mái đầu ướt rượt ngắm nắng ảm chiều xiên xiên lên những chậu xương rồng đầy nhóc trên bậu cửa, bàn học, kệ sách. Nhiều người thích mê giống cây có nguồn gốc từ châu Mỹ này do chúng gai góc, khô cần. Một số khác chọn xương rồng đơn giản do muốn cây xanh trong phòng, nhưng quá lười để chăm bẵm các loài hoa đồng đánh khác.

Riêng Thiên Ly mến sự lằm lỳ, lặng lẽ, thâm lặng gần bó ít đòi hỏi của xương rồng, giống như mối tình câm của cô. Dĩ nhiên Thiên Ly thích chúng trước lúc gặp chàng trai lai. Khi đó, cô có ấn tượng với xương rồng vì chúng mờ nhạt nhất ở cửa hàng hoa. Một trong số những tính cách kỳ quặc là thường chú ý những thứ ít được chú ý. Chẳng hạn sẽ đặt chân vào ủng hộ tiệm ăn nhỏ vắng tanh vắng ngắt, phớt lờ nhà hàng nổi tiếng tấp nập người ra vào ngập kẻ bên.

12 giờ đêm bên mảnh đất hình chữ S – 6 giờ chiều bên mảnh đất hình da cừu. Thời khắc giao thừa đáp tới. Bố Thiên Ly khui chai sâm panh khai màn, tiếng nắp chai bật mạnh khiến Tomáš giật bắn khi đang chăm chú nhìn Thiên Ly cắt bánh chưng bày biện ra đĩa. Cô bé xung phong ngồi cạnh chàng mập để tiện gấp đồ ăn cho anh, nghe anh huyền thuyên như chú chim non mới chui khỏi quả trứng nứt. Tú Chi hưng phấn đặt chiếc camera ở chế độ quay cạnh tivi đang chiếu màn bắn pháo hoa tung bùng trên kênh truyền hình dành cho người ở nước ngoài. Mẹ Thiên Ly cùng bác đầu thay nhau giới thiệu từng món trong mâm cỗ tết cổ truyền cho cô Bella mới ghé chơi từ đầu tuần. Hôm trước, cô đã cùng bố mẹ Thiên Ly dự tiệc năm mới do hội người Việt tại Praha tổ chức. Thiên Ly xúi giục Tomáš ở nhà chơi game bắn tỉa, kệ mẹ nóng nảy gắt ầm khi cô chẳng chịu lê thân đi tiệc tùng.

Tuổi tác không liên quan đến độ già của tâm hồn.

Có gia đình nhỏ ba người luôn xảy ra những điều ngược đời giữa cô mẹ trẻ trung và cô con gái nhỏ. Mẹ thường xuyên cầm Iphone lượn lờ trên trang mạng xã hội chat chit, dễ bị cuốn lấy bởi những tin nóng sốt, các phong trào giới trẻ, ngôn ngữ xì tin, khẩu hiệu bá đạo, ”ranh ngôn” hài hước. Con lại dị ứng mạnh liệt mấy thứ đó, thường nằm lì trong căn phòng yên tĩnh mãi mê học hành, ngấu ngiến những cuốn sách dày cộm, theo dõi các tin chính trị, tài chính, kinh tế. Chẳng hạn như lúc này con đang chu đáo xếp giấy ăn, sắp bát đĩa cho mỗi người thì mẹ cập nhập ảnh mâm cỗ cùng bức tự sướng bên cô Bella lên Facebook, tùm tùm like mạnh những lời chúc tết.

Mẹ len lút dò di động bật sẵn chế độ chụp ảnh đến trước cô con gái nhỏ đang cắt nem thành từng miếng nhỏ cho Tomáš khỏi bóc tay. Thiên Ly ngẩng lên, lập tức cáu kỉnh:

– Con không thích chụp ảnh, cũng không thích nói lại nữa đâu!

– Ừa, ai chụp con? Mẹ chụp áo mẹ mới mua cho con chứ! Nhảm nhọt sang trông trọt! – Mẹ Thiên Ly xùy một tiếng rõ dài, khinh khỉnh liếc – Chụp con lên cho bạn mẹ thương hại sao mẹ đẹp thế mà sinh con xấu thế à?

Con gái nhỏ im im gấp bỏ bát Tomáš miếng giò, giống như giờ cờ trắng chào thua nhưng thực chất là chẳng buồn ăn thua cùng chị mẹ trẻ con. Mẹ Thiên Ly đầu dễ buông tha, trước khi đón lấy ly sâm panh từ bố còn đá kích thêm một câu:

– Xấu xí còn khiếu sa!

Đã quá quen thuộc sự phiền nhiễu của mẹ, Thiên Ly cứ lằm thình. Những người ồn ào luôn có cách khiến những người trầm tính phải thốt lên gì đó, rồi ngay tức khắc lại bắt họ im thin thít bằng chính sự ồn ào.

Giữa giai điệu xuân rộn rã lẫn tiếng cười nói giòn giã, bố Thiên Ly choàng tay qua nửa ôm nửa kéo mẹ ngồi xích lại gần rất tình cảm, hôn chụt má mẹ cười giòn:

– Bố chúc mẹ bé Ly mau ăn chóng lớn, bớt bông bột nông nổi nhé!

– Thời đại giờ nói suông không được đâu anh giai! – Mẹ ngửa tay đập khê cánh tay bố, hí hửng đòi – Li xì mẹ đâu?

Nhoáng cái, bố đã trở lại từ phòng ngủ đưa phong bao lì xì cho chàng mập ngô nghê, cô cháu gái đất giá, cô con gái nhỏ. Rồi bố đưa cho mẹ chiếc dày nhất, phả lên má mẹ hơi thở nồng mùi rượu:

– Còn mẹ lì xì cho bố và bé Ly một cặp nhóc nhé!

Mẹ bẽn lẽn gật đầu. Năm ngoái mẹ bị sảy do thai nhi mắc dị tật, bác sĩ nói nếu sinh ra thì em bé cũng chỉ sống sót nổi một năm. Không khí âm u bao trùm nhà Thiên Ly rất nhiều ngày. Bác chỉ có mỗi Tú Chi, bác gái lại quá lớn tuổi để bầu bí. Bác cũng như bố Thiên Ly luôn ao ước mong mỏi một cậu con trai, dù không hề mang tư tưởng trọng nam khinh nữ nặng nề như một số ông bố bảo thủ gia trưởng khác.

Xã hội giờ đâu hiếm đàn ông đeo tạp dề lo chuyện nội trợ, phụ nữ tham gia tiệc rượu ký kết những bản hợp đồng.

Bố có thể an tâm ở Thiên Ly, khác cô chị họ chẳng thèm đoái hoài đến chuyện kinh doanh của gia đình, Thiên Ly rất máu kiếm tiền, ham học hỏi, khá nhanh nhạy. Học kỳ cuối lớp chín, khi hầu hết bạn bè khá mơ hồ trong chuyện chọn trường, Thiên Ly đã nhắm ngay học viện kinh doanh quốc tế, gồm bốn khoa: quản trị kinh doanh, tài chính – kinh tế, công nghệ thông tin, ngoại giao. Mỗi khoa chỉ lựa ra 30 người có điểm thi đầu vào cao nhất. Thiên Ly chọn nó, duy nhất nó mà không đăng ký thêm bất cứ trường dự bị nào bởi cô tin chắc năng lực của mình.

Thiên Ly đậu, hiển nhiên. Thế nhưng bố bắt cô thi vào Gymnázium, hệ thống trường chuyên của Séc, giống như phổ thông, không chuyên ngành rõ rệt.

Chúa ơi, Thiên Ly đâu thích ở trường chuyên những bốn năm, mang nhãn hiệu giỏi giang. Cô đã có định hướng rõ cho mình, bốn năm học xong OA (học viện kinh doanh), cầm trên tay tấm bằng, dắt lưng kiến thức vững vàng, kha khá kinh nghiệm. Lên tới đại học, cô sẽ chọn ngành tâm lý hoặc luật, bốn năm sau lại cầm trên tay tấm bằng khác, am hiểu thêm một lĩnh vực khác. Còn một khi bước ra khỏi Gymnázium mà trượt đại học, sẽ trắng tay.

Kháng chiến thất bại, cuối cùng bố chỉ thỏa hiệp cho cô con gái theo học giáo sư tài chính mỗi cuối tuần. Con một Thiên Ly âm thầm đi săn lùng thêm những cuốn sách được giảng dạy tại OA, triệt để găm nhấm những tài liệu hiếm trên internet.

Mẹ luôn dặn Thiên Ly giải trí. Tốt thôi, cô tìm thấy sự thư giãn khi đào bới được những từ hiếm mà ngay cả người bản xứ cũng chẳng biết đến. Mẹ luôn dặn cô tham gia thể thao. Ôi, trí não cô lúc nào mà chẳng luyện tập mỗi lần đọc trình thám. Tú Chi thường chỉ tay nắnг Thiên Ly bệnh hoạn khi ru rú trong phòng học thứ nọ, đọc thứ kia. Thôi nào, cô còn chơi game giết zombie, xem phim kinh dị nữa cơ mà. Tú Chi thường phát cáu cô sống chán ngắt. Ô, cô lại ngán tậп cô các nơi đông đúc náo nhiệt.

Tiền sẽ tiêu, tình sẽ tuột, chỉ riêng kiến thức là còn mãi.

Hơn mười giờ tối, bóng đêm ngả ngón khắp chốn, bao trùm những khoảng lặng tênh. Hàng cây lảm lỉ, bóng ghế ngồi chờ vơ, bóng đèn đường im ắng. Giữa thành phố đang say giấc nồng, Thiên Ly chân đất nhẹ nhẹ ghé phòng chàng mập vận nhỏ hệ thống lò sưởi. Đôi mắt cô dòm đèn bờ má phúng phính như bánh bao, Tomaš cười mồm mím như đang chơi đùa đã đời trong giấc mơ ngộ nghĩnh. Thiên Ly cũng bất giác cười khẽ, rút tờ khăn giấy thấm nhẹ khóe miệng dính nước dãi của Tomaš.

– Dobrou noc, Tome. (Tom ngủ ngon nhé!)

Nhón chân trở lại căn phòng tối hù, Thiên Ly dựa theo cảm giác men tới bàn học. Do tính hay vấp ngã bẩm sinh, ống chân thúc ngay phải góc tủ quần áo củ đầu giường, nhúm chất lỏng nóng hổi trặc khỏi cốc cả phê mới pha, nhảy phóc lên mu bàn tay Thiên Ly khiến cơ mặt cô rúm lại. Thiên Ly luống cuống bật đèn bàn học, hấp tấp lau lau máng da tay đã đỏ lên tựa con mắt đang nhạo báng cô gái nhỏ hậu đậu. Thiên Ly lần lượt lật giờ từng cuốn sách trên giá, nhặt ra những tờ tiền thẳng tưng gom lại thành xấp. Đếm, ghi số liệu trên một trong những tờ note da cam dán khắp phòng, cất tiền trong két sắt đựng hộ chiếu cùng ít giấy tờ, rút chìa khóa nhét sâu trong bụng con gấu bông nhỏ ngồi canh gác lọ găm bút.

Nhấp ngum cả phê đắng thơm lừng, Thiên Ly nằm sấp trên giường dăng cuốn tuyển tập các đề kế toán chuyên ngành ra nghiên cứu. Di động rung. Cô lơ đãng xoay bút, tay lần mò dưới gối tìm chiếc di động thất lạc trong lúc say sưa học hành. Tin nhắn từ số máy có mã +61 – Úc. Quả tim 15 tuổi thót một cái. Thứ gì dính lúу tới gã dù mơ hồ cũng như công tác ma quỷ, bật khẽ một cái cũng khiến Thiên Ly mất hồn.

” Chúc mừng năm mới nhé cô bé của tôi. ”

Thiên Ly định tắt nguồn di động, lại thêm tin nhắn khác bắn tới, di động rung lên trong bàn tay lạnh lẽo.

” Anh mới đi làm về. Chỗ anh đã gần chín giờ đêm rồi. Anh đang nấu mì. Anh rất rất nhớ em đấy. ”

Thiên Ly tháo tung pin, bình thần nhặt chiếc bút Jay mới cho sau chuyến đi Edinburgh cầm cúi học bài. Ngày âm lịch đầu tiên, cô thức thâu đêm. Đường như đó là dấu hiệu cho những trần trờ, hoang hoải, mất ngủ của cô gái nhỏ trong suốt một năm đầy chuyến biến đó.

Chap dài :) Năng suất cao :) Rồi, đến lượt các bạn cmt cho Boo đọc :)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Capuccino

Hai ngón tay lạnh lạnh của anh trượt nhanh trên tay Thiên Ly, tạo con tê rần như có dòng điện vuốt dọc sống lưng.

23 giờ 44 phút 53 giây của ngày thứ 5 của tuần thứ 3 của tháng 3, vị khách đặc biệt lặng lẽ tung mình đến Praha. Nửa đêm giữa thành phố đang mơ màng cuộn mình trong cái lạnh se se, không một ai biết đến chuyến viếng thăm bí mật. Nhưng, sớm mai vùng dậy khỏi chăn, vò tóc, ngáp dài, vuron vai trước khung cửa sáng choang, bụm tay che mắt trước tia nắng gắt rọi từ mặt trời nhô cao trên đỉnh núi xa tít, neho hàng mi ngó xuống đường phố sáng bừng không còn oằn mình trong con lạnh tím tái, mọi người sẽ bất chợt cười mỉm.

Ah ha, mùa xuân.

Nếu thứ hai là kẻ phá bình, thì thứ sáu là chiến binh đứng cầm luôn được rào đón nồng nhiệt.

Thả phịch balo vãi nặng hơn tám kí, Thiên Ly uể oải buông mình vào chỗ ngồi như chiếc bánh ỉu, mắt thâm quầng tằm tối, thần sắc mệt mỏi thiếu sức sống. Đêm qua bé con thứ hai của anh Andy tròn một tháng tuổi, bữa tiệc được tổ chức cực rầm rộ, do anh có điều kiện, hơn nữa tính chơi trội theo anh từ thuở thanh niên nhuộm đầu xanh đầu đỏ. Thiên Ly được giao lên kế hoạch bữa tiệc.

Thực ra cô bé chỉ góp một ý nhỏ xíu. Đám nhóc lúu rúu theo chân bố mẹ hay lứa tuổi như Thiên Ly thường khoái khẩu món tây, hơn nữa trẻ nít đói meo sẽ khóc nháo, không thể nín nhịn đợi các món cầu kỳ bung ra. Nên sẽ đặt loạt suất McDonald's kèm đồ uống có ga ở mỗi bàn. Còn tất cả chuyện khác, cô đâu thể nào sánh sõi bằng những cô chú chuyên nhận tổ chức tiệc quy mô.

Tiệc tàn tàn, chỉ còn hội bạn thân nán lại bài bạc tới bến cùng anh Andy, cô vợ trẻ trung của Andy cùng chị mẹ trẻ trung không kém của Thiên Ly cũng hăng máu rủ các di lập thêm một hội đen đỏ. Mấy hôm nay bố sang Thụy Điển thăm người bạn cũ từng quen thân trong quán cũ, chẳng còn ai cấm cản mẹ chơi nhởi, hay con thức khuya. Thiên Ly ẵm em bé đi loang quanh trong nhà hàng xem đàn cá bơi lượn trong bể kính, máy pha cà phê, máy rửa bát. Hết Thiên Ly ngưng đọng đưa cánh tay, bé em sẽ méo mặt khóc nháo, chẳng bù cho khi ngủ tít trong nôi suốt cả buổi tiệc. Khách khứa không ai được ngắm nhìn đôi mắt long lanh của thiên sứ tròn tháng tuổi.

Thứ sáu. Học thâu mười một tiết từ tám giờ sáng đến hơn sáu giờ chiều, ít hơn ngày thường một tiết. Dường như trò nào cũng hô thăm khẩu hiệu TGIF, nên không ít trò ngổ ngáo đến lố bịch muốn nổ tung cái lớp. Thỉnh thoảng cô lại ném ánh mắt ngao ngáo đến đám trò đang xé giấy tung lên trời, thầy chuẩn xác phi chiếc bút fix đến cậu học trò đang nằm ngửa trên bàn cuối đeo tai phone ngắm trần nhà.

Một cậu bạn phòng miệng thổi bao cao su. Quả bóng căng dài màu trắng đục nảy khắp phòng chiếu phim trước những cái tăng nghịch ngợm. Thứ góm ghiếc bay đến chỗ Thiên Ly, cô dùng hộp bút thô lỗ hất nó đi chỗ khác, quả bóng bay đến trêu chọc thầy địa lý đang bật đĩa phim tài liệu khoa học trái đất. Cả lớp cười ồ. Thầy ngoảnh đầu quét đôi nửa nghiêm khắc nửa hóm hỉnh khắp các khuôn mặt nam sinh.

– Thôi phô trương mấy thứ đó đi! Tôi tịch thu, bạn gái các em sẽ khóc thét đấy!

Trận cười ồ lần này có độ dã man x 2.

Thiên Ly liên tục rót cà phê khỏi bình giữ nhiệt hóp từng ngụm, mượn thứ chất lỏng đắng nghét chống cự cơn buồn ngủ luôn chực ủa tới, mí mắt nặng trĩu cứ dọ sụp xuống như mái nhà ọp ẹp. Thiếu ngủ trầm trọng, Thiên Ly choáng đầu, thỉnh thoảng thái dương giật khẽ, đầu ngón tay run run. Mỗi khi cúi đầu chép bài lại chỉ muốn gục mặt đánh một giấc đã đời.

Trong cuộc sống, những mảng màu đối lập thường được đặt kề nhau. Như Thiên Ly lăm li hệt tảng đá lại ngồi cạnh cô bạn Lana huyền thuyên suốt tiết học, lúu lo suốt buổi học, blah blah blah suốt hơn mười tiếng đồng hồ tại trường, khiến Thiên Ly lăm lăm bỏ lỡ lời giảng của giáo viên. Thường ngày, Thiên Ly luôn kiên nhẫn đáp lời hoặc qua loa thăm thi mấy câu. Nhưng giờ cơ thể đang có chiều hướng suy nhược, những chuyện tán dóc của cô bạn cùng bàn khiến đầu cô ong ong như đang kê tai sát chiếc radio. Thiên Ly một lượt giữ im lặng. Lana tốt bụng chịu buông tha.

Suốt hai tiết tin học liền tù tì, thứ ám trọn Thiên Ly trong những khoảng trống click chuột là chiếc giường êm ái. Nhân lúc thầy cau mày dò lỗi phần mềm, cô gái nhỏ chằm chằm gục trán xuống cánh tay khoanh sẵn trên mặt bàn, nhắm mắt thiêu thiêu. Chợt có cậu đang xoay tít mù trên ghế xoay bỗng chỉ Thiên Ly, nghịch ngợm reo to.

– Lily ngủ rồi!

Giữa những tiếng cười khanh khách, Thiên Ly ngẩng đầu, đụng ngay gương mặt thầy IT đang ló khỏi màn hình máy chủ ngay chính giữa căn phòng, trưng ra biểu cảm cá kinh rất đời hài hước.

Thời gian chậm chạp trôi tựa chú rùa công chiếc mai bò bò trên làn đường khô cằn. Từng kim đồng hồ nhích chậm rì rì tựa con ốc sên trườn trên thân lá cây xanh rờn.

Tiết sáu. Tiết tự chọn. Lớp tách thành hai nhóm riêng biệt. Thiên Ly thu dọn balo cùng mấy cô bạn đến phòng ngoại ngữ học tiếng Tây Ban Nha. Nhóm còn lại phần đông là con trai người bước đi lững thững, kẻ chạy nhón nháo tới phòn máy tính. Luôn luôn giữ rịt ngôi vị nhỏ con nhất lớp, Thiên Ly lần trong đám bạn chân dài cao to chẳng khác nào đứa con nít tiểu học bị lạc. Ngay khi tư thế đứng của cô không đang hoang, chiếc balo nặng sẽ kéo cô loạng choạng.

Một cô bạn có chiếc băng ruy đỏ xinh xắn cột trên tóc nín cười, cổ giả bộ nghiêm túc chỉ bảo cô gái nhỏ:

– Prosim tě, rovnováha! (Xin cậu, thăng bằng!)

Bất thành linh cửa phòng ngoại ngữ bỗng bị đẩy ra, tiếng trò chuyện rầm rì dưới lớp tất hẩn trong một chốc. Cô giáo đang ghi sổ lớp cũng ngẩng đầu nhìn cậu bạn Dušan bung tách capuccino mua từ máy tự động bước thẳng đến chỗ cô bạn tóc đen. Một tràng ồ lớn dậy lên, có cả tiếng huýt sáo.

Dušan chào cô giáo rồi lẩn nhanh sau cánh cửa, bỏ lại Thiên Ly bị giam cầm giữa bao ánh nhìn hiếu kỳ tràn trề thích thú. Thiên Ly tỏ ra thật tự nhiên, bởi lúc này càng mập mờ bối rối sẽ càng khoét chiếc lỗ hiểu nhầm thêm to. Cô nói khẽ, nhưng rõ ràng từng chữ:

– Minh cho Dušan mượn vở!

Mấy đôi mắt đồng loạt neoh lại. Thiên Ly nhún nhún vai, như không tin thì mặc. Cô lật sách giáo khoa, điền nhiệm nhằm đọc trước đoạn hội thoại, giấu

nhệm một đối trá. Chính xác là cô ném tài liệu cho Dušan trong tiết kiểm tra sinh học, nhưng cô không ngờ ngẩn đến nỗi phô chuyện gian lận đó ngay trước mặt cô giáo. Hơn nữa nếu nói toạc ra sẽ giống như đang hếch mũi huênh hoang mình giỏi giang.

Lời nói dối dù không ai phát hiện ra cũng sẽ không biến thành sự thật. Nhưng một lời nói dối có lợi sẽ đất gấp đôi sự thật trần trụi.

Tiết hóa học lớp người đứng tựa tường người ngồi bệt ngoài hành lang đợi thầy tới. Bỗng từ phía cầu thang cất lên loạt tiếng chân bước. Cô thư kí trường đi cạnh một đoàn các chàng trai trẻ đóng khuôn trong những bộ suit đen lịch lãm tất cả vạt thẳng thớm. Mỗi cái nhấc chân kiên định của họ khiến cả hành lang sáng bừng trong ánh hào quang tri thức, mỗi cái nhấc tay dứt khoát toát ra mùi quyến rũ của học thức, nét mặt tự ti pha chút kiêu ngạo thể hiện rõ đẳng cấp học vị.

Trong số đó, có một khuôn mặt hằn sâu trong tiềm thức của Thiên Ly như hình xăm, cùng một khuôn mặt khác đã được lưu sẵn trong ngăn kéo trí nhớ. Là Jay – chàng trai triệu đô cùng Kayler – quý ngài phốt tinh. Hai người đã phát hiện ra Thiên Ly. Cô chợt nhớ ra trên trang web của trường từng thông báo sẽ có đoàn sinh viên cao cấp đến truyền tải một số bài giảng đặc biệt cho khối lớp 4, khối lớn nhất trường.

Lướt qua cô gái nhỏ, Kayler khẽ liếc mắt cười mỉm như trao ngầm một lời chào. Còn Jay, ánh mắt vẫn bắn thẳng tắp lên phía trước. Nhưng có lẽ chỉ duy nhất Thiên Ly biết đến cái chạm tay chớp nhoáng trong một tích tắc ngắn ngủi. Hai ngón tay lạnh lạnh của anh trượt nhanh trên tay Thiên Ly, tạo con tê rần như có dòng điện vuốt dọc sống lưng. Cái chạm khẽ đó khiến cô ngẩn ngơ suốt ngày đầu tiên của mùa xuân.

Nhưng Thiên Ly hôm ấy đã bỏ lỡ đôi mắt sắc lạnh của Dušan tại hành lang chập chờn bóng nắng.

Tại sao bên phím đàn chap rồi hơi bị ít cmt hơn mức bình thường luôn :(

Đề lại cmt nhé mọi người :")

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: She Is Accustomed

Có những người ăn bận thật phong cách nhưng thực chất bị thời trang chi phối, họ bảo hòa. Có những người sinh ra để ngồi trên xu hướng, họ phẩy tay cũng thật khác biệt. Như Jay sở hữu những mũi cơ hết sẩy, dù quảng cho anh bộ đồng phục – tội ác của thời trang thì anh cứ nổi bần bật, anh bận đồ rách rưới nhần túm cũng cứ thừa mứa cá tính.

Ngày chủ nhật cuối cùng của tháng ba. Lúc hai giờ sáng trời còn tối mịt, mọi chiếc di động trên mảnh đất hình da cừu lặng lẽ cập nhập khung giờ mùa hè. Từ con số hai sẽ nhảy cóc sang con số ba chỉ nhanh hơn tia chớp. Báo hiệu Praha đã chính thức phui tay tạm biệt những con công rét như lưỡi dao lóc da thịt, những trận tuyết trắng xóa phủ kín phố xá, những ngày nền trời xám xịt âm u.

Đồng hồ sinh học chuẩn xác giật giật mí mắt Jay lúc 5 rưỡi sáng. Anh hé đôi ngươi mơ màng nhìn chiếc rèm cửa kín mít dầy kín khung cảnh bên ngoài, anh hm một tiếng ngái ngủ, duỗi tay ôm eo Natalie đang ngủ say, trán dán chặt lên ngực anh. Ngón trở gát hờ đám tóc nâu uốn nhẹ, Jay khẽ đặt một nụ hôn lên bờ gáy trắng ngần mềm mịn tựa cánh hoa. Natalie lơ mơ cựa mình, hươ tay nắm bàn tay Jay kê chặt dưới má như cô bé con luôn ôm kè kè gấu bông mới ngon giấc. Jay cười cúi đầu thả nụ một chiếc hôn mềm xuống gò má nũng nịu, khẽ khàng rút tay, rồi chiếc giường ấm còn nồng đậm hương tình ái.

Xò giày thể thao trắng, đeo tai nghe đen, Jay lao xuống đường trong bộ thể thao Nike đen trắng khỏe khoắn. Khoác trên mình những bộ cánh thời thượng hay các bộ trang phục đời thường, sức hút cùng phong thái chất lừ luôn bám rịt chàng trai triệu đô trong từng cái nhếch mép. Jay chẳng cần tốn một lời, nhưng đến cả loạt cú đánh trên áo cũng như đang khoe mẽ sự thu hút của chủ nhân.

Có những người ăn bận thật phong cách nhưng thực chất bị thời trang chi phối, họ bảo hòa. Có những người sinh ra để ngồi trên xu hướng, họ phẩy tay cũng thật khác biệt. Như Jay sở hữu những mũi cơ hết sẩy, dù quảng cho anh bộ đồng phục – tội ác của thời trang thì anh cứ nổi bần bật, anh bận đồ rách rưới nhần túm cũng cứ thừa mứa cá tính.

”Gotta kiss myself i’m so pretty.” (Tự hôn mình cái nào, mình bảnh trai quá thể!)

Một câu hát nặc mùi tự mãn nhảy ra từ máy MP3, trôi tuột trong màng nhĩ chàng trai lai đang nhếch mép bất cần. Giai điệu của bài siêu Uptown Funk siêu nhộn, siêu nháng nhảy nhót tung bừng theo từng bước chạy mạnh mẽ trên cung đường thoáng đãng. Sự an nhiên của ban mai còn nằm biếng trên các phiến lá xanh thẫm. Chàng trai lai lướt qua một bà cụ dắt chú cún đi dạo, một người đàn ông mặc đồ công sở xách cặp lap, một người phụ nữ trẻ sai bước trên đôi cao gót, một chiếc xe bus to kênh tấp vào bến đỗ đông đúc.

Khoảng tiếng rười chạy bộ từ nhà Natalie thẳng đến sân chơi cricket, không giọt mồ hôi ướt trên trán Jay hết như anh chỉ thông thả dạo bước. Anh co tay thành nắm đấm làm một cú fist pump cùng ma cô Dinox đang ngâm chiếc kẹo mút cướp từ cậu em trai còn học tiểu học. Mặc bệnh nghề nghiệp, Liam giả giọng lồng tiếng cho đôi nam nữ phía bên đường đang khua tay tranh luận khá căng, theo như Liam thì họ đang cãi cọ nảy lửa về việc chùi bồn cầu. Anh cả Borys đang tựa lưng đứng cạnh con xe sang, tay chống hông ngạo nghễ nói chuyện cùng cô nàng sexy mới trượt skates ngang qua. Chẳng biết cô nàng phan phấp do bề ngoài bắt mắt của Borys, hay con xé bóng loáng – phụ kiện hạng sang của cánh mày râu.

Tay chơi Andrew theo thói quen vuốt vuốt mái tóc mới tỉa tốt cuối đông để chào xuân, cùng thời điểm lần địa điểm với Jay. Hai người chọn chung kiểu undercut phá cách rất được ưa chuộng, cạo phất mảng tóc hai bên tai, nhưng để nguyên phần tóc trên đỉnh đầu. Tạo hình tóc tai dù mê hồn tới đâu, vẫn phải nhờ cậy đường nét khuôn mặt phần nhiều.

Nếu dính ảnh tay chơi cùng chàng trai lai ở cuốn catalog, có lẽ sẽ chẳng mày râu nào nguây nguẩy lắc đầu trước kiểu undercut biến hóa. Andrew cạo sát sát hai bên trông rất ngông, tóc chuốt thành cái mào nổi loạn. Ngược lại, Jay chỉ tén mỏng hai bên. Đi học, đi làm, anh dùng gel hất ngược phần mái ra sau rất đối lịch lãm, quý phái. Đi cùng đám bạn quý tha ma bắt, mái tóc xỏa bừa của Jay toát ra nét lãng tử lười biếng.

Bỗng, tiếng động cơ đình tại như óc phá bình cả góc trời trong trẻo. Từ khúc quanh trước trung tâm thể thao, khối da cam hung hãn xé gió lao vút tới, làm một cú bốc đầu cực oách. Harry cỡi mũ bảo hiểm nhảy khỏi chiếc mô tô phân khối lớn, nhào tới choàng tay ghì cổ Kayler đang điệu nghệ nhảy popping, đâm nhóc trung học gần đó mất tròn mất dẹt. Quý ngài phốt tinh chỉ hừ một cái khinh rẻ, im im phui áo, lăm lè bỏ đến đứng cạnh Jay. Quá lười để nổi khùng.

Kaufland đông nghẹt, hơi người ních trong các gian hàng bày ngập các món hàng mang không khí lễ phục sinh. Cơ man chocolate hình thỏ, bánh hình cừu, trứng nhiều màu, roi mây dài mảnh. Băng rôn đỏ chót các câu chúc đơn giản, bảng giá rẻ bèo treo khắp nơi, đi đâu cũng vấp. Lâu lâu, khúc tình ca nồng nàn lại bị lấn át bởi tiếng loa giới thiệu món hàng khuyến mại trong tuần.

Một người đàn ông bụng bự lịch sự nhặt chiếc làn xếp trên chồng cao tí đưa cho Thiên Ly, cô bé mỉm cười cảm ơn, lách qua một xe hàng đầy ắp bước thẳng đến gian hàng ướp lạnh, chọn hộp cá hồi. . Phút chốc, chiếc làn trên tay cô gái nhỏ đã chứa thêm miếng thịt ba chỉ, gói súp nấm, lọ ô liu, củ dền đỏ, rau chân vịt, pho mai con bò cười, bánh mì gối. Mua đủ thực phẩm cho bữa trưa, Thiên Ly bắt đầu lượn sang gian hàng tràn lan kẹo Haribo, nhãn hiệu của Đức nổi tiếng với slogan ” Haribo macht Kinder froh – und Erwachsene ebenso “, tức ” Haribo mang hạnh phúc cho trẻ em, người lớn cũng không ngoại lệ. ”

Thiên Ly không hào ngọt, cô chuộng các món cay như thịt bò khô, bím bím ớt hoặc các loại hạt như hướng dương, hạt dẻ. Tuy thế, cô nhẫn nhịn tất tẩn các gói Haribo, nào kẹo dẻo ngọt hình ếch, gấu, hoa, chai coca cola, hàm răng, con giun. . . Mấy nhóc nhà Thiên Ly mê tí. Cô khó tính ít cho bọn trẻ ăn kẹo bởi sợ chúng bỏ bữa, nhưng hôm nay Thiên Ly ngoài Haribo còn nhặt thêm cả mấy tuýp sữa ngọt Pikao. Xem như quà khuyến khích mấy nhóc tí đã tiến bộ rõ rệt trong việc đọc viết tiếng Việt. Nhất là cô công chúa bốn tuổi nhà anh David đã biết phát âm ” trường “, thay vì ” tờ rường “.

Rảo bước đến quầy đồ ăn cho cún, bất thành linh tím Thiên Ly nhảy thích một cái khi cô gái trẻ lao suột qua như lốc xoáy, mùi nước hoa nồng nặc xộc thẳng lên mũi Thiên Ly. Cô che miệng hắt hơi, liếc cô gái thơm tho kia từ cuối gian phi thẳng đến đầu gian, nhảy lên ôm chầm chàng trai cao lênh khênh, reo ầm ĩ như mới tắm được cục kim cương sáng loáng:

– Jesus, em phát điên lên mất! Cứ tưởng không còn gặp lại anh nữa!

Thiên Ly không nghe rõ Jay đáp lại điều gì. Ánh mắt sâu thẳm găm chặt đôi tay rắm nắng đang ôm eo nhắc cô gái trẻ khỏi mặt đất tầm 10 cm, anh cười hôn nồng nhiệt lên cả hai bờ má của cô ấy, rồi đến đôi môi căng mọng của cô ấy. Thiên Ly im lặng chọn một gói Royal Cani, im lặng lỉnh lỉnh đi, tựa đám mây tự động trôi tuột khỏi bầu trời xanh ngắt, nắng gió quán quýt.

Đơn phương là chấp nhận âm thầm yêu – nhớ – buồn – tủi. Một tiếng thở khê cũng phải ém sâu, một cái nấc nhẹ cũng phải nuốt gọn.

Thiên Ly quen rồi.

cẩn thận ~ mạch truyện lại sắp đổi như đổi khung giờ rồi ạ ~

chap này thiếu ai mọi người phát hiện ra không? ;;)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: The Ring

– Anh có tất cả bao nhiêu người phụ nữ?

– Em có tất cả bao nhiêu đôi giày?

– Thiên Ly!

Giọng nói sau lưng như nhánh cây khô mọc cổ áo Thiên Ly khi cô đang xăm xăm tiến thẳng đến quầy tính tiền dài ngoằng. Thoáng khựng người, Thiên Ly càng bước nhanh hơn như ma đuổi. Phút chốc, Jay đã đứng ngay trước mặt cô nàng, cao lớn tựa thân cây cổ thụ, còn Thiên Ly nhỏ bé như lá mầm mới nhú sau trận mưa. Anh cúi, cô ngẩng, hai ánh mắt chạm nhau giữa không trung.

– Boo Boo không ăn cá đâu, hămmy! – Jay thả mấy gói Royal Canin vị bò, vị sữa xuống chiếc làn rồi cướp luôn nó khỏi tay Thiên Ly, cảm hộ như thể hai người đi chung.

Thiên Ly đem gói cá quay ngược lại gian hàng còn đượm hương nước hoa đất đỏ lẫn chiếc hôn nồng nàn. Tia sáng nhọn hoắt ánh lên trong mắt Thiên Ly rồi tắt ngúm trong tích tắc ngắn cùn, tựa hồ đốm lửa đỏ rực trên đầu điều thuốc bị ngón tay cái dí bẹp. Con ghen tức của Thiên Ly những ngày đầu yêu thầm lờn lộn như vó ngựa hoang đại hưng hân đậm nết thâm cô, những ngày hôm sau nghen nghen như cục kẹo đắng nghét mắc kẹt trong cổ họng, nhưng ngày hôm nay thì nó đã phát triển thành một chứng đau nhức mãn tính, buộc phải ngâm tẩm chịu đựng. Giống như bà lão ê ẩm mình mẩy trong những ngày mưa gió.

Ấu yếm áp hộp thịt sống lên má như nhân tình, Jay khẽ hít sâu, reo lên:

– Thịt! Anh thích ăn thịt này này! Thích ơi là thích!

Thiên Ly ném cho anh cái gờm mắt tôi-quan-tâm-đấy? Dù trước điệu bộ con nít của chàng trai lạ, cảm giác thích thú rộn rạo đang nhảy chân sáo trong lòng cô gái nhỏ. Cô giả bộ dạo bước loang quanh các gian hàng tìm kiếm thứ gì đó. Xò một tay trong túi quần rào bước cạnh bên cùng ánh mắt háu ăn mơ màng, Jay liếm viền môi trái:

– Thịt rán cháy cạnh, mặn ngọt, gia vị thật cay, ăn cùng cơm nóng sốt dẻo. Quá hoàn hảo!

Thiên Ly thờ ơ ở một cái, thanh âm hồ hững thậm chí không vọt ra khỏi làn môi đang khép chặt. Cô đặt tay lên đầu gối, cúi người ngắm nghía mấy loại mì ăn liền nhập khẩu từ Việt Nam bằng đôi mắt nhóm lên tia gần gũi, mừng mừng. Jay bỗng đứng ngòai sà xuống ngay bên cạnh, ghé sát mặt cụng trán cô gái nhỏ cái khẽ, thẳng thừng xin xỏ:

– Trưa anh ăn chực nhà hămmy nhé?

Thiên Ly thô bạo đưa tay xô mạnh khuôn mặt triệu đô.

Trưa loăng nảng. Từng cụm mây trắng muốt bện nhau trôi thả bồng bình trên vòm trời xanh trũng sáo. Những tia nắng hình rẻ quạt chiếu xiên qua kẽ lá.

Đôi Air Jordan 1 đỏ đen nằm cạnh đôi converse Chuck Taylor xanh trắng, mũi giày thẳng thớm cách mặt tường khoảng một centimet, mặt trong của thân giày chạm khít nhau. Cách để giày phản ánh chủ nhân của chúng thuộc kiểu người theo đuổi sự hoàn mỹ điển hình, sẽ không bao giờ vẽ hình tròn mà thiếu compass. Kế bên là đồng giày xiêu vẹo rồi mất, chiếc bung dây lỏng thòng, chiếc nhàu nhĩ phần thân, chiếc bẹp dí phần đế. Tổ cáo thói cầu thả của chủ nhân, thường là đám trẻ nít mới chơi mới về tới ngưỡng cửa liền cuống quýt chà gót chân, khảy để giày rơi xuống rồi tót đi ôm ấp đồng đồ chơi. Cạnh giá để giày còn có bốn chiếc giày đỏ nhỏ xíu của cún con.

Như mọi ngày cuối tuần khác, phòng khách nhà Thiên Ly là bãi chiến trường của đội quân nhí quậy phá siêu phàm. Gấu bông con đầu bự phơi bụng nằm lăn kên, gấu bé con tự ki úp sấp lưng, con ngựa mặt ngăm trần nhà. Những khối lego năm la liệt trên mặt sàn, lăm le đâm phập lòng bàn chân của kẻ lơ đãng dậm lên chúng. Các cuốn tập viết mở toang, lộ ra trang vở lem vết ố nâu nhàn nhạt sau lần đánh đổ cốc sữa cao, mép vở quần tít sau lần cuộn tròn làm loa gào thét. Loạt bút màu không dấy nắp nằm lẫn lóc trên bức tranh nguyệt ngoạch, lẫn trong các mảng màu bị bôi trét loạn xạ còn có cả nét hằn đen thui của bút kẻ mặt, lớp nhũ óng ánh của thời son cấp ra từ bàn trang điểm trong phòng ngủ Thiên Ly.

Mấy đứa nhóc được gửi đến đây đều là con của những các cô chú, anh chị làm trong tiệm nails, nhà hàng, quán ăn, sòng bạc do bác hoặc bố mẹ Thiên Ly sở hữu. Hầu hết người lớn ở đây cả tuần luôn bận ngập đầu. Nhà có trẻ nhỏ thường gửi cho bảo mẫu tây chăm bẵm bé từ thưở đỏ hỏn nằm lọt thỏm trong nôi. Tận đến khi bé lẫm chẫm cắp sách tới lớp, mỗi cuối tuần vẫn phải nhờ cậy bảo mẫu tây trông nom bé. Chiều tối nhập nhoạng lại ghé vội đón bé.

Hồi trước, Thiên Ly cứ thứ bảy chủ nhật lại lảng xăng ghé nhà hàng phụ giúp bung bẻ, tính tiền. Bị mấy chú quản lý đuổi khé do không muốn làm bác hay bố Thiên Ly phật lòng, cô bé lại téch sang quán ăn nhanh trong trung tâm mua sắm, nhưng nơi không gian chật chội, khách tự lấy đồ ăn tự tìm chỗ ngồi, mọi người thoăn thoắt tay chân thành guồng máy chuyên người, một khi thừa người sẽ đâm ra chật chội, vướng víu. Thiên Ly biết thân biết phận linh sang tiệm nails lúc nhìn các anh chị bận bịu lúc hóng hớt các câu chuyện bựa, cũng không chịu ở nhà hưởng thụ hay tụ tập cùng bạn bè. Cô nghiện hít thở bầu không khí nặc mùi tiền, thích thú nhìn những tờ bạc nằm gọn thom trong túi.

Ở tiệm nails hiện giờ đã chính thức của Andy, Thiên Ly thường trông chừng nhóc Quỳnh Anh quý sứ nhà anh Andy lẫn công chúa rụt rè nhà anh David. Bà xã hai người đều có cửa hàng riêng, cuối tuần đi Sapa lấy hàng mới nên càng không rảnh chăm con. Trước kia hai nhóc tí được gửi cho bà tây giữ hộ, nhưng giờ nhóc lớn hơn, chỉ thích bám riết lấy bố mẹ, nhất là hai ông bố Andy – David nổi tiếng cưng chiều con gái đến sinh hư.

Dần dà, không chỉ riêng mỗi anh Andy hay anh David, mà tất cả các gia đình nhỏ khác lần lượt giao bé cho Thiên Ly canh chừng. Không phải sẵn có Thiên Ly, cũng không phải đỡ khoản chi kha khá cho bảo mẫu, mà họ thích cách cô gái nhỏ uốn nắn các bé trong từng câu chữ lẫn cách cư xử. Đặc biệt

là Thiên Ly chỉ dạy cho mấy nhóc rất nhiều thứ về Việt Nam. Họ gạt được nỗi e ngại con cái tiếp xúc với môi trường phương tây sẽ mất dần chất quê, có hiểu cũng chỉ trên lý thuyết, không thấm nổi, không ngấm nổi.

Dần dà, mỗi cuối tuần nhà Thiên Ly lại hô biến thành nhà trẻ huyền ảo. Bố Thiên Ly từng bảo cô hay lo chuyện bao đồng giống hệt mẹ. Khi đó, chị mẹ tự ái gắt bốp:

– Con không giống mẹ chả nhẽ giống bà hàng xóm?

Cuối tuần này, nhà trẻ có thêm cả Boo Boo và Jay. Heo con trá hình cún do tin đồ gửi đến từ đầu tuần, anh bạn tham gia tour âm nhạc, hiện đang cùng chiếc guitar 12 dây đẳng cấp nán lại Karlovy Vary. Còn tại sao Daddy của Boo Boo lại có mặt ở đây hôm nay ấy à? Oh, ăn chức!

Thiên Ly đang nấu nướng dưới căn bếp thoáng đãng. Chợt một khoảng ánh sáng bị che lấp bởi một bóng người cao ngất. Cô liếc Jay mới từ phòng khách ồn ào đi xuống, bốc miếng thịt bỏ miệng. Cô cúi đầu tiếp tục thái hành, giả bộ hỏi bằng quơ:

– Anh có tất cả bao nhiêu người phụ nữ?

– Em có tất cả thầy bao nhiêu đôi giày? – Jay thầy ngược câu hỏi, khỏe môi nhếch đầy ranh mãnh.

Thiên Ly hừ khế, cô định đốp chát lại câu gì đó thì bé em chạy ào xuống ôm rịt chân Jay, nhưng lại ngẩng mắt nhìn Thiên Ly, hươu chiếc di động đang đổ chuông.

– Chị ơi, chị có di động chị ạ!

– Chị cảm ơn em nhé!

Cơ mặt Thiên Ly thoáng cứng đờ khi lướt qua dãy số quen mắt nằm chễm chệ trên màn hình. Cô thô bạo tắt phụt máy. Bỗng ngay sau đó, tiếng chuông cửa vang lên.

~ Bình yên thế đủ rồi, các bạn =))

wow, chap rồi các bạn cmt sôi nổi hơn hẳn, chắc do TL buồn, thế nghĩa là càng hành nhân vật các bạn càng sôi nổi rồi :)) :)) :))

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: New Shoes

Hôm đó. Khi đôi Air Jordan 1 của chàng trai triệu đô biến mất, chễm chệ nằm cạnh đôi Chuck Taylor của cô gái nhỏ là một đôi giày da khác. Đen. Bóng loáng.

Có những nỗi ám ảnh tựa dòng chảy ngầm quỹ dị luân ẩn náu trong cơ thể con người. Đôi lúc, chỉ một mùi hương, một giọng cười hay một cái mấp môi cũng khiến dòng chảy lặng lẽ đó bùng lên con sóng hung hãn, làm người ta lạnh gáy, cơ bắp căng cứng, tâm trí đóng băng. Sau lần bị nhát dao sắc lẹm tước hụt mạng sống, Thiên Ly sẽ giật bắn mỗi khi có thanh âm đột ngột dội thẳng màng nhĩ. Nhịp tim cô gái nhỏ sẽ lệch như dây kim đồng hồ lâu lâu chạy sai.

Ít ai thể chất khỏe mạnh, tâm lý ổn định tuyệt đối, chỉ là ta, những người khiếm khuyết lại luôn sống chung một cách hoàn hảo cùng những trở ngại, nhược điểm.

Sau cánh cửa, là Tú Chi long lanh trong set đồ nửa nàng thơ dịu dàng nửa yêu nữ mạnh mẽ. Áo khoác denim, chân váy ren, giày Oxford, mũ fedora, túi Chanel. Tú Chi bẹo má Thiên Ly, nhờ cô bé lau hộ cầu thang trong khi mình đi khò. Một cái cớ còn thừa thãi hơn cả cái bánh xe thứ năm! Cuối tuần nào cô chị chả rong chơi xa vắng, còn cô em quanh quẩn ở xó nhà hết lớp người già hom hem. Hồi bà cụ non chưa được rước sang, hề đến phiên nhà Tú Chi, hoặc bố mẹ Thiên Ly quét dọn tầng, bà lão góa bụa hiền hậu ở tầng dưới sẽ tự động lên làm giúp như đã thỏa thuận tiền nong. Dĩ nhiên lương hưu nhà nước chu cấp đủ cho bà tiêu xài thoải mái, nhưng bà quá rảnh rồi, cần bận rộn tay chân để giết thời gian. Khi chính thức được rước sang, sự siêng năng quá trớn của bà cụ non Thiên Ly đã cướp mất thú tiêu khiển của bà lão góa bụa hiền hậu.

Bố Tú Chi thấy cô cháu gái bé còn con tay thoăn thoắt suốt ngày, đã thôi dung túng sự biếng nhác đến mốc meo của Tú Chi. Tuy nhiên cô mới cầm giẻ lau ướt choẹt quẹt quẹt mấy nhất, Thiên Ly đã tranh làm, chắc hẳn một phần do chướng mắt khi nhìn kẻ vụng động tay động chân. Tú Chi không cần

nhờ, Thiên Ly cũng sẽ tự giác làm tất như cô bé ngoan điển hình trong những câu chuyện cổ tích. Nhưng cứ ngênh ngang bỏ đi chơi không một lời nhắn sẽ là thói ý lại cực kỳ vô ý thức.

Ánh mắt Tú Chi dò xuống ngực Thiên Ly, chỉ chép miệng ngán ngẫm. Đang ở tuổi phát triển mà lại không phát triển, cô thường bị bộ ba bác gái – mẹ – chị họ soi mói dữ dội. Rất kỳ quặc, tuy không bàn bạc trước nhưng câu từ của cả ba người luôn y chang như học thuộc cùng một mẫu giấy. Lúc ở tuổi mười lăm như Thiên Ly, họ đều phồng phao, mông ngực đầy đủ.

– Tới sang ngủ cùng chị! Chị bóp ngực cho to dần ra! – Tú Chi tuân lời lẽ thẳng thừng, còn kèm theo làm động tác co co bàn tay như nắn nắn bóp bóp một quả táo.

Khi Thiên Ly gườm mắt lườm Tú Chi, một ánh nhìn bén nhọn khác trượt xuống ngực cô gái nhỏ. Thiên Ly tức thì quay sang trừng mắt lớn, đậm bộp một phát thật mạnh lên mu bàn chân đi tất trắng sọc đen Adidas. Chân Jay rất cứng, báo hại lòng bàn chân Thiên Ly đau tây như mới đậm phải cục đá gồ ghề. Bực mình cô chị đang đứng phì cười trước cửa, bực dọc chàng trai lại đang đứng nín cười bên cạnh, Thiên Ly bực tức quay người bỏ xuống bếp một mạch.

Một lát Tú Chi nán lại nói chuyện sôi nổi cùng Jay, cô gái nhỏ đã nấu xong món canh củ dền, hoàn tất bữa trưa gồm thịt nướng cháy cạnh, tôm chiên xù vàng rộm, bún luộc trắng tinh, rau sống tươi xanh ngon mắt, nước chấm hấp dẫn. Jay đang ở đây! Đây là Thiên Ly kìm nén dữ lắm mới không lòi hết đồ trong tủ lạnh lẫn tủ khô ra chế biến sạch bách, biến bữa ăn nhỏ thành tiệc buffet tại nhà. Các chàng trai thường thích khoe khoang thành tích trong các môn thể thao, các cô gái thường thích phô trương tài cán nấu nướng.

– Quỳnh Như ơi!

– Dạ!

– Mang ngay cái dạ xuống chị bảo!

Tiếng chạy bình bịch phát ra ngay lập tức. Quỳnh Như, cô bé lớn nhất đám đứng sau tủ lạnh thò đầu ra, tay lem mực bút màu cầm chiếc Ipad đang xem dở hoạt hình Disney. Thiên Ly dọn bàn ăn, nhả chữ chậm rãi để trẻ thơ không bỏ sót điều gì trong cái lệnh dài ngoằng:

– Quỳnh Như cùng mấy đứa dọn dẹp phòng khách cho chị đi! Đồ đạc sắp lại ngăn nắp, sách vở, tập vẽ để lên cao không Boo Boo cắn đấy! Cốc bọn em uống ấy, mang hết xuống đây chị rửa một thể! Rồi Quỳnh Như đưa mấy đứa đi rửa tay sạch sẽ, xuống ăn trưa.

Cô bé mềm oặt đứng dựa tủ lạnh như chiếc bánh ỉu, nũng nịu hỏi:

– Ăn trên kia được không chị? Trên kia vui hơn mà!

Những cái cố của trẻ con có thể đựng hàng rổ. Sự cứng rắn của Thiên Ly thì có nện bẻ vụn những tấm gương. Cô thương cực lắm trẻ, nhưng không nuông chiều. Một phần do bản tính nghiêm túc, phép tắc, một phần do Thiên Ly áp dụng cách nuôi dưỡng giáo dục trẻ của phụ nữ châu Âu. Mẹ đã nói KHÔNG, đứa trẻ dù khóc thét đến đỏ gay mặt hay la toáng đến khản cổ cũng sẽ không nhận gì sất. Hoặc, con muốn ư? Hãy tự bỏ tiền ra!

– Ở dưới này thôi! Chơi ra chơi, ăn ra ăn.

– Đi mà, chị ơi đi mà chị! Chỉ hôm nay thôi mà chị ơi!

Quỳnh Như xán lại ôm chân Thiên Ly, ằm ỉ dụi đầu vào đùi cô năn nỉ. Thiên Ly gỡ những ngón tay trắng trẻo, dễ ợt nói trúng phóc tâm lý trẻ:

– Chơi nhiều quá, giờ lười dọn phải không chị hai?

Bé con cười nhăn, lộ hàm răng sữa trắng bóc cùng chiếc lưỡi xanh lè do ăn nhiều kẹo. Thiên Ly kẹp lại tóc mái cho Quỳnh Như, giọng băng quor:

– Anh Bảo đang làm gì trên kia thế?

– Xếp lego chị ạ. Em nghĩ anh ý cũng thích ăn ở trên kia hơn đây chị!

Gương mặt non choẹt trưng ra biểu cảm rất đổi nghiêm túc khiến Thiên Ly phì cười. Rốt cuộc cô đồng ý một nửa. Nghĩa là ăn ở phòng khách, nhưng cứ phải dọn sạch đồng bừa bộn của các cô các cậu. Thiên Ly cực dị ứng sự lộn xộn, thiếu ngăn nắp. Đến chơi nhà người khác mà thấy cảnh bừa bãi, cô chỉ ước ao mình sở hữu siêu năng lực có thể đông cứng gia chủ trong một thoáng, rồi xán tay áo dọn dẹp mọi thứ thật tinh tươm.

Trong gian phòng khách phảng mùi thơm dịu dịu của hoa oải hương, một đôi mắt xanh lơ ngăm nhìn cô gái nhỏ. Khi cô quỳ hần trên sàn nhanh chóng thu dọn đồ chơi, khi cô đi sạc pin máy tính, nhặt điều khiến giảm nhỏ tiếng tivi, khi cô cúi người cầm giấy xì mũi cho cậu nhóc, thay đôi tất cộc cạch của cô nhóc, khi cô tươm tất bày biện đồ ăn trên bàn, khi cô nhắc nhở đám trẻ cất hết đồ điện tử, ngồi ăn đàng hoàng, khi cô cắt sẵn thịt thành từng miếng nhỏ cho đám nhóc, khi cô bế cậu em bé út ít ngồi lên đùi đút ăn, còn cả gấp thứ này mức thứ kia cho mấy bé còn lại, khi cô rót nước cam cho nhóc này rồi rót coca cola cho nhóc kia, khi cô cúi người nhặt chiếc thìa nhóc này làm rơi rồi lại đưa giấy ăn cho nhóc kia đang khua tay loạn xạ.

Khi cô ngoảnh sang hỏi Jay liệu anh có muốn uống thứ gì đó trong tủ rượu của bố cô không, anh đặt tay lên lưng cô cái rất khẽ:

– Em ăn đi! – Chất giọng trầm của Jay động một lần hơi ấm.

Thiên Ly chỉ tranh thủ ăn những lúc cậu út chậm rãi nhai đôi mắt tò mò hiếu động liếc nhìn ngó lung tung, đung đưa chân trên đũa mấy anh chị. Cậu ngồi trên người Thiên Ly lại còn hay quậy cựa nên cô chẳng thể ăn thoải mái. Lúc Thiên Ly chắt vật cùi đầu ăn tôm chiên, Jay đưa tay vén đám tóc lòa xòa và giữ chúng sau lưng cô gái nhỏ.

– Không cần đâu! – Thiên Ly bói rồi hần.

Jay cẩn thận buông tay để tóc Thiên Ly không xõa bung, anh rời đi đến hộp đựng dây chun Milan của đám trẻ con. Nó mỏng dẹt, tóc cô gái nhỏ rất dày, Jay nhặt hần hai chiếc. Anh đứng sau buộc tóc cho Thiên Ly, cô cứ chộn rộn như có làn gió mon man khắp bờ gáy, ngồi im re quên cử động.

Bỗng nhiên, Jay ném ra một câu thú nhận lạ lùng:

– Ban nãy anh nhìn Thiên Ly chăm chăm hơn ba mươi phút. Em không để ý!

Không cần cô gái nhỏ phản ứng, Jay đã tự giải thích:

– Em bận dọn dẹp, trông nom lũ nhỏ, soạn bàn ăn, mọi thứ.

Thiên Ly ngoảnh phắt đầu mù mịt nhìn lên đôi mắt xanh lơ phảng phất tia rung động, môi anh tách khe nét cười kỳ dị, câu anh nói sau đó cũng thật dị thường.

– Ban nãy, anh đã muốn cưới em ngay tức khắc!

Jay tự cười rộ như mới thốt ra một điều hài hước, ngơ ngẩn nhất đời. Thiên Ly cũng cười. Một nụ cười gượng gượng. Đắng ngắt.

Hôm đó. Khi đôi Air Jordan 1 của chàng trai triệu đô biến mất, chiếm chệ nằm cạnh đôi Chuck Taylor của cô gái nhỏ là một đôi giày da khác. Đen. Bóng loáng.

Chào các bạn! Lâu lắm mới gặp lại ở fic vị rỏ ~ Mình sẽ ra đều đặn hơn sau đợt mất tích qua, thật đấy. Có một cái note nhỏ ở chap phím đàn vừa rồi khiến mọi người hơi thắc mắc. Là vị rỏ có phiên bản khác. Thế này ạ, không có nghĩa là vị rỏ sẽ thay đổi hoàn toàn. Đây cũng đã là bản thứ 3 rồi, đôi nữa thì các bạn cũng sẽ nản, mình cũng mệt chết bỏ luôn. Phiên bản khác mình đang nói đến được coi như là trang mới của vị rỏ, khi hai bạn Jay và Lily đã yêu thương nhau ~ Vị rỏ lúc đấy mới thật là một love story ~

Mình cũng từng nổi máu định đăng phiên bản vị rỏ đấy và vị rỏ này song song nhau. Vì đa phần các bạn đều sốt ruột đến lúc Jay, Lily yêu nhau mà. Nhưng mà thế thì hơi loạn. Mình cân trung câu ý kiến các bạn ạ ~

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: The Silent Scream

Bàn tay gầy bấu khế ga giường, từ đôi môi cứng ngắc mồm ra đáp án rất đổi giản đơn:

– Con không thích nó ở trong nhà mình!

Cuộn nệm yoga dựng góc phòng sau bài tập hữu ích dành cho bà bầu, mẹ mở cửa phòng, mùi thơm nức mũi cuồn mẹ xuống bếp như bị thôi miên. Mẹ cười tươi rồi chào cô con gái nhỏ đang lấy khay bánh mini Pretzel dogs nóng hôi hổi lò nướng, xếp năm cái ra chiếc đĩa trắng, nặn thêm chút sốt cà chua mang đến bàn mời mẹ ăn. Nhìn Thiên Ly đặt ly sữa vào lò vi sóng, đôi mắt mẹ đập diu những tia nuông chiều lẫn lo ngại.

Mẹ nắm cổ tay gầy nhẳng như nhánh cây mùa đông khẳng khiu của Thiên Ly, xót xa lắc qua lắc lại:

– Đạo này con xanh xao lắm rồi đấy! Tuần sau nghỉ học một hôm, mẹ đưa đi khám, không cãi, không nói gì nữa đâu! Ai đời con gái người ta từng này tuổi lớn tướng hết rồi, con thì càng ngày càng teo tóp! – Mẹ nóng nảy, rồi khóe miệng dần xiu xuống trong ưu lo. Căn nặng chưa bao giờ nhích nổi quá con số 40 của cô con gái nhỏ luôn là ” vấn nạn “.

– Do thời tiết thôi mẹ!

Thiên Ly thân nhiên gán bừa tội danh cho một đối tượng không thể bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Lén lút né mình khỏi tầm ngắm của mẹ, Thiên Ly cầm tách ca cao thơm lừng đến bên ô sô bóng loáng, phóng mắt nhìn khung cảnh xuân bình lặng ngày lễ phục sinh. Cánh chim non chao liệng trên mảnh trời xanh biêng biếc, một nụ hoa dại không tên nhú ra giữa thảm cỏ xanh ròn, bước chân người lạ rảo trên con đường thoáng đãng. Ngọn núi phía xa tít đã

mọc lên rặng cây xanh thẫm, lớp chồi mơn mớn trườn lên ngoạp lấy quãng mây trắng bành bồng.

Lễ lạt sông bạc vẫn hoạt động làm như thường, bó vắng nhà, mẹ là áo sơ mi cho bố, gọi lại khối chuyện cũ sồn ngày Thiên Ly chưa sang. Nhà quanh người, tẻ ngắt. Bố thường nằm nhoài trên ghế, nói một mình: ” Thiên Ly, đâm lưng cho bố! “, ” Thiên Ly, đánh cò cùng bố! “, ” Thiên Ly, cậu bạn con đẹp trai đây! “. Mẹ không tự ki như bố, thể nhưng hề thành thói, mẹ sẽ nhớ bé li quay quắt. Đi sắm đồ, mẹ thường tho thần dạo đến hàng quần áo trẻ con, hình dung cô công chúa nhỏ xinh xẻo trong những bộ cánh lung linh. Đi siêu thị, mẹ thường nhắc hộp sữa nọ nhất gói bánh kia lên tỉ mỉ xem thành phần. Những lần nghe tiếng Thiên Ly rưng rức trong điện thoại, ruột gan mẹ tím ngắt, chỉ muốn bỏ tất trở về để ôm ấp con gái yêu một chốc.

Ngồi bó gối, Thiên Ly áp đầu lên tay lắng nghe cặn kẽ như nuốt chữ từng câu chữ xuống bụng, hàng mi khẽ cụp trong nỗi ám đạm ngơ ngác, con buồn man mác ngo ngậy trong chiếc dạ dày rỗng, đầu lưỡi đắng sộc khi mường tượng đến cảnh bố mẹ găm nhăm nổi trống trải mỗi ngày ngay giữa ngôi nhà rộng thênh.

Mẹ diu Thiên Ly đến ngấm mình trong dòng cảm xúc sâu lắng, cũng chính mẹ bỗng dung thấy hòn đá cuội to tướng xuống mặt nước tĩnh lặng bằng những câu chuyện phiếm rườm rà, lằng xẹt. Thiên Ly lơ dờ chia ngón tay nhắm đếm: một giây, hai giây, ba giây, bốn giây, ...

– Bé li còn nhớ cái đi mà hôm con sang tặng con hũ ngân đô không? Di đó hồi trước lẻo đẹo theo bố suốt đấy, tưởng mẹ là em gái bố thật cơ! Ngó thôi rồi! – Mẹ cười rưng rờ, chả buồn liếc nét mặt chán òm của cô con gái nhỏ – Đợt sinh nhật con đi ấy mới đây, bố tặng lại hai ngàn đấy. Tính bố con thế, ai thương con quý con, bố sẽ không để người ta thiệt!

– Thế ạ?

Thiên Ly qua loa đệm một câu khỏi mẹ mất hứng. Cô rút ngay lại ngón tay thứ năm mới nãy định chia nốt ra. Chị mẹ của cô ấy, không đời nào chịu giữ im lặng nổi năm giây ...

Mẹ cực khoái trẻ con. Mẹ háo hức bóc bánh kẹo đồ đầy từng đĩa ứ hự, chờ sẵn những tiếng chuông cửa ngân dài. Theo truyền thống tại Séc, lũ trẻ ngày lễ phục sinh sẽ xúng xính trong những bộ trang phục bắt mắt, rỗng rần dất nhau đi gõ cửa xin kẹo từng nhà. Đám nhỏ sẽ hát đồng dao hoặc đọc thơ, nhưng ngay khi chủ nhà không có kẹo hoặc đồ ngọt tiếp đãi, chúng sẽ trở mặt tạt nước khiến họ ướt rượt.

Rõ ràng là máu mủ ruột thịt nhưng Thiên Ly luôn có những suy nghĩ rất trái khoáy mẹ. Cô thậm ghét phải tiếp đón một đám nhóc lạ hoắc tíu tít ngoài cửa, giống hệt chiếc chuông báo thức phản chủ luôn chờ chực đâm thủng màng nhĩ những lúc bạn ngủ say tít. Chưa kể lũ trẻ nít da mặt căng mọng từng bụm sữa, chúng không biết tế nhị, không thể giấu diếm gì sất. Những ngậy thơ, đại khờ của chúng như chắp thành đôi cánh thiên sứ dập dờn trong xã hội xô bồ, nhưng lắm lúc, sự hồn nhiên của lũ trẻ rất đáng đánh đòn. Nếu lộ ra đôi mắt đen hơi xéch, màu da vàng khác biệt, bọn chúng sẽ nhìn bạn trừng trộ như những con ếch ương nhảy khỏi miệng giếng, trở mặt quan sát đám lá dục mừng to đùng.

Một ngày nghỉ nhân hạ đẹp trời, trường lớp không phiền nhiễu, thiên nhiên không quấy rầy, còn thú gì nhả hơn là rúc mình trong xó phòng ấm sực, vắt chân lật giờ từng trang sách thoảng mùi gỗ, ghé môi hóp những ngum cà phê nóng, tai chất lọc giai điệu trầm bổng thanh thoát của những khúc nhạc không lời.

Kế hoạch đến phút chót lại bị thủ tiêu.

Cửa phòng Thiên Ly bỗng bị mở toang bằng lực cực mạnh. Mẹ đứng nơi ngưỡng cửa cùng gương mặt sa sầm như bầu trời mới trong xanh bỗng chuyển phát sang màu âm u.

– Con cần giải thích ngay cho mẹ! – Mẹ nghiêm giọng.

Thiên Ly ngẩn ngơ trước thái độ quyết liệt của mẹ, cô thả khê cuốn sách xuống giường, trưng ra biểu cảm ngơ ngác.

– Mẹ tìm thấy trong thùng rác toàn đồ ăn cái Khiêm mua cho con! Hành động thế là sao? – Nét mặt mẹ đanh lại. Lần đầu mẹ nhìn cô con gái nhỏ bằng cặp mắt ngập áp tức tối, thất vọng.

Bàn tay gầy bấu khế ga giường, từ đôi môi cứng ngắt móm ra đáp án rất dỗi giận đơn:

– Con không thích nó ở trong nhà mình!

– Con gọi ai là nó? – Mắt mẹ trừng lớn trong nỗi kinh ngạc tột độ, chất giọng bén hơi hùng hực của lửa giận ngun ngút, mẹ gằn từng chữ – Con thử nói lại một lần nữa xem!

Những búi cơ mặt căng cứng dần giãn ra, gương mặt cô gái nhỏ lạnh toát hết pho tượng bất động trong đêm đông rét mướt. Sóng lưng cô thẳng tung như bị nẹp bởi thanh kim loại cứng công, quai hàm cô bạnh ra, xương trán gồ lên, răng nghiến chặt, đầu ngón tay run run, đầu ngón chân co rúm. Cô nhìn mẹ lâu thật lâu, muốn dứt khoát gào tướng lên ” Hồi bé hũn cường hiếp con! “, nhưng rốt cuộc chỉ lao đảo bỏ đến phòng tắm, khóa trái cửa, xả mạnh nước, cúi gằm đầu khóc râm rĩ, ngấm chặt miệng ngăn những tiếng rống chực bật khỏi cuống họng.

Hoàng hôn từng khắc đỏ xuống. Loang lổ như những giọt máu tròn xoe đang rỉ ra từ cổ tay trắng bệch.

Cái bạn đã biết ai là chủ nhân đôi giày cũng như tên của gã rồi đấy~

Thực ra do Boo viết nên mỗi Boo đoán được câu cuối cùng trong chap này thôi=)) Các bạn thử đoán đi :’)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Both Of Them

Họ giống nhau. Đều là những kẻ chờ chực đêm buồn, cuồng cuồng bò vào góc tối, tự liếm láp vết thương rách bươm.

” I’m still there everywhere

I’m the dust in the wind

I’m the star in the northern sky

I never stayed anywhere

I’m the wind in the trees

Would you wait for me forever?

Would you wait for me forever?

Will you wait for me forever? ”

(Tôi luôn ở bất cứ nơi nào

Tôi là bụi phiêu tán trong gió

Tôi là sao trên nền trời phương Bắc

Tôi không nán lại bất cứ đâu

Tôi là gió lách qua những tán cây

Em sẽ mãi đợi tôi chứ?

Em sẽ đợi tôi mãi chứ?

Em sẽ đợi tôi mãi chăng?)

Những câu hát man mác tan dần trong gian phòng ngan ngát hương trà bạc hà, nổi nhưng nhớ một ấu thơ vụng dại tràn về khe cửa mon man gió, vô vàn mẩu ký ức nhỏ vun ló dạng giữa bạt ngàn nắng. Hàng mi đang nhắm nghiền chợt run khẽ, đầu ngón tay thon dài duỗi lỏng trên dây sắt cứng còng, bàn tay phải trượt dần khỏi phần thân gỗ mộc mạc. Giọng hát thiên phú đã dứt sau cái khảy đàn cuối, dòng cảm xúc lắng đọng còn nguyên si, không sút không mẻ, tròn lẳn như miếng bánh mới ra lò. Nổi da diết chất ra từ những câu ca buồn là lướt cùng đám bụi lượn lờ, xoay tròn tứ tung dưới những sợi nắng chiếu xiên trên thảm nhà sạch bong. Đồ đạc chung quanh cũng như đang lìm dìm, đắm chìm trong khúc dư âm trầm buồn.

Cô bé tóc đen ngồi co người trên ghế, lặng lẽ ngắm chàng trai đang gục đầu trên guitar, nín thính. Anh mím chặt làn môi buồn rười, mi mắt rũ xuống tựa phiến lá bị giọt sương tròn trĩnh nịu cong, đôi mắt nâu sâu hun hút hắt mạnh tia mắt mát, trống trải, hoang hoải, khắc khoải hết chú chim lạc mẹ đập cánh giữa khoảng trời bao la. Những người luôn sống bước cạnh anh đã mất hút, chỉ còn mỗi anh cùng chiếc bóng của chính mình cun cút lết đi trên con đường dài vắng đặc.

Cái chết không đáng sợ. Đáng sợ hơn cả là vĩnh viễn không còn nghe thấy tiếng hít thở của những người ta yêu thương.

Tuột người khỏi ghế nhẹ nhàng như chiếc gối bị rút, Thiên Ly mon men tiến đến quỳ sụp hẳn người trước Pink, rụt rè thò tay hích khẽ ngón út lạnh lẽo của anh. Sự động chạm đột ngột khiến Pink nhả ngay nỗi đau thâm trầm. Anh mất hồn, thoáng ngơ ngác hết con bò câu ngày ngốc đậu trên hòm thư rỉ sét giữa trời mưa lâm thâm.

– Anh đừng cô đơn nữa được không?

Thiên Ly mấp khẽ đôi môi khô rang bởi con thất lòng cho Pink, cho mảnh tâm tư u uất bị khoét một lỗ rỗng hoác của anh. Tim cô nhói, ngực vặn mạnh,

dạ dày quặn đau. Họ giống nhau. Đều là những kẻ chờ chực đêm buồn, cuồng cuồng bỏ vào góc tối, tự liếm láp vết thương rách buồm

– Anh không cô đơn! Chỉ là... – Mép môi Pink nứt ra áng cười gương gạo, khẽ buông tiếng thờ nãi nề – Cứ nghĩ họ không bao giờ trở lại giống như sau một chuyến du hí. Điều đó tệ lắm!

Hốc mắt Thiên Ly cay, ngẩng mặt nhìn Pink tê tái. Anh phẩy tay cái nhẹ băng, ra dấu kết thúc dòng hồi tưởng buồn đau.

Cô gái nhỏ lẳng lặng ngả đầu lên chân tín đồ màu hồng, khều khều tay anh như mèo:

– Lấy em nhé!

Phốt lờ đôi đồng tử đang kinh khiếp rụt lại của Pink, Thiên Ly say sưa lâm nhâm:

– Dĩ nhiên em không vùi vĩnh tình yêu từ anh! Anh cứ công khai yêu thích và cặp kè. Em không nhúng mũi vào các mối quan hệ ngoài luồng hôn nhân của anh. Thậm chí nhé, bạn trai của anh có thể đến nhà chúng mình chơi, qua đêm. Tin em đi, em cư xử được lắm! Có điều anh không được hôn anh ta trước mặt em!

Thiên Ly khịt mũi ”Hu ” một tiếng, còn tự phụ họa bằng cái lắc đầu nguây nguẩy. Pink hải hùng đẩy Thiên Ly ra, cô bé càng bướng bỉnh ghi chặt đầu lên đùi anh như đứa trẻ không chịu rời giường, đưa tay ôm rịt bắp chân anh, say mê tuôn thêm một tràng:

– Anh phải ở ngoan bên em này! Em nấu đồ ăn châu Á cho anh, anh nấu các món phương Tây cho em. Mỗi sớm anh sẽ ngồi bên giường đánh thức em bằng một bản nhạc. Cuối tuần anh ngủ nướng, em sẽ chuẩn bị sẵn một bàn ăn.

Cô gái nhỏ gục đầu cười khúc khích. Tiếng cười lây lan sang cả môi Pink. Thôi trưng ra bộ mặt chết khiếp, anh dí tay lên vàng trán ương ngạnh:

– Không được bắt cóc anh! Vụ cá cược em thua rồi!

– Ai nói em thua? – Thiên Ly ngẩng phắt đầu, mặt cầu cạu – Em từng nói thích Jay Vũ bao giờ ư?

– Anh thấy rõ lắm!

– Không tính!

Thiên Ly chối phăng, bắt chước trò trẻ con khur khur bịt tai. Pink phì cười khoát tay không chấp, cắt cây đàn sang một bên để máu đầu đen thoải mái ngả lên đùi anh, cô gái nhỏ thiêm thiếp khép mắt giữa khung trời xanh trắng sáo. Mấy tờ giấy in nướng theo vệt gió vừa liệng qua, khê khằng rơi khỏi bàn trà.

Cánh mũi Thiên Ly hít mạnh, luồng không khí lạnh lập tức lấp đầy hai lá phổi. Cô áp tai lên điện thoại, tìm nhảy bình bịch theo tiếng chuông chờ, đôi chân hồi hộp rào qua bước lại trong căn phòng lờ mờ ánh sáng trắng hắt ra từ màn hình laptop.

– Anh ấy đã đọc chưa hả anh?

– Rồi, Lily.

– Thế nào ạ?

– Oh, hẳn em sẽ bất ngờ lắm nhé! Jay nói, cả anh họ lẫn anh chàng kia đều tham gia cường đoạt cô bé X trong đêm ấy. Đúng thế, cả hai, Lily ạ!

Đôi tai ù đặc loáng thoáng nghe thấy người bên kia còn nói gì đó, nhưng những câu chữ sót lại đã bị quảng ngoài rìa bộ não đang chấn động. Thiên Ly đồ dẫn ngắt rụp máy, thả phịch cơ thể mềm nhũn lên giường, co chân nắm rúm rỏ trong tư thế kỳ dị, những đường gân mạch nổi rõ trên gương mặt xanh mét. Thời gian im lặng lùa đi, cô gái nhỏ trở mình rời giường, chân đất bước đến bàn học, chong đèn cầm cúi bên đồng sách một mạch, đến tận khi trời sáng choang.

Hi. Có nhiều câu hỏi, chẳng hạn là có chap gã nói ko phải gã làm, mà Thiên Ly cứ đinh ninh là gã. Thì sẽ giải thích lần lượt bằng các chap mới nhé :')

Chap này Boo Boo xinh xẻo của cả nhà bận đấy nên không xuất hiện ~

mạch truyện chậm nốt chap này nữa thôi ~

Cmt nhé ~

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Lets C Who Wins

[CẢNH BÁO trước một vài chi tiết nhức mắt sẽ xuất hiện trong chap. Các em nhỏ dưới 15 tuổi phải được có sự cho phép của bố mẹ hoặc người trưởng thành trong gia đình.]

Chap 56: Lets C who wins – Để xem ai thắng

Một kẻ gặp chướng ngại trong giao tiếp như tôi, một kẻ tâm lý bất thường như tôi, một kẻ thi thoảng mắc chứng trầm uất như tôi, một kẻ biếng ăn đến suy dinh dưỡng như tôi, một kẻ có nhân cách thứ hai như tôi, một kẻ bần thiêu nhơ nhớp như tôi...

Hi, tôi một quá rồi!

Lách mình qua kẽ hở ngay khi cánh cửa vừa hé, Thiên Ly nhanh chóng lùi người khỏi đôi mắt hẹp dài đang gọn lên tia sáng rọi lên kính ngác. Cô cúi gằm đầu bước thẳng một mạch đến bàn uống nước, đặt khế xuống mặt kính đĩa hoa quả mẹ đã cắt sẵn thành từng miếng đẹp mắt. Cô đã chủ động giằng lấy nó lúc mẹ sắp sửa gõ cửa phòng gã, cô muốn tỏ rõ thiện ý muốn làm lành, chấm dứt cuộc chiến tranh lạnh với mẹ đã kéo dài hơn một ngày sau lần can đảm nổi khùng.

Mẹ là người phụ nữ nắm giữ linh hồn của tổ ấm, mẹ mặt nặng mày nhẹ, cả căn nhà sẽ âm u như có quầng mây đen kịt treo lơ lửng ngoài khung cửa. Một thoáng phiền não của mẹ càng khiến Thiên Ly tức tưởi hơn cả ăn một trận đòn đau. Phù, may là mẹ một mực cho rằng cô nhiễm tính khinh người của bố nên đâm ra cáu khi gã chiếm căn phòng cho khách, vốn dĩ Thiên Ly đã biến nó thành nơi phục vụ những thú vui khuất tất của mình.

Kể từ lần sợi dây chuyền của mẹ đột nhiên không cánh mà bay, chẳng ai còn có thể ngủ nán lại ngủ qua đêm nhà Thiên Ly, thậm chí là những bạn nhậu chí cốt của bố hay một rổ chị em kết nghĩa của mẹ. Không tài nào tra ra thủ phạm! Trong các vụ án mạng bí ẩn không manh mối, ngoài nạn nhân ra luôn có một kẻ khác tường tận mọi việc, đây chính là hung thủ! Cô gái nhỏ biết kẻ nào đã lấy sợi dây chuyền...

Hôm ấy đến phiên nhà Thiên Ly mở tiệc tùng thiết đãi, chính bởi khách khứa rất đông nên bố mẹ chẳng thể tóm ra đối tượng cụ thể nào. Thiên Ly đã tính toán sẽ không ai phải chịu oan mới hành động dứt khoát như thế. Cô dử dụng mùi người lạ lẫm vờn chung quanh, đám trẻ con hiếu động nặng lên chơi đuổi bắt hoặc táy máy sờ mó mọi thứ nằm trong tầm với của chúng. Chật nhẹt tai tiếng cười nói oang oang như đang ngồi chĩnh ĩnh giữa sân vận động, bước tới đâu cũng vấp vai người như đang nhón nhạo dạo chơi giữa hội chợ, hể ngoảnh đầu lại đụng phải một ánh nhìn như có hệ thống camera giám sát toàn thể ngôi nhà.

Bất cứ ai cũng ghét bỏ thứ gì đó. Kiểu người phổ biến thứ nhất sẽ chống chọi, chẳng hạn như gạt phắt cánh tay sờ tóc họ. Kiểu người phổ biến thứ hai sẽ chịu đựng, chẳng hạn như im im hít làn khói thuốc hơi hám. Riêng Thiên Ly, thuộc kiểu người tường chừng chỉ biết cắn môi nhẫn nhịn, nhưng thực chất đã giấu sẵn trong ông tay áo bộ móng vuốt nhọn hoắt.

”Ngày... tháng... năm...”

Một kẻ gặp chướng ngại trong giao tiếp như tôi, một kẻ tâm lý bất thường như tôi, một kẻ thi thoảng mắc chứng trầm uất như tôi, một kẻ biếng ăn đến suy dinh dưỡng như tôi, một kẻ có nhân cách thứ hai như tôi, một kẻ bần thiêu nhơ nhớp như tôi...

Hi, tôi một quá rồi!

Từng rất nhiều lần, tôi muốn chui khỏi gầm giường tối hù, nhào vào lòng bố mẹ khóc nháo một trận. Nhưng viễn cảnh sau đó chính là sợi dây thông lọng chờ tôi tuyệt vọng ghé cổ vào. Mẹ sẽ suy sụp, bố sẽ đi tới tận cùng. Hai người tôi yêu thương nhất thế gian sẽ day dứt suốt phần đời còn lại. Họ sẽ không cười trong lễ cưới của tôi.

Hay là nói cho bạn nhĩ?

À được. Tôi có thể tỉ mỉ kể bạn nghe lần gã trần truồng bò lên nằm cạnh lúc tôi ngủ trưa, kéo tay tôi đặt lên chỗ kín của gã, rồi rên to, khi ấy tôi cứ đinh ninh gã hẳn đang đau đớn.

Thế nào? Bạn đang tội nghiệp, thương cảm tôi đấy ư? Hay... ghê tởm?

Không, không, đừng như thế. LÀM ON ĐỪNG!

Tôi khao khát từ bạn một trận cười phá vì tôi hỏi bé đã dần thói thế đấy. Tôi ao ước làm sao lúc tôi nói toạc đời tôi, bạn sẽ thản nhiên như vừa lắng nghe câu chuyện phiếm. Nhưng không, nét mặt bạn sẽ sần lại. Bạn không nhớ tên tôi, chỉ nhớ đến cô gái lúc nhỏ từng bị cưỡng hiếp. Nhìn mặt tôi, bạn nhớ đến ngay cô gái từng bị cưỡng hiếp lúc nhỏ. Nhắc đến tôi, bạn nghĩ ngay tới tôi hỏi bé từng bị cưỡng hiếp. Trong đầu bạn, TÔI = con-bé-từng-bị-cưỡng-hiếp.

Thế nên, tôi ngậm miệng.

Đêm qua tôi lên lấy sợi dây chuyền trong hộp nữ trang của mẹ. Tôi không cần nói ra những ý nghĩ rò rỉ của mình, rằng nửa đêm vị khách say ngà ngà

nào đó sẽ mò vào giường tôi. ”

Nhìn cô gái nhỏ đang thoải mái đứng trong phòng mình, khoe môi gầy dai dẳng nâng lên nụ cười nồng nàn, ấm áp như ánh nắng rọi xuống những luống hoa. Đồng tử gầy ráo riết rượt đuổi theo tầm mắt Thiên Ly đang dò đến lọ hoa thủy tinh cắm mỗi một nhánh bách hợp trắng muốt, đặt ngay trên bàn làm việc như khung ảnh.

– Chính em đấy! – Giọng gầy cất lên âm vực yêu thương, trân quý – Em rất giống loài hoa kiều hãnh này. Anh đã chán ngán thể giới rồi, duy nhất em giữ anh lại. Ôi, em của anh! – Gầy chợt rít lên, chậm rãi nhích thêm mấy bước chân, đứng sau Thiên Ly rên rỉ bằng chất giọng trầm đục – Anh tận mắt thấy bao thứ tồi bại. Duy nhất em, duy nhất em không nhiễm đục bản. Em trắng trẻo, em mịn màng, em thơm ngát, em trinh trắng. . .

– Tôi không biết đấy!

Thiên Ly gần như hết tướng, những đường gân mảnh nổi rõ trên gương mặt cắt không còn giọt máu. Giữ bình tĩnh trước gầy cũng là một khổ hình. Vốn định vờ vịt ghé thăm rồi bất thình lình kiểm soát những đĩa phim yêu thích bị mất tích, gây một trận um tùm. Có thể hôm nay vẫn chưa, nhưng sẽ sớm thôi, bố hoặc mẹ sẽ lựa lời nói khéo gầy chuyển đi, dù rất nể gia đình gầy từng dang tay đùm bọc lúc bố mẹ gặp nạn, nếu không đã chẳng có Thiên Ly trên đời.

– Cái thứ khôn kiếp!

Rốt cuộc Thiên Ly chỉ khinh thường nghiêng rằng ném ra câu ngắn tũn, vội vàng bước về phía cửa như đang đứng gần bãi nôn tanh rích. Gầy dịch người chắn ngang đường, Thiên Ly cố tình trừng mắt thật hỗn láo, khiêu khích cái bạt tai chất chứa từ gầy như mọi lần. Cô bước ra ngoài, nhân cách thối tha của gầy sẽ lập tức lộ tẩy. Đứng hòng nghĩ cô sẽ trốn rít trong chốn đến khi đầu tay gầy tự động lặn mất như lần bị hành hung trong bệnh viện.

Thấy gầy bình tĩnh đứng im không động đậy đầu ngón tay. Thiên Ly nóng nảy cầm luôn cốc nước lọc tạt thẳng lên laptop gầy đang làm việc dở, dòng chất lỏng trong suốt chảy dọc trên màn hình, lặn mất tăm qua những rãnh hờ trên bàn phím.

Gầy ngậy người.

Thiên Ly căng mặt thách thức.

” Nào, tát đi! Để xem, anh hay tôi diễn trò giỏi hơn! ”

Gầy mím chặt môi, cơ bắp gồng lên cứng ngắt. Cô gái nhỏ cũng hồi hộp hít thở, căng mình chuẩn bị đón nhận cái bạt tai này lửa. Nhưng đột nhiên, gầy tránh người nhường đường, cười hiền khô:

– Đi ngủ sớm đi! Trông em mệt mỏi quá!

Thiên Ly cả kinh, đôi ngươi mở lớn. Dường như gầy đã đoán ra Thiên Ly sẽ vu khống gầy thô lỗ động tay động chân chỉ vì cô sơ sẩy làm đổ nước lên máy tính. Lúc cô mụ mị đứng chôn chân trên sàn nhà, gầy dè dặt xắn lại gầy,

– Lần này anh quay lại, để được em yêu! Hãy suy nghĩ. Cho anh, cũng là em cơ hội bắt đầu lại. Nhé, cô bé ngoan! – Trong lời thủ thi nhỏ nhỏ như có cả sự tha thiết của lời xin xỏ lẫn sự dằn mặt của lời đe dọa.

Thiên Ly hất mạnh cánh tay góm ghiếc đang định đặt lên bờ vai tức run của cô. Cổ họng gầy khạc ra một tiếng kêu to, lông mày nhăn tít, má hơi hóp lại. Thiên Ly sững sờ nhìn chằm chặp lần đồ hằn trên ống tay áo cộm cộm. Gầy bật cười nhạt thếch. Trước đôi mắt đen láy đang nhốt chặt những tia khiếp sợ, gầy xắn tay áo, bóc xoẹt lớp bông băng trắng dày cộm quăng thẳng đến chiếc laptop ướt nhẹp. Môi vẫn giữ nguyên si nét cười lạt, gầy chìa ra cổ tay với vết rạch rùng rợn.

– Anh đã tự từ!

Lời thú nhận đơn giản đến điên khùng.

Vết thương mới tinh bị tác động mạnh, máu tươi bắt đầu ứa ra từ thớ da hở hoác, gầy co tay nhìn ngắm say mê như đang chiêm ngưỡng bức họa tuyệt đẹp, thậm chí còn dí mũi ngửi mùi tanh của máu. Đột nhiên, gầy lia ánh mắt sắc lẹm đến gương mặt nhỏ đang xanh mét, gầy nghiêng đầu nở nụ cười kỳ quặc:

– Lúc cửa tay, anh chợt nhận ra mình quên mất em!

Thiên Ly im re, toàn thân rét run hết đang đứng trên mòm đá nằm chần bên bờ vực thẳm, ngay sau lưng là hố sâu thăm, đen ngòm hết mòm quái thú chực nuốt chửng lấy cô.

– Anh xin lỗi! Anh tệ quá nhỉ? – Gầy chặc lưỡi, tự vỗ trán trách móc rồi mỉm cười một nụ cung chiêu, hướng cô gái nhỏ chậm rãi thả từng chữ – Anh sẽ không để em lại một mình đâu!

Thiên Ly nhọt nhạt gặt đầu.

Gầy... điên rồi...

Phải nói là chap này viết xong đứt hơi luôn ==)) Viết dài, nên cũng vô cùng hóng hớt cmt nhé ~

Truyện này không có màn anh hùng cứu mỹ nhân đâu, nên đừng mong chờ gì, Jay đổi đầu. Dù như thế thì sẽ kịch tính lắm, nhưng fic này Boo thiên về thực tế trần trụi. Nếu để ý sẽ thấy, đa phần mỗi khi Jay và Ly gặp luôn có mối mối liên hệ trung gian như Pink, Boo Boo. Còn tách ra thì cuộc sống hai người không hề dính dáng. Ly có nhờ vả cũng không dám mở miệng với Jay, mà Jay có rảnh cũng quan tâm Boo Boo, Huk này nọ thôi >_< Có thể nói, J là nam chính vô tích sự nhất trong các fic đây ==)))

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Pursuing In The Rain

Anh chỉ uống vồn vồn mỗi hộp sữa bò bé còn con trong suốt sáu tiếng đồng hồ nghiền cứu tài liệu, anh đói meo, anh muốn mani! Mamiii. . .

Vốn dĩ thư viện đã là chốn không ám mùi khói bụi hay pha lẫn tạp âm của thủ đô, thế nhưng vẫn có người khoáng riêng cho mình một góc khuất. Hệt con một tham lam vui thân trong sào huyết tuyệt mật cùng đồng sách dày cộm, tách biệt cả nhân loại. Cách ly tiếng lật giờ trang sách hay tiếng gõ bàn phím lạch cách của những sinh viên chung quanh và cả mùi cà phê đặc trưng của máy tự động đang lượn lờ trong bầu không gian lạnh như tờ.

Theo chỉ dẫn của thủ thư, anh chàng đeo kính cận men tới dãy giá sách nằm tít trong góc thư viện đại học Charles. Vai chàng ta đột nhiên hẫng lên, miệng há hốc như muốn lún tròn một quả trứng khi suýt vấp phải đôi chân dài trượt, dài đến vướng víu, dài đến phiền hà. Vẫn quét mắt trên những hàng chữ in kín mít, người nọ thờ ơ rút chân về, không có thời gian và không đánh mất lạng vàng để ngẩng nhìn mặt mũi kẻ đã hú hồn vì sự hiện diện của mình. Người nọ biết cách ức chế phản xạ.

Chàng sinh viên vượt ngục, đi lura sách một hồi rồi cảm vài cuốn gấp ngừng đứng cạnh người nọ, cái bóng lỏng ngóng hắt trên trang giấy thoảng mùi mốc meo đã nhiều năm nằm xó trong thư viện. Người nọ nhắc hẳn người ngồi sang một bên, cất đi tầm lưng rộng đã che mắt mấy ngăn dưới cùng. Nhưng chàng sinh viên không có ý định xấn lại chọn sách, chân cắm rễ tại chỗ đứng gãi đầu lúng ta lúng túng. Hồi đã dòn lên cuống họng lại chẳng thể tống ra câu xin chào, mấy lần liên tiếp cứ ngập ngừng âm ờ ờ ở cửa miệng như thể bắt chuyện là việc phạm pháp. Đáng về đọc sách quả đồi chăm chú của người nọ có khi còn khiến ruồi lảng phất bay đường vòng.

– Nào, tôi có thể giúp gì cho bạn? – Người nọ chột ngắc đầu, nét cười thân thiện ở mức xã giao quệt qua viền môi.

Cặp mắt kính lóe lên như tia chớp rạch ngang trời. Gương mặt căng đét giãn ra, chàng kia lập tức bắn một tràng liên tù tì như sợ trong lúc ngắc ngứ, người nọ sẽ lại gục mặt trong sách.

– Chào anh! Sắp tới có cuộc thi hùng biện do Praha tổ chức. Em rất muốn tham khảo bài thi anh chuẩn bị cho giải đấu nằm trong khuôn khổ khối Đông Âu năm ngoái! Mong anh đừng giấu, em hoàn toàn không vì tò mò quanh chuyện lùm xùm. Em thật sự rất lấy làm tiếc! Em là một trong số nhiều người khác đã theo dõi anh từ vòng đầu và nhớ toẹt vào kết quả giải đấu!

Người nọ à khề một tiếng, nhênh nhếch môi đầy giễu cợt:

– Tại sao bạn lại hứng thú với thí sinh bị loại thẳng cẳng trước thềm chung kết?

Bị chạm trúng nọc, chàng bốn mắt hùng hổ ngồi thụp xuống sàn, nhích nhích chân đến sát người nọ, tay chém lia lịa, môi khua liến thoắng cùng ánh mắt hùng hục như ngọn đuốc Olympic:

– Thực ra, đến đũa mới đề hòm qua cũng biết anh xứng đáng nhận giải nhất đấy! Giáo sư tui em nói anh không khôn ngoan khi đã động thẳng đến chính trị, lịch sử và các vấn đề nhạy cảm trong vòng bán kết nên hội đồng loại anh, chặn anh vào chung kết sẽ gây ra tranh cãi lớn. Em thì lại cho rằng anh dự trước sẽ bị chèn ép vẫn nêu ra những quan điểm nóng hổi! Đó là tại sao em và vô số người trẻ khác hâm mộ anh chứ không phải thằng cha thảo mai ăm ỉm giải! Chúng ta trẻ, chúng ta hiểu biết, chúng ta có tiếng nói riêng! Chúng ta cần thức tỉnh những kẻ khù khờ và đá mông những kẻ hèn nhát mắc bệnh sợ chính trị! Em noi gương anh, em chẳng thà hô to lý tưởng của mình dù bị đập xuống bùn còn hơn cho đến lúc già lom khom vẫn không dám trần trối điều thật lòng! – Bây giờ một lỗ một lỗ chề chán, âm vực lẫn tông giọng của anh chàng bỗng nhảy phóc sang kiểu từ tốn, dè dặt – Bài anh soạn cho vòng cuối nhất định là cú nổ lớn! Nếu anh muốn và cho phép, em sẽ thay anh trình bày rên khán đài sắp tới. Nếu không, em sẽ chỉ tham khảo như đã nói ban đầu!

Tia sáng mạnh tựa kim loại dần vẩn rõ từ đồng tử trong đôi mắt xanh lạnh tanh, người nọ vượt sóng mũi thẳng tắp như được nện từ những bàn tay tạc tượng điêu luyện:

– Giáo sư đứng! Tôi đã quá hiếu chiến, hấp tấp! Tôi cứ thẳng giải Đông Âu kia đi, tương lai tôi sẽ lọt vào đấu trường thế giới, một cú hất hơi của tôi cả địa cầu nghe thấy! Giờ hay ho rồi, tôi bị cách mặt khỏi các cuộc thi thỏ! Cậu cũng đứng nốt. Tôi biết chắc tôi sẽ bị loại sau vòng bán kết! – Môi khấp tia

cười quái đản, tay lật nhanh những trang sách, người nọ dừng dừng chột một câu – Đây là bài chung kết của tôi!

Chàng kính cận ngẩn tò te nhìn trang giấy trắng tinh.

Mưa xối xả trút xuống Praha giữa những ngày xuân nắng ấm nồng nàn, hoa cỏ đua nhau mọc tràn lan. Những tia nước ồ ạt thô lỗ tạt các khóm hoa, nhánh cỏ dạt sang hẳn một bên như bị bạt tai trong trận đánh ghen kinh hoàng. Loạt tán lá um tùm của dây cây bên đường khum khum hứng mưa tựa mái hiên xanh ròn. Vĩa hè chỗ ướt nhẹp, chỗ ráo hoảnh nhấp nhô những chiếc ô và những mái đầu trần, giống hệt bức tranh trừu tượng phác họa cuộc sống trong xé chiều âm u. Các khóm cây cảnh xanh tốt được tưới tắm tròn vo như bánh nếp hoặc vuông vức như khúc giò, lá xanh mon môn hớn hờ ngậm những hạt nước béo ú.

Đổ mưa. Khác biệt giữa người lớn và trẻ con là: người lớn sẽ trầm ngâm ngắm nhìn mưa lớp kính nhòe nhoẹt, tránh bị ốm vì nằm bẹp một chỗ cũng không ai bón cháo, không ai thể thần lết đến công ty cầm đầu vào 9 – 5. Trẻ con sẽ đội mưa như đội mũ, phẳng phẳng đi giữa màn mưa dày hạt, mũi giày đá những vũng nước bắn tung tóe, bất cần ánh mắt của người cảm ô. Cảm cúm là món quà, vịn nó mẹ nheo ba mẹ được nghỉ học.

Đèn đỏ bật giữa sắc trời tối kịt tựa con mắt máu trong các bộ phim kinh dị. Jay ngồi trong xe gặm bánh mì suông mới xin được của cô thủ thư. Anh chỉ uống vòn vòn mỗi hộp sữa bò bé cón con trong suốt sáu tiếng đồng hồ nghiên cứu tài liệu, anh đói meo, anh muốn mami! Mamiii. .

Đuôi xe phía trước làm anh phát ngán bởi sự chò ẹ, phát cáu bởi sự bất động, anh hắt mắt sang lòng đường bên cạnh. Dòng xe vội vã lao vun vút dưới màn nước trắng xóa, cần gạt lăm lăm đập bay những hạt nước trong suốt đang bung dù đáp xuống mặt kính, ánh đèn loáng phốt qua mặt đường loang loáng. Thấp thoáng một chiếc ba lô vải bị nuốt chửng trong làn nước rơi ngợp trời.

Jay xô cửa, ló ra mái đầu vàng tựa cánh đồng lúa mạch, gọi xuyên mưa:

– Thiên Ly!

Bóng người nhỏ nhắn khựng lại. Đôi mắt đen âm ỉ ngắm ngoảnh nhìn chàng trai lai xuyên mưa, rồi bỗng dừng cầm đầu rào nhanh hơn như trốn chạy.

– Thiên Ly! – Người Jay hơi đỏ về phía trước như muốn tức tốc rượt theo chiếc ba lô vải.

Đèn đã chuyển xanh một chốc. Người phía sau mất kiên nhẫn tuyết còi. Jay cúi tiết chữ thề một tiếng, giận dữ chui lại vào xe, đôi môi khinh khỉnh buông lời một tiếng hừ giống như mặc kệ nhưng cuối cùng vẫn rẽ tay lái sang làn đường ngược chiều, phớt lờ biển cấm đỏ hoét. Jay phóng xe chậm chậm men theo lề đường, đột ngột đạp mạnh ga, đồ xích một cú vừa vặn ngay cạnh cô gái nhỏ đang một nhào bước đi trong cơn lạnh. Anh hạ cửa kính, thấy ra chất giộp ẩm như thứ trà nóng ủ trong ấm giữ nhiệt:

– Anh đưa em về!

– Không cần!

Thiên Ly chối phắt một cách bất lịch sự. Khuôn mặt lạnh ngắt quay đi, cô gái nhỏ tiếp tục rào bước, tìm bỗng nhảy thịch như bị hất chân khi tiếng đóng sầm cửa sau lưng chọi văng không gian. Một bàn tay lớn thẳng thừng túm tay Thiên Ly lôi tuột về phía chiếc xe đen đầu sai luật, cô bé dòn hết sức giằng người lại, điên cuồng cào cào mu bàn tay cứng như đá của chàng trai lai. Một thanh niên trưởng thành cao vọt 1 mét 94, vóc dáng 82 kg chắc nịch với các múi cơ săn khỏe mạnh, ham thích thể thao, vận động. Một nhóc con nầm lùn mới chỉ nhú đến 1 mét 49, cả cơ thể bó lại chỉ được mỗi 34 kg nhẹ hều, tay chân yếu xiu như con rối. Chàng trai triệu đô muốn vác bỗng bé con còn dễ ợt hơn cả khâu chiếc lá héo lia khỏi cành.

Bất lực bị kéo đến gần cửa xe như va li đựng hành lý, Thiên Ly ngừng giãy dụa, nhưng bỗng dựng hung dữ gào lên:

– Đây không muốn về! Cóc cần anh quan tâm nữa rồi! Lại tạm bợ ném tôi vào phòng khách sạn chết tiệt anh với đám bồ của anh quần nhau, để khỏi cần cảm thấy có lỗi với bố anh, với Pink. Anh biến gấp đi!

Jay buông lỏng cổ tay gầy nhẳng, tia nhìn xanh lơ khác lạ rơi xuống gương mặt nhọt nhọt hơi co rúm giận dữ, ngực cô bé phập phồng dữ dội sau lớp áo khoác ướt đầm khi đã bung toạc bầu tâm tư mà cô luôn ếm chặt ngày qua ngày.

– Xin lỗi nắm con! – Jay chậm rãi quệt ngón tay cái vuốt đi những hạt nước trong veo bám trên hàng mi run rẩy, anh cúi thật thấp người, cọ trán mình lên vầng trán nhỏ ươn ướt, hai tia nhìn sát rạt lồng nhau dưới cơn mưa nặng hạt – Quên tiết đêm khốn kiếp đó đi! Cùng anh lập kỷ ức mới! Đêm nay anh sẽ cấp hămmy về nhà riêng, anh chưa làm tình cùng cô nàng nào ở đó cả! Anh không buộc phải giúp đỡ em vì quá nhiều người thân của anh yêu quý em. Lần này, vì anh thích hămmy lắm!

Tia sáng lênh loang khắp đôi mắt đen ngờ ngàng, tựa bọng nước căng cứng bùng thân xuống mặt đất, vỡ bung.

—

Chap này dài để bù đắp một tuần lặn mất tăm. Không lười đâu, các bạn ôn thi, Boo cũng thế ~ Mà lây bệnh dị ứng của Jay nên mất đồ, ngồi gõ chap mất tập trung lắm nên phong độ chap này không được như ý. ~ Mong các bạn thông cảm nhé <33

Hămmy lại có nickname mới XD

Boo đôi cmt, muốn cmt, cmttttt...

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Disappeared

Anh thích tôi?! Từ thích của anh ấy à?

Bạn thích thời tiết đẹp chứ? Bạn thích ngày cuối tuần không? Bạn thích chạy bộ mỗi sớm mai chứ? Bạn thích thạch dừa không?

Đêm buồn thong trên phố mưa. Sắc trời một mảng đen kịt, tựa hồ mảnh trăng lưỡi liềm và các vì sao chớp tắt đã núp kĩ, hi hỏ chơi trò trốn tìm cùng nhân gian. Mưa râm rạn, dòng chảy dềnh dàng đớp lấy những cơn gió đập nát nằm dạt trên lối đi ướt sũng, các loài hoa rũ xuống như ngủ gục, ù ì thờ ra mùi hương ngai ngái, rả rích, tiếng tí tách trên cành lá, lộp độp trên ghế đá, bộp bộp trên mái nhà tạo nên làn điệu sống động chạm ngõ các khu phố đã lên đèn.

Mái đầu ẩm dề đặt thò ra khỏi khe cửa phòng tắm, dáo dác nhìn ngó chung quanh như chuột nhắt Jerry đang canh chừng mèo Tom. Trong bộ thể thao khô ráo, Thiên Ly nhón nhón bàn chân trần, chậm chạp mò mẫm từng bước hết cô nàng ham tiệc tùng đang định lên đi lúc bố mẹ ngủ. Thiên Ly đang ở nhà người khác, cụ thể là nhà Jay, thầm kín hơn là nhà chàng trai luôn trú ngụ trong quả tim mười sáu tuổi, sự ngược ngàng khiến rằng cô ẽ ảm.

Từ lúc được Jay dắt tới trong bộ dạng nhàu nhĩ khi bị mưa đập toi tã, tất tần tật mọi hành động của Thiên Ly đều cứng ngắc, rồi rạc như rô bốt yếu pin. Cô không động tới chiếc khăn tắm Jay tự tiện trùm lên đầu cô, dù nó mới tinh, mami luôn mua trữ một xấp cho cậu con trai lười tắm rửa. Cô không mặc chiếc áo ngủ cộc tay mà Jay lục tung cả tủ đồ mới ưng ý, anh nói nội y Thiên Ly đã ướt rượt, màu xám của áo sẽ đảm bảo cô thả rông mà vẫn kín đáo. Cô mặc lại bộ đồ trong tiết thể dục ban sớm, chịu khó dùng máy sấy thổi tóc qua loa để nước không rỉ ướt lưng như lúc ở nhà. Không vội tắm gội, trước tiên Thiên Ly tranh thủ giặt đồ lót bằng nước nóng, vắt kĩ đến nỗi tay ửng đỏ, ran rát đau. Nhờ hơi nóng phả ra từ hệ thống lò sưởi, lúc Thiên Ly tắm tấp xong xuôi, hai mảnh vải bé tí hìn tằm tậm khô, đủ để mặc không gây khó chịu.

Khăn cô lau người, lỡ Jay không biết phân biệt, mà cô tự ném đi đồ cô Debbie mua cho anh thì quá hỗn láo. Máy sấy cô sấy khô nội y, Jay lại dùng sấy mái tóc undercut... Không! Dừng lại mau! Dừng nghĩ nữa! Đầu mới chỉ khêu ra hai hình dung nho nhỏ, Thiên Ly đã muốn chết giấc.

Lần theo chuỗi thanh âm lách xuống bếp, Thiên Ly chấp tay sau lưng hết bà cụ non, khẽ nghiêng đầu, ghim ánh mắt tò mò ngó lên người Jay như thể đang quan sát đứa con nít bày trò. Chàng trai lại chưa thay đồ, mùi mưa man mát vương hơi đất ẩm còn vương vãi trong thớ vải. Anh xắn tay áo để lộ dòng chữ xăm chất lừ nơi cổ tay, mấy chiếc cúc bị còi bung như khiêu khích phụ nữ ghì lấy cổ áo hơi xốc xệch của anh, in dấu hôn đỏ chót lên vùng xương đòn hấp dẫn. Jay dốc thẳng chai nước khoáng lít rưới vào tờ mì ăn liền, rồi tổng hỗn hợp mì lành phên + gia vị tóe lẹ + chất lỏng trắng nhọt vào lò vi sóng.

Miệng Thiên Ly suýt rớt, mắt tròn xoe hải hùng:

– Khiếp! Thế anh cũng ăn được á?

– Vâng em, no là được!

Jay thung thảng đáp, giọng hờn hờn. Anh giờ tay lần lượt mở toang các cánh cửa tủ, vội đóng sầm khi thấy rặt toàn ly, cốc, chén hay cà phê, trà, chè. Chẳng biết quái gì về vị trí đồ đạc, Jay-của-hâmmy lục lọi lung tung hết cả lên như tên trộm. Từ lúc cất rón, Jay-của-hâmmy đã luôn được người này người nọ dâng đồ ăn thức uống đến tận miệng. Hơn hai mươi năm sinh sống, NHỮNG món Jay-của-hâmmy tự lo lót được là mì, miến, bún, phở, cháo, hủ tiếu... ăn liền. Gian bếp đối với Jay-của-hâmmy cứ lạ hoắc lạ hươu hết nơi khi khô nào đó anh hiếm khi tạt qua.

Sự thông minh bẩm sinh chiếm 45 %, sự tôi luyện với tần suất cao độ chiếm lĩnh 55 % còn lại. Hiện tại, bộ óc triệu đô có khả năng cốp nhặt dữ liệu dễ ợt như cắm một chiếc USB, ấn Ctrl C rồi nhập Ctrl V thật gọn lẹ. Trong trí nhớ siêu phàm của Jay, thông tin không phải là những cái tên lác đác, các con số lẻ tẻ, vài mốc thời gian rạch ròi, mà nó là một đồng khổng lồ có thể chia mục lục hần hoi như bách khoa toàn thư. Đừng bao giờ thách Jay đọc vanh vách một bài thơ sau cái lướt mắt thoáng qua, hãy thách anh ta chỉ ra chiếc máy hút bụi nằm đâu trong chính ngôi nhà đã hứng mưa che nắng cho anh ta hơn chục năm qua...

Một tiếng tách nhảy phóc khỏi lò vi sóng, báo cáo tờ mì thần thánh đã chín.

Vớ lấy hộp đựng hạt yến mạch lác lác vài cái, Jay thảng thừng quăng bộp vào sọt rác. Rõng! Tim tòi chán chê nhưng chẳng bới ra nổi món đồ có thể nhét bụng, Jay khề hắt ra tiếng thờ buồn bực, vươn tay vô đầu cô gái nhỏ với khóe miệng hơi nhếch:

– Ăn tạm mì nhé! Anh đi tắm đây!

– Vậy không có gì cho anh à? – Thiên Ly vội níu bóng lưng cao ngất bằng tông giọng sốt ruột.

– Anh uống nhiều nước là được ấy!

Jay khịt mũi hết bé cún bị lạnh, vừa quay bước vừa đưa tay cời nốt loạt cúc áo còn lại. Lúc mở cửa phòng tắm, Jay lột phăng áo phi vào một đường (và hẳn sẽ đập thẳng vào sọt đựng quần áo bẩn), anh mặc mỗi jeans bò Ricky Straight Men, toàn bộ phần thân trần đỏ con phò ra trước đôi mắt đen lấp lánh đầy lân tinh. Làn da rám nắng khỏe khoắn, tấm lưng dài săn chắc, bờ vai rộng vạm vỡ khiến các cô nàng chỉ muốn xông tới ngoạm, gặm, cắn, xé anh như miếng đùi gà vàng rộm.

Riêng cái bữu môi nửa trẻ con nửa khinh đời của Jay đã đủ cuốn sạch tim thiếu nữ, thế mà ở anh còn hội tụ vẻ đẹp lai miến chề, thể hình hoàn mỹ, tính tình bí hiểm, thành tích chất chồng, thông thái đủ thứ. Một khi đã lỡ bị ánh nhìn xanh lơ hớp hồn, sẽ yêu dai dẳng chàng trai này cả đời.

Còn lại một mình ngơ ngẩn trong căn bếp sáng choang phảng phất mùi mì ăn liền, Thiên Ly chợt rùng mình, đôi vai gầy mòn so lại trong dùm dó. Con rét lạnh tủa ra từ thẳm sâu đáy tâm hồn mục rữa lao đi ôm bùa lấy cơ thể gầy guộc thiếu dinh dưỡng, thiếu chất sống, thiếu tình yêu. Hàng mi bẽ bàng sụp xuống phủ lên đôi ngươi buồn rượi tựa mảnh thu ủa nát.

Một đời thắm lặng yêu thương chàng trai kia ư?

Chàng trai đã huých toẹt ” Anh thích hâmmy lắm! “, dễ dàng và đơn giản chẳng khác gì ” Anh thích thịt bò khô cực kỳ! “. Này, không thích hâmmy mới kỳ quặc đấy nhé! Bà Sussan lúc còn sống, bố Thừa Nhân, mẹ Debbie, Pink, Filip,... những nhân vật chủ chốt trong đời Jay đều rất mến cô bé con rụt rè, trầm tính nhưng luôn âm thầm quan tâm, lặng lẽ lo lắng, im im săn sóc cho người khác. Hệt như thể tất thấy những người thân cận Jay đều cùng theo dõi một kênh truyền hình. Họ vô tình nói tốt về Thiên Ly, Jay vô tình nghe rất những điều đẹp đẽ về Thiên Ly.

” Ngày... tháng... năm...

Anh buông lời lời thích giữa phố mưa, đầu tựa tựa nhát dao chết tiệt hơn một năm về trước.

Anh bảo hãy cùng lập lại kỷ ức. Tôi nghe, tôi xóa sổ đêm giáng sinh anh miến cưỡng nghe lời bố, vội nhét bùa tôi vào phòng khách sạn anh thuê cho cô bồ siêu mẫu như bố thí suất ăn thừa cho gã ăn mày nghèo hèn. Tôi nằm co trên sofa, thậm chí không dám liếc chiếc ga giường nhàu nát còn lưu nguyên si dấu vết cuộc mây mưa của anh và cô ả. Tôi dám cá anh biết chắc bà Sussan, bố mẹ anh, Pink rất muốn anh đưa tôi về đó ăn chung tàn dư giáng sinh cùng họ. Nhưng anh chúa ghét phải rước một đứa ất ơ như tôi đây bước chân vào mái ấm của anh. Mà, nếu như đêm đó anh ngộ ý đưa tôi về thì tôi cũng lắc đầu nguây nguẩy như hồi chiều. Tôi sợ tôi vấy bẩn ngôi nhà gia giáo nơi anh lớn lên.

Ah ha, tôi có kỷ ức mới nhé.

Anh thích tôi?! Từ thích của anh ấy à?

Bạn thích thời tiết đẹp chứ? Bạn thích ngày cuối tuần không? Bạn thích chạy bộ mỗi sớm mai chứ? Bạn thích thạch dừa không?

Anh thích tôi kiểu đại trà, vô vị, tầm thường, nhạt nhòa thế đấy! Kỷ ức mới mịa mai làm sao, tôi được xếp chung với vô vàn những THỨ anh thích.

Nên vui mà, ừ, vui lên nào, vui đi, phải vui chứ!

Tôi đâu còn bị anh lạnh lùng ruồng bỏ như lúc thôi thóp trong bệnh viện, vì người đàn bà của anh sinh diên sau lần sẩy thai. Cái thai của ông bồ người Ý, thế nhưng anh im lặng khi Natalie đổ thừa là con anh, hai người còn sấm sanh đồng đồ em bé. Có lẽ, mà không, chắc chắn anh biết đến bố tôi.

Bố sẽ đập chết Natalie!

Thế nên anh đeo ngay về mặt máu lạnh, ngông cuồng, thú tính. Anh sẵn sàng chơi đến cùng với những kẻ dám động vào người phụ nữ của anh. Thậm chí, anh còn dần mất tôi cơ! Kiểu như ” Natalie đâm mày đấy, nít ranh! Mày cứ khóc rống, bù lu bù loa lên với cảnh sát đi, kêu bố mày kiện đi, nhưng làm quái gì được Natalie của tao? “. Tôi đã im thin thít trốn trong chăn vì sợ anh nhìn thấy dấu vết tôi bị gã đánh đập, anh sẽ tra ra ngọn ngành sự việc, sẽ xót thương tôi, sẽ bắt gã trả giá.

Tôi thích câu chuyện cười này nhất luôn đấy! Tôi đọc đi đọc lại đã hàng trăm lần, cứ đến đoạn con bé ảo tưởng kia hồi hộp giữ rịt mép chặn, sợ cái anh nó thích giật ra, tôi lại cười chảy nước mắt. Đáng đời!

Tôi hâm mộ tình yêu của anh dành cho Natalie, cả cách yêu cổ chấp, lì lợm, bất cần, ngang bướng của anh. Tôi đã biết lần ở sân vận động Brno, tôi ngu dốt, nông cạn cỡ nào khi căng mặt tuyên bố với Pink một là sẽ tống cổ tình đơn phương, hai sẽ giành giật.

Anh cứ yêu mụ ta và hạnh phúc đi nhé!

Còn tôi, tôi sẽ tiếp tục lặng lẽ yêu anh, hôm nay nhiều hơn hôm qua một tý, ngày mai nhiều hơn hôm nay một tý. Từ nay tôi sẽ đứng nép bên đời anh thôi, anh không ngoái đầu, vĩnh viễn không thấy ánh mắt tôi luôn bám riết gót giày của anh. Mà tôi thì không và sẽ mãi mãi không có những tổ chất của vài cô nàng có thể cùng anh chơi đùa trong một thoáng.

Tạm biệt những lần anh ngoảnh đầu nhìn tôi. Anh vô tình, tôi cố ý.

Cố ý ghé nhà Pink chơi hoài, ngóng anh đến, bữu môi khinh tôi không tập nổi guitar. Cố ý bám càng Pink đến sân bóng, theo dõi anh chơi thể thao, đợi anh thả phịch người trên ghế, chìa khăn nhờ tôi lau gáy cho anh. Cố ý ôm về Boo Boo những khi Pink vắng nhà, hóng anh đến ôm ấp, hôn hít, cắn yêu

cún con, tiện thể nheo mũi, ngất má, bẹo cằm tôi. Cố ý nấu những món ngon lạ gửi Filip đưa sang nhà bố mẹ anh, chờ anh tạt qua trả tô bát, bẹo má tôi một phát rõ đau thay lời cảm ơn...

Nếu anh biết, anh sẽ trốn biến khỏi con người ghê tởm như tôi, đúng không?

Tạm biệt nhé!

Cảm ơn anh vì món mì. ”

Gấp lại cuốn nhật ký. Thiên Ly lẳng lặng rời nhà Jay lúc nửa kim đồng hồ nhích sang số bốn, khi Jay đang ngủ gục trên bàn học. Dưới nền trời tối như hũ nút, một bóng người gầy nhằng đeo chiếc ba lô to kênh thình lạng bước đi trên con đường dài hun hút, biến sương mù chấn kín lối.

Suốt nửa năm rông rã sau đó, Jay không hề gặp lại Thiên Ly duy nhất một lần nào nữa. Bóng dáng nho nhỏ, mái tóc đen láy và đôi mắt im lặng của cô bé dường như đã bốc hơi tựa theo cơn mưa xối xả hôm đó...

Khi viết NHỮNG ĐỒNG NÀY là 4 giờ 1 sáng, viết rất lâu, rất dài. Tuần này chỉ có duy nhất một chap vị gió thôi! Không biết có phải mình tự cao không, nhưng chap này có lẽ sẽ đưa đây và động nhiều cảm xúc cho các bạn hơn hẳn những chap khác, một tuần ko ra chap mới thì vẫn không quên vị gió được.

Đừng trách Jay, Jay chưa yêu cô bé con được. Mối quan tâm của anh đang đặt nơi khác và Thiên Ly cũng có một cuộc chiến đang đợi. Jay chưa dành tình cảm cho Thiên Ly, một số bạn nói Jay nên giúp Thiên Ly. Ừm, nếu giờ giúp, thì với tư cách một luật sư tương lai giúp một đứa trẻ là nạn nhân trong vụ ấu dâm thôi. Huống hồ, các bạn còn không lí do tại sao Jay Vũ chọn nghề luật sư?

Jay dắt Boo Boo dạo chơi từ đầu đến chap này đấy thôi. ~ Bản chất có lộ thoáng qua, nhưng nó là những chi tiết hết sức nhỏ nhặt, mà còn phải suy thêm nữa. ~

chap rồi từ thích của Jay làm nhiều bạn hồ quá! ~ hân với đứa con Boo Boo béo ú, rõ là heo mà cứ vờ làm cún con, hai bố con nhà hân là lừa tình nhất fic đây ~

chúc các bạn thi tốt nha

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Lily’S Corner Of The Sky

Lớn dần, người thân sẽ lần lượt biến mất như những tấm poster cũ treo khỏi bức tường. Hãy cố nghĩ một cách tích cực, rằng, họ đang thành thoi uống cả phê sáng cùng Thượng Đế, tán gẫu về chuyến du lịch nhân gian.

Một góc trời gắt nắng vương sắc trắng tang tóc. Những khuôn mặt méo mó, nhẵn nhúm trong cơn đau quặn thắt, tựa hồ ruột gan đang bị moi khoét bởi bàn tay dữ tợn với các đốt dài ghê rợn. Từng cánh môi trắng bệch run rẩy bật ra những tiếng khóc than tê tái, những cái nấc to nghèn nghẹn chọi vang không gian. Loạt ánh mắt đỏ hoe ầng ậng nước phủ phục lên chiếc quan tài lạnh toát đang được hạ xuống hầm mộ. Chợt tiếng gào man dại của người phụ nữ xé toạc nghĩa trang, cào nát những áng mây xốp trắng, cửa rách cả vòm trời vời vọi.

Hệt như bất thành linh bị đập một cú, đầu gối cô gái nhỏ khuyu mạnh trên nền đất cứng còng, nước mắt vỡ ra khỏi tuyến lệ đã tê liệt, từng giọt khóc mặn chát rượt đuổi nhau lăn dọc trên bờ má run run. Mọi thứ chung quanh bỗng nhòe nhoẹt dù đôi mắt ướt nhòa cổ mở thật to, trận khóc òa của chính mình đã khiến đôi tai ù đặc, không một sợi âm thanh nào còn có thể lấn nổi vào màng nhĩ tắc tị của Thiên Ly.

Trong một chốc ngắn ngủi, sự cầm nín phủ kín quả địa cầu. Cô gái nhỏ đeo vành khăn trắng quỳ giữa tang lễ dày đặc những tràng khóc nấc đau xé, nhưng bỗng thấy quá đôi yên ắng như vừa chui lọt trong chiếc hộp tối om, bốn bề kín bưng, tách biệt với cả thế giới. Song song đó, Thiên Ly bắt đầu cảm thấy cơ thể dần mềm nhũn, mục rỗng giống như các bộ phận đang rã thành từng mảnh oặt ẻo, thậm chí cô còn có thể nhìn thấy các thớ thịt đang dần bục ra hết những chiếc cúc áo lỏng lẻo.

Nó đấy, chính nó đấy! Cái cảm giác tan nát trong ngày bà Sussan qua đời đã quay về một cách nguyên si...

Thiên Ly vừa vĩnh viễn mất đi người thầy đã diu dắt những ngón tay bé xiu xiu của cô lướt trên phím piano, vuốt ra những nốt nhạc vụng dại đầu đời như đang bập bẹ tập nói một ngôn ngữ mới.

” Bé Ly đừng nghe anh Khiêm bảo tiếng Anh là ngôn ngữ toàn cầu nhé! Âm nhạc mới là ngôn ngữ chung của nhân loại, bé ạ! Hiểu không? Ôi, mặt ngố chưa kia! Đơn giản thế này nhé, bé Ly rất thích theo anh Khiêm học tiếng Anh đúng không? Sau này con lớn lên, con siêu tiếng Anh như anh Khiêm thì cũng chỉ người nào biết tiếng Anh mới hiểu con thôi. Còn nếu bé Ly ngoan ỏi là ngoan, chịu chăm học đàn, sau này con giỏi piano như thầy này, con chỉ cần đánh một bản nhạc, ai nghe cũng đều hiểu con! Thế cái nào hơn? Theo anh Khiêm hay theo thầy hơn? Ôi, lại mặt ngố rồi! Nhóc con ma lạnh! Thầy biết tông con hiểu nhưng giả bộ đấy nhé! Mà thôi, hôm nay thầy cho bé Ly nghỉ sớm đây, vào phòng quát anh Khiêm một trận, quát to vào nhé! Dặn anh lần sau phải để con nghiêm túc học piano cùng thầy, cấm bèn mắng tới dụ con chơi nhời linh ta linh tinh. Cái gì? Con mới là người dụ anh trốn đi ăn vặt cơ à? ”

Ngồi thờ nơi xó phòng vắng lặng trong tư thế co quắp khá dị, Thiên Ly gác nửa gương mặt thần thờ lên cánh tay cứng đờ đang kê trên đôi chân thuần đo, mái đầu ngẩn ngơ ngốc nhìn khung cửa rực nắng. Kể từ hôm nhận được tin thầy mất, chuỗi hồi ức ngày bé ở ạt đồ bộ vào tâm trí, róc rã chất sống lẫn sự tỉnh táo của Thiên Ly. Sau buổi tang lễ, cô cứ buồn rười rượi vào đầu vào chân hàng tiếng đồng hồ, khóc rầm rức mãi như trận mưa rào rịch.

Không tàn nhẫn, không phải là cuộc sống!

Người thầy mới hôm nào còn gọi điện giục cô về chơi, giờ đã hóa tro bụi phiêu tán theo gió. Cứ nghĩ thầy đã vĩnh viễn bốc hơi khỏi thế giới, cứ nghĩ vĩnh viễn không còn được gặp gỡ trong kiếp người này, những giọt nước nóng hồi lại vỡ ra khỏi hốc mắt cay xè của cô gái nhỏ. Mí mắt nặng trĩu rũ trên đôi mắt sưng húp ngấn nước, vị mặn chàm rã trườn qua bờ môi khô nứt, lan khắp khoang miệng.

Không mất mát, không phải là cuộc sống!

Lớn dần, người thân sẽ lần lượt biến mất như những tấm poster cũ bóc khỏi bức tường. Hãy cố nghĩ một cách tích cực, rằng, họ đang thành thoi uống cà phê sáng cùng Thượng Đế, tán gẫu về chuyến du lịch nhân gian. Còn ta nán lại chốn bụi trần, hãy siêng thăm thú và chăm trải nghiệm để góp phần thú vị cho câu chuyện sắp kể, lúc ta ngồi bàn trà cùng họ trong một chiều không gian khác.

Bàn tay gầy mảnh quệt mạnh những hạt nước cuối còn nín bờ mi, lòng bàn chân dần thò xuống khỏi giường, khe khẽ ngo ngoáy trên mặt sàn mát rượi. Vươn tay mở toang cửa sổ, cô gái nhỏ vội nhắm tịt mắt khi những tia nắng rực rỡ đồng loạt nhảy bổ vào mặt. Cô đưa tay bịt mắt, chầm chậm hé mi quan sát khung cảnh bên ngoài. Những sợi nắng lách mình qua kẽ lá, vẽ thành các chiếc bóng tíu tít rượt bắt nhau trên khoảnh sân vàng rộm. Bất chợt, cún con đang nằm phơi bụng dưới hiên nhà buồn tẻ bỗng sủa gâu gâu, dọa nạt những phiến lá đang ngã ngon trong gió, tiếng xào xạc phát ra không ngớt. Bất chợt, một cánh chim chao liệng ngang nền trời xanh thẳm treo lưạ thưa vài đụn mây trắng muốt, rồi nghiêng mình đậu trên dây điện hót tíu tít.

Hôm nay, trời đẹp.

Hôm nay, ai sẽ chết?

Giữa ngày tháng tư bùng bùng nắng, căn nhà lớn nhất khu phố bị bùng bít bởi sự lạnh lẽo, cô liêu. Thiên Ly đứng nép một góc trong căn phòng u ám, ghì chặt làn môi run trước tiếng khóc ri ri dai dẳng mãi không dứt. Bầu trời đột ngột sụp đổ, người phụ nữ trung niên đặt dẹo tỳ lưng vào vách tường, gượng chút sức ít ỏi còn sót lại ngồi xiêu vẹo trên giường. Cơ thể kiệt quệ đã bị bóc sạch chất sống, cả người ẻo lạt chỉ chực ngã quỵ nhưng hiện thực tàn khốc chẳng để người góa phụ ngất lịm, để cô nghỉ ngơi một chút. Hơi thở nhẹ tênh tênh như thể sự sống đang dần rời bỏ cơ thể, nhưng nước mắt chẳng ngừng ứa ra trên gương mặt gầy rộc.

Ngồi lại trấn an lần trông chừng tránh cô quần trí làm bừa, mẹ kín đáo ngoắc tay gọi Thiên Ly đến gần, ghé tai thầm thì dặn cô xuống bếp nấu canh gà, mẹ sẽ cả khuyên cả ép cô ăn chút gì đó. Thiên Ly gật, ánh mắt đau cắt nán lại trên người góa phụ thêm một lát rồi khẽ quay người.

Cánh cửa khép sau lưng đẩy lại mảng không gian trầm uất, Thiên Ly cúi gằm mặt lướt nhanh qua bàn thờ, sợ sẽ bị khung ảnh mới tinh sau làn hương khói sẽ siết cô. Không thể để suy nghĩ kia nhảy ra! Linh hồn thầy đang đứng bơ vơ trên đoạn đường xa lộ, nuôi tiếc nhìn cơ thể bê bết máu của chính mình nằm bất động dưới gầm xe tải... Không! Thầy chỉ là đang du hí vùng đất mới... Đúng! Mì buộc phải nghĩ thế, Thiên Ly ạ! Mà không, chính xác là như thế đấy!

Đề ngọn lửa riu riu trên bếp ga, cô gái nhỏ tranh thủ đi phơi đồ trong máy giặt. Tay chạm trúng quần áo của gã, axit trong dạ dày lại trào ngược lên thực quản khiến Thiên Ly buồn nôn. Nhưng thôi nào, giờ không phải lúc ghét bỏ tên khốn ấy!

Ban công đầy nắng, gã ngồi thất thần dưới những chậu hoa treo lủng lẳng, cành lá xanh mơn đù đưa trong gió. Chiếc giỏ quần áo đầy vừa mới chia ra, cô gái nhỏ lập tức rút bước, chợt một giọng thều thào van lơn nín theo gót chân gấp gáp.

— Làm ơn ở lại đi! Anh xin em đấy!

Thiên Ly càng bước vội hơn.

— Bố anh mất rồi!

Lần này, gã gào.

Thiên Ly ngừng bước, ném ánh mắt nhọn hoắt về phía cánh cửa dẫn ra ban công, cầu thả buông lời những lời vô cảm:

— Tôi buồn nhiều vì đó là thầy tôi, là người giúp đỡ giúp đỡ bố mẹ tôi. Còn khi nghe nói bố anh mất, tôi chỉ muốn cười thật to!

Đầu lưỡi trơn tuột uốn ra lời lẽ độc địa, Thiên Ly cả kinh, con sững sờ găm nuốt khuôn mặt thuần đơ. Cô hoảng sợ chính bản thân mình! Nhân cách đã tha hóa đến mức này ư?

Một tiếng thờ mạnh từ ngoài ban công tai cô gái nhỏ đang đứng im thín thút hết pho tượng. Gã chậm rãi cất lời, trong giọng nói trầm ổn chẳng hề chưa đứng chút giận dữ nào:

– Em đang ngạc nhiên! Em đang sững sốt phát ngôn của mình! Em không muốn thế đâu, em tự biết mình khôn nạn, sai trái nhưng em không kiểm soát, kiểm chế được bản thân!

Tia sáng lạ lan ra trong đôi mắt đen láy. Thiên Ly vừa chột nhận ra gã không đang đọc vanh vách cô như cuốn sách mở sẵn. Gã... đang thú nhận.

Nghe thấy rõ mồn một tiếng đứng dậy, tiếng bước chân dần tiến đến gần nhưng Thiên Ly không nhúc nhích, dứt khoát ngẩng nhìn gã đang đứng ngay trước mặt bằng ánh mắt thẳng tắp. Ngược nắng, gương mặt u tối của gã sắc nét như tranh.

– Em là do anh! Còn anh, do đâu do ai, em có từng thắc mắc hay muốn tìm hiểu chưa? – Đôi mắt gã buồn bã ghim lấy người cô gái nhỏ, giọng nhẹ bằng – Anh từng thấy bố anh quan hệ cùng học trò! Một đứa bé gái nhỏ thó!

Thiên Ly kinh khiếp.

Gã cũng là nạn nhân.

—

Chap này dài quá ~ Không có thời gian nên viết ròng rã mãi ~ các bạn comment nhiều cho Boo nhé :")

Chap rồi, chap TL biến mất, cmt rất đã, chắc do chap khá khảm hơn, nên giờ sẽ cố gắng ra những chap chất lượng như thế XD

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Jay’S Corner Of The Sky

Chẳng phải chiếc máy tính hiện đại nào sất, mà chính bộ óc con người mới là nơi lưu trữ dữ liệu hoàn hảo nhất. Không sợ đánh cắp, không sợ virus ăn sạch.

”As he came into the window, it was the sound of a crescendo.

He came into her apartment. He left the bloodstains on the carpet.”

3 giờ 30 phút sáng. Chiếc di động nằm im lìm trên góc giường bỗng rung ngáy to. Một đôi mắt xanh lơ mở choàng. Một giây sau đó, Jay dòn lực đến hai tay, búng mình lên một quả cực ngẫu, nhưng lúc xuống giường, chàng trai triệu đô lại suýt ngã đập mặt bởi con gấu bông rơi trên sàn. Anh nửa bế nửa túm Muffin đặt ngay ngắn lên giường, đắp chăn ngang đến cổ Muffin rồi cả cời phăng áo cả bước đến tủ quần áo, lựa đồ chuẩn bị tắm tấp.

Đứng cạo râu, mắt Jay lơ đãng nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trong gương, còn não bộ thì bận quét lại kế hoạch ngày mới, từng gạch đầu dòng rõ nét lần lượt hiện ra như được ghi sẵn trên mẫu giấy nhớ vàng chóa. Chẳng phải chiếc máy tính hiện đại nào sất, mà chính bộ óc con người mới là nơi lưu trữ dữ liệu hoàn hảo nhất. Không sợ đánh cắp, không sợ virus ăn sạch.

3 giờ 45 phút. Sau khi lục tủ lạnh hộp liền một hơi hết veo hộp sữa bò, Jay mới chính thức ngồi vào chiếc bàn bừa-bộn-có-quy-tắc. Nghĩa là trông nhoe nhoét hết bãi chiến trường sau cuộc nhậu nhẹt thả ga, nhưng Jay có thể vươn tay lấy thứ anh cần chỉ trong tích tắc ngắn tũn. Chàng trai lại giờ hai cuốn giáo trình dày cộp, song song học hai ngôn ngữ Igbo lẫn Yoruba – hành trang cho chuyến đi Châu Phi trong hè tới.

Nguyên tắc học ngôn ngữ mới của Jay:

– Không bao giờ học ngôn ngữ mới (X) bằng ngôn ngữ thứ nhất (A). Học X qua những tài liệu được soạn bởi thứ tiếng mà bản thân kém cỏi nhất (Y) để đồng thời nâng cấp Y. Tham khảo thêm tài liệu được soạn bằng ngôn ngữ thứ hai hoặc ba. Nhất định không xài đến A.

– Không bao giờ học từ vựng liền tù tì quá mười phút. Học lắt nhắt trong lúc chờ đèn đỏ, đứng xếp hàng, đi vệ sinh...

– Soạn mấy trăm từ vựng, biến thành một bản rap hỗn loạn, nghe và nhắm lúc chạy bộ.

Oops, khoan đã! Bạn đang định áp dụng những điều trên đấy ư? Okay, nốt nguyên tắc cuối cùng nhé:

– IQ hiếm nằm top 2% dân số thế giới.

Chàng trai triệu đô chưa hề gặp trở ngại phát âm, ngữ pháp. Từng thuộc 465 từ mới vồn vện trong một ngày. Đợt trao đổi sinh viên, ngay sau tháng đầu tiên Jay đã có thể nói tiếng Tây Ban Nha siêu mượt, thậm chí đẩy tốc độ lên x2 như tua nhanh một đoạn nhạc. Ngoài ra, Jay có khả năng giao tiếp sành sỏi cùng cún.

Nắm bắt ngôn ngữ mới nhanh như chớp, một phần do anh từ nhỏ đã được tiếp xúc nhiều thứ tiếng. Ông ngoại là người Mỹ, bà ngoại là người Séc, bố là người Việt. Jay là con lai Việt-Mỹ-Séc và có hẳn ba tiếng mẹ đẻ. Anh đặc biệt hơn những đứa trẻ bởi ngay đầu đã được người lớn tạo môi trường phát triển cả ba ngôn ngữ kia một cách toàn diện. Chưa kể ông bà, bố mẹ Jay đều là những người có máu du hí, ham học hỏi, nghiện khám phá. Mỗi người đều thông thạo ba thứ tiếng trở lên. Jay kế tiếng Ý từ ông, tiếng Slovakia từ bà, tiếng Trung từ bố, tiếng Đức từ mẹ.

6 giờ 45 phút. Jay tạm biệt anh cả Borys tại hồ bơi bằng cái phẩy tay qua loa hơn người đứng. Mặt trời tựa quả bóng tròn đỏ rực sau cú tăng mạnh đã văng lên tận nóc tòa cao ốc. Ánh nắng dần đều trên những con đường dần dày tiếng rảo bước, tiếng xe cộ bám đuôi nhau lao vùn vụt.

Trở lại căn hộ, Jay liệng mấy phong thư mới tinh lên mặt bàn, lần lượt đi kéo dạt mọi rèm cửa khiến cả ngôi nhà sáng bừng hết đôi mắt đang nhắm nghiền chột mở to. Anh rẽ vào phòng ngủ tốc chân dựng Muffin dậy, kẻ Muffin ngồi tựa bậu cửa sổ ngáp nặng, ghé môi hôn chụt Muffin một cái thật mạnh làm cổ Muffin dẹo hẳn sang một bên. Anh phì cười, chột kéo theo Muffin nằm bẹp dí, mặt úp sấp trên gối.

Muffin là món quà bự nhất Jay mua tặng nhóc em về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Muffin cao ngang ngực Lily hồi đó mới chỉ bốn tuổi. Nhóc cưng Muffin ghê gớm lắm, một người một gấu bám rịt nhau 24/24 ăn đứt hình với bóng. Khoảnh khắc ngó tàu thường tạt qua đầu Jay là lúc cô nhóc em bé loát choát ghì cả hai tay có ôm Muffin đến phòng tắm, nhưng gấu bông quá to dùng nên thành ra kéo lê em nó trên sàn.

Riêng Jay, Muffin đã dạy cho anh một bài học rất đắt. Đó là cột mốc đánh dấu ngày toàn bộ tư tưởng, quan điểm của anh thay màu chỉ trong một tích tắc.

Lội ngược đến một ngày nắng tươi của 9 năm trước. Jay phiên bản mười một tuổi dắt tay cô em gái nhỏ trên đường về nhà sau buổi tập luyện khúc côn cầu ướt mồ hôi. Sợ em mình mãi lơ đãng nhìn ngó chung quanh sẽ vấp người, cậu để nhóc con đi nép bên phía tay trái, còn tay phải cầm gậy hockey và túi đựng đồ thể thao. Đột nhiên, chân Lily phanh đứng lại trước tiệm bán thú nhồi bông, bàn tay nhỏ chậm chạp đưa lên chỉ về phía con gấu to dùng nhất đang chiếm chệch ngồi tại khung kính trưng bày.

– Jay, jà to chci! (Jay, em muốn!) – Đôi mắt đen láy của Lily ghim chặt lấy ”Muffin sau này “.

Vừa bước vào cửa hàng, Lily ngay tức thì giật tay Jay nhào đến ôm chầm con gấu kia, miệng cười mần nguyện hết mèo con mới vớ được miếng cá rán. Bảng giá cạnh đó chẳng khác gì xô nước lạnh dội thẳng vào mặt Jay, cậu đứng ngệt ra. Mami! Tận 7 000 Kč! (Gần 7 triệu VND). Chủ tiệm ôn tồn cho biết thêm đây là con gấu cỡ lớn cuối cùng của tiệm, và họ sẽ không nhập loại này về nữa vì quá kén người mua.

Khóe miệng xiu xiu của nhóc em lúc phải buông ”Muffin sau này ” đã khiến Jay cảm thấy cậu là thằng anh vô tích sự nhất đời.

Về đến nhà, Jay lao vào phòng rũ mạnh các túi quần jeans, áo khoác. Lục tung từng xó lượm những đồng xu lẻ mà cậu thường thấy bừa, vét được tất thảy 370 Kč. Nhảy qua hàng rào chạy đi tìm Filip, cậu lừa phỉnh gán cho anh họ bức xếp hình hai nghìn mảnh đã hoàn tất với giá 200 Kč. Cầm theo giá tài tổng cộng 570 Kč (570 nghìn VND) cậu chạy như tên bắn đến cửa tiệm ban chiều, vịn tay ở quầy tính tiền hồn hồn thuyết phục chủ tiệm cho cậu đặt cọc tiền, đừng bán mất, tháng sau cậu sẽ tới lấy gấu. Dường như mền nhóc anh cưng chiều em gái, chủ tiệm xua tay bảo cậu cứ cầm tiền về, ông nhất định sẽ cất gấu cho hai anh em. Trước lòng tốt quá đỗi của chủ tiệm, cậu bối rối rút từ túi ra tặng ông chiếc vé hockey quần góc.

Rốt cuộc, Jay rinh được Muffin về sau hai bảy ngày nhưng hôm đó, té bào chưa kịp hấp thụ niềm hoan hỉ khi nhìn cô bé em nhảy cẫng, hay đầu lười chưa kịp ném vị sượng điên khi tự tay kiểm được số tiền lớn thì cậu đột ngột đăm một phát.

Mình Tuấn căng căng chỉ tay thẳng mặt cậu, giọng đanh chắc như nhát búa bổ chan chất vào gốc cây:

” Chính mắt con thấy nó lấy tiền trong ví mẹ! ”

Mẹ Minh Tuấn không thèm cời kính mắt, bàn tay có chia khóa xe ô tô Ferrari lỏng ở ngón út không ngừng chỉ trỏ, đôi môi đỏ chót cong cớn:

” Mẹ nó là tây, đêch chấp rồi thì anh dạy con đi chứ! Đừng có để con theo truyền thống ăn cắp như dân Séc! Từ tội lại xấu mặt dân Việt ra. Hay chắc anh cũng mất gốc Việt rồi nhì? Tây thì Tây mà Việt thì Việt mẹ nó đi! Nửa tây nửa ta chả ra làm sao, như đột biến! Còn cháu mày, cô nói cháu nhé, cỡ mày sau này mà không hút chích, nghiện ngập, cướp bóc, tao đi đầu xuống đất! ”

Bố cậu im lặng đưa tiền trả.

Cậu ngẩn nhìn bố bằng ánh mắt thất kinh không thể tin nổi, hàm răng cậu nghiến chặt, tay siết mạnh đến nỗi những mu xương nổi cộm như muốn nhảy phóc khỏi da thịt. Đôi mắt xanh lơ vỡ ra từng mảnh tựa như quả cầu thủy tinh bị ném mạnh xuống đất, nát bét. Khi bình minh tươi tắn của hôm sau lộ dạng, cậu chính thức lệt xác.

Quay lại ngày Jay phiên bản hai mươi tuổi đang tiếp chuyện một người đàn ông cỡ tuổi bố anh qua điện thoại.

” Chi số tiền này thì cháu không thể giúp chú đâu ạ! ”

” Cháu thông cảm! Thời buổi làm ăn khó khăn, chú lại phải đóng nhiều khoản tiền, thuế má, bảo hiểm, tiền này tiền nọ phát hoảng cháu ạ. Cháu giúp chú lần này! Chú mang ơn nhiều lắm! ”

” Cháu rất tiếc. Chú nên liên hệ những người có thể giúp chú với số tiền chú đưa ra. Cháu quen vài người làm dịch vụ, cháu sẽ đưa số của họ cho chú nếu chú cần! ”

” Chú biết nhiều người làm dịch vụ lắm chứ. Nhưng nói thật với cháu, chú chỉ yên tâm ở cháu thôi. Cháu vừa nhanh vừa gọn, mà vụ này của chú rắc rối lắm. Sợ người khác làm rồi be bét hết cả! ”

” Chú ơi, cháu có thể thắng thán chứ ạ? ”

” Được, cháu nói đi Vũ Bảo! ”

” Cũng từng ấy thời gian, công sức cháu bỏ ra lo vụ của chú, nhưng cháu có thể kiếm gấp đôi từng ấy. Cháu xin lỗi! Cháu không giúp chú được! ”

Tất mảy. Anh nhấn gọi một số máy quen thuộc, hơi cần nhẫn:

– Mr. Vũ, đề nghị quý ngài dừng ngay việc tùy tiện vứt số di động của tôi cho người khác! Chết xám, thì giờ của tôi không phải sắt vụn, không bán rẻ, không miễn phí! – Chất giọng nghiêm trang bất thành linh chuyển phát sang trong trẻo lạ thường – À bố Nhân, con thêm đậu phụ nhồi thịt. Bố Nhân nhấn mami nấu nhè, tối con về ăn. Okay?

– Thịt nhồi khô qua ngon hơn!

– Phew, cái củ còn gọi là mướp đắng, xanh sần sùi giống bị bệnh da liễu, đáng ghét huh bố?

– Ủ hử. Trúng phóc hết rồi, nhưng nó là quả, không phải củ, anh hai ạ!

– Yup, con nhớ rồi, anh tổ!

– Anh tổ là cái quái gì cơ?

– Khi từ ” anh hai ” và từ ” ông tổ ” ăn nằm!

– ...

Chap dài phát ồm. Bù tuần rồi bận khóa sổ điểm, hết trả bài thầy cô giờ đến trả bài các bạn XD

Chap này hé lộ một phần, một phần tí xíu về con người khác của J. ~ Nhân vật này cảm xúc thật boo không bao giờ lộ tả, móc ta kĩ như Thiên Ly đâu. Cũng tự các bạn đoán và cảm nhận nữa ~ Thêm nữa, J không phải là nhân vật dễ yêu thích tuyệt đối như các nam chính khác, nên đừng kỳ vọng quá nhé ~ Hần có thể là phản diện đấy ~

Ngoài ra, boo đọc bình luận mỗi một các bạn nhưng không kịp rep vì bận. Thực ra boo biết các bạn cũng không cần rep đâu, nhưng đó là thói quen rep cmt từ lúc mới bắt đầu viết fic nên không bỏ được. Cũng như một số bạn góp ý boo về văn phong trau chuốt, tí mi quá và phép so sánh nhiều. >_< Yeah, chính xác đấy. Boo cũng tự nhận thấy câu văn mình viết dài, rườ, có đọc thấy rối đấy, tự boo đọc kiểm lại thấy. Nhưng mà giống như mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, viết câu văn gọn không quen, cứ phải so sánh, trau trau chuốt chuốt. Nhiều khi bực lắm, vì viết thế nó ngắn thời gian kinh, mà còn bao chuyện khác phải làm. Nhưng khổ quá, viết câu văn cụt là như thiếu thuốc =>)) Minh cũng muốn viết chap nhanh một tí như hồi nhẹ bước vào tìm anh, viết lèo lèo ấy, để còn fic khác ra lò. Mà chịu thôi ~ Chap này viết hơi sơ sài, bớt con trau chuốt rồi ~ Thử xem ý kiến bạn đọc thế nào XD

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: 12-Year-Old Lily’S Msg

Bạn biết đấy. Một khi người nào đó ghét ở cạnh bạn, thì ngay đến lúc cả hai đang là những tên cướp ẩn nấp chung một chỗ, người đó sẽ tự chui ra đầu thú.

Ngồi đung đưa trên chiếc võng mắc giữa hai cây hồng xiêm mọc đối diện nhau, Thiên Ly khum tay che nắng hắt mặt, nheo mắt ngược nhìn tán lá xé nhỏ bầu trời thành những mảng xanh ngắt bé tẹo. Dòng ký ức cũ xin chọt lợi về, lang thang trong não bộ. Ký ức rất màu ảm đạm, xám ngoét nhưng vẫn kéo khoe miệng Thiên Ly nhướn lên. Khoảnh vườn dịu mùi cây cỏ, đốm nắng óng ánh đậu trên da, gió mát lùa vào tóc hết những hôm nào.

Mấy năm sống ở nhà chú, việc Thiên Ly thích nhất là núp mình dưới hai gốc hồng xiêm song sinh, mím môi nghe tiếng lá xào xạc vỗ về từ những buồn rầu vật vãnh đến những nỗi sâu ám ảnh. Mỗi lần ngồi lọt thỏm dưới vòm lá rậm rạp, Thiên Ly lại thoảng quên bống sự cô độc luôn đẳng đẳng bám riết.

Hải uy, hám tiền của bố đang ở xa tít bên kia trái đất, chú út chuyên dẹo miệng nịnh nọt, nói ngọt chứ không thực lòng thương Thiên Ly. Nói trắng ra, chú dùng cô bé để kiểm soát. Đề phòng nhóc con khôn lanh sẽ mách lẻo, chú và vợ cư xử một cách dè chừng, khéo léo. Giả sử cô chú nói khủng với Thiên Ly đến nỗi gần thái dương giật đùng đùng, cũng sẽ chỉ trừng mắt với bóng lưng bé bóng.

Riêng Đức ghét Thiên Ly ra mặt, hấn né cô nhóc như vật thể chứa mầm bệnh lây nhiễm. Xét theo vai vế, Thiên Ly là chị họ của Đức nhưng cô bé tùy tiện xưng hô bằng tên, bởi Đức lớn hơn tận chín tuổi, hấn to đùng, cô bé tí gọi chị em rất ngượng miệng. Thiên Ly từng nom nớp sợ bị ăn mắng nếu để người lớn bắt gặp cô xưng Ly-Đức, rồi dần dà mới nhận ra nỗi lo ấy còn thừa thãi hơn cả chớ củi vào rừng. Đức cực giỏi tránh mặt Thiên Ly.

Bạn biết đấy. Một khi người nào đó ghét ở cạnh bạn, thì ngay đến lúc cả hai đang là những tên cướp ẩn nấp chung một chỗ, người đó sẽ tự chui ra đầu thú.

Có lẽ do quá thiếu thốn người thân, Thiên Ly đã luôn cố gắng gần gũi Đức bằng mọi cách, dù sự hắt hủi của hấn chẳng hề tụt đi như một con số li lợm thì sự quan tâm của cô bé dành cho hấn cứ lặn lên từng ngày. Thiên Ly chăm dọn dẹp căn phòng bừa bãi như chuồng lợn sau những buổi cày game thâu đêm. Kiểm tra ví hấn, nếu thấy rỗng hay chỉ còn sót vài tờ bạc lẻ, Thiên Ly sẽ rút ngay tiền riêng lên lên bỏ vào. Hấn im im nhận hết thảy, chắc hấn còn cười mĩa cô giống bù nhìn hoặc thậm chí là con ờ. Thiên Ly biết tất, thế nhưng cô tự nguyện bị lợi dụng để mua chuộc cái cảm giác có ai đó thân thích bên cạnh.

Thiên Ly cứ cứng đầu đối tốt với Đức, một phần vì đầu óc non nớt pha chút già dặn trước lứa tuổi lờ mờ nhận ra Đức không ghét bỏ gì mình, hấn chỉ đơn giản trút hết mọi phần nộ, bức xúc lên cô. Thiên Ly là người duy nhất có thể thay thế bao cát để Đức giải tỏa, cũng như hấn đã là người thân duy nhất cô có thể bện tâm. Chú út là đứa con ngoài giá thú bị cả dòng họ ghê lạnh. Chú chậm chạp, lười nhác, lại còn nát rượu, mê trò đỏ đen nên chủ yếu sống bám gia đình Thiên Ly. Lâu ngày chứng kiến cảnh bố mẹ dễ dàng quy lụy, sẵn sàng khúm núm, ném phăng lòng tự trọng sang một bên, Đức đâm ra tự ti, rồi nhục nhã, rồi căm tức. Dĩ nhiên, hấn bắt lặc! Hấn rất muốn quăng trả những cục tiền như bố thí, thế mà buộc phải ngậm chặt miệng bởi miếng ăn, cái mặc chẳng tự nhiên rơi dộp từ trên trời xuống.

Sau đêm ấy, thái độ của Đức đột ngột đổi phắt còn nhanh hơn một lật tay. Hấn im lặng trông nom Thiên Ly, tự động chia vai cho cô dựa dẫm trong quãng ngày khủng hoảng, tạm giấu tiết cô khỏi sự lừng lự điên cuồng của gã. Thiên Ly từng lầm tưởng Đức thương xót giọt máu đào hơn ao nước lã, nhưng hóa ra... hấn là kẻ đồng bọn.

”Nếu biết trước em với anh chỉ tồn tại mỗi thù ghét và dù anh cố gắng bao nhiêu vẫn chẳng cứu vãn nổi, anh đã không bao giờ ngu ngốc vợ tội lỗi cậu ta về mình. Không bao giờ! Đêm đó, và cả những năm sau này! Không bao giờ!”

”Oh, hấn em sẽ bắt ngờ lắm nhé! Jay nói, cả anh họ lẫn anh chàng kia đều tham gia cưỡng đoạt cô bé X trong đêm ấy. Đúng thế, cả hai, Lily ạ!”

Hà, cô gái nhỏ tự dung bật cười. Mỗi lúc hồi ức nhóp nhép kia chọt ủa về như cơn mưa giông, từ đầu đến chân Thiên Ly lại ướt nhẹp trong muộn phiền. Cô lặng yên hàng tiếng đồng hồ sau đó, chịu đựng nỗi mặc cảm, cơn phẫn uất, sự tòm lợm chen nhau bò lúc nhúc trong dạ dày khiến cô muốn nôn mửa. Đây là trước kia thôi, Thiên Ly đã chán ngắt lắm rồi cái cách bản thân mãi hoang phí thì giờ cho một vết nhơ trong quá khứ.

Chút rắc rối sẽ làm người ta ưu tư, chút rủi ro sẽ khiến người ta than trách, chút bất lực sẽ dồn người ta nghĩ quẩn, nhưng một khi đời quá khốn nạn, người ta sẽ chỉ còn muốn cười thật to.

Mảnh hoàng hôn chậm rãi phủ lên góc vườn đang diễn ra cuộc tạm biệt của những người bạn. Thiên Ly nửa ngả đầu nửa cạ má lên thân cây sần sùi, buông tiếng thở hắt đầy nặng nề. Lại sắp phải rời hai gốc cây song sinh đã từng luôn chia sẻ những khoảng lặng trầm trờ của cô trong suốt chuỗi ngày đơn độc. Thiên Ly rón rén ngút hai lá hồng xiêm ghim thật cẩn thận trong cuốn nhật ký, dí mũi lên trang giấy hít hà mùi lá hăng hắc. Cô còn lo ngại khi cô đi rồi, sẽ chẳng còn ai ghé tới lắng nghe tiếng lá xì xầm như lời thì thầm chuyện đời của cây. Điền rõ lắm không?

”Xin chào Thiên Ly tương lai đang đọc mảnh giấy này.

Hấn là bạn mới từ Praha về đấy nhì? Tôi biết! Vì ngày ngày mai tôi bay sang đó đấy!

Tôi là Thiên Ly, mười ba tuổi, cao 145 cm, nặng 33 kg

Tôi yêu mẹ nhất đời, yêu nhì là bố.

Tôi có thói quen mỗi ngày phải đọc ít nhất 20 trang sách, học ít nhất 20 từ vựng. Tôi nghĩ bạn còn duy trì thói quen này, nhưng nếu bạn bỏ rồi thì hãy LẬP TỨC khôi phục nó ngay! Tôi đã thề đọc rồi, nếu tôi không duy trì hai thói quen trên, sẽ bị ô tô cán nát bét. Coi chừng đấy!

Tôi không biết bơi, không mặc váy, áo sát nách, quần short, không đi chơi đêm. Bạn có thay đổi gì không? Nếu có, à ừ, nhưng tuyệt đối đừng lố nhé! Tôi thề đọc rồi, nếu tôi mặc nội y nổi màu ra đường, sẽ bị ô tô cán nát bét. Nếu chưa thay đổi gì, hừm, bạn hình như bảo thủ quá trốn đấy nhé!

Tôi không thích bạn trai nào cả. Tôi đầu tư hết thời gian vào việc học. Tôi thấy mấy cô bạn cùng lớp rất mất thời gian trong việc nhớ nhưng, nhắn nhủ, hẹn hò. Và họ còn lơ đãng bài giảng, thậm chí cúp học nữa! À, tiêu tiền cũng rất mạnh tay!

Bạn đã thích ai chưa? Khiếp thật! Sao không lo học hành đi? Không nắm tay gì hết nhé! Ôi, tôi chán bạn thật! Thích thích cái gì? Thật lảm chuyện! Mà tôi thì đọc rồi đấy, nếu tôi vì yêu đương mà xao nhãng những việc quan trọng khác, sẽ bị ô tô cán nát bét. À, tiêu nhiều nhiều cho trai cũng bị ngã sân thượng đấy.

Này, nếu bạn thầm thích ai, thì xem như không có việc gì xảy ra đi! Tinh táo nhé! Tôi ghét ba cái trò lặng nặng bám đuôi người ta lảm chầy! Một tên giống đực thôi, đừng vớ vẩn!

Tôi nhất định không làm mẹ khóc! Bạn đã làm mẹ khóc lần nào chưa? Nếu có, đền cả đời cho tôi! ”

Thiên Ly mười lăm tuổi đã đọc hết lời nhắn của phiên bản mười ba tuổi. Hai năm trước, lá thư này được cô ẻm nhem trong chiếc hộp chôn sâu gần gốc hồng xiêm, vào chính hôm cuối cùng nặn lại đây.

Mai cô sẽ sang Praha, kịch bản là phép lập nguyên si. Thiên Ly lại hi hục đào bới, bí mật vùi chiếc hộp nhỏ với lời nhắn mười lăm tuổi vào lòng đất.

Năm năm sau, Jay là người bí mật đào lên.

Chap này... thật kinh khủng. Khi nào cũng nghĩ xong xuôi hết, đến khi đặt tay vào bàn phím lại lạch cách một chap hoàn toàn khác. Đáng nhẽ chap này là mạch truyện lên cao sau mấy chap chậm rì, mà lờ viết dài nên hoàn thiện luôn :D Tự an ủi là chap này giải đáp một tí nào hay gì gì đấy ~

Chúc cuối tuần vui vẻ, các hammy ^ _ ^ ~

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: A Bizarre Kidnapping

Ngắm Thiên Ly làm con mồi ngay từ lúc cô còn bé, gã nắm cô trong lòng bàn tay, thì Thiên Ly – con mồi lâu năm bị kiểm soát dưới trướng cũng đã dần tương tện gã như cuốn sách đã nhai đi nhai lại.

Bên ngoài khung cửa kính dính đầy bụi nước, cảnh đêm trôi vùn vụt ra sau cứ như chuyến tàu hỏa phóng ngược chiều. Mưa phùn lâm râm, vẩy làn hơi mát lạnh lên mặt đường đã cả ngày oằn mình dưới cơn nóng bỏng rát của những ngày đầu tháng năm. Thiên Ly bấm nút hạ cửa, thò mặt ra ngoài hít hà hơi đất ẩm bốc lên thoang thoảng, cắt đuôi ánh mắt dò xét của bố đang hiện rõ mồn một qua tấm gương chiếu hậu. Những ngón chân bòn chôn ngo ngậy trong đôi giày lười.

Mấy hôm nay, Thiên Ly luôn có cảm giác bố đã ngồi thấy bầu không khí khác lạ giữa cô và gã, hoặc phát hiện ra gì bất ổn đó giữa cô và Đức. Con mắt của bố tinh tường đến sợ! Đâu phải tự dung từ tay lái xe thuê dùng một cái phát thành đại gia.

Bốn bánh đồ xịch trước cánh cổng sắt với những thanh sắt nhọn hoắt chĩa thẳng lên trời. Gió rít tó, tán cây lung lay dữ dội tựa những ngón tay đang cào cào loạn xạ, thanh âm kỳ dị nhảy vọt ra từ vòm lá giống như tiếng rên, tiếng gào. Đàn thiêu thân bay tán loạn quanh trụ đèn đường vàng nhợt. Mây đen kìn kịt che kín bầu trời, nuốt nhem cả mảnh trăng mờ. Một cơn giông sắp ập đến!

Linh cảm xấu miết dọc lưng Thiên Ly, đôi mắt đầy cảnh giác xoáy sâu vào căn phòng tối thui trên tầng hai. Tuy con ròn rợn luôn bám gáy Thiên Ly mỗi lần phải chạm mặt gã như một phản xạ tự nhiên, nhưng đêm nay, cảm giác đó sắc bén hơn lạ thường như lưỡi dao mới mài. Rõ ràng có chuyện gì đó tồi tệ sẽ xảy ra...

Cô gái nhỏ cắn môi.

Kể từ hôm đó, sự mất hút đột ngột của gã khiến Thiên Ly vừa nhẹ nhõm vừa run sợ.

Mẹ đổ bệnh sau cái chết của bố, gã không thể bám theo Thiên Ly sang tận Praha. Gã ép cô bé ở lại đây ăn học cùng gã như đã từng ép cô tới Úc. Quá mực cười! Thiên Ly hay va vấp thật, nhưng chưa ngã đập đầu đến mức quần trí, ấy là chưa kể bố mẹ cô nhất định không cho phép. Gã không còn dám mở miệng dọa nói toạc mọi chuyện như trước được nữa. Một khi miệng túi cất chứa bí mật của những năm qua bị mở ra hờ hoác, tức là gã đã lòi cô bé cùng ngồi chung trên chiếc thuyền chìm.

Thiên Ly luôn biết chữ, gã thủ nhận là đang cầm con dao hai lưỡi đâm Thiên Ly một nhát, nhưng cũng đang tự khoét tay gã. Dĩ nhiên gã phải biết, bố mẹ Thiên Ly và cả bố mẹ gã sẽ không đời nào để gã yên. Gã đã từng luôn giờ trò dọa dẫm thành công bởi nắm thóp được Thiên Ly rất sợ gia đình bị tổn thương, ám ảnh lâu dài như chính cô bé. Thiên Ly không chắc liệu gã có thực sự dám mở miệng, nhưng cô thà chịu đựng còn hơn đánh cược cùng người điên.

Thiên Ly thua do non nớt.

Gã từng bị cô bắt, ký một tờ giấy với đồng tội danh vu khống. Hừ, chiều trò hết sức trẻ con, chẳng khác gì cái gã ngứa đối với gã cáo già quý quyết. Ai sẽ tin lời một đứa nhóc? Chỉ mỗi mình Thiên Ly biết tới phần con góm ghiếc của gã, còn trong con mắt xã hội, gã là một người trẻ giỏi giang, mẫu mực. Thực chất gã cóc sợ Thiên Ly rêu rao tờ giấy kia, gã phẩy tay bảo đó là trò nghịch ngợm, cô gái nhỏ sẽ mất công chui xuống gầm giường để giải gã.

Ngắm Thiên Ly làm con mồi ngay từ lúc cô còn bé, gã nắm cô trong lòng bàn tay, thì Thiên Ly – con mồi lâu năm bị kiểm soát dưới trướng cũng đã dần tường tận gã như cuốn sách đã nhai đi nhai lại. Thiên Ly có thể bắt nhịp hoàn hảo dòng suy nghĩ của gã lúc đặt bút ký lên tờ giấy trong phòng tắm hôm ấy. Bắt đầu nhé!

” Khiêm, thỏa hiệp đi! Không được để Thiên Ly đốt hộ chiếu, mày sẽ mất bằng thạc sĩ đấy! Cũng đừng lôi em ấy sang Úc cùng mày nữa! Em ấy không ngoan, không còn nghe lời rầm rập hay hoảng hốt khi mày dọa dẫm, em ấy đã biết cứng đầu chống đối đến cùng, đưa em ấy sang kia, em ấy sẽ phá mày tanh bành. Để em ấy ở lại, học hành xong xuôi rồi quay lại tìm em ấy sau. Mày hãy nổi điên điên đi, quát to lên đi! Diễn thật đạt giống như tờ giấy này của em ấy có thể hủy hoại mày trong một tích tắc ấy! Nếu mày trơ ra hay cười khẩy, về sau em ấy sẽ nghĩ ra những trò ranh ma hơn, những trò có thể thực sự hủy hoại mày trong tích tắc đấy! ”

Giữa căn phòng khách lạnh lẽo, bố cùng Thiên Ly tranh thủ trò chuyện cùng vợ thầy trước khi ra sân bay ngay trong đêm, cô gái nhỏ chỉ nói dăm ba câu, chủ yếu nắn bóp đôi chân mềm oặt cho bác gái đang tạm thời phải ngồi xe lăn.

Mẹ Thiên Ly đã bị ” đuổi ” khéo sang Praha từ tuần trước cho kịp lịch hẹn bác sĩ. Sau tang lễ của thầy, mẹ đồng thai, cả hai bố con đều sợ mẹ lại sảy thai như năm ngoái. Dù rất muốn mẹ ở lại an ủi bác gái thêm, nhưng mẹ rất dễ bị stress, hay muộn phiền, hay nghĩ ngợi dai dẳng. Cũng bởi thế mà Thiên Ly lúc chào đời phải nằm lòng kính, cô luôn gầy gò, xanh xao, đổ bệnh liên miên. Đáng nhẽ cô bay cùng mẹ, nhưng tuần rồi cô lên cơn sốt cao, nằm mê man.

Gió xô mạnh cánh cửa chính, phát ra tiếng rì rào như nghiêng rặng. Ô cửa kính thì thoáng lóe lên tia chớp rạch trời dữ dội. Thiên Ly chột rùng mình, lặng lẽ đưa mắt nhìn những bậc thang im ắng dẫn lên tầng hai. Gã đột nhiên biến mất như mong muốn nhưng Thiên Ly không hề có cảm thấy được giải thoát, ngược lại, cô càng thêm bất an, sợ hãi.

Hôm ấy gã dùng chiêu cũ rích ép Thiên Ly phải bên gã bằng mọi giá. Cô thần nhiên ừ một tiếng, đơn giản nhún nhu rằng đến lúc ấy hãy tung nốt cả chuyện bố gã quan hệ cùng trẻ em. Gã tái mặt, đồng tử nở to trong đôi mắt u tối như muốn xâu xé Thiên Ly, rồi gã im lặng nhìn cô trần trối, quai hàm bạnh ra. Gã chọn chia sẻ bí mật, còn Thiên Ly dùng nó để bóp cô gã. Cũng như Thiên Ly ngày trước, gã không thể biết cô bé có dám nói ra hay không, nhưng gã thà buông tha còn hơn làm liều với người đã bị gã dồn đến đường cùng.

Gần đến giờ bay, hai bố con hóp ngum chề cuối, lưu luyến nói lời tạm biệt. Bác gái cứ bịn rịn siết tay Thiên Ly, dường như bác cũng biết đến mối quan tâm đặc biệt gã dành cho cô bé. Bố hỏi thăm Khiêm mấy câu, bác gái nói mấy hôm nay gã bận đi phỏng vấn. Thiên Ly thấy thối má, tuy nhiên chẳng rõ mình đang lẩn tránh điều gì.

Lúc bước đến gần chiếc taxi chờ sẵn bên ngoài, một cơn sớn lạnh lẫn dọc sống lưng Thiên Ly, đôi giày lười khựng lại, neho mắt ngó nhìn người tài xế qua khung cửa nhòe nhoẹt. Thiên Ly quyết định đứng đợi bố đang đóng cổng nhà giúp bác gái, nhưng tiếng sấm nổ vang trời khiến cô giật bắn, vội nhảy vào xe ngồi. Chưa kịp hoàn hồn, lại một lần nữa, tim cô đập thình thịch, chân tay lạnh toát khi tiếng chót trái cửa phát ra.

– Bắt được em rồi! – Giọng cười vui vẻ khẩy vào tai cô gái nhỏ đang ngồi im re, mặt cắt không còn giọt máu, chẳng dám ngoảnh đầu.

Chỉ ngay sau đó, chiếc khăn tắm thuốc mê chụp thẳng vào mặt Thiên Ly, cô vùng vẫy loạn xạ, cổ đưa tay nắm cổ tay gã giằng ra. Hình ảnh cuối nán lại trong mắt Thiên Ly trước khi hàng mi nhắm nghiền là bố đang đập cửa ầm ầm.

Giữa đêm giông bão, chiếc taxi điên cuồng phóng đi.

Aw, lâu rồi mới lại có chap mới. XD Các bạn đọc chap vui vẻ. Chả hiểu sao viết lâu ời là lâu thế này nữa, nghĩ lại thì gần 2 năm mà mới được 62 chap vị rồ :(

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Bloody Night (Đêm Máu)

Nhưng dù đầu lưỡi có uốn ra chữ ” Nếu ” hàng tỷ lần thì cũng đâu thay đổi được quái gì! Chỉ tổ phí phạm thì giờ, nuôi béo những suy nghĩ ảo vô giá trị hay tiếp tay cho cái thói lẩn tránh thực tại.

Mảng đầu dính chặt trên chiếc gối kê tựa quây, dòng ánh sáng trắng lóa hắt thẳng vào mí mắt đang từ từ hé ra. Thiên Ly quan sát chung quanh một cách khó khăn, mọi thứ đều mờ mịt như thể cô đang nằm giữa làn sương mù. Một chốc sau, lúc thuốc mê tan hẳn, bức tường đính đầy những khung hình gỗ mới hiện ra thật rõ nét. Trần ngập ánh gĩa thời học phổ thông cùng Thiên Ly lúc nhỏ xíu. Gĩa đã bên cô suốt ấu thơ. Chĩa tay chăm chút, nâng tay chiều chuộng, dang tay che chắn cô như chiếc cây cổ thụ. Nụ cười nhóc con hôm nào đã luôn thật giòn tan khi tung tăng bên gĩa.

Nếu gĩa không bị phần con nổi dậy, có thể gĩa sẽ là người đàn ông của Thiên Ly?! Ở không, từ ” nếu ” đáng nhẽ nên bị lược bỏ khỏi từ điển. ” Nếu ” tự động vọt ra khỏi miệng ta hàng ngày, hàng giờ khi chúng ta ôn tập đề thi, đi họp trễ, làm trái nghề... hay ti ti những gì không thuận lợi trong cuộc sống. Nhưng dù đầu lưỡi có uốn ra chữ ” Nếu ” hàng tỷ lần thì cũng đâu thay đổi được quái gì! Chỉ tổ phí phạm thì giờ, nuôi béo những suy nghĩ ảo vô giá trị hay tiếp tay cho cái thói lẩn tránh thực tại.

Mà nếu giả sử gĩa không mắc chứng pedophilia -> gĩa không nổi dục vọng với đứa trẻ nít thờ ra mùi sữa -> tầm ngắm dâm loạn của gĩa không nhắm trúng Thiên Ly -> gĩa không bám rịt cô nhóc thua mình đến tận mười tuổi đời -> theo tự nhiên, đối tượng khiến gĩa tiết ra hormone giới tính hồi ấy là những cô nàng dậy thì, độ tuổi của họ sẽ tăng dần theo số tuổi của gĩa -> Thiên Ly mất dạng khỏi đời gĩa từ hồi nào hoặc thỉnh thoảng gĩa chỉ lơ đãng sượt ngang cô bé con đang ngồi học piano cùng bố. Song song đó, Thiên Ly không bị gĩa nuốt mất khoảng trời riêng, cô bé sẽ chỉ tình cờ đụng mặt gĩa trong các buổi tập đàn -> những năm học trôi vèo, mười ba tuổi đặt chân đến Praha -> Li lợm yêu thầm chàng trai ấy đến tận giây phút này.

Chợt... có tiếng bước chân nện trên sàn, thông thả mà rộn ngợp nguy hiểm.

Thiên Ly lập tức ngồi phắt dậy, phóng ra ánh mắt nhọn hoắt thay vũ khí. Một lượng adrenaline lớn vọt thẳng vào máu khiến những múi cơ căng lên, hai tay siết thành nắm đấm như ủ sẵn ý định giết người bằng tay không.

– Em thích nơi này chứ? – Gĩa đứng dựa lưng lên tường, tia nhìn thích thú dạo chơi khắp căn phòng rồi đậu trên người cô gái nhỏ đang bặm chặt môi. Gương mặt gĩa giãn thành nét cười ưng ý như đã trao Thiên Ly một bất ngờ lớn.

Không yêu. Mọi lãng mạn đều trở thành trò quấy rối.

Tám gương lớn gắn trên chiếc tủ phía đối diện phản chiếu lọ hoa thủy tinh đặt đầu giường, cắm một bông bách hợp trắng muốt. Gĩa dùng loài hoa kiêu hãnh này tượng trưng cho Thiên Ly nhưng cô không hề vinh dự, trái lại, con ón lạnh vồ lấy từng thớ thịt như thể đấy là hình nhân.

Trước khuôn miệng đang ngậm mãi nụ cười dị hợm của gĩa, quả tim Thiên Ly đập nhanh, mạnh tới nỗi tiếng thỉnh thỉnh đập mạnh màng nhĩ, át cả tiếng sấm giạt đùng đùng ngoài kia. Thiên Ly bị con hoảng sợ lẫn hồi hộp ôm chèoang, chất sống dần dần rút khỏi cơ thể sau mỗi tiếng tích ta tích tắc. Cô mềm nhũn, cô tức thở, cô điên tiết ném thẳng ra chất giọng bình tĩnh đến lạ:

– Anh muốn gì?

Miệng cười quái đản khoét thêm sâu, gĩa đáp lời một cách buồn bực nhưng cương nung:

– Tôi còn lấy được gì từ em ngoài mạng trinh chứ hả? – Gĩa sải bước đến gần cô gái nhỏ, tay chống lên mép giường, đầu hơi gục xuống, môi lảm bảm – Tôi thua! Tôi hết cách rồi! Tại sao thế hả em? Tôi đã rất tử tôn yêu em, kiên nhẫn đợi em kia mà Thiên Ly! Còn em thì sao hả? – Gĩa ngẩng phắt đầu, hốc mắt u tối hun ra tia nhìn phẫn uất – Em luôn coi tôi là cận bã, là thứ đòi bại, bệnh hoạn! Tốt thôi! Đáng nhẽ tôi đợi em trưởng thành, em tự nguyện nhưng em cứ khăng khăng đuổi tôi đi bằng mọi giá thì tôi chỉ còn cách... lại cưỡng bức em thôi!

Môi Thiên Ly nhênh nhếch, cô à khẽ một tiếng đầy chế giễu:

– Cũng chỉ mỗi trò rẻ tiền ấy! – Đôi mắt cô gái nhỏ thẳng tắp đối mắt gĩa không chút sợ sệt, đồng tử khuếch ra tia cười châm chọc – Anh nghĩ anh làm thế, tôi cả đời sẽ không quên anh?

Gĩa im lặng, ngậm thừa nhận. Sau đêm nay, dù gĩa không ở bên hay sau này, Thiên Ly nếu-còn-khả-năng gửi gắm những tên đàn ông khác thì sẽ nghĩ ngay đến gĩa. Kể cả gĩa bằng xương bằng thịt không ở cạnh, nhưng sẽ dai dẳng bám víu Thiên Ly tựa giấc mộng đắp bên gối cô bé hằng đêm.

– Hơn mười năm qua, tôi học nhiều, làm việc nhiều, lên nhiều kế hoạch cho tương lai. Tất cả, em luôn có trong đấy! Và giờ thì em gĩa bỏ tôi! – Gĩa rít lên, tay bỗng túm chặt ga giường thành một nhúm nhàu nhĩ – Mười năm đấy! Dù là tôi không ích kỉ, tôi cũng có quyền bắt em nhớ đến tôi chứ?

– Thôi lải nhải đi! Anh định làm gì thì làm nhanh một chút! – Thiên Ly ngắt lời gĩa bằng giọng lạnh tanh, cứng cáp. Bờ vai thân nhiên nghênh lên một cách thách thức – Tôi cũng muốn thử xem, tôi không quên anh hay chính anh sẽ không bao giờ quên mình đã phạm tội hiếp dâm trẻ em!

Gĩa hơi ngẩn người, ánh nhìn bất động đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng lên đầy khiêu khích, cơ hàm và cằm gĩa căng ra trong kính ngạc.

Đã không còn cô bé em ngày nào sẽ co rúm chỉ bởi một cái ôm hờ. Thiên Ly hay sợ sệt của quá khứ luôn gọi cho gĩa cảm giác muốn che chở nhóc con ấy cả đời, gĩa tổn thương rồi sẽ lại vội yêu thương cô bé. Nhưng, Thiên Ly gai góc của hiện tại đang khiến gĩa sùng sốt tột độ. Thân thể sắp bị chiếm đoạt,

mà đôi mắt bắt cần đến thế, khoe miệng khinh khinh đến thế,... Thiên Ly... cô bé... là đồng loại của gã.

Lần đầu bị gã tức tối giờ tay tát, Thiên Ly khóc đến sưng mắt.

Lần đầu thấy bố quan hệ cùng học trò nhí, gã buồn nôn.

Những lần sau này bị Thiên Ly chọc tức đến nổi điên, gã đánh đập cô bé tàn nhẫn. Cô bé chỉ cười nhạt.

Những lần sau này lên lút nhìn xem bố mây mưa, khoái cảm dâng lên khắp cơ thể. Gã tưởng tượng mình là bố.

Gã dơ bản chính là sản phẩm của bố.

Thiên Ly trở li chính là sản phẩm của gã.

Những ngón tay dài, khô với vết chai cầm bút lửa vào mái tóc dày, mượt. Gã giữ đầu Thiên Ly cố định trên gối, ngay khi nụ hôn sắp vùi vào xương quai xanh gây gò, cô gái nhỏ đột ngột đưa tay đẩy vai gã:

– Đợi đã! Tôi muốn tắt bóng!

– Tôi muốn nhìn em! – Gã đáp đơn giản.

– Bụng tôi có sẹo. Tôi không thoải mái! – Thiên Ly thờ dãi, nghiêng mắt nhìn khung trời đen ngòm, mím môi không hé thêm nửa lời như chẳng muốn mặc cả một kẻ hung hãn.

Phản đệm lún ngay bên cạnh Thiên Ly chọt phồng lên như cũ. Gã nhòm mình dậy, ánh mắt xót xa nán lại người cô một chốc, giọng gã bỗng dịu dàng lạ thường:

– Anh thấp nển nhé!

Thiên Ly cười thâm.

Gã rời giường, tắt đèn, rời phòng ngủ. Thiên Ly khê khằng rút bông bách hợp khỏi lọ hoa, trở mình ngồi dậy bên mép giường, chậm rãi khua chân trong bóng tối.

Gã trở lại, cả hai tay bung giá nệm thơm thoang thoảng, nhúu mày khó hiểu nhìn Thiên Ly đang đứng giữa phòng. Cô bé nhẹ nhẹ bước đến trước mặt gã, mấp máy môi:

– Tôi đợi lâu anh rồi!

Gã không kịp ngỡ ngàng. Qua ánh nển mờ ảo, gã thấy đôi mắt lạnh toát của Thiên Ly bỗng rực lên rất đáng sợ. Bất thình lình, cánh tay giấu sau lưng vung lọ hoa thủy tinh nện thẳng vào thái dương gã một cú mạnh mẽ. Rồi nhân lúc gã choáng váng, đánh rơi giá nệm, Thiên Ly chạy vụt.

Gã bật cười. Bình tĩnh đưa tay quệt máu lửa ra khắp trán, dậm lên những mảnh vỡ đi săn cô gái nhỏ.

XD Chap này, chap sau nữa là chấm dứt gã khỏi Thiên Ly. Oops, mấy bạn gọi hồn Jay ở đây là vô ích thôi ~

Để xem, mình chấm chỉ ra chap mà có bị quyet cmt không ~

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Glad U R Here

Cách một lớp gỗ dày, nhưng dường như đôi mắt đen láy thẳng thốt đã đụng độ đôi mắt xanh lơ biết tuốt.

Chiếc Volkswagen bóng loáng trườn trên cung đường vòng vèo với các khúc cua gấp quái ác, hết tuyến đường ray hiểm hóc thiết kế riêng cho những chuyến tàu lượn siêu tốc. Trèo lên sườn núi ngằn nghèo, con xe V.W tấp thẳng vào bãi đất trống nằm trước tòa nhà trắng kiêu hãnh tọa lạc giữa cánh

rừng rậm xanh thẫm, tựa một tòa lâu đài huyền bí đang nấu mình khỏi chốn nhân gian lấm bụi trần.

Cô bé tóc đen nói cô bé tóc nâu bước xuống xe. Ngay từ lúc mũi giày chạm đất, cả hai đứng ngẩn trước quang cảnh toàn bộ Praha nhuộm màu thu lãng đãng nằm gọn lỏn trong mắt. Vô số mái đỏ lòe nhố hết bộ mô hình trưng bày trong viện bảo tàng. Có những tia rung động thật tưng tưng, đơn cử là phải lòng một khung cảnh thiên nhiên.

Nặng chiếc va ly đen trắng và túi du lịch to kềnh khỏi cốp xe, bố Thiên Ly chống hông quan sát kỹ chốn chứa chất hai cô gái nhỏ suốt tuần lễ tới. Tòa nhà mang đậm lối kiến trúc Tây Âu cổ, lối đi chính dẫn lên tòa tháp dày đặc những ô cửa sổ vuông vức, phần mái có hình tam giác cân úp ngược, nhô ra phần đỉnh nhọn hoắt đọng đám mây trời lững lờ. Dính liền bên phải tòa tháp là ngôi nhà sáu tầng dính những ban công rợp kín dây leo hay treo lủng lẳng các lồng hoa. Cánh cửa phía trái tầng một tòa tháp mở ra khoảng sân thượng nhỏ nổi mái liền hiên của dãy nhà thâm thấp, lối thang bộ dưới ấy dẫn xuống khoảng sân lát gạch rộng thênh. Từ đây có thể ngắm nhìn một lát cắt khác của thủ đô.

– Quanh đây không có siêu thị, quán xá nhĩ? Ly thiếu gì gọi bố ngay nhé!

Mái đầu đen dày, hơi xù, hơi xo gật một nhịp lơ đãng.

– Đồ ăn không hợp miệng, Ly đừng gượng mà bảo Anthony mang đồ đến. Bố mẹ không ở bên, Ly cài báo thức không thì tự Ly phải biết ăn thêm bánh trái, hoa quả. Quên ăn là ngất xỉu đấy! Trong người khó chịu thì cảm không được đi đâu hết. Bên người phải luôn mang theo thuốc, di động. Ly nhớ này, chỉ cần máy Ly không liên lạc được, bố sẽ đến đón Ly về ngay!

Lập lại cái gật lơ dềnh ban nãy, con người đảo sang tận sát khoe mắt, né tránh khúc ca dạo dờ.

– Hay là bố ngày nào cũng lên thăm Ly nhé? – Giọng bố Thiên Ly đột nhiên dồn dập.

Cô gái nhỏ mắt kiên nhẫn quay hẳn mặt đi, câu bản trước sự sốt sắng thái quá của bố. Nửa tháng kể từ lúc cô ngỡ ý sẽ tham dự chuyến đi này thì cho đến tận tối qua, bố mẹ luôn dai dẳng ri bên tai cô hết chiếc radio phát đi phát lại bản tin tuyên truyền cách phòng bệnh trong mùa dịch cúm.

Bố cười trừ, lén quay sang Erika thủ thủ:

– Pomoz mi, prosím, postarej se o mou dcerku. Už máš uloženy v mobilu můj kontakt? (Giúp chú chăm sóc con gái nhé! Đã lưu trong máy số liên lạc của chú chưa?)

Thiên Ly thoảng quạu mặt. Nhưng lúc tạm biệt tại đại sảnh, cô gái nhỏ yên tĩnh nhìn bố như muốn nhấn nhủ, rằng Ly sẽ ổn mà bố.

Check-in, miệng Erika há hốc đủ nhét một quả trứng ngỗng khi ông chú người Anh có thể phát âm tròn rỗ họ ”Hirschová” của cô nàng mà không hề lú lờ. Bà ngoại Erika là người Đức, Hirsch trong từ điển tiếng Đức là con hươu. Thiên Ly thường nhấn mũi tình quái gọi nàng tóc nâu một cách thật thuần Séc là Jelenová.

Miết bằng tên thẳng thớm lên ngực áo, anh chàng người Nga hồ hởi dẫn hai cô bạn lên phòng trên những bậc thang xanh ngọc sáng bóng, mát rượi. Erika đã co rúm người lúc Fabi lịch lãm chìa tay mời vào thang máy, tóc nâu mắc chứng OCD (rối loạn ám ảnh cưỡng chế) giống đức Thiên Ly, có điều sự hoảng loạn, ám ảnh của tóc đen thì nổi trội, gần dờ hơn. Không đơn thuần chỉ sợ chiếc hộp kim loại, một thước phim sắc nét dị hợm còn nhảy bổ ra trong cái đầu luôn chứa những suy nghĩ tanh máu. Cửa thang máy khép lại, đập mái đầu nát bét, óc phọt ra tóe tóe, những mảng trắng phớt vương vãi như đánh đổ bịch sữa đậu nành. Hoặc, cửa thang máy khép lại, nhè ngay phần cổ đang gãy dựa cất rụp cổ một nhát sắc ngọt, mái đầu rớt bịch trên sàn như bánh xà phòng rơi khỏi túi đồ đầy ứ hự. Lăn lóc. Đôi mắt trắng dã trợn ngược.

Fabi cao dong dỏng lịch sự giật khê chiếc valy khỏi tay Thiên Ly, sẵn lòng giúp cô gái châu Á thấp bé vác cái khối vuông nặng trình trịch ấy lên tận tầng năm. Lú lú bước sau Fabi, Thiên Ly không ngừng xoắn vặn những ngón tay vàng nhợt, câu ”Thank you” cứ ngập ngừng, tắc nghẹn cổ họng, dính bết đầu lưỡi như chiếc lá khô mắc kẹt ở rãnh nước. Fabi thái dương mướt mồ hôi đưa tay chỉ phòng, cười vầy.

– See you girls later. Dinner for about 6 o’clock. (Sau nhé, các cô gái. Bữa tối khoảng lúc 6 giờ nhé.)

Môi Thiên Ly bật ra chữ ”Thanks” ri rí như di động bị yếu pin lúc Fabi đã bước đến cầu thang máy.

” Ô kìa, mi kịp cảm ơn cái mông Fabi đấy! Chúc mừng ha! ” – Một giọng ngoa ngoắt chua lèm dội thẳng màng nhĩ Thiên Ly, khiến cơ bụng cô thít lại hết đang áp tai sát dàn loa rè. Thiên Ly biết rõ à điều thuyền kia, hể mỗi lần cô không làm đúng những gì nào bộ chỉ huy, à lại trề môi cong cón, xia xói bằng những ngôn từ ngoa độc nhất quả đất.

Hai cô gái đứng ngấp nghé ở mé cửa, hai mắt lúng túng lờn nhau, rồi lại chán ngán phóng đến căn phòng lớn chứa hơn chục chiếc giường chăn ga phẳng phiu, giống hệt nhau như mới Ctrl C, Ctrl V. Hành lý để ngổn ngang, ruột thùng rác đã chứa vỏ chuối, hộp sữa rộng, thêm bồn rửa đã bị những lọ gel lăn gần hết. Một tốp con gái thừa thốt đang chụm đầu cười khúc khích gì đó chột ngắc nhìn hai người bạn mới. Dừng phải ánh mắt của họ, cả hai lập tức mất hút sau vách tường.

– Cô Jirka bảo chúng ta có phòng riêng mà? Đùa không đấy, hơn chục người! Tớ không thể ở đâu! – Erika khoanh tay trước ngực, thở rất mạnh như có cơn trùng chui tọt trong cánh mũi – Nhất định không!

Erika cũng là đứa trẻ antisocial – ghét bỏ xã hội. Đi cùng tóc nâu, Thiên Ly chẳng cần che dầy hay giải thích sự sợ sệt đám đông, hải hùng người lạ, dị

ứng ồ ào. Cô không phản nản gì sất, nhanh gọn rút luôn đi động ra:

– Để tớ gọi bố tớ quay lại đón!

– Khoan! Chúng ta thử đi hỏi xem thế nào. Đã đến đây rồi! Phí lắm! – Erika nhăn trán.

– Cậu hỏi nhé? – Thiên Ly nhướn mày.

– Thưa vâng, tớ!

Tóc nâu phì cười giễu cợt sự mắc cả nhanh nhẩu của tóc đen. Mà tóc nâu biến hóa kinh khủng, đã bao lần Thiên Ly hét hồn trước con bạo dạn bất thành linh của cô bạn. Giống người tâm thần đột nhiên phun ra những câu thâm nho.

Đại sảnh.

Các chàng trai đến từ những quốc gia khác nhau đang ngồi bệt trước màn hình LCD to vật đang chiếu trận khúc côn cầu trên băng. Đứng tách riêng khỏi đám đông, người đàn ông nghiêm khắc nhìn hai cô gái lòng qua chiếc kính cận đã rớt gọng xuống tận sống mũi:

– Này, các em đến đây phải tập thích nghi nơi đó dù chứ! Các em không thể đòi hỏi như thế được!

– Cô Jirka bảo có phòng riêng, hai đứa bọn em mới đến đây! Em thề, em không thể ở cái phòng hơn chục người đẩy đầu! Em đã có thể thấy một trong số những bạn gái ấy sẽ mở party đầu đêm! – Đôi môi xù xụ của Erika nhả ra tiếng thờ ngán ngẫm – Bọn em có thể trả tiền để được phòng riêng!

– Kể cả thế! Vấn đề là chúng ta đã hết sạch chỗ trống, hai em hiểu không? – Người phụ trách tòa nhà bực dọc khua tay, tông giọng đang từ nốt Rê nhảy lên tận nốt Fa, nghe rất chói – Các bạn đều thế cả. Thậm chí, có mấy cậu bạn còn phải nằm đất. Nhưng tất cả đều vui vẻ chấp nhận! Còn hai em? Cau có, trong ngành, bất người khác chiều ý cho bằng được! Quá đáng thật! Nghe này, chết tiệt, hai em chẳng khác quái gì mọi người đâu nhé!

– Có đấy ạ! – Thiên Ly bỗng chen ngang, lạnh tanh hắt ánh nhìn thẳng tắp lên cái mũi hoắm.

Đã có vài đôi mắt hấp háy đầu chăm hỏi từ bên nhóm con trai lia sang.

Loạt tiếng chạy dồn dập chọt phát ra phía cầu thang bộ, tất thấy đồng loạt dời mắt đến ông lão người Mỹ trẻ trung trong bộ thể thao khỏe khoắn, áo cộc tay mát mẻ, quần đùi thoải mái, tất lưng kéo lên hết bắp chân. Các nếp nhăn tổ cáo ông khoảng tầm bảy mươi tuổi, nhưng bước đi thì nhanh nhẹn, linh hoạt như sóc. Mang theo biểu cảm khá nhí nhố, ông cười toe chào những người bạn trẻ trong đại sảnh rồi phốc một cái, vỗ vai người phụ trách tòa nhà dò hỏi thực đơn tối. Rồi nghiêng đầu chăm chú lắng nghe ông chú mũi hoắm quở trách.

– Erika, Lily có thể lên tầng sáu! – Ông Jayden hóm hỉnh khịt mũi, mắt đảo nhanh qua bảng tên của hai cô gái nhỏ.

– Tầng sáu đâu còn phòng trống chứ?

– Tổng cô cháu tôi đi là okay!

– Ôi, không làm thế được ngài Cooper! – Ông chú Turoň sừng sốt giọng cao lòng bàn tay biểu tình – Không thể đâu! Jesus! Điều này điên rồ quá! Tôi không thể đối đãi cậu ấy thế đâu!

Ông Jayden thờ ơ phẩy tay, hệt như cái gánh nặng trong lòng của chú Turoň nhỏ bằng con muỗi:

– Thây kệ! Thanh niên hai mươi tuổi khỏe hơn bò mộng, thế nào mà chẳng xong! – Ông Jayden chọt giận dỗi dậm chân – Thôi nào Turoň, đừng làm khó những bé con cá tính của tôi chứ!

Quảng lại ông chú mũi hoắm đứng thõng mặt trong chung hứng, sừng sốt, ngài Jayden Cooper đang rộng hai cánh tay như đại bàng mẹ, cặp thẳng hai người bạn nhỏ khỏi đại sảnh náo nhiệt, cất giọng vu vơ hát một bài nổi tiếng của ban nhạc The Beatles trong những thập niên sáu mươi.

”I read the news today, oh boy

About a lucky man who made the grade

And though the news was rather sad

Well I just had to laugh ”

”Tôi đã đọc tin tức hôm nay, ôi chà

Về cái gã may mắn được thỏa mong ước

Có vẻ mẩu tin kia buồn rười

Nhưng tôi vẫn phải cười vang. ”

” Tak, kámoško, jsem ted’ v 6. patře. Hehe. ” (Cô bạn ơi, tớ đang ở tầng 6 rồi đây. Hehe.)

Mẫu SMS tình nghịch chợt bùng nổ khiến Thiên Ly nổi khùng, sầm mặt đứng vụt khỏi giường. Ngoài Erika, Dušan là người duy nhất còn lại mà cô gái nhỏ quen biết trong chuyến đi này. Thật phiền toái! Mục đích phụ của Thiên Ly khi tới đây là muốn ẩn dật khỏi nhân gian một chút, muốn hít thở bầu không khí sạch bách hơi người thân, muốn không một ai biết đến mình giống như đang đặt chân đến hòn đảo mới. Thế mà tự dưng lòi ra cái đuôi lẻo đẻo! Tức thật đấy!

Dušan đã gọi hỏi tại sao không thấy Thiên Ly trong phòng con gái, cô bé đang ở đâu, cậu muốn mang đến tách cà phê Israel mua tại quầy bar cùng bánh anh đào do bà nội dúm cho lúc ở nhà. Thiên Ly gắt, rằng mặc xác cậu! Dušan cười khi đáp rằng cậu nhất định sẽ tóm được cô bé.

Những tiếng giày dứt khoát nện ngoài hành lang. Tóc đen vội vuốt khề vớ tóc nâu đang cắm mặt vào laptop chơi LSD. Nhón chân, khom lưng đi thậm thụt như kẻ trộm tới tủ quần áo, rón rén mở cửa chui tọt vào. Mẫu 151 cm ngồi lọt thỏm trong khoang tủ nhỏ, bị ống tay áo của chiếc blazer treo sẵn đây cạ má, ngựa ngửa. Thiên Ly bỗng nhủ mi nghi ngờ, rướn mũi hin hít mùi nước xả vải pha mùi cơ thể đàn ông bám trên áo. Ôi Chúa ơi... giống hệt mùi của người đã nửa năm không chạm mặt!

Đúng hai tiếng cốc, cốc trầm ổn phát ra.

– Hi, I have come to carry my stuff away! (Xin chào, anh đến để lấy đồ!)

– Gee whiz! Ah... Oh... Please come in! (Oh! À... ồ... Mời vào ạ!)

Tiếng giày di chuyển êm ru trên thảm nhà.

– Nice to meet you, Erika! I’m Jay! (Rất vui khi gặp em, Erika. Anh là Jay!)

– Oh... yes! Nice to meet you, too. (À vâng. Em cũng vậy!)

Tiếng rút cục xạc khỏi ổ cắm, xếp giấy tờ thành xấp, vo vỏ khoai tây chiên, bóp méo chai nước, bật mặt mĩ valy, kéo khóa va ly, đóng khóa valy.

– Excuse me, can I know where your friend is? (Xin lỗi, anh có thể biết bạn của em ở đâu rồi không?)

– She is... no...oh... she just ditched for a coffee. (Bạn ấy đang ở... không... ồ ... bạn ấy vừa rời phòng đi mua cà phê rồi ạ!)

Một tiếng ah ha ngâm dài một cách cố ý.

Một ai đó mềm nhũn người như miếng bơ đang rã dần trên chảo nóng.

– We really thank you for budging over and making room for us! (Tụi em thật sự cảm ơn anh vì đã nhường phòng cho tụi em!)

– Welcome! But I’ve heard “we”? Both of you? Hm, really? Are you sure that girl thinks the same? (Không có gì! Nhưng anh vừa nghe “chúng tôi”? Cả hai em? Hm, thật ư? Em chắc là cô gái kia cũng nghĩ vậy chứ?)

Cụm ” That girl ” được gấn mạnh, có mùi dẫn dắt hết hòn gạch được ném lên nóc nhà.

Một ai đó lưng lạnh toát, cứng đờ như gói sữa chua bỏ quên trong ngăn đá tủ lạnh.

Tiếng vờ những đồ đạc vụn vặt, nhấc valy, sai bước và chợt lơ dềnh dừng lại ngay tại chiếc tủ quần áo dựng ngay gần lối ra vào.

– Erika, say hey to Lily for me, okay? She need to know I’m glad-she-is-here. (Erika, gửi lời chào đến Lily hộ anh nhé, okay? Cô bé ấy cần biết rằng anh-vui-vì-cô-ấy-ở-đây.)

Mỗi một chữ đều được nhả, nhấn rất ranh mãnh.

Cách một lớp gỗ dày, nhưng dường như đôi mắt đen láy thẳng thốt đã đựng độ đôi mắt xanh lơ biết tuốt.

Chap này dài kinh chưa :D Hãy theo dõi kĩ Thiên Ly. Qua cô bé, các bạn sẽ nhận ra, mình đã thay đổi cái kết hựt hăng ở chap 64. hay đúng hơn cái kết đó chỉ là kết chap, không phải kết của gã và Lily ~ Nó vô lý quá, làm mình khó chịu.

Mình nói rõ ràng về vị trí lần cuối nhé. Mình sai, ở chỗ, ngay lúc bắt đầu thì mình luôn hướng fic về Praha, và đó là thứ độc giả theo đuổi. Nhưng dần dà, mình phóng bút, tự do viết những gì mình muốn nên chẳng khác gì treo đầu dê bán thịt chó. Okay, mình tùy hứng viết lan man, phô kiến thức hay sở thích gì gì, kệ mình, các bạn không cần biết vì mình đã tuyên bố là fic về Praha và đó là thứ các bạn muốn đọc, chứ không phải món trộn đủ thứ của mình. Các bạn có lẽ đã mong chờ một love story, nhưng nam và nữ chính của fic lại chẳng hề dính dáng thế này.

Vì vậy, đến chap 64 thì mình cảm thấy mình đã lừa đảo độc giả trắng trợn. Nên, mình ra luôn một quyết định rất ngông, nông và thiếu trách nhiệm là drop fic. Tức mình lăm? Đúng không? Mình thật sự không nghĩ có người lại thích kiểu fic loạn thế này.

Vị gió từ giờ trở đi, mình vẫn phiêu phiêu, viết tùy hứng, linh tinh, không liên kết, mạch truyện trôi chảy như cũ nhưng sẽ tiết chế và điều chỉnh. Vì, đây là fic duy nhất mình viết tản mạn giống như một thế giới hỗn độn vậy. Mình ích kỉ một tí. Vì giờ mà viết vị gió có trật tự, mình cảm thấy nó không phải là nó. Yêu là một gói gia vị bé tí trong fic thôi.

Các bạn đi, hay ở lại, mình luôn muốn cảm ơn và xin lỗi. Vì sự kiên nhẫn chờ chap, và tất cả.

Sẽ có các fic khác của mình mà nội dung cụ thể, đề tài cụ thể. Mình sẽ ra love story (không ở Praha, không của Jay + Lily).

~

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: J'S Tongue = A Sharp Knife

Bắt bẻ luật sư là việc ngu si ngang ngửa trộm cướp trước mặt cảnh sát!

Thanh âm leng keng của thìa đĩa thừa dẫu, những chiếc đĩa sứ trắng tinh còn dư khoanh bánh hấp, thừa lát thịt mềm như hay chút nước sốt sền sệt của món Svíčková na smetaně lần lượt được nhà bếp bung đi. Lần lượt được bung ra các đĩa bánh ngọt tròn hơi nhàu nhĩ, phủ giữa lớp hạt poppy đen xám – loại hạt thuộc dòng cây thuốc phiện sẽ giúp bạn đánh một ngon lành, nhưng có thể sẽ chơi khăm bạn trong các cuộc drug test.

Cái vỗ tay bộp bộp kêu tai thu hút cả phòng ăn, tiếng cười nói rôm rả ngưng bặt hẳn như chiếc đầu đĩa đột ngột tắt phụt. Ông chú Turoň đứng dậy tại chỗ quét nụ cười thân thiện khắp các dãy bàn, đan tay hỏi mọi người liệu bữa tối với món ăn truyền thống Séc có ngon miệng không. Ngoài quản lý tòa nhà, chú mũi hoắm còn là một trong những người tổ chức chuyến Culture Camp lần này, dịp để buộc những người trẻ ngoại quốc trên Praha thành một bó. Họ sẽ được biết tới từ những điều nhỏ vụn nhất của con người, nước Séc cho đến các tật xấu, tệ nạn, góc tối. Nơi này là hố rác cho họ thỏa thích phun toẹt mọi suy nghĩ tiêu + tích cực về mảnh đất hình da cừu hay các rào cản, trở ngại, khó khăn đang vướng chân họ.

Vẫn có những người chưa thể nói tiếng Séc rành rọt, nên ngôn ngữ chung trong tòa nhà là thứ tiếng ”Hello “. Năm mươi thành viên chia thành năm nhóm, mỗi nhóm kèm sẵn hai bạn Séc bản xứ như Erika, Dušan và một bạn ngoại quốc nhưng khá am hiểu nơi đây như cậu bạn Nga nhiệt thành Fabi, hay cô bạn Việt kín tiếng Thiên Ly.

Con trai ông chú Turoň ngồi sau laptop làm vài thao tác. Chiếc máy chiếu to ụnh giữa phòng được khởi động, khơi ra hình ảnh một đại gia đình trên phần mềm Powerpoint chuyên dụng của dân thuyết trình. Chú mũi hoắm đứng trên bục trình trọng giới thiệu từng thành viên của đại gia đình ấy, cũng là những người sẽ giao lưu cùng các bạn trẻ trong tuần tới.

Đầu tiên là ngài Jayden Cooper, phóng viên tiểu bang Ohio sang Praha từ những năm Séc-Slovakia còn theo chế độ cộng sản. Ông từng nắm chức vụ tổng biên tập tòa soạn báo, là đại sứ quán Mỹ tại Séc đã về hưu và hiện đang nhàn hạ làm chủ trang trại trồng nho, đồng thời thành thạo sở hữu công ty sản xuất rượu vang. Ông Jayden có bằng cử nhân báo chí lẫn kinh tế. Vợ ông, bà Vendula Cooperová là giáo sư chuyên ngành khoa học nông nghiệp.

Con trai cả nhà Cooper là Marek Cooper, người phát ngôn của cục cảnh sát Praha. Vợ là Dana Cooperová, biên tập viên kiêm MC của chương trình bản tin tội phạm. Hai người chỉ có một người con trai duy nhất là Filip Cooper, chàng cảnh sát thủ đô trẻ tuổi.

Con rể nhà Cooper là Vũ Thừa Nhân, nghiên cứu sinh tại đại học tổng hợp Charles từ những năm Séc và Slovakia còn chưa tách riêng biệt thành hai nước. Bác là tiến sĩ ngôn ngữ học, hiện đang nắm chức vụ đại diện cộng đồng Việt tại Séc, kiêm tổng biên tập tờ báo dành riêng cho người Việt tại Praha, ngoài ra bác còn là giám đốc trung tâm ngôn ngữ Anh – Séc – Việt – Trung. Vợ bác là Debbie Vũ, giáo sư toán tại đại học hàng đầu Séc, và cũng là giáo viên giảng dạy tiếng Anh, Séc tại trung tâm ngôn ngữ của chồng.

Máy chiếu xoẹt sang ảnh cậu thiếu niên trong bộ đồ thi đấu đồ đen của đội tuyển hockey thủ đô đang trượt trên sàn băng, sung sướng giơ cao gậy đánh bóng giữa khán đài đông nghịt người, đồng loạt đứng dậy hoan hô. Ảnh đầu nút vụn, tiếp đến là ảnh hiệu trường đại học Charles đang hãnh diện bắt tay cậu sinh viên khoa luật lịch lãm trong bộ suit đen. Kế đấy là ảnh một chàng trai lạnh te đang ngồi vắt chân trên hàng ghế ban giám khảo trong cuộc thi tiếng Đức toàn quốc. Tiếp đến là ảnh một chàng trai đang quỳ rạp trên nền đất, đưa tay làm các động tác ngôn ngữ ký hiệu với những đứa trẻ khiếm thính. Ảnh tách đôi, chiếu đến ảnh chàng trai ấy đen nhẻm, áo phông trắng, quần jogger đen tuềnh toàng đứng trên bục giảng trong lớp học gồm hơn mấy chục cô cậu bé Burkina Faso. Ảnh sau đấy,...

Đôi mắt khỏi máy chiếu, Thiên Ly liếc Jay Vũ bằng xương bằng thịt đang ngồi cạnh bà ngoại ngay phía đối diện, bằng sự vô tình nào đó. Vâng, xin nhấn mạnh rằng đó là sự-vô-tình-của-Jay.

Chung quanh đang không ngừng tròn miệng ồ, à hay thậm chí chửi thề trước tài năng, thành tích của Jay qua lời của ông chú Turoñ. Còn chàng trai ấy thì đang không ngừng khuấy tay khuấy hạt poppy khỏi bánh, sạch trơn đĩa bánh của mình rồi nghịch sang đĩa bánh của bà ngoại. Thực ra... anh đang ngượng! Ngay lúc bức ảnh đầu tiên của anh hiện chình ình giữa phòng, anh đã cúi đầu ” Fuck ” một tiếng.

Jay ngượng.

Jay ngượng.

Jay ngượng.

Chắc, điều này còn chán động hơn cả khi đột biết làm toán lượng giác.

Tràng pháo tay rần rần nổi lên như bầu trời nở rộ pháo hoa, Jay lại ” Fuck ” thêm tiếng nữa.

– Tôi không biết quý ngài có thói chửi bậy cơ! – Thiên Ly kiểm soát sự hi hã bằng cách lột trần con xấu hổ của chàng trai lai.

– Còn tôi thì biết quý cô có thói trốn trong tủ cơ! – Jay nhại nguyên giọng điệu xỏ xiên của cô gái nhỏ, lười biếng bóc mẽ hành động ngốc xít hồi chiều.

– Tôi trốn bạn và đây là lần đầu tiên trong đời! Xin lỗi quý ngài, khi dùng từ ” thói “, tức là diễn đạt một hành vi được lặp đi lặp lại nhiều lần.

– Tôi có thể khẳng định với quý cô, từ ” thói ” áp dụng vào trường hợp của quý cô hoàn toàn chính xác. Thế này nhé, tôi đã thấy đôi Chuck Taylor dưới gầm giường. Quý cô trốn vội, và chui vào tủ là hành động đột ngột tại thời điểm ấy. Thói quen có thể do rèn luyện trong một năm, nhưng có lúc ngẫu nhiên trong một phút. – Jay hất cằm đến đĩa bánh đã sạch trơn hạt poppy, đặt một tay lên bàn, người hơi nhào sang phía cô gái nhỏ – Lần sau, nếu tôi không hứng thú với chủ đề người khác nói, và trước mặt có một đĩa bánh thế này. Tôi sẽ lặp lại hành động vừa này. Ừ, nó khá hay ho! Cũng như quý cô, chui tủ lần đầu trượt lọt, những lần sau quý cô nhất định sẽ lặp lại hành vi này. Xin lỗi quý cô vì đã xin lỗi tôi, từ ” thói ” của tôi chẳng có vấn đề gì sất!

Mặt Thiên Ly dần thối ra như mới bị chìm bọ câu ưa hòa bình ư ái ị cho một bãi trắng phều, cổ họng cô cứng còng chẳng khác gì lọ keo hồ nếp.

Bắt bẻ luật sư là việc ngu si ngang ngửa trộm cướp trước mặt cảnh sát!

– Jay V, come up please! (Mời Jay lên đây nào!) – Ông chú Turoñ hào hứng gọi.

Chàng trai lai kéo ghế đứng dậy, lách người khỏi cái lờm nguýt chòng chọc đối diện, sải bước lên bục với phong thái vô cùng tự tin. Khác hẳn phiên bản tàn sát bánh ngọt vì ngại ngồi ban này. Máy chiếu làm phòng nền cho một mét chín sáu cao ngất như chàng siêu mẫu triệu đô bước ra từ tạp chí thời trang. Hôm nay anh mặc lót sơ mi bên trong len đen cổ tròn, jeans trắng đồng màu với cổ áo sơ mi bé ra ngoài. Giày đen đồng màu với mặt đồng hồ đeo tay và mái tóc ngắn gọn ghẽ.

– Chào các bạn, anh là Jay Vũ, vì Vũ phát âm sai có thể giết chết dòng họ anh, nên các bạn gọi V giống chú Turoñ nhé!

– Họ anh phát âm sai thành gì vậy ạ? – Một cô bạn Ukraina lập tức cất giọng lạnh lạnh. Đây là dấu hỏi chung treo trên đầu tất thảy những bạn còn lại, ngoại trừ cô gái Việt bé nhỏ.

– Trong các cuộc khảo sát ” What men notice first about a woman “, đôi mắt luôn chiếm phần trăm lớn nhất. Nhưng... – Jay bỗng ngắt lời, rồi phẩy tay quăng độp một câu gọn thom – Thôi nào! Chúng ta đều biết điều ấy còn giả hơn hàm răng ông bà!

Cả phòng ần cười ầm, thanh âm ha hả ngắt nghẻo lan sang tận cánh rừng rậm đang bị bóng đêm cắn nuốt. Đội những con nắc nẻ lắng xuống như bà cả phê nằm im dưới đáy cốc, Jay quét ánh nhìn nghiêm túc khắp các khuôn miệng vẫn còn nhả nhúm.

– Chút nữa các bạn vui lòng nộp hết di động, laptop, tablet và máy chơi điện tử!

Chàng trai lai thích thú nghiêng đầu quan sát những gương mặt teen đang thộn, đang nghệt:

– Bất ngờ chứ? Oh, đừng sợ! Anh không cách ly các bạn để thủ tiêu đâu! – Jay cựa ngón tay ngang cổ, đọc trúng phóc nỗi hoang mang đang hần rở trong các đôi ngươi khác màu như bị.

Có tiếng cười rình rích phát ra.

Phía sau 1m96, máy chiếu bỗng quăng ra nhan nhản hình ảnh các bạn trẻ đang chúi mặt vào di động mọi lúc mọi nơi. Trên xe bus, tàu điện ngầm, đường đi bộ, quán ăn, công viên,... Cuối cùng là bức ảnh chộp lại toàn cảnh một lễ hội âm nhạc, phần đông khán giả phía dưới đều theo dõi nghệ sĩ biểu diễn trên sân khấu qua chiếc màn hình vuông giữ khư khư trên tay.

” Nomophobia – the fear of being without your smartphone. ” / Nomophobia – chứng sợ hãi khi sống thiếu điện thoại thông minh. /

Một dòng chữ đen nằm chình ình trên phông trắng.

” Project NO-nophobia – 7 days without touching any mobile devices. ” / Dự án No-nophobia – 7 ngày không chạm đến thiết bị điện tử. /

Một dòng chữ trắng nằm chiếm chỗ trên phông đen.

– Xin lỗi vì dự án của anh không nằm trong phần thông tin về Culture Camp. Vì, các bạn không chuẩn bị sẵn tinh thần là điều kiện tiên quyết trong NO-nophobia. – Jay búng một ánh xanh lơ yên tĩnh về phía mọi người, anh nhún vai – Dĩ nhiên các bạn có thể nói không! Dự án dành cho người tự nguyện!

Ông chú Turoň đẩy gọng kính kim loại, chiếu ra tia nhìn kẻ-dốt-nát-mới-lắc-đầu. Nửa cuộc đời đã trôi bằng, chú mũi hoắm dễ ợt đọc thấu nỗi lo lắng đang phơi trên các khuôn mặt non trẻ đến từ những quốc gia khác nhau. Chú nửa ôn tồn nửa lạnh lùng thông báo:

– Ngoài hành lang mỗi tầng đều có điện thoại bàn. Các em có thể liên lạc gia đình. Sự lựa chọn là ở các em. Nhưng tham gia chẳng mất gì, mà hời to! Hãy hỏi ngài Jayden đi! – Chú Turoň hướng cánh tay đến ông lão cùng cô bé tóc đen đang thăm thì gì đấy – Ngài ấy còn phải mất 100 Kč (*) cho mỗi lần hỏi Jay quá ba câu! Lạy Chúa, nào nhìn đi! Jay đang miễn phí với các em đấy!

Tràng pháo tay nổ tung bùng như sấm, lẫn cả những cái huýt sáo dài phần khích hay tiếng hú hoang dã.

Thiên Ly dậm cá, ai đấy trên bục đang ngằm rít lên ” Fuck! ”

Lúc Jay trở lại chỗ ngồi gặm bánh, chú mũi hoắm bắt đầu phổ biến nhanh những nội quy cơ bản trong tòa nhà. Sinh hoạt theo đúng giờ giấc quy định trong thời gian biểu, không tùy tiện mò lên tầng sáu thăm thú, không tự ý ra ngoài dạo chơi, bắt đầu từ mười giờ đêm phải giữ trật tự.

– Eo ơi! Mười giờ đêm đã phải ngủ rồi? Làm ơn ít nhất mười một giờ đi ạ! – Cậu bạn Đức tóc xoăn như đĩa mì xào úp trên đầu giờ tay phản đối. Quanh đây nhao nhao hết cái chợ, cô này tròn ngược mắt, cậu kia phồng to má, cô này há miệng, cậu kia lắc nguây nguẩy.

Bà Vendula bịt kín hai tai, trán nhăn tít thành những nếp gấp nổi cộm, nhưng vẫn cười thật hiền với lũ nhóc đang nhoi nhoi biểu tình. Cháu trai bà nhú đứng phắt dậy, đặt ngón trỏ lên môi ra dấu im lặng.

– Thứ nhất, babi (**) không chịu được ồn! Tòa nhà này cách âm không tốt đâu. Nhất là ban đêm nhé, các bạn sẽ nghe rõ tiếng mở cửa, rồi róc rách. – Jay trưng ra biểu cảm í ẹ, hai lòng bàn tay vin thật khê khằng lên vai bà ngoại, thoát cái đôi sang tông giọng khô khan – Thứ hai, sức khỏe babi không được tốt, cần nghỉ ngơi sớm. Những người lớn khác cũng vậy. Hoặc ngay trong số các bạn, sẽ có bạn không thức đêm. Vì vậy đừng mặc cả! Đúng mười giờ tối, anh không muốn thấy bất cứ căn phòng nào còn sáng đèn. Rõ cả chứ?

Hon chục cái đầu ngoan ngoãn gật gù.

Loạt nội quy cứng nhắc đã được chú mũi hoắm nêu hết ra. Màn hình máy chiếu dừng lại ở trang cuối là các dấu nhân đồ choét đề bẹp dí các chữ: No alcohol, No smoking.

Jay đang thu dọn mấy thứ trên bục chột ghé micro, mắt trái hơi nheo, kéo khóe miệng trái nhếch thành một nét cười khẩy ranh mãnh:

– Ladies and gentlemen! Smoking ANYTHING at ANYTIME is not allowed ANYWHERE in this building!

Một trận cười rộ bùng lên như ngọn lửa liếm sạch nhẵn sự hoang vu nơi rừng rú. Có tên còn sặc nước, vỗ bàn ho đến đỏ gay mặt.

Lười Jay đọc hon thuốc trừ sâu. Sẽ chẳng có gì đáng ngạc nhiên nếu anh giết người mà cảnh sát không tài nào lần ra hung khí.

(*) 100 Kč: Khoảng 100 ngàn VND.

(**) Babi: bà.

Lối ăn nói của J là kiểu dễ đoán ý trong mặt chữ ấy ;) Tò mò, không biết các bạn có hiểu hết mọi-lời-nói của Jay trong chap này không? Tại khảo sát thử trên Fb, thì chỉ khoảng 2 bạn biết thôi. Vì sao các bạn trong sáng quá vậy T.T Trong sáng vậy đâu chơi được với Jay Vũ T.T

Mình dịch E ngu si bỏ sừ. Nghe không xuôi, cứ thế nào ấy. Có vẻ dễ vậy lại thuận mắt hơn khi là thêm mấy câu dịch bên cạnh.

Chap này là chap dài nhất trong hơn sáu mấy chap qua. ;))

À đây là câu dịch, mà thấy không gửi nổi nên không cho vào chap.

“Ladies and gentlemen! Smoking ANYTHING at ANYTIME is not allowed ANYWHERE in this building!” / “Quý cô và quý ông! Hút BẤT KỲ THỨ GÌ tại BẤT CỨ LÚC NÀO ở BẤT CỨ NƠI Đâu đều bị cấm trong tòa nhà này!”

(Còn tiếp)

Chương 67: Why Do U Hate Me?

Xin lỗi! Anh lớn hơn em năm tuổi, cao hơn em tầm 43 cm, nặng hơn em cỡ 40 kg! Em có thể chỉ rõ anh cần lớn thêm bao nhiêu nữa không?

Ngược dòng người đang rục rịch rời phòng đem nộp các thiết bị điện cho chú mũi hoắm, Thiên Ly im im giấu tiết di động trong túi áo, cúi đầu bước phăm phăm đến cầu thang dẫn lên căn gác xép của tầng sáu. Jay ở đây! Ủ, lạ thật đấy! Chẳng trai giỏi hót tiền thiên hạ đã quen sống trong căn hộ xa xỉ như ông hoàng từ năm mười sáu tuổi, nhưng lại xuềnh xoàng quăng thân vào một xó chật hẹp như người tị nạn.

Trong bộ thể thao Adidas, chàng trai lai ngồi bệt trên bậc thang vừa buộc dây giày vừa lăm bắm mấy từ vựng Bengali mà vòng mặc mới nhặt được từ cuốn từ điển, anh chuẩn bị nhập cuộc chơi cùng lớp xì tin. Anh chưa ghét mấy trò nít hời! Bỏ khi! Đấy cũng đâu phải trách nhiệm của anh! Cơ mà ông ngoại hừ, nếu anh không tham gia các hoạt động tập thể do ngoại soạn ra, ngoại sẽ không bỏ phiếu cho anh đổi xe.

Suốt mắt qua đồng hồ. Còn chưa đến giờ. Jay lười biếng ngã lưng nằm vầy trên tấm nệm được đặt tạm bợ trong không gian bí bức, đầu gác lên những cuốn sách dày cộm dăng bừa bộn, cánh tay trái đung phẩy bánh xe tròn lăn của chiếc valy còn mờ tung, tay phải rút điện thoại ra bấm gọi Mami.

– Ah, chào con trai! Con ăn tối xong rồi đấy à? Nào, kể mami nghe cưng đã ăn gì nào?

– Svíčková na smetaně. Ngon lắm mami!

– Món đó mami sợ Jay sẽ nhanh đói lắm đấy. Con ăn khuya thì bảo babi nấu đồ nóng cho, tuyệt đối đừng vợ bữa mấy thứ không bỏ béo!

– Vâng, Jay nghe! Huk có đấy chứ mami? Mami cho con gấp bé chút ạ!

– Cậu chàng đang nằm xem bơi lội với bố Nhân. Này Huk, nói chuyện với Daddy của con này!

– Con yêu, Daddy đây. Con đang xem bơi lội với ông, hm? Thú vị chứ hả? Hừm, Daddy đoán xem nào. Huk đang nằm kê đầu trên đùi ông, mông kê lên đùi bà. Đúng không con yêu? Hôm nay chú Fi Fi có dẫn con vào rừng chơi không? Gì cơ? Chú bận hẹn hò với Do Do huh? Bỏ khi! Chú Fi Fi quá hư hỏng đồ đốn. Được rồi, Huk chịu khó đợi cuối tuần Daddy về, Daddy đưa con với em Boo Boo vào nhà rừng thăm thú nhé! Mặt trời nhỏ của bố, gâu gâu Daddy nghe tiếng con đi! Huk, gâu gâu nào, gâu gâu!

Bỗng dừng một giọng cười hơi nghệt chui tọt vào căn gác. Chàng trai lai lập tức hẩy lưng búng mình dậy, tóm gọn cô gái nhỏ đang bụm miệng, vờ liệng ánh mắt tăng lờ đi nơi khác.

– Sau nhé. Tạm biệt con yêu!

Lúc Jay ngất đi động, Thiên Ly đã lật ngay sang nét mặt lạnh tanh còn nhanh hơn giờ một trang báo. Thái độ khinh khỉnh khó chịu của cô nhóc hết bộ cảm biến cực nhạy, tự động bật mỗi lần đụng độ Jay. Ha, có những con nghiện thật quái đản! Jay khoái điên những cái lườm nguýt sắc lẹm, cái lừ nặt miệt thị cho đến những câu cạnh khóe đánh đá, câu đay nghiến chanh chua. Đó là một trong số các lý do do dự đồ Jay để ý đến nhóc con bé xiu như hạt tiêu. Nghiêng đầu nhìn Thiên Ly đầy hứng thú như đang đối mặt một câu đố hiểm, anh sờ mũi lơ đãng:

– Chuyện gì thế em?

Thiên Ly lờ đi động ra khỏi túi hươu hươu, ngắc ngư mím môi mấy lần mới chịu nhả ra một câu gọn lỏn:

– Có thể không nộp đi động không?

– Gì có thể không nộp đi động không? Ông ngoại anh? Bà ngoại anh? Hay Boo Boo?

Jay nhướn mắt, tia cười hào hứng ban nãy tắt lịm. Đã tiếp xúc, đã quan sát đủ để anh chắc chắn rằng Thiên Ly chỉ ăn nói ngổ ngược với mỗi mình anh. Cô bé ngứa mắt anh vì màu tóc đỏ, chân quá dài, răng quá trắng hay con khi gì nữa thì thà cho anh ăn bạt tai còn hơn nói năng trống không. Thứ nhất, Jay dị ứng sự hờn hào chẳng khác gì lù gà cầm hờn KFC. Thứ hai, Thiên Ly lễ phép là hình ảnh xinh đẹp khiến tim anh đánh thịch một nhịp như lúc nhảy khỏi trục thẳng, lao mình vào không trung bạt ngàn gió. Từ độ cao 9000 ft, đại dương khổng lồ hóa thành vùng nước nhỏ đọng dưới chân như thể Jay đang dẫm đạp lên tấm bản đồ Dubai.

Trước ánh nhìn xanh lơ bức dọc lẫn trách móc, Thiên Ly nén tiếng thở cáu tức, điển tiết nghiêng răng gằn ra một câu nhát gừng đầy đủ chủ ngữ:

– Em! Em có thể không nộp đi động được không?

– Ôi trời, Hámmy, anh ít khi khóc lắm đấy!

Chàng trai lai vổ trán bóng gió, nhấc người dậy sai một bước lớn xuống đứng cạnh cô gái nhỏ trên cùng chiếc bậc thang chật chội. Lệch nhau tận 43 cm, đập vào mắt Jay là những sợi tóc con ngắn cũn, ngược lại rơi vào mắt Thiên Ly là cục yết hầu nổi cộm. Sở hữu chiều cao có hơi quá khổ, Jay vốn dĩ đã quen cúi đầu, nhưng với mẩu chút chút này anh thấy sống lưng mình đang vặn thành từng tiếng crack, crack giòn, gãy gọn. Anh khẽ lắc đầu ngán ngẩm, chân phải chìa ra, nện thẳng một phát dài xuống tận chân cầu thang rồi khẽ gạt một cái rất thỏa mãn.

Thiên Ly hơi ngóai ra sau, con người hết chiếc camera xoay tự động chếch về phía Jay vừa giờ trò con bò. Được mấy bậc thang liền búng lên như cây non trồng trên mô đất cao, tầm mắt cô gái nhỏ vừa khít bụng phải khoe miệng đang nhênh nhếch rất khiêu khích.

– Với anh đây, không có chuyện nhờ cậy, chỉ có trao đổi, giao dịch. Nghệ-thuật-nhờ-không anh cóc am hiểu, nhưng dám cá với hămny sẽ không là trọn mắt, rít giọng, kết thúc bằng chữ ”Không“, nhé em bé! – Jay chìa ngón cái và ngón trỏ thành hình chữ V, chữ V ấy khẽ nắn chiếc cảm câng câng của gái nhỏ như chinh con ma nơ canh đứng sai tư thế.

Gạt phất tay Jay, Thiên Ly hừ mũi:

– Tức là không? Tốt thôi! Em không tham gia NO-nophomibia hay YES-nophomibia! Thế nhé! Chào anh!

Dứt câu, cô gái nhỏ quay ngoắt định bỏ đi, nhưng Jay đã gác hẳn chân lên thành lan can gỗ tron bóng, đứng dưng chắn ngang đường. Ánh nhìn sắc bén ghim chặt vào đôi mắt đen láy đang nguyệt lờm:

– Tại sao Thiên Ly luôn thái độ với anh?

– Anh là vĩ nhân của nhân loại, hay anh là chuẩn mực của sự tốt đẹp của vũ trụ này? Tại sao người khác không được thái độ? – Thiên Ly quăng ra cái liếc xéo điều ngoa – Bớt hiểu thẳng đi anh bạn! Lớn thêm anh sẽ biết, anh thờ cũng là một tội lỗi trong mắt người khác. Rồi bất cứ ai không ưa anh, anh cũng ngáng chân hỏi họ thế này?

– Xin lỗi! Anh lớn hơn em năm tuổi, cao hơn em tầm 43 cm, nặng hơn em cỡ 40 kg! Em có thể chỉ rõ anh cần lớn thêm bao nhiêu nữa không? – Jay bắt chước hoàn hảo cái liếc xéo cộc mác riêng Thiên Ly, đột nhiên hạ chân xuống một cách rất dễ dàng, một cách rất anti Jay – Được rồi, em có thể giữ lại điện thoại.

Lúc sượt qua Jay, phả ra từ anh luồng hơi trầm ngâm rất khác thường. Lúc bước một mạch được một quãng khá xa, Thiên Ly mới chậm chạp ngoảnh người li nhí.

– Cảm ơn!

Jay đang kê hẳn cả hai khuỷu tay lên lan can, nghiêng mắt khề uh huh. Khoảng lặng lạ lùng vô chộp dây hành lang vắng hoe. Đột nhiên, lọt thỏm một tiếng thở hắt:

– Từ lúc anh nhận thức được anh bị kỳ thị vì máu lai. Anh đã không còn quan tâm đến HQ nữa! – Đôi mắt xanh lơ vụt lên một tia dò xét bén nhọn như có thể xắt được cả kim cương, Jay thì thầm như đang tự tra khảo chính mình – Anh muốn xác nhận, em có phải HQ không?

Thiên Ly nín thinh, rồi... gạt đầu. Và, cái gạt đầu nông nổi hôm ấy là một cái sai bự trong nhất tuổi trẻ của cô gái nhỏ.

—

Hơn một tháng mới có chap mới T.T Minh chậm trễ nhưng không lười biếng đâu. Khăng định đây! ;) Ôi mình chẳng chảnh chọe gì đâu, các bạn giục chap mình còn sướng điên vì fic có người để ý. Nhưng đây là lần đầu và lần cuối mình muốn nhắc nhở MỘT SỐ bạn, đừng giục chap mình cái kiểu vồn vã, cộc lốc, hách dịch, ra lệnh rồi quy ngay mình vô trách nhiệm, kiêu căng, rồi giận dỗi tuyên bố chờ full mới đọc, không thêm chờ nữa, chán chờ rồi. Ai cũng thích nghe những lời tử tế. Các bạn cũng nên thế với mình, nhé. Mình cảm ơn. Viết lách là sở thích của mình, đọc là sở thích của bạn. Nhưng mình không có quyền lợi: lúc bận, lúc chán, lúc mệt,... là không đọc, là xong.

Và, mình cũng muốn xin lỗi. Là sau một tháng mới ra chap, mà còn lên tiếng này nọ. Cảm ơn các bạn luôn chờ đợi và theo dõi fic. Thật sự đây ;)

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vị Gió Praha (Chàng Trai Triệu Đô)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.